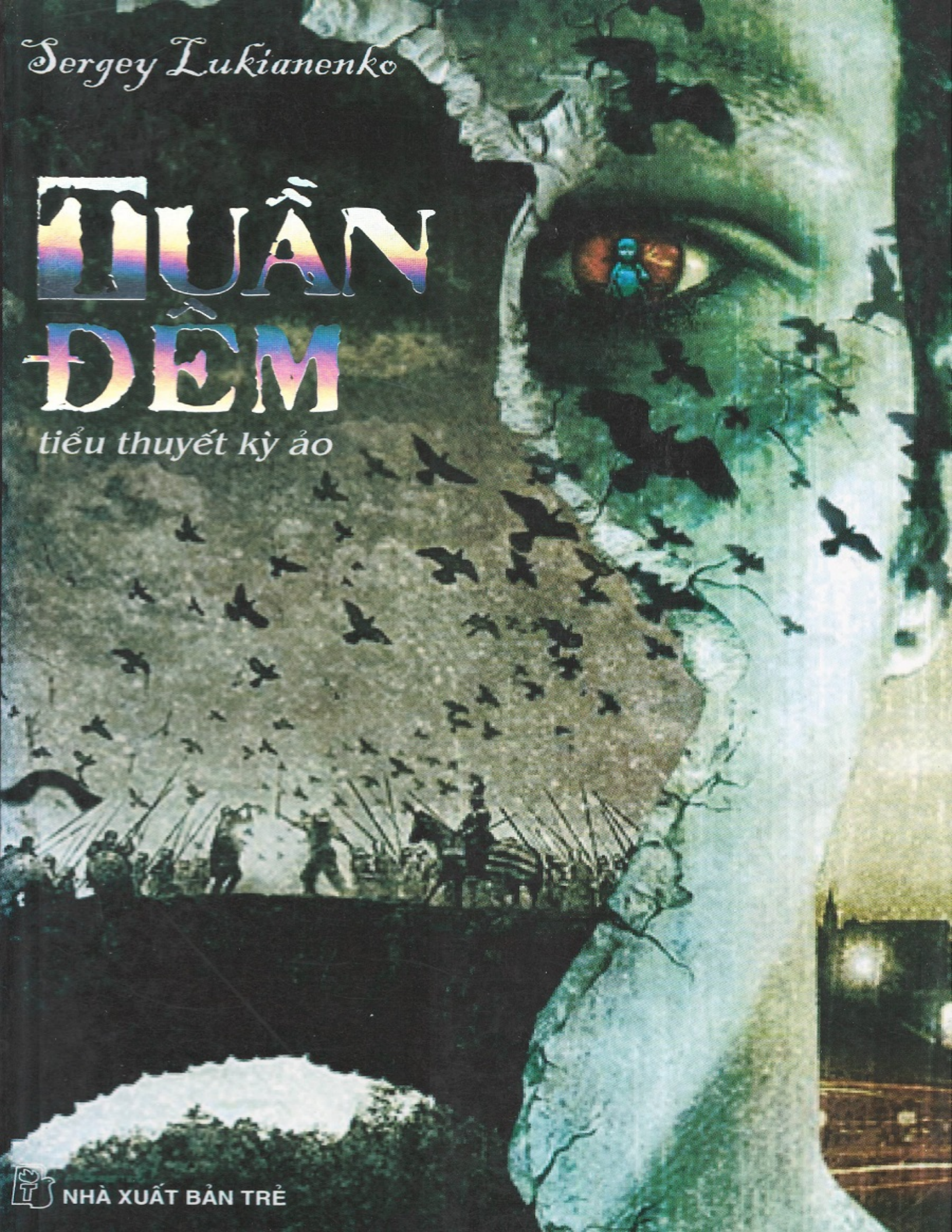

Sergey Lukianenko

TUẦN ĐÊM

tiểu thuyết kỳ ảo

[ebook©vctvegroup]

TUẦN ĐÊM (The Night Watch)

—★—

Tác giả: Sergey Lukianenko

Người dịch: Thụy Anh

Nhà xuất bản Trẻ 2010

Câu chuyện thứ nhất

Số phận

Lời phi lộ

Thang cuốn bò một cách chậm chạp, thẳng căng. Ga cũ rồi mà, biết làm sao. Ngược lại, gió thả sức thổi cuộn lên trong đường ống bê tông, vò rối tóc người, kéo xéch mũ áo khoác, luồn dưới khăn quàng và đẩy người xuống phía dưới.

Gió không muốn Egor đi lên.

Gió đòi người quay bước.

Lạ thật - tưởng như chung quanh không một ai nhận ra sự hiện diện của gió cả. Bấy giờ ở đây cũng chẳng có mấy người - nhà ga về nửa đêm đã vắng. Dăm người đi ngược chiều, còn cùng phần thang với Egor hầu như chẳng có ai: một người đứng trước, hai hay ba người phía sau. Hết.

Nếu không tính đến một nhân vật nữa - là gió!

Egor đút tay vào túi, ngả người về phía sau. Khoảng hai phút từ lúc mới bước ra khỏi tàu, cái cảm giác có ánh mắt người lạ không rời cậu. Không hiểu sao hoàn toàn không phải cảm giác hãi sợ, mà nó phê phê, cảm giác, nhoi nhói lên như mũi tiêm.

Ở đầu thang cuốn, nơi bắt đầu thang lên, có một người đàn ông mặc đồng phục. Không phải công an, mà là quân nhân. Tiếp đó là một phụ nữ đi cùng bé con gái ngủ, bám vào tay mẹ. Nữa là một thanh niên trẻ, mặc áo khoác màu cam sắc sỡ, đeo tai nghe. Có vẻ như anh ta cũng ngủ trên đường.

Không có gì đáng ngờ cả. Kể cả đối với một cậu bé đang về nhà vào giờ quá muộn. Một lần nữa, Egor lại nhìn lên trên - thấy một chú công an dựa người vào thanh vịn sáng loáng, rầu rĩ soi giữa đám hành khách xem có con mồi dễ vồ nào không.

Chẳng có gì đáng sợ.

Gió xô Egor lần cuối và lặng đi - dường như đã cam chịu, đã hiểu rằng gắng đấu sức cũng hoài công. Cậu bé lại nhìn về sau rồi bắt đầu chạy theo những bậc thang đang cuốn nhàu đi dưới chân. Lẽ ra phải rào bước lên mới đúng. Không hiểu tại sao lại phải thế. Một lần nữa cậu lại bị chích nhói vào người, một cách vô lý và bất an, luồng khí lạnh lướt ngang qua cổ.

Vẫn là gió.

Egor co giò phóng qua cánh cửa mở hé, và cái lạnh sắc ngọt ào vào cậu với một sức mạnh mới. Mái tóc hấy còn ẩm sau khi đi bơi - cái máy sấy lại hỏng - lập tức đông đá. Egor kéo sụp cái mũ áo khoác xuống thấp hơn, chạy một mạch ngang qua mấy sạp hàng, hụp ngay xuống đường ngầm. Trên mặt đất, người đông hơn nhiều, nhưng nỗi lo ngại không hết được. Thậm chí cậu còn ngoái lại, chân vẫn không chậm bước - nhưng không ai theo dõi cậu cả. Người phụ nữ đi với con đang hướng về phía bến tàu điện, thanh niên đeo tai nghe dừng lại bên những ki-ô-t, ngắm nghía hàng chai lọ, đồng chí quân nhân thì vẫn chưa bước ra khỏi metro.

Cậu bé đi dọc đường ngầm, càng lúc càng rào chân và rào chân hơn nữa. Có tiếng nhạc từ đâu đó vang lên - khe khẽ, khó nghe, nhưng dễ chịu kỳ lạ. Giọng thanh thanh của ống tiêu, tiếng lao xao của dây đàn ghi-ta, âm rung lạnh lạnh của bộ đàn gỗ. Tiếng nhạc

mời gọi, tiếng nhạc giục giã.

Egor tránh nhóm người đi ngược chiều, đuổi kịp một người đàn ông vui nhộn say liêng biêng, lê bước chậm chạp. Mọi suy nghĩ tuồng như bay hết ra khỏi đầu, cậu đã gần như chạy.

Tiếng nhạc đang gọi.

Giờ trong nhạc đã có lời quện vào... dẫu còn lơ mơ chưa rõ tiếng, quá khẽ, nhưng lại gọi mời đến thế. Egor nhảy ra khỏi đường ngầm, dừng lại một giây nuốt một ngụm khí lạnh. Vừa lúc chiếc xe điện bánh hơi cũng lướt đến bến. Nó đợi vài giây, các cửa lên xuống mở toang, rồi khép lại, rời bến. Egor lơ lơ nhìn theo dấu chiếc xe - tiếng nhạc càng lúc càng vang lên to hơn, tràn ngập cả thế giới, từ cái khách sạn cao tầng hình bán nguyệt cho đến “cái hộp có chân” thấp thoáng không xa - nhà của cậu. Tiếng nhạc rủ cậu đi bộ. Dọc theo đại lộ được chiếu sáng rõ, nơi tận giờ này vẫn có không ít người đi lại. Chỉ cần độ năm phút để đến chân cầu thang.

Còn để đến với tiếng nhạc lại cần ít phút hơn.

Egor cũng kịp đi được quãng trăm mét cho đến lúc tòa nhà khách sạn thôi không che gió cho cậu được nữa. Luồng băng giá quật vào mặt, gần như át hẳn tiếng nhạc mời gọi. Cậu lắc lư người, dần dừng lại. Trạng thái mông lung ma mị tan biến, song cái cảm giác về ánh mắt người lạ lại trở về - lần này thì cảm giác ấy còn quện chặt với nỗi hãi hùng. Cậu ngoảnh lại - thêm một chiếc xe điện bánh hơi đang trôi về bến. Và trong ánh sáng của đèn đường thấp thoáng bóng áo màu cam sặc sỡ. Gã thanh niên đã đi lên cùng cậu trên thang cuốn, giờ theo sát gót. Mắt vẫn cứ khép hờ, nhưng gã đột nhiên đi nhanh và gắng sức hơn - như thể nhìn thấy Egor.

Cậu bé bỏ chạy.

Tiếng nhạc lại vang lên với sức ngân mới, xuyên thủng màn gió. Cậu đã có thể phân biệt được lời hát... cậu có thể, nhưng không muốn.

Bây giờ chuẩn nhất là đi dọc theo đại lộ, ngang qua những cửa hiệu đóng cửa nhưng sáng đèn, đi sát những khách bộ hành đêm muộn, để lộ mình ra trong ánh đèn những chiếc ô tô đang phóng trên đường.

Nhưng Egor lại rẽ vào một cái ngách cổng. Tiếng nhạc gọi cậu đến đó.

Ở đây gần như tối hoàn toàn - chỉ có ở bên tường hai bóng đèn lay động. Egor nhìn thấy chúng như nhìn qua màn sương mù, như thể chúng được chiếu hắt lên bởi một thứ ánh sáng xanh lè chết chóc. Một thanh niên và một thiếu nữ, còn trẻ, mặc rất mỏng, cứ như ngoài trời không phải âm hai mươi độ vậy.

Tiếng nhạc lại dội lên lần cuối - chói óc và đặc thảng. Rồi im bật. Egor có cảm giác toàn thân mềm nhũn. Người cậu ướt đầm mồ hôi, chân đứng không vững, chỉ muốn ngồi bệt xuống vỉa hè trơn chuội vì phủ một lớp bùn đóng đá.

- Trông ngon đấy... - đứa con gái khẽ nói. Cô ta có gương mặt thanh mảnh, má hóp, nước da tái tái. Mỗi đôi mắt là có vẻ sống động - đen, to và cuốn hút.

- Để lại tí chút chứ... - gã thanh niên bảo. Mỉm cười. Hai người giống nhau như hai anh em ruột - không phải giống ở nét mặt mà ở một thứ gì đó khó nắm bắt, cùng chung cho cả hai, bao trùm lên họ từ bên trên, như thể một tấm voan bụi mờ ảo.

- Để cho anh á? - Trong một thoáng, cô nàng rời mắt khỏi Egor. Trạng thái thờ ơ dần hơi hẫng đi, song nỗi sợ hãi lại ập đến. Cậu bé mở miệng - nhưng bắt gặp ánh mắt của gã kia, và không thể nào kêu lên được. Cậu như bị quấn chặt bằng một tấm cao su lạnh.

- Ừ. Giữ nó đi!

Đứa con gái phì cười giấu cợt. Chuyển ánh nhìn sang Egor, chúm môi lại như đang hôn gió. Ái cất giọng khẽ phát ra những từ giờ đã thành quen thuộc - những lời từng quện vào tiếng nhạc gọi mời.

- Lại đây... lại đây với ta...

Egor đứng như trời trồng. Không đủ sức chạy nữa, dù cậu đang sợ phát khiếp, tiếng thét trong cổ vụn vỡ và nghẹn tắc. Cậu chỉ có thể đứng sững yên một chỗ.

Một người đàn bà dắt hai con bec-giê to khỏe đi ngang qua ngách cổng. Chầm chậm, gò bước, như thể cử động dưới nước, như thể đang hiện đến trong một giấc mơ hãi hùng. Egor liếc thấy hai con chó vùng vằng, cố sấn đến phía ngách cổng - và trong lòng cậu bùng lên hy vọng mãnh liệt. Hai con chó gầm gừ, nhưng có vẻ không tự tin sao đó, vừa căm giận vừa hoảng sợ. Người đàn bà dừng lại một thoáng, nghi ngờ nhìn khe cổng. Egor bắt được ánh nhìn của bà ta - ánh nhìn của người không nhìn thấy gì, dường như xuyên qua một khoảng trống.

- Đi thôi! - bà ta kéo dây xích, và lũ chó nhanh nhẩu lùi về phía chân bà.

Gã trai cười khẽ.

Người đàn bà bước dần lên, và đi khuất.

- Thằng oắt kia, anh nhìn kìa, nó không đi! - đứa con gái nhõng nhẽo kêu lên - Nó đứng yên kìa!

- Mạnh hơn lên, - gã trai nói ngắn gọn. Cau có - Học cách đi.

- Lại đây! Lại đây với ta! - đứa con gái nói giọng căng thẳng. Egor đứng cách cô ta độ hai mét, nhưng có vẻ như cô nàng rất cần thấy cậu tự đi qua khoảng cách ấy.

Rồi Egor hiểu ra rằng mình không còn sức chống cự nữa. Ánh mắt cô gái giữ nguyên, dính chặt vào sợi dây trói cao su vô hình, lời cô ta kêu gọi, và cậu bé chẳng thể nào điều khiển nổi mình. Biết là không nên bước - nhưng vẫn bước. Cô gái mỉm cười - hàm răng trắng đều sáng lóe lên. Nói:

- Tháo khăn quàng ra.

Cậu đã không còn cưỡng lại nổi. Đôi tay run rẩy gỡ chiếc mũ áo khoác, giăng chiếc khăn mà không tháo vòng cuốn. Bước đến trước đôi mắt đen đang gọi.

Có điều gì đó xảy ra với gương mặt đứa con gái. Hàm dưới trễ ra, răng nghiêng trèo trẹo. Những chiếc răng nanh dài, đã không còn là răng người nữa, sáng lóa.

Egor bước thêm bước nữa.

Chương 1

Đêm thường bắt đầu không may mắn.

Tôi tỉnh giấc khi mới sắp tối. Tôi nằm, ngắm những tia sáng cuối cùng đang tan ra giữa các khe của tấm rèm lá xếp, ngắm nghĩ. Đêm săn đuổi thứ năm - mà vẫn cứ không có kết quả gì. Chắc gì hôm nay đã gặp may.

Trong nhà lạnh, lò sưởi chỉ hơi hơi nóng. Điều duy nhất khiến tôi khoái mùa đông là trời tối nhanh, và ít người đi ngoài đường. Chứ còn... từ lâu đã muốn nhổ toẹt vào tất cả, biến khỏi Matxcơva, đi đâu đó đến Yalta hoặc Sochi chẳng hạn. Mà phải đến Biển Đen chứ không phải đến những hòn đảo xa lắc của những đại dương xa lạ ẩm áp, tôi thích nghe chung quanh mình là tiếng mẹ đẻ thân thương...

Thật là những mơ ước viễn vông.

Còn quá sớm để tìm về bình yên, đến những miền ẩm áp.

Chưa xứng đáng được hưởng điều đó.

Điện thoại dường như chờ đợi đúng lúc tôi tỉnh dậy để réo vang một cách khả ố và sách nhiễu. Tôi mò được cái ống nghe, áp vào tai - lẳng lặng, không nói một lời.

- Anton, trả lời đi.

Tôi im. Giọng của Larisa đầy vẻ bận rộn, căng thẳng, nhưng đã mệt mỏi. Cả ngày không ngủ, rõ là vậy.

- Anton, nói cho cậu nói chuyện với sếp nhé?

- Không cần đâu - tôi lâu bầu.

- Thế đấy. Tỉnh hẳn chưa?

- Rồi.

- Hôm nay cậu sẽ vẫn vậy.

- Có gì mới không?

- Không, không có gì.

- Ăn sáng gì đây?

- Sẽ kiếm.

- Tốt. Chúc may mắn.

Câu chúc uể oải, buồn tẻ, Larisa không tin tôi. Sếp chắc hẳn cũng vậy.

- Cảm ơn - tôi nói với những tiếng “tút tut” trong điện thoại. Dậy, làm một “tour” quanh phòng vệ sinh và nhà tắm. Bắt đầu bôi kem đánh răng lên bài chải, đoạn, nhận ra mình đang vội, tôi đặt bàn chải lên thành bồn rửa.

Ở bếp tối om, nhưng tôi tất nhiên là không bật đèn lên. Mở cánh cửa tủ lạnh - bóng đèn trong tủ đông cứng giữa đồng thức ăn. Tôi nhìn vào cái nồi được đậy bằng chiếc rá. Trong rá lay lắt miếng thịt đang rã đá. Rút rá ra, tôi đưa nồi lên miệng, húp một húp.

Nếu ai đó nghĩ máu lợn là món ngon thì anh ta nhầm.

Giả lại chiếc nồi cùng chỗ máu tan chảy còn lại về chỗ cũ, tôi đi vào nhà tắm. Ánh đèn xanh mờ ảo khó nhọc xua tan bóng tối.

Tôi đánh răng rất lâu, một cách điên cuồng, rồi không chịu nổi, lại quánh vào bếp lần nữa, chiêu một ngụm vodka lạnh để trong tủ đá. Giờ thì bụng đã không chỉ ấm, mà nóng rực. Thứ hương vị hòa trộn tuyệt vời của cảm giác - lạnh ở răng và nóng trong lòng.

- Giá ông cũng thử... - tôi bắt đầu nói với sếp, nhưng kịp thời sực tỉnh.

Nhắc đến sếp thì có thể cảm thấy được cả câu rửa còn chưa dứt lời!

Về phòng, tôi bắt đầu thu dọn các thứ áo quần vứt bừa bộn khắp nơi. Chiếc quần thì thấy dưới gầm giường, đôi tất để ở bệ cửa sổ, áo sơ-mi không hiểu sao lại treo trên chiếc mặt nạ Chhoen.^[1]

Vị vua cổ Hàn Quốc ngó tôi với vẻ không hài lòng.

- Canh đồ đi thì hơn - tôi lầm bầm, và lúc ấy điện thoại lại réo vang. Nhảy mấy bước quanh phòng, tôi cũng tìm thấy ống nghe.

- Anton, anh có gì muốn nói với ta hả? - người đối thoại vô hình hỏi.

- Không có gì cả. - tôi buồn rầu đáp.

- Hừm hừm. Nhớ thêm câu “rất vui được gắng sức, thưa Ngài”.

- Tôi không thấy vui. Chẳng thay đổi được gì, thưa Ngài.

Sếp im lặng một hồi:

- Anton, dẫu sao cũng đề nghị anh có thái độ nghiêm túc hơn đối với tình hình đang biến chuyển. Được chứ? Sáng ta sẽ chờ báo cáo, bất luận thế nào... Và chúc anh may mắn!

Tôi không phải loại người dễ hổ thẹn. Dẫu sao thì nổi bực bội cũng dịu đi. Giấu cái điện thoại cầm tay vào túi áo khoác, tôi mở tủ ở

hành lang. Ngắm nghĩ đôi chút xem phục trang thế nào. Tôi có vài thứ đồ mới mà hội bạn mới tặng tuần rồi. Nhưng vẫn dừng lại ở sự lựa chọn như thường lệ - mặc kiểu thoải mái hợp với mọi hoàn cảnh và gọn gàng đúng mức.

Còn nữa - cái player nghe nhạc. Nghe thì tôi hoàn toàn không cần đến, nhưng mà sự buồn chán - đó mới là kẻ thù tàn nhẫn nhất.

Trước khi bước ra, tôi quan sát cầu thang qua mắt thần hồi lâu. Không có ai.

Một đêm nữa theo lệ thường bắt đầu như vậy đấy.

Tôi đi trong tàu điện ngầm độ chừng sáu tiếng, chuyển liên tục chẳng có hệ thống gì từ đường nhánh này đến đường nhánh kia, đôi khi lại lơ mơ ngái ngủ, cho phép nhận thức được nghỉ ngơi, còn các giác quan thì được giải phóng. Tất cả như im phắc. Không, cũng có lúc nhìn thấy dăm điều hay ho, nhưng các ca đều tầm thường, chỉ dành cho người mới tập tọe vào nghề thôi. Chỉ đến độ 11 giờ, khi metro bắt đầu vắng người hơn, thì tình hình đổi khác.

Tôi nhắm mắt ngồi, nghe bản giao hưởng số Năm của Manfredini đã đến lần thứ ba trong buổi tối. List nhạc trong máy player tuyệt cú mèo, là do tôi tự chọn thu, trong đó, người Ý thời Trung cổ và Bach luân phiên nhau cùng với “Alisa”^[2], Ritchie Blackmore và “Piknik”^[3]. Tôi luôn tò mò để ý xem giai điệu nào sẽ trùng lặp với sự kiện nào. Hôm nay thì may mắn đã rơi vào Manfredini.

Tôi bị tê đống người - một cơn co rút chạy từ gót chân lên đến gáy. Tôi thậm chí còn lằm bằm cái gì đó, mở mắt ra và nhìn quanh toa tàu.

Ngay lập tức, tôi tóm được cô gái giữa đám người.

Rất dễ thương, trẻ. Mặc áo lông diện, đeo xác nhỏ và trên tay cầm cuốn sách bé.

Và nàng mang một quầng xoáy màu đen phía trên đầu mà đã ba năm rồi tôi không nhìn thấy. Chắc là ánh mắt tôi kinh dị lắm. Cô nàng cảm thấy được nó, nhìn về phía tôi rồi ngay tức khắc quay đi.

Giá em nhìn lên trên thì tốt hơn đấy!

Không, đương nhiên, nàng cũng sẽ không nhìn thấy được cái phễu đầu. Cùng lắm thì nàng cũng chỉ có thể cảm thấy một sự lo ngại nho nhỏ. Và cũng chỉ mơ mơ hồ hồ, bằng khóe mắt, nàng có khả năng nhận thấy được cái gì loáng nhoáng phía trên... như thể đom đóm mắt, như thể không khí bốc lên gợn sóng phía trên lớp nhựa đường vào một ngày nóng nực.

Cô nàng chẳng thấy được gì. Không gì hết. Và nàng sẽ còn sống độ một, hai ngày nữa, cho tới khi trượt chân trên mảng nước đóng băng trên đường, và chết kiểu bị đập đầu mạnh. Hoặc rơi vào gầm ô tô. Hay trong cầu thang, chạm trán với con dao của tên cướp đang hoang mang không hiểu, rốt cuộc hấn giết cô gái để làm gì. Và rồi mọi người sẽ nói: “Còn trẻ thế, lẽ ra còn sống lâu nữa, ai cũng quý cô ấy thế...”

Phải rồi. Tất nhiên. Tôi tin, bởi gương mặt rất hiền hậu và xinh xắn, cũng có nét mệt mỏi, nhưng vẻ ác nghiệt thì không. Ở cạnh một cô gái như thế, ta có thể cảm thấy mình hoàn toàn không là mình trên thực tế nữa. Ta gắng trở nên tốt hơn, mà điều đó lại là gánh nặng. Với những cô nàng như thế này người ta thường thích kết bạn, cũng à ời đôi chút, chia sẻ những tâm tư. Những cô nàng như

thế ít khi người ta phải lòng, song ai cũng mến.

Trừ một người, là người đã ngã giá với phù thủy Bóng Tối.

Cái phễu đen thực ra là một hiện tượng thường thấy. Nhìn kỹ hơn, tôi có thể nhận ra thêm năm hoặc sáu cái lơ lửng phía trên các hành khách. Thế nhưng, tất cả các phễu này đều bị mờ nhòe đi, dùng đục, quay quay một cách khó nhọc. Kết quả của một lời nguyện tầm thường không chuyên nghiệp nhất trên đời. Có ai đó ném theo dấu người những lời: “Cầu cho mày chết đi, đồ súc sinh”. Có người thì thể hiện đơn giản và nhẹ hơn: “Cầu cho mày cảm thấy trống rỗng”. Và một cuộn vòi rồng nhỏ từ Phía Tối vươn ra, hút đi hết sự may mắn, hút sạch cả sức mạnh.

Nhưng chỉ là lời nguyện tầm tầm, a-ma-tơ, không chính thức, chỉ đủ cho một vài giờ, nhiều nhất là một ngày đêm. Và hậu quả của lời nguyện ấy dù không mấy dễ chịu thì cũng không đến nỗi chết người. Còn cái phễu đen trên đầu cô gái lại rất hoàn toàn, tròn vẹn, ổn định, được tạo ra bởi một phù thủy cao tay ẩn. Nàng đã tiêu đời rồi mà không hề biết điều ấy.

Tôi bất giác thọc tay vào túi, định thần xem mình đang ở đâu và nhúu mày. Không hiểu tại sao điện thoại cầm tay lại không làm việc trong metro nhỉ? Những người sử dụng máy không đi dưới đường ngầm chắc?

Hiện giờ, tôi bị giằng xé giữa cô gái sắp phải chết và nhiệm vụ chính cần phải thực hiện cho dù chẳng có hy vọng sẽ thành công. Tôi không rõ còn có thể giúp gì cho nàng, nhưng việc truy tìm kẻ tạo ra cái phễu thì tôi có trách nhiệm phải làm.

Vào giờ khắc ấy tôi lại bị giáng một đòn thứ hai. Lần này thì kiểu

khác. Không có cơn co rút từ chân đến gáy như lúc nãy, không có cảm giác đau - chỉ là cổ họng khô khốc đi, lợi tê dại, máu giàn giụa ở thái dương, còn đầu ngón tay bỗng ngứa ran lên.

Có thể chứ!

Nhưng tại sao lại không đúng lúc vậy?

Tôi đứng dậy - đoàn tàu đã phanh trước bến. Tôi đi ngang qua cô gái và cảm thấy mắt nàng nhìn mình. Nàng dõi theo tôi. Nàng sợ. Rồi, vòng xoáy phễu màu đen dẫu nàng chẳng cảm thấy được vẫn gợi nên ở nàng một dự cảm lo âu, vẫn bắt nàng phải quan sát những người chung quanh.

Có thể vì thế mà đến giờ này nàng vẫn còn sống?

Gắng không nhìn về phía cô gái, tôi cho tay vào túi. Mò tìm miếng bùa - mẫu đá mát lạnh được tiện từ mã não. Tôi chần chừ độ một giây, cố nghĩ ra thêm phương cách hành động khác.

Không, không còn cách nào khác!

Tôi bóp chặt miếng bùa trong lòng bàn tay. Những ngón tay bắt đầu nhúc nhút, rồi mẫu đá ấm lên, tỏa ra năng lượng tích tụ. Cảm giác không phải là ảo, nhưng nhiệt lượng này không thể đo bằng nhiệt kế được. Tôi có cảm tưởng mình đang chà siết tay vào góc một đồng lửa, cái góc ấy được phủ một lớp tàn tro lạnh nhưng lại nóng rẫy bên trong.

Nhắc hẳn mẫu bùa lên tay, tôi ném ánh mắt về phía cô gái. Chiếc phễu đen run lên, hơi vắn vẹo ngả về hướng tôi đứng. Quầng xoáy có nội công mạnh đến độ mang trong mình những ý nghĩ.

Tôi ra đòn.

Nếu như trong toa tàu này, à mà không chỉ trong toa, mà trên cả đoàn tàu, có thêm dù chỉ một Người-Khác nữa thôi, thì anh ta hẳn sẽ thấy được quầng sáng chói lòa có thể xuyên thủng kim loại và bê tông một cách dễ dàng như nhau.

Chưa bao giờ tôi lại xuất đòn với quầng đen nào có cấu trúc phức tạp đến vậy. Và cũng chưa từng sử dụng đến mẫu bùa đá nào có công lực mạnh như thế.

Hiệu quả hoàn toàn bất ngờ. Những lời nguyên chú yếu ớt lơ lửng trên đầu những người khác đều bị quét sạch. Người phụ nữ đứng tuổi đang mệt mỏi bóp bóp trán, chợt ngạc nhiên nhìn vào lòng bàn tay - cơn đau nhức nửa đầu bỗng nhiên tan biến. Chàng thanh niên đương ngây ngô nhìn vào tấm kính, bỗng rùng mình, gương mặt anh ta giãn ra - trong đôi mắt đã biến mất mọi sầu thảm vô thanh.

Quầng xoáy đen trên đầu cô gái lùi lại độ năm mét, thậm chí còn vắng một nửa ra khỏi toa tàu. Nhưng nó không mất đi cấu trúc của mình và lại bay theo hình dích dắc về phía con mồi.

Quả là nội công thâm hậu!

Quả là dai như đĩa!

Nghe nói, quả thực tôi cũng chưa từng gặp, rằng quầng phểu đen nếu bị hất ra chỉ độ hai, ba mét thôi là đã mất phương hướng và nó sẽ bám vào người đứng gần nó nhất. Điều đó cũng tệ hại, nhưng câu chú bị chuyển sang người lạ sẽ có tác động yếu đi nhiều và nạn nhân mới của nó sẽ có cơ hội thoát được.

Còn quầng đen này lại bám dính trở lại, như thể con chó trung thành không rời người chủ đang gặp họa.

Con tàu dần dừng lại. Tôi ngó quầng phễu đen một lần nữa - nó đã lại lơ lửng trên đầu cô gái, thậm chí còn tăng tốc độ xoay... Và không thể, hoàn toàn tôi không thể làm gì được nữa rồi. Gần đó, trên sân ga là cái mục tiêu của những cuộc chu du hàng tuần của tôi trên đường phố Matxcova. Bỏ ngang qua để theo dấu cô gái thì tôi không thể. Sếp sẽ ăn tươi nuốt sống tôi mất mà có thể chẳng thèm buông một lời, thậm chí ý ả gần xa gì sất.

Khi cánh cửa rin rít mở ra, tôi đưa mắt nhìn cô gái lần cuối - hấp tấp ghi nhớ quầng sáng trên đầu nàng. Cơ hội có thể tìm lại nàng trong thành phố lớn quả là ít. Dẫu sao tôi vẫn phải thử.

Nhưng không phải lúc này.

Tôi nhảy ra khỏi toa tàu, nhìn nhanh xung quanh.

Quý thật, làm sao tìm được mục tiêu bây giờ?

Bằng mắt thường, tôi ngắm mọi người, chẳng một ai trong số họ gợi điều gì nghi vấn cả. Ở ga metro này đến giờ vẫn nhiều hành khách chen lấn xô đẩy - dù sao cũng là ga “Kurskaya vòng tròn”, nơi đây, nào là người từ ga xe lửa đổ về, nào là những người buôn bán ở chợ tản đi, rồi những người đang vội vã chuyển tàu để đi về nhà ngủ. Khép hờ mắt lại, tôi có thể quan sát cảnh tượng ngộ hơn nhiều - những quầng sáng trên đầu họ héo úa như nắng quái về chiều. Trong đó, sự tàn ác của ai đó đang cháy lên một vệt màu đỏ rực; có một cặp rõ ràng là đang vội vã muốn lên giường với nhau thì lại bùng lên màu da cam sắc sỡ; quầng sáng trên đầu mấy người say kéo dài ra những dải màu nâu xám nhòe nhoẹt.

Và không có dấu vết nào. Chỉ thấy khô khốc trong cổ họng, ngứa ran ở lợi và tim đánh trống thành thịch. Vị máu trên môi. Sự kích động

lớn dần.

Tất cả mọi dấu hiệu đều gián tiếp, nhưng đồng thời cũng quá rõ rệt.

Ai nhỉ? Là ai?

Đoàn tàu chạm vào lưng tôi. Cảm giác rất gần với mục tiêu không giảm đi - nghĩa là đến giờ, tôi và mục tiêu vẫn gần nhau. Đoàn tàu ngược chiều đã đến. Và tôi bỗng cảm nhận được mục tiêu của mình rùng người một cái và tiến về phía con tàu.

Dấn bước thôi!

Tôi đi cắt ngang sân ga, len lỏi giữa những người vừa lên bến đang dọc biển chỉ đường để chuyển động về phía đuôi tàu. Thấy cảm giác về mục tiêu bắt đầu yếu đi, tôi liền chạy ngược lại, về phía toa đầu... Đúng rồi... đã gần hơn...

Y như trong trò chơi “đuổi bắt” của trẻ nhỏ.

Mọi người bước vào các toa. Tôi chạy dọc đoàn tàu, thấy miệng đầy ứ nước bọt đặc quánh, răng bắt đầu đau nhức, những ngón tay lên cơn co rút... Nhạc nổi lên trong tai nghe.

Dưới bóng trăng

Nàng nhảy trong ánh sao

Lắm lắm giai điệu tuôn trào

Hát cùng màn đêm^[4]

Trời, bài hát hợp cảnh. Hợp cảnh một cách kỳ lạ.

Chỉ không hợp với điều thiện.

Tôi nhảy qua cánh cửa toa tàu đang từ từ khép vào, đứng bất

động lắng nghe chính mình. Tôi đoán được ra chẳng?

Tôi vẫn chưa xác định được mục tiêu bằng mắt.

Nhưng đoán ra.

Đoàn tàu phóng theo đường vòng tròn, còn trực cảm nổi loạn của tôi gào lên: “Ở đây! Ngay sát!”

Có lẽ, tôi đoán được đúng toa rồi?

Liếc nhìn những người đồng hành, tôi đành chối bỏ niềm hy vọng ấy. Ở đây chẳng có ai có khả năng gây sự chú ý cả.

Thôi thì, đợi vậy...

“Không thấy buồn, không dần vật

Không thấy đau, nào được gì...

Chỉ có tình yêu là còn lại”

Nàng sẽ nói...

Ở ga “Prospekt Mira”, tôi cảm thấy mục tiêu đang rời xa. Nhảy phóc ra khỏi toa, tôi chuyển tàu. Gần lắm, đâu đó rất gần...

Đến ga đường thẳng, cảm nhận về mục tiêu trở nên nhức nhối. Tôi đã nhìn ra vài đối tượng rồi - hai cô gái, một chàng thanh niên, một cậu bé. Tất cả bọn họ đều là ứng viên sáng giá cả, nhưng rồi là ai trong số ấy?

Bộ tứ mục tiêu của tôi ngồi vào cùng một toa. Thế đã là thắng lợi rồi, tôi vào theo và chờ đợi. Một cô ra ở ga “Rizhskaya”.

Cảm giác về mục tiêu chẳng giảm đi.

Chàng trai ra ở ga “Alekseevskaya”.

Tuyệt. Cô gái hay là cậu bé đây? Là ai trong hai người?

Tôi tự cho phép mình kín đáo ngắm họ. Cô gái đậm người, má đỏ hồng, đang chăm chú đọc tờ *Đoàn viên Thanh niên Matxcova*^[5]. Không tỏ ra lo lắng gì sất. Cậu bé con thì ngược lại, gầy gò mảnh dẻ, đứng ở cửa, di di ngón tay lên mặt kính. Theo ý tôi thì cô gái có vẻ... ngon hơn. Nghiêng về dự đoán - là cô ta.

Nhưng nói chung thì, ở đây vẫn đề còn là giới tính nữa.

Tôi đã bắt đầu nghe thấy Tiếng Gọi. Tạm thời Tiếng Gọi chưa tăng tần số rung động, chỉ là tiếng nhạc lả lướt, dịu dàng. Âm thanh vọng ra từ tai nghe không còn vào đầu nữa, Tiếng Gọi dễ dàng cắt ngang điệu nhạc.

Cả cô gái lẫn cậu bé con đều không tỏ ra bồn chồn. Hoặc là họ có công phu chịu đựng rất cao, hoặc là ngược lại, họ đã gục ngay lập tức.

Con tàu đến ga “VDNKh”^[6]. Cậu bé buông tay khỏi cửa kính, bước lên sân ga, hấp tấp sai chân về phía cửa ra cũ kỹ. Cô gái ở lại.

Khốn kiếp!

Họ vẫn đang ở rất gần, và tôi không thể hiểu được tôi đang cảm nhận được ai trong hai người!

Bất giờ giai điệu của Tiếng Gọi vút lên hân hoan, trong ấy đã có tiếng nói xen vào.

Tiếng phụ nữ!

Tôi phóng ra giữa hai cánh cửa đang đóng lại, vội vã đi theo dấu cậu bé. Tuyệt. Cuộc săn tới hồi kết thúc.

Chỉ có điều tôi sẽ loay hoay thế nào với mẩu bùa đá đã bị phóng

lực? Tôi chịu không tính được.

Người đã vắng hẳn, chúng tôi bốn người đi lên trên theo thang cuốn. Cậu bé đứng đằng trước, sau cậu là một người đàn bà có con nhỏ, rồi đến tôi, sau tôi là một ông đại tá có tuổi. Vàng sáng quanh vị quân nhân rất đẹp, chói lóa, toàn bộ mang tông màu xám thép lấp lánh và màu xanh da trời. Tôi thậm chí đã nghĩ một cách giấu cợt và mệt mỏi rằng có thể nhờ ông ta giúp một tay. Những người như ông đến giờ vẫn tin vào khái niệm “danh dự sĩ quan”. Chỉ có điều, vị đại tá già có khi còn không có ích bằng khẩu súng trường cỡ bé thường dùng để săn voi.

Thôi không nhồi nhét ý nghĩ nhằm nhí nữa, tôi lại nhìn lên cậu bé. Nhắm nghiền mắt, tôi tái hiện lại vàng sáng chung quanh cậu.

Kết quả rất đáng nản.

Chung quanh cậu ta được bao bọc thứ ánh sáng lung linh, nửa mờ nửa tỏ. Thảng hoặc lại được tô đỏ lên, đôi lúc lại ngập tràn màu xanh lá cây đậm đặc, lắm khi lại lóe lên sắc xanh sậm.

Một ca đặc biệt. Một số phận chưa định hình. Một tiềm năng bí ẩn mơ hồ. Cậu bé có thể trở thành một tên đầu giả, cũng có thể sẽ là người nhân hậu, chính trực, mà cũng có khi sẽ thành một kẻ rỗng tuếch, những kẻ thực chất chiếm số đông trên thế giới. Như người ta thường nói, mọi điều còn ở phía trước. Những vàng hào quang như thế này hay có ở trẻ hai đến ba tuổi, ở bọn trẻ lớn hơn thì cực hiếm.

Giờ đã rõ, tại sao Tiếng Gọi lại nhắm nhắm hướng đến cậu ta. Một món độc, nói gì thì nói. Tôi bắt đầu thấy miệng tứa đầy nước miếng.

Mọi việc kéo dài lâu quá, quá lâu... Tôi nhìn cậu bé, nhìn cái cổ thanh nhỏ dưới lần khăn quàng, và nguyên rửa sếp tôi, truyền thống, lễ nghi, tất tần tật những gì làm nên công việc của tôi. Lợi ngứa ran, cổ họng khô khốc.

Máu có vị mặn mặn cay cay, nhưng cơn khát này chỉ có máu mới làm dịu được.

Khốn nạn!

Cậu bé nhảy ra khỏi thang cuốn, chạy qua sảnh lớn và biến mất sau những cánh cửa kính. Trong một thoáng tôi cảm thấy dễ chịu hơn. Chậm bước lại, tôi đi theo, liếc mắt xác định hướng di chuyển - cậu bé đã lặn xuống đường ngầm. Cậu ta đã chạy, đã bị lôi kéo đến gặp Tiếng Gọi.

Gấp lên!

Chạy đến chỗ ki-ô-t, tôi vút cho người bán hàng hai đồng xu, nói, cố gắng không để lộ rằng:

- Bán cho loại 6 rúp, có nắp bật nhé.

Gã thanh niên mặt đầy trứng cá đờ đẫn đưa cho tôi cái chai một phần tư lít - có vẻ như anh ta cũng vừa hâm nóng mình bằng chút cồn ở nơi làm việc. Thành thật cảnh báo:

- Rượu không chuẩn lắm đâu. Không ngộ độc được, tất nhiên, vodka “Dorokhovo”^[7] đấy, nhưng dầu sao thì...

- Sức khỏe quý hơn - tôi cắt ngang. Vodka rõ là đồ phế phẩm, nhưng lúc này đối với tôi thế cũng ổn rồi. Một tay tôi lật nắp chai, kéo cái khuyên thép gắn trên đó, tay kia móc mobile, để chế độ nhận điện. Người bán hàng tròn xoe mắt. Vừa đi vừa chiêu một ngụm -

vodka có mùi hôi như dầu hỏa, vị thì còn tởm hơn, đồ rởm thấy rõ, thứ rượu người ta vẫn tưới ở góc đường - Tôi chạy về phía đường ngầm.

- Tôi nghe đây.

Đấy không phải là Larisa nữa. Đêm thường là Pavel trực!

- Anton đây. Khách sạn “Kosmos”, ở đâu đó quanh đây, trong những sân nhà. Đang bám theo.

- CỬ nhóm đi hả? - trong giọng nói xuất hiện vẻ quan tâm.

- Ừ. Tôi đã dùng bùa mất rồi.

- Có chuyện gì vậy?

Một gã *bom-zhó*^[8] lang thang ngồi thu lu ở giữa đường ngầm vươn tay ra, như hy vọng tôi sẽ cho gã chai rượu uống dở. Tôi vọt qua.

- Vụ khác. Gấp lên, Pavel.

- Mọi người đang đến đấy.

Tôi bỗng cảm thấy quai hàm bị một mũi kim nóng bỏng thọc qua. À, mày..., đồ súc sinh...

- Pasha^[9], tôi không chịu trách nhiệm về mình đâu nhé - tôi hấp tấp nói, và cắt liên lạc. Đoạn, dừng lại trước bộ đồng phục công an.

Lần nào cũng vậy!

Tại sao những kẻ bảo vệ trật tự của loài người luôn xuất hiện không đúng lúc vậy nhỉ?

- Tôi - Trung sĩ Kaminsky, - cậu công an trẻ nói líu lười - Cho xem giấy tờ của anh...

Không hiểu người ta định quàng vào tôi tội gì? Say rượu ở nơi

công cộng chẳng? Khả năng đó lớn nhất...

Cho tay vào túi, tôi chạm vào mẩu bùa. Chỉ hơi âm ỉm. Nhưng trường hợp này thì cũng không cần nhiều năng lượng.

- Tôi có đây đâu - tôi nói.

Bốn con mắt vừa sờ sẫm tôi trong một dự cảm đang tóm được mồi ngon, giờ đã đại đi, tia lửa cuối cùng của lý trí đã rời bỏ chúng.

- Anh không có ở đây - hai người cùng đồng thanh nhắc lại.

Lập trình cho các hành động của hai công an thì tôi không có thời gian. Tôi buông ra những câu đầu tiên xuất hiện trong đầu:

- Hãy đi mua rượu vodka và nghỉ ngơi đi. Không chậm trễ. Bước đều, bước!

Quả là được lời như cời tấm lòng. Dắt tay nhau như hai chú nhóc chạy chơi trên đường, hai chàng công an lôi nhau trong đường ngầm, đến chỗ máy ki-ô-t. Tôi cảm thấy đôi chút áy náy, tưởng đến hậu quả mà mệnh lệnh của mình sẽ gây ra, nhưng không còn thời giờ để sửa lại tình thế nữa rồi.

Tôi lao ra khỏi đường ngầm, tin chắc rằng mình đã chậm chân. Nhưng không, thật kỳ lạ là cậu bé vẫn chưa đi xa. Cậu ta đứng, hơi nghiêng ngả, cách độ gần trăm mét. Sức kháng cự khá lắm! Tiếng Gọi vang lên với một sức mạnh kinh khủng đến nỗi cũng lạ là tại sao những người khách bộ hành thừa thớt lại chưa bắt đầu nhảy múa, tại sao những chiếc xe điện bánh hơi lại chưa rẽ ra khỏi đại lộ, chưa đi ngoặt vào cái ngách cổng đối mặt với số phận ngọt ngào...

Cậu bé ngoái lại nhìn. Hình như cậu đã nhìn thấy tôi. Và rảo bước nhanh về phía trước.

Thôi xong, cậu đã toi rồi.

Tôi theo sát gót, căng thẳng tính xem phải làm gì. Nên chẳng cứ đợi nhóm cơ động đến - chắc họ đi cũng chỉ còn độ 10 phút nữa thôi, không hơn.

Nhưng có vẻ như sẽ không ổn - đối với cậu bé.

Lòng thương cảm là một thứ nguy hiểm. Ngày hôm nay tôi đã bị vướng vào nó hai lần rồi. Đầu tiên là ở trong tàu điện ngầm khi tiêu phí năng lượng của mẫu bùa đá vào việc thử đánh lại quầng đen một cách vô ích. Và giờ đây, lần nữa - khi đi theo dấu cậu bé.

Nhiều năm trước có người nói với tôi một câu mà tôi không thể nào đồng tình được. Đến bây giờ tôi cũng vẫn không nhất trí với câu ấy, cho dù cũng biết bao lần tôi tự thấy rõ sự chí lý của nó.

“Lợi chung và ích riêng thường ít khi gặp nhau”.

Vâng, tôi hiểu. Đó là sự thật.

Nhưng chắc hẳn, có loại sự thật còn tồi tệ hơn cả dối trá.

Tôi chạy đến gặp Tiếng Gọi. Tôi nghe thấy nó, hẳn là không nghe được như cậu bé đang nghe. Đối với cậu ta, Tiếng Gọi là điệu nhạc quyến rũ, mê hoặc, tước đoạt hết của con người ta ý chí và sức lực. Ngược lại, đối với tôi, nó là hồi chuông làm máu sôi cuồn.

Làm máu sôi cuồn...

Cái thân xác mà cả tuần bị tôi hành hạ nhạo báng, giờ đang nổi loạn. Tôi thèm uống - không phải uống nước - tôi có khả năng làm dịu cơn khát bằng thứ tuyết bắn ở thành phố mà không hề hấn gì, cũng không phải thèm rượu - hũ rượu thô tởm lợm tôi có trong tay đây thôi, và cũng chẳng khiến tôi hề hấn gì.

Tôi thèm máu.

Mà không phải máu lợn, máu bò, phải là máu người.

Thây kệ cuộc săn tìm khốn nạn...

“Anh phải vượt qua vụ ấy - sắp bảo - Năm năm ngồi ở ban phân tích là quá nhiều, anh chẳng thấy sao?”

Tôi không biết, có thể là nhiều thật, nhưng tôi thấy thú.

Mà suy cho cùng thì ngay chính sắp cũng đến hơn trăm năm rồi không tham gia các chiến dịch hành động.

Tôi chạy ngang qua những cửa kính bày hàng sáng choang trưng những thứ đồ gốm rởm rít, chất đầy những thức ăn mô phỏng. Trên đại lộ, những chiếc xe hơi phóng ngang qua, khách qua đường đi lại thừa thớt. Đó cũng là đồ rởm, là ảo tưởng, một trong những khía cạnh duy nhất của thế giới mà con người có thể đạt được.

Thật hay rằng tôi không phải là con người.

Không dừng chạy, tôi lên tiếng gọi màn U Minh.

Thế giới thở một hơi dài, giãn ra. Tuồng như có những chiếc đèn pha sân bay chiếu mạnh vào lưng tôi, khắc chạm một cái bóng dài mảnh. Cái bóng nổi lên cuồn cuộn và phình ra, cái bóng kéo mọi thứ vào mình - vào một không gian nơi hoàn toàn không còn bóng. Cái bóng tách khỏi lớp nhựa đường bắn thiêu, đứng lên, nhún nhảy co giãn như thể một cái cột khói nặng nề. Cái bóng chạy ở trước mặt tôi.

Tăng tốc chạy, tôi xuyên qua cái bóng xám và bước vào vòng tối. Sắc màu của thế giới trở nên mờ đục và những chiếc xe hơi trên đại lộ dường như đi chậm lại, như bị sa lầy.

Tôi đang đến gần địa điểm phải đến.

Lấn mình vào ngách cửa, tôi đã chuẩn bị tinh thần chứng kiến kết cục câu chuyện. Thân xác bất động, trống rỗng, bị uống cạn kiệt máu của chú bé và những con ma-cà-rồng đang biến mất dần.

Song, tôi đã đến kịp.

Cậu bé đang đứng trước mặt con ma-cà-rồng nữ đã xòe những chiếc răng nanh ra, cậu chậm rãi tháo khăn quàng. Không chắc lúc này cậu cảm thấy sợ hãi - Tiếng Gọi đã làm u mê toàn bộ tri giác. Cậu ta sắp mơ tưởng được những chiếc răng nanh nhọn hoắt sáng chói chạm vào người.

Con ma-cà-rồng nam đang đứng bên cạnh. Tôi cảm thấy ngay rằng trong cặp ma này, gã mới là thủ xướng - chính gã đã dẫn dắt ma nữ, chính gã đã lôi kéo ả đến với món máu người. Và điều khả ố nhất là gã ta mang dấu đăng ký hộ khẩu ở Matxcova. Đồ súc sinh!

Song như vậy, tôi lại có thêm cơ hội thành công...

Hai ma-cà-rồng quay về phía tôi - nhưng quay một cách lơ đãng, còn chưa hiểu điều gì đang xảy đến. Cậu bé ở trong vòng tối của chúng, thì lẽ ra, tôi không thể, không có khả năng nhìn thấy cậu ta... cũng như chính hai con ma được.

Rồi gương mặt gã thanh niên bắt đầu giãn ra, gã thậm chí còn mỉm cười, rất thân thiện, điềm tĩnh:

- Chào...

Gã tưởng tôi là kẻ cùng hội cùng thuyền. Mà cũng không đáng trách gã về sự nhầm lẫn này - giờ tôi quả đã là một người trong bọn họ. Gần như thế. Một tuần tập dượt trôi qua không vô ích - tôi đã bắt

đầu cảm thấy được chúng... nhưng bản thân cũng gần như đã bước về phía tối mất rồi.

- Tuần Đêm, - tôi nói. Chìa tay có mẩu bùa đá - dù nó đã bị phóng lực, nhưng điều đó không dễ cảm thấy khi đứng xa. - Hãy bước ra khỏi U Minh Địa!

Đáng ra, có lẽ gã thanh niên đã phục tùng rồi. Gã hy vọng rằng tôi không biết về chiến tích đẫm máu sau lưng gã, rằng vụ này sẽ được xếp vào loại *“ý định tác động tương hỗ với con người mà chưa được phép”*. Nhưng cô ả kia thì không có được sự nhấn nhục của gã, mà cũng không có khả năng lĩnh hội được điều gì.

- A a a a! - Ầ lao vào tôi cùng tiếng rít kéo dài. Cũng còn may là ả chưa cắm răng vào cậu bé, - ả ta giờ đã mụ mị, mất tự chủ rồi, giống như con nghiện bị shock thuốc mà người ta vừa rút ống tiêm ra khỏi ven, hoặc như một ả cuồng dâm bị bạn tình bỏ rơi giữa chừng khi chỉ còn một tích tắc nữa là lên đến cực khoái.

Đối với người thường thì cú lao diễn ra quá nhanh, không ai có thể chống đỡ được.

Nhưng tôi thuộc về cùng một tầng lớp với xã hội ma-cà-rồng. Nhấc tay lên, tôi vẩy thẳng chai rượu uống dorr vào bộ mặt méo mó biến dạng kia.

Tại sao bọn ma-cà-rồng lại kém chịu chất còn như thế nhỉ?

Tiếng gào dọa dẫm biến thành tiếng rít the thé. Con ma nữ quay quay tại chỗ, vồ mặt thùm thụp, từ mặt ả, da và thịt màu xám xám bóc ra từng lớp. Còn gã ma kia thì quay đầu chạy.

Mọi việc biến chuyển thậm chí quá đơn giản. Một con ma-cà-rồng có đăng ký không phải là một con ma khách qua đường ắt ơ để phải

bỏ quá nhiều sức ra chiến đấu một cách ngang hàng. Tôi lia cái chai vào con ma nữ, vươn tay tóm được sợi chỉ từ cái dấu đăng ký vừa ngoan ngoãn sổ tung ra. Gã ma khò khè, tay ôm cổ.

- Bước ra khỏi màn U Minh! - Tôi hét.

Dường như gã hiểu ra rằng sự thể đã đến lúc hoàn toàn tồi tệ. Bỏ về phía tôi, gã gắng làm độ căng của sợi chỉ yếu đi, vừa di chuyển vừa nhe nanh và thay hình đổi dạng.

Giá mẫu bùa đá còn đầy lực thì tôi chỉ điểm huyết gã thôi. Chứ đến nước này thì đành phải giết.

Dấu đăng ký - vết đóng dấu ánh mờ lên màu xanh da trời trên ngực của con ma, kêu khục một tiếng khi tôi thăm ra một lệnh. Năng lượng mà ai đó đã yểm lên đây còn mạnh hơn tôi, chảy ào ào vào thân ma. Con ma vẫn còn chạy được - gã no nê, mạnh mẽ và hồn sống của bao người lạ đã ngấm vào thân xác chết chóc của gã. Nhưng rồi chống lại chường lực ấy là không thể - da gã quắt đi, mảnh da khô ôm bọc lấy xương, từ hai hố mắt bắt đầu chảy tràn dịch. Đoạn, xương sống gãy răng rắc và mảnh cốt còn lại dầy dụa, đổ sụp dưới chân tôi.

Tôi ngoái lại - con ma nữ có thể đã kịp hồi thương. Nhưng không còn nguy hại nữa. Ả chạy qua sân bằng những bước nhảy lớn. Ả rút cuộc cũng vẫn không ra khỏi màn U Minh và cảnh tượng đầy chấn động ấy chỉ mình tôi được mục sở thị. Ả cả lũ chó nữa, tất nhiên. Đâu đó có chú cún con sủa lên những tiếng hoảng hốt cuồng loạn, con chó bị tê liệt đi bởi cùng một lúc cả sự thù hận và nỗi sợ hãi, bởi tất cả những cảm nhận mà loài chó từ thời xa xưa đã có đối với những cương thi^[10].

Bám theo ả ma thì tôi không còn sức nữa. Nhoài người ra gỡ lấy khuôn mẫu của quầng sáng ả để lại - khô héo, xám xịt, bốc mùi thối rữa. Rồi sẽ tìm ra. Giờ có mà chạy đằng trời.

Thế cậu bé đâu rồi nhỉ?

Sau khi thoát khỏi bóng đêm do bọn ma-cà-rồng dựng nên, cậu chàng có thể hoặc là rơi vào trạng thái mất trí nhớ, hoặc là bị chấn động mạnh. Nhưng ở ngách cổng này chẳng thấy cậu ta đâu. Chạy ngang qua tôi thì không thể được rồi... tôi phóng từ ngách cổng vào trong sân - quả là đã nhìn thấy cậu bé. Cậu ta chạy thiếu chút nữa thì nhanh hơn cả ma nữ. Hầy, giỏi lắm! Tuyệt. Không cần trợ giúp. Chỉ dờ cái là cậu ta ghi nhớ hết những gì xảy ra, nhưng ai lại tin một thằng bé con chứ! Đến gần sáng thì mọi điều sẽ mờ nhạt đi trong trí nhớ của cậu, biến hết đi, trở thành một cơn ác mộng không có thực.

Hay là, dù sao cứ đuổi theo cậu chàng nhỉ?

- Anton!

Từ phía đại lộ Igor và Garik chạy vào, đó là cặp đôi tác chiến không rời của chúng tôi.

- Một ả chuồn rồi! - tôi kêu.

Garik chạy ngang và đá vào thân con ma đã khô quắt khiến một đám mây bụi bốc lên không trung bằng giá. Garik quát:

- Mẫu quầng sáng!

Tôi chuyển cho anh mẫu của con ma nữ đã chạy mất, Garik nhăn trán và dẫn bước chạy. Hai lính cơ động lao vào cuộc rượt đuổi, Igor trên đường chạy còn buông lời lại:

- Lo dọn rác nhé!

Tôi gật đầu, như thể họ cần biết lời đáp, rồi bước ra khỏi bóng tối của chính mình. Thế giới rạng rỡ hẳn lên. Dáng hình hai chàng tan đi, ngay cả tuyết trong thế giới của con người cũng thôi không đón nhận những dấu chân vô hình.

Thở phào, tôi đi về phía chiếc “Volvo” xám đậm ở lề đường. Trên đệm ghế sau có bộ dụng cụ đơn giản - một cái bao nhựa, một cái xẻng và chổi.

Trong khoảng năm phút tôi cào phần xương cốt gần như nhẹ bồng của con ma, giấu bao vào cốp xe. Từ một đồng tuyết còi được anh chàng lao công biếng nhác nào đó vun lên, tôi xúc một ít tuyết bắn, rải ở ngạch cổng, dậm dậm lên, nhấn những mẩu thối rữa còn sót lại vào bùn. Mi không được an táng theo kiểu người thường đâu, mi không phải con người...

Giờ thì đã xong.

Tôi trở lại xe, ngồi vào sau tay lái, kéo phéc-mơ-tuya áo khoác. Dễ chịu quá. Thậm chí rất dễ chịu. Một con ma cà rồng cứng cựa đã chết, bạn gái gã các chàng trai sẽ tóm được, cậu bé thì vẫn sống.

Tôi có thể tưởng ra được sắp sẽ mừng rỡ thế nào!

Chương 2

- Ấu tả!

Tôi định nói, nhưng lời rĩa rói tiếp theo rất như một cái bạt tai đã bịt miệng tôi lại.

- Rẻ tiền!

- Nhưng...

- Anh chí ít cũng tự hiểu lỗi của mình chứ hả?

Sếp đỡ hỏi dồn đi đôi chút nên tôi đánh bạo ngược mắt lên khỏi sàn nhà. Thận trọng nói:

- Hơi hiểu hiểu ạ.

Tôi rất ưa được có mặt trong căn phòng này. Có điều gì đó *rất* trẻ thơ sống dậy trong hồn khi ngắm nhìn những thứ đồ xinh xinh ngộ nghĩnh được bày trên chiếc giá bằng kính khung thép, những thứ được treo trên tường, hoặc bị vớt vưng vãi cầu thả trên bàn lẫn với đồng đĩa máy tính và giấy tờ công vụ. Mỗi một thứ đồ đều mang trong mình một câu chuyện nào đó - từ chiếc quạt cổ Nhật Bản đến miếng kim loại rạn có gắn con hươu trên mình - biểu tượng của một nhà máy xe hơi. Những khi sếp hứng khởi thì có thể được nghe dăm câu chuyện rất đổi ly kỳ.

Chỉ có điều, hiếm khi tôi được thấy ngài trong tâm trạng ấy!

- Thôi được, - sếp thôi không đi tới đi lui trong phòng nữa, ngồi vào chiếc ghế bành da, châm thuốc hút. - Vậy anh trình bày đi.

Giọng sếp tôi trở nên nghiêm trọng y hệt vẻ ngoài của ngài. Nếu nhìn bằng mắt người thường thì thấy sếp quãng độ 40 tuổi, thuộc tầng lớp quặt quẹo của những doanh nhân hạng quèn - chính phủ thường khoái đặt niềm tin vào lớp người này.

- Trình bày gì ạ? - Tôi hỏi, liếc lỉnh đối mặt với một đánh giá thẳng thừng khác nữa.

- Những sai lầm. Sai lầm của anh.

Ra thế đấy... Thôi được.

- Sai lầm đầu tiên của tôi, thưa Boris Ignachievich, - với một vẻ vô tội nhất đời, tôi bắt đầu, - đó là hiểu chưa chính xác về nhiệm vụ được giao.

- Vậy sao? - sếp chăm chú.

- Thì tôi cứ cho rằng, mục tiêu của tôi là phải tìm cho ra con ma-cà-rông đang bắt đầu cuộc săn điên cuồng ở Matxcova. Kiếm cho ra và... ờ... rồi là... vô hiệu hóa nó.

- Vậy đấy - sếp ừ hử khích lệ.

- Nhưng trên thực tế, nhiệm vụ của tôi có mục đích chính là kiểm chứng sự hữu dụng của mình trong các chiến dịch cơ động, trong các hoạt động dã chiến. Do không xác định đúng nhiệm vụ của mình, mà nhất là, áp dụng nguyên tắc “chia rẽ và bảo vệ”, tôi đã...

Sếp thở ra, gật gù. Nếu ai không biết ngài lắm, chắc hẳn sẽ cho rằng sếp đang bối rối.

- Thế anh đã áp dụng nguyên tắc ấy sai ở chỗ nào?

- Không ạ. Vì không sai nên tôi mới làm hỏng việc.

- Làm hỏng ra sao?

- Đầu tiên... - tôi liếc nhìn hình con cú trắng Bắc cực nhồi rơm đứng trên giá kính. Nó ngộ nguậy cái đầu, hay không phải nhỉ? - Đầu tiên, tôi phóng lực mẩu đá bùa hồng xử lý cái phểu đen mà vô hiệu...

Boris Ignachevich cau mày. Đưa tay vuốt tóc.

- Được, ta sẽ bắt đầu từ chỗ đó. Ta sẽ xem lại... và nếu anh không thêm dấm thêm ớt...

Tôi phần nộ lắc đầu.

- Ta tin anh. Như vậy, cái phểu kiểu ấy không thể dùng mẩu bùa để trị được. Anh có nhớ phân hạng của nó chứ?

Khỉ thật! Sao tôi không giờ lại giáo trình cũ nhỉ?

- Ta chắc rằng anh không nhớ. Nhưng không quan trọng - đó là cái phểu siêu hạng. Anh cố mấy cũng không điều trị được nó đâu. - sếp cúi người xuống bàn và thì thầm giọng bí ẩn: - Anh có biết là...

Tôi lắng nghe.

- Nếu là ta, ta cũng không làm gì nổi, Anton ạ.

Lời thú nhận bất ngờ đến nỗi tôi chẳng tìm ra lời nào đáp lại. Tuy không ai nói thành lời, nhưng tất cả các nhân viên văn phòng sếp đều có niềm tin chắc chắn rằng, sếp có thể làm được tất cả.

- Anton ạ, cái phểu có công lực mạnh như thế chỉ có tác giả của nó mới trị nó được.

- Phải tìm ra... - tôi rụt rè nói - tội cho cô bé quá...

- Vấn đề không phải là cô ta. Không chỉ cô ta đâu.

- Sao ạ? - Tôi buột miệng, và vội vàng sửa lại - Phải ngăn chặn

ngay lão phù thủy Bóng Tối?

Sếp thở dài.

- Rất có thể, lão có giấy phép hành nghề. Có thể lão ấy được quyền yểm chú. Vấn đề không phải ở lão. Cái phễu đen có công lực mạnh đến thế... anh có nhớ hồi mùa đông có cái máy bay rơi không?

Tôi rùng mình. Đó không phải thiếu sót của chúng tôi, mà nói chung, phần lớn là do có khe hở trong luật - người phi công bị yểm bùa đã để máy bay mất lái và đâm sầm xuống khu dân cư thành phố. Hàng trăm mạng... những con người hoàn toàn vô tội...

- Những cái phễu như vậy không có khả năng ảnh hưởng cục bộ từng trường hợp. Cô gái kia không thoát được, nhưng cô ấy không bị gạch từ mái nhà rơi vào đầu. Mà có lẽ, sẽ có một ngôi nhà bị nổ, hay bùng nổ dịch bệnh, hay Matxcova bỗng dưng bị bỏ bom nguyên tử. Khốn là ở chỗ đó, Anton ạ.

Sếp bỗng quay lại, ném ánh mắt sắc lẹm vào con cú. Con vật vội vã xếp cánh, vể lấp lánh trong đôi mắt thủy tinh vụt tắt.

- Boris Ignachevich... - tôi hoảng hốt nói - Lỗi tại tôi...

- Rõ là lỗi của anh rồi. Nhưng có một điều đã cứu anh, Anton ạ, - sếp ho khan. - Do bị mũi lòng, anh đã hành xử rất đúng. Mẫu bùa không thể công phá hoàn toàn quầng xoáy đầu nhưng sẽ làm giảm công lực và kìm chân sự nổi loạn của Tà Địa^[11] trong một thời gian. Chúng ta hiện giờ dôi ra được một, mà cũng có thể, là hai ngày đêm. Ta vẫn cho rằng, những hành động nông nổi nhưng hào hiệp thường mang đến lợi ích nhiều hơn là những hành động chín chắn nhưng nghiệt ngã. Thôi đừng dùng đến mẫu bùa nữa, có đến nửa Matxcova bây giờ có thể bị tan hoang rồi đấy.

- Vậy làm sao giờ?

- Tìm cô gái. Dốc toàn lực bảo vệ cô ta... Chắc rồi thì một lần nữa cái quầng xoáy sẽ tái xuất giang hồ. Trong thời gian đó ta phải tìm bằng được gã phù thủy đã ra lời chú và ép lão ta giải bùa.

Tôi gật đầu.

- Tất cả mọi người đều sẽ cùng tìm kiếm, - sếp lơ đãng nói. - Ta đã triệu cả đội về, khởi nghỉ phép nữa, đến sáng là Ilia và Semen từ Sri Lanka sẽ về tới, đến bữa trưa thì chắc hội còn lại sẽ đủ mặt. - Thời tiết ở châu Âu tệ lắm, ta đã kêu gọi đồng nghiệp bên đó hỗ trợ mà họ còn bận dẹp mây...

- Đến sáng à? - Tôi liếc đồng hồ. - Ta còn một ngày đêm nữa.

- Ồ không, đến sáng hôm nay ấy chứ, - sếp đáp, lơ đi cảnh nắng trưa đã dậy lên bên ngoài. - Anh cũng sẽ phải lùng sục đấy. Biết đâu anh lại gặp may lần nữa... Tiếp tục bới lỗi chứ nhỉ?

- Có đáng phải tốn thời gian không à? - tôi rụt rè hỏi.

- Đừng lo, chẳng mất thời gian đâu. - sếp đứng dậy, đi về phía chiếc kệ, tóm lấy con cú nhồi rơm, dựng nó lên bàn. Nhìn gần thì thấy rõ là một hình nộm mà sự sống trong nó không hơn gì một cái cổ áo lông... - Ta nói đến mấy con ma-cà-ròng và nạn nhân của chúng nhé.

- Tôi đã để sống con ma nữ. Cả mấy thanh niên nhà ta cũng không đuổi được ả, - tôi xác nhận một cách hối lỗi.

- Ta không phàn nàn gì anh. Anh đã chiến đấu rất khá. Vấn đề là ở nạn nhân cơ...

- Vâng, cậu bé vẫn giữ được trí nhớ. Nhưng mà cậu ta chuồn

nhANH quá...

- Anton! Anh tỉnh trí lại nào! Cậu bé bị Tiếng Gọi mê hoặc ở khoảng cách vài cây số. Cậu ta phải bước vào cái ngách cổng ấy như một hình nhân bất lực! Và khi màn U Minh tan đi - cậu ta chắc chắn phải chết ngất. Anton ạ, nếu mà sau tất cả mọi điều đã xảy ra, cậu bé vẫn còn khả năng cử động thì cậu ta có tiềm năng ma thuật ghê đấy!

Nói rồi sếp im bật.

- Tôi thật ngu quá...

- Không. Chỉ là vì anh ngồi ù lì ở phòng thí nghiệm quá lâu. Anton này, cái thằng cu ấy có công năng tiềm ẩn hơn cả ta đấy!

- Sao lại hơn cả sếp...

- Thôi không phải nịnh...

Trên bàn, chiếc điện thoại réo vang. Chắc chắn là có điều gì khẩn cấp rồi: mấy ai biết điện thoại bàn của sếp đâu. Tôi chẳng hạn - đâu có biết.

- Im! - sếp gầm lên với cái máy điện thoại vô tội, và nó im bật. - Anton ạ, cần phải tìm bằng được cậu chàng. Cái con ma nữ đã cao chạy xa bay ấy về thực chất không nguy hiểm. Hoặc là mấy đứa nhà mình, hoặc là đội tuần tra bình thường sẽ tóm được ả. Nhưng nếu ả hút được máu cậu bé hoặc tệ hơn nữa là thu nạp cậu ấy... Anh chưa biết thế nào là một con ma-cà-rồng thực sự đâu. Những con ma thời mới bây giờ chỉ là muỗi so với con ma Nosferatu^[12] nào đó. Mà hắn cũng chưa phải là kinh nhất đâu, mặc dù cũng giương đông kích tây đến khiếp... Thế cho nên cần phải tìm được thằng bé, nghiên cứu nó, và nếu được thì kết nạp luôn nó vào đội Tuần. Ta

không được quyền thả cu cậu cho hội Bóng Tối, tình thế ở Matxcơva lập tức mất cân bằng ngay.

- Đó là lệnh ạ?

- Là giấy phép, - sếp rầu rĩ đáp. - Ta có quyền ra những cái lệnh tương tự, anh cũng hiểu đó.

- Tôi biết, - tôi khẽ khàng. - Bắt đầu từ đâu ạ? Tức là từ ai thì đúng hơn...

- Tùy thôi. Nhưng có lẽ, từ cô gái. Song cũng nên thử tìm cậu bé.

- Vậy tôi đi được chưa ạ?

- Ngủ bù cho đầy đi đã.

- Tôi ngủ đủ rồi, thưa Boris Ignachievich...

- Ta không nghĩ đã đủ. Khuyến anh nằm thêm dù chỉ một tiếng nữa.

Tôi chả hiểu ra sao cả. Hôm nay tôi thức dậy lúc 11 giờ là phi ngay đến văn phòng, cảm thấy mình hoàn toàn sảng khoái và sung sức.

- Đây là trợ thủ của anh, - sếp búng tay vào con cú nhồi rơm. Con chim duỗi thẳng cánh ra và phẫn nộ kêu ọc ọc những tiếng ngắt quãng trong cổ họng.

Tôi nuốt khan một cái, đánh bạo hỏi:

- Con gì đây ạ? À cái gì đây ạ?

- Anh cần biết làm gì? - sếp hỏi, mắt nhìn thẳng vào mắt con cú.

- Để xem tôi có muốn cộng tác với nó không!

Con cú ngó tôi rồi kêu óe lên như mèo điên.

- Anh đặt câu hỏi chưa chuẩn, - sếp lắc đầu. - Nó có muốn làm

việc với anh không - vấn đề là ở chỗ đó.

Con cú một lần nữa lại kêu ọc ọc trong cổ.

- Ừ, - giờ sếp không còn nói với tôi nữa, mà hướng sang con chim. - Em có lý ở nhiều điểm. Thế nhưng ai đã đòi kháng án lần nữa ý nhỉ?

Con chim bất động.

- Ta hứa sẽ xin giúp cho. Và lần này có vẻ có cơ rồi đấy.

- Thừa Boris Ignachievich, ý của tôi là... - tôi mở lời.

- Xin lỗi Anton, ta không quan tâm đến ý của anh... - sếp vươn tay ra, con cú vung về nhích những ngón chân to xù sang lòng bàn tay sếp. - Anh chưa hiểu hết cơ may của mình đâu.

Tôi im. Còn sếp đi ra phía cửa sổ, mở toang hai cánh cửa và thò tay ra ngoài. Con cú đập cánh rồi vút xuống phía dưới. Một hình nộm ngộ đấy!

- Con nộm ấy đi đâu vậy?

- Đến nhà anh. Anh và nó phải là một cặp đôi tác chiến - sếp quệt cánh mũi. - Đúng vậy! À, nhớ là nó tên là Olga nhé.

- Con cú ấy ạ?

- Con cú chứ sao. Anh sẽ cho nó ăn, chăm bẵm nó - mọi điều ổn cả thôi. Còn bây giờ... ngủ thêm đôi chút nữa đi rồi dậy. Không cần đảo qua văn phòng đâu, đợi gặp Olga rồi bắt tay vào việc ngay. Rà soát đường vòng tròn Metro chẳng hạn.

- Sao ạ... sao lại ngủ nữa... - tôi hé lời. Nhưng thế giới chung quanh tôi đã mờ ảo đi, tan loãng ra. Má tôi bị một góc gối đâm vào đau điếng.

Tôi đang nằm trong giường của mình rồi.

Đầu nặng trĩu, còn mắt thì cay xối. Cổ đau, khô khốc.

- Ôi... - Tôi khàn giọng rên rầm, trở mình nằm ngửa ra. Tấm rèm nặng ngăn không cho tôi biết ngoài kia đang đêm hay đã rạng ngày từ lâu rồi. Hé mắt nhìn đồng hồ - những con số sáng lên chỉ đến số 8.

Lần đầu tiên tôi được tiếp kiến sếp trong mơ.

Trò này chẳng mấy dễ chịu, trước nhất là đối với sếp vì ngài phải thâm nhập vào tri giác của tôi.

Hẳn nhiên là thời gian quá gấp gáp rồi một khi ngài thấy cần phải đưa ra chỉ thị ngay trong thế giới mộng mị. Nhưng mà quái thật... rõ là cứ như thực ấy! Không thể ngờ được. Phân tích về nhiệm vụ, rồi con cú ngu ngốc kia nữa...

Tôi chợt giật mình - bên ngoài có người đang gõ vào cửa sổ. Khe khẽ và gấp gáp, như thể gõ bằng móng vậy. Vọng vào tiếng ọc ọc trong cổ họng bị nén lại.

Nói trắng ra thì tôi còn có thể chờ cái gì nữa nhỉ?

Nhảy ra khỏi giường, vụng về sửa lại quần đùi, tôi chạy đến cửa sổ. Cái cửa nợ mà tôi đã nốc trước khi đi săn đến giờ vẫn còn tác dụng, và đường nét các đồ vật tôi có thể phân biệt được rõ ràng.

Giật mạnh một cái - tôi kéo rèm ra. Nâng rèm xếp lên.

Con cú đang đậu ở bệ cửa sổ. Mắt hấp him - đầu sao thì trời cũng đã rạng, quá sáng đối với nó. Người ngoài đường khó có thể hiểu được có con chim gì đậu ở cửa sổ tầng mười. Nhưng hàng xóm mà ngó ra chắc sẽ rất kinh ngạc. Một con cú vùng cực ở ngay

trung tâm Matxcova!

- Gì thế này - tôi khẽ nói.

Tôi những muốn thốt lên những lời ấn tượng thêm chút nữa về tâm trạng của mình. Nhưng người ta đã dạy tôi từ bỏ thói quen này ngay từ những ngày đầu làm việc trong đội tuần. Nói đúng hơn là tôi tự từ bỏ thói quen ấy. Chỉ cần vài lần nhìn thấy cái vòi rồng nhỏ tối sầm trên đầu một người mà mình vừa buột miệng rủa là ngay lập tức biết giữ mồm giữ miệng thôi.

Con cú nhìn tôi. Chờ đợi.

Chung quanh nó, lũ chim đang nhặng hết cả lên. Bầy sẻ đậu trên cây đằng xa luôn mồm kêu riu rít. Những con quạ thì dạn dĩ hơn. Chúng đổ xuống ban công nhà bên cạnh và trên những cái cây gần đó. Rồi không ngừng “quà quạ”, chốc lại rời cành mà lượn vòng gần cửa sổ. Trục giác mách bảo chúng về tất cả những rắc rối sắp có mà người xóm giềng không mong đợi này sẽ mang lại.

Nhưng con cú chẳng phản ứng gì. Nó phỉ nhổ vào mũi bọn sẻ và cả bọn quạ. Đương nhiên là giả thử nó có thể làm được vậy.

- Mà y là con vật gì vậy? - tôi lầm bầm, mở cửa sổ, giật tung không thương tiếc những cánh cửa đã được dán băng dính giữa các khe. Sếp lại còn trợ giúp cho một đồng sự cơ đấy - một nữ đồng sự...

Chỉ bằng một xoải cánh, con cú đã bay vào phòng, đáp xuống tủ và nhắm hờ mắt lại. Cứ như thể nó sống ở đây từ tám đời rồi ấy. Nhớ nó cóng trên đường bay đến đây thì sao nhỉ? Mà không, nó là loài chim vùng cực...

Tôi ra đóng cửa sổ, nghĩ ngợi xem phải làm gì đây. Giao tiếp với nó thế nào, cho ăn gì, và, ai làm ơn mách hộ với, cái sinh vật lông vũ

này có thể giúp được gì cho tôi?

- Mà tên là Olga à? - Đóng cửa xong, tôi hỏi. Vẫn cứ có gió thổi qua khe cửa, nhưng để xử lý sau vậy. - Này, con chim kia!

Con cú hé một mắt. Nó cũng lơ tôi đi y như đã lơ bọn sẻ lằng xằng ngoài kia.

Càng lúc tôi càng cảm thấy mình lố bịch quá. Trước tiên là một đồng sự mà tôi không biết trao đổi bằng cách nào. Sau nữa - đồng sự ấy lại là phái nữ!

Dù chỉ là một con cú!

Có nhẽ phải mặc quần dài vào? Tôi đang đứng, người mặc độc cái quần đùi nhàu nhĩ, râu tóc không cạo, trễ nải vì ngủ nướng...

Cảm thấy mình như một thằng ngố, tôi vớ quần áo và phóng ra khỏi phòng. "Xin lỗi, tôi ra một phút" - câu nói tôi ném lại về sau cho con cú là nét phóng bút xứng đáng kết thúc một bức chân dung của con người.

Nếu con chim này đúng như tôi nghĩ thì tôi đã tạo một ấn tượng không lấy gì làm hoàn hảo về mình rồi.

Thèm nhất bây giờ là được tắm nhưng tôi không thể cho phép mình tiêu tốn thời gian kiểu đó. Tự giới hạn mình bằng việc chỉ cạo râu và thò cái đầu đang ong ong xuống dưới vòi nước lạnh. Trên kệ, giữa đồng dầu gội và nước thơm, tôi tìm được lọ odecologne mà thường tôi chẳng dùng đến.

- Olga! - Ngó ra hành lang, tôi gọi.

Con cú hóa ra ở trong bếp, đậu trên tủ lạnh. Nó ngồi bất động như chết, như một hình nộm được đặt đó làm cảnh. Giống hệt khi ở

trên kệ, trong phòng sắp.

- Mày còn sống đấy chứ? - tôi hỏi.

Con mắt vàng màu hổ phách u ám nhìn tôi.

- Thôi được, - tôi khoát tay. - Ta bắt đầu từ đầu nhé? Tao hiểu là đã gây ấn tượng không đẹp đối với mày. Và cũng nói thực là cái này vốn dĩ là bệnh kinh niên của tao rồi.

Con cú chăm chú nghe.

- Tao không biết mày là ai, - tôi cưỡi lên cái ghế đầu, ngồi xuống trước tủ lạnh. - Mà mày cũng chẳng thể kể tao nghe được. Nhưng thôi để tao tự giới thiệu. Tao tên là Anton. Năm năm trước bỗng dưng phát hiện ra, tao là một Người-Khác.

Cái âm thanh mà con cú phát ra rất giống với tiếng cười cố nén.

- Đúng thế, - tôi đồng tình. - Chỉ mới năm năm trước thôi. Sự thể an bài như vậy. Trong tao từng có một cái barie vững chắc chống bỏ việc ấy... Tao không muốn nhìn thấy thế giới của U Minh. Và cũng không thấy thật cho đến khi sắp hạ cổ nhìn xuống tao.

Hình như con cú bắt đầu để tâm đến câu chuyện.

- Ngài tiến hành các hoạt động thực tiễn. Rèn cho các nhân viên cơ động cách phát hiện những Người-Khác đang ẩn mình. Và ngài để ý đến tao... - tôi cười khẩy, hồi tưởng lại. - Rồi đập tan cái barie của tao, tất nhiên rồi. Mọi việc tiếp theo rất đơn giản... Tao trải qua một khóa học để thích nghi rồi làm việc tại phòng Phân tích. Đời cũng không có gì thay đổi lớn lắm. Trở thành một Người-Khác, và dường như chẳng nhận ra điều đó. Sếp khó chịu nhưng không nói gì. Tao làm việc tốt... còn ngoài ra, ngài không được quyền can thiệp

vào những việc khác. Nhưng tuần trước, trong thành phố xuất hiện một con ma-cà-rồng điên. Và tao được giao phải vô hiệu hóa nó. Cứ như thể các nhân viên khác bận việc khác rồi! Kỳ thực là để tao phải nếm mùi đời thôi. Mà có khi, thế cũng phải. Nhưng nội trong một tuần mà có ba người nữa chết. Một nhân viên chuyên nghiệp thì chỉ một ngày đêm là tóm được đôi ma kia ngay.

Tôi rất muốn biết Olga nghĩ gì về việc này. Nhưng con cú không phát ra âm thanh nào cả.

- Đấy, thử hỏi, cái gì là quan trọng hơn trong việc giữ thế cân bằng lực lượng? - dẫu sao thì tôi vẫn cứ hỏi. - Nâng cao trình độ nghiệp vụ của tao hay là bảo toàn cuộc sống của ba người vô tội?

Con cú lặng im.

- Tao không cảm thấy được bọn ma-cà-rồng theo những cách thức thông thường, - tôi tiếp. - Đành phải tự dẫn mình vào một sự cộng hưởng, hòa nhập. Máu người thì tao không uống. Thay bằng máu lợn. Và mấy cái thứ thuốc nữa... à, mà mày đương nhiên cũng rành quá rồi...

Nói đến mấy thứ thuốc, tôi đứng dậy, mở tủ bếp, lấy ra cái hũ thủy tinh được đậy nắp rất chặt. Thứ bột giặt lổn nhổn màu hung chỉ còn chút ít dưới đáy hũ, để dành giặt giũ cũng không có ý nghĩa nữa.

Tôi rắc bột giặt vào la-va-bô và đánh bồn - một mùi hương hăng hăng đầy mê hoặc lan ra khắp gian bếp. Tôi xúc rửa cái hũ và vứt vào xô rác.

- Tao cũng tí nữa thì thành ma - tôi nhận định. - Bằng cách thông thường, tự nhiên nhất. Sáng qua khi đi săn về, có cô bé con hàng

xóm bước vào cầu thang. Tao thậm chí chẳng dám chào. Răng nanh mọc dài ra hết cả. Cái đêm ấy, khi tao cảm nhận được Tiếng Gọi đang nhắm vào cậu trai... tí nữa thì tao nhập bọn với lũ ma-cà-rồng.

Con cú nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Mà nghĩ vì cái đó mà sắp giao việc cho tao hản?

Con nộm. Một cục lông vũ nhồi đầy bông.

- Để tao được nhìn chúng tận mắt phỏng?

Ngoài hành lang có tiếng chuông réo. Tôi thờ dài, dang tay: biết làm sao, lỗi là tại con cú, bất kỳ một người tiếp chuyện nào khác cũng hay hơn cái con chim tẻ nhạt này. Vừa đi vừa với tay bật đèn, tôi đến cửa ra vào, mở cửa.

Trên bậc cửa một con ma-cà-rồng đang đứng.

- Vào đi, - tôi nói. - Vào đi, Kostya!

Con ma đứng lưỡng lự ở cửa, nhưng rồi cũng vào. Nó đưa tay vuốt tóc - tôi nhận thấy lòng bàn tay ấm mồ hôi và mắt thì đảo như rang lạc.

Kostya mới có 17 tuổi. Bẩm sinh cu cậu đã là ma-cà-rồng, một con ma ở thành phố bình thường, rất bình thường. Một trường hợp không hay ho gì: cha mẹ là ma-cà-rồng, thì đứa con trong thế ấy hầu như không có cơ hội thành một người thường.

- Em mang trả đĩa - Kostya lắp bắp. - Đây này.

Tôi cầm chồng đĩa CD, thậm chí cũng không ngạc nhiên là sao mà lấm thế. Thường cứ phải kêu ca cậu chàng đôi tuần cậu ta mới trả đĩa - cậu này đáng trí kinh dị.

- Nghe hết rồi à? - tôi hỏi. - Thu lại chưa?

- Rồi ạ, em đi đây...

- Gượng đã, - tôi giữ vai cậu và đẩy vào phòng. - Sao thế?

Cậu ta im lặng.

- Biết chuyện rồi à? - tôi lơ mờ hiểu ra, hỏi.

- Bọn chúng em ít người lắm, anh Anton ạ, - Kostya nhìn vào mắt tôi. - Khi có ai đó ra đi, bọn em cảm thấy ngay.

- Thế đấy. Bỏ giày ra, vào bếp đi. Ta nói chuyện nghiêm chỉnh cái.

Kostya không tranh cãi. Tôi thì nôn nóng nghĩ xem phải làm gì. Năm năm trước, khi tôi trở thành Người-Khác, thế giới lộ ra cõi U Minh, đã có biết bao khám phá kỳ lạ đang đợi tôi. Nhưng cái sự rằng phía trên đầu nhà tôi có cả một gia đình ma-cà-rồng đang ở là một trong những chuyện khiến tôi chấn động nhất.

Tôi còn nhớ chuyện ấy như vừa xảy ra hôm qua thôi. Tôi đi học về - sau những buổi học bình thường nhất vẫn thường bắt tôi phải tưởng lại thời học đại học cách đây chưa lâu. Ba tiết, một giảng viên, cái nóng nực khiến những chiếc áo blue trắng dính chặt vào người - chúng tôi thuê giảng đường của đại học Y. Tôi rảo bước về nhà và trên đường về có nghịch ngợm đôi chút, lúc thì biến vào màn U Minh - chỉ một chốc thôi, lúc ấy kỹ năng chưa chín - khi thì bắt đầu thăm dò người qua lại. Và chính tại chân cầu thang, tôi chạm trán với những người hàng xóm.

Đó là những con người rất dễ chịu. Có lần tôi định mượn họ cái khoan, thế mà cha của Kostya là ông Ghennady, một công nhân xây dựng, lại sang nhà tôi và giúp tôi xử lý mấy bức tường bê tông cứ nhẹ như không, bằng cách đó chứng minh một cách hùng hồn rằng,

trí thức mà không có giai cấp vô sản là cấm có sống nổi...

Rồi tôi bỗng ngộ ra, họ hoàn toàn không phải con người!

Thật đáng sợ. Một vầng sáng màu xám nâu bị nén lại... Tôi chờ người, kinh hãi nhìn họ. Bà Polina, mẹ của Kostya, hơi thất thần đôi chút trên gương mặt, cậu bé con thì đứng đực ra và quay sang hướng khác. Ông chủ gia đình thì lại gần tôi, cứ mỗi bước lại đi sâu thêm vào màn U Minh - đi bằng dáng đi mềm mại là lướt chỉ có ở ma-cà-rông, cả ma chết lẫn ma sống. Đối với chúng, cõi U Minh là môi trường tồn tại thông thường.

- Chào Anton, - ông ta nói.

Thế giới chung quanh khi ấy xám xịt và chết chóc. Tôi cũng không nhận ra rằng mình đã chìm vào U Minh Địa theo ông ta rồi.

- Tôi vẫn biết là có ngày cậu sẽ bước qua cái barie ấy, - ông ta tiếp - Ổn cả thôi.

Tôi lùi lại một bước - và gương mặt Ghennady giật lên.

- Mọi việc bình thường mà, - ông ta nói. vén áo lên, và tôi nhìn thấy dấu đăng ký, một cái vết xanh da trời trên nền da màu xám. - Chúng tôi đều có đăng ký cả. Polina! Kostya!

Bà vợ ông ta cũng đã chuyển vào màn U Minh, vạch áo ra. Cậu bé con không nhúc nhích, phải cần đến ánh mắt dữ tợn của người cha mới khiến cậu trình dấu ấn ra được.

- Tôi phải kiểm tra, - tôi thầm thì. Động tác của tôi còn vụng về, tôi bị lỗi những hai lần và lại bắt đầu từ đầu. Ghennady kiên nhẫn đợi. Cuối cùng thì cái dấu cũng cho tín hiệu. Hộ khẩu thường trú, không có vi phạm gì.

- Ổn cả chứ? - Ghennady hỏi. - Chúng tôi có thể đi được chưa?

- Tôi...

- Không sao mà. Chúng tôi vẫn biết có ngày cậu sẽ thành Người-Khác.

- Mọi người đi đi, - tôi nói. Không đúng quy chế lắm, nhưng lúc này tôi chẳng còn lòng dạ nào nghĩ đến các luật lệ nữa.

- À..., - trước khi bước ra khỏi màn U Minh, Ghennady nán lại một giây. - Tôi từng đến nhà cậu... Anton à, tôi trả lại cậu lời mời vào nhà.

Mọi việc đúng theo nguyên tắc.

Họ đi, còn tôi ngồi lại trên ghế đá, bên cạnh những bà già ngồi sưởi nắng. Tôi rút thuốc hút, cố gắng tập trung suy nghĩ. Một bà lão liếc nhìn tôi, thốt nói:

- Những người tử tế, có phải không, Arkashenka?

Bà toàn lẫn tên tôi. Bà cũng chỉ còn sống cùng lắm là độ 2-3 tháng nữa thôi. Giờ tôi nhìn rõ điều đó.

- Cũng không hẳn... - tôi đáp. Hút ba điếu thuốc nữa, rồi tôi lê bước về nhà. Đứng ở ngưỡng cửa, tôi ngắm con đường màu xám của ma-cà-rông đang tắt sáng dần bên cửa. Tình cờ đúng hôm nay tôi vừa học được cách nhìn thấy nó.

Tôi còn bị dẫn vật mãi đến tận tối. Lật từng trang giáo trình, phải chui vào màn U Minh để làm việc đó. Đối với thế giới thường, những cuốn vở ấy sạch bong một cách trinh trắng. Những muốn gọi điện cho người phụ trách nhóm hoặc gọi thẳng cho sếp - tôi nằm trong sự quản lý nhân sự của sếp. Nhưng tôi cảm thấy phải tự quyết.

Khi trời sập tối hẳn, tôi không chịu nổi nữa. Leo lên gác trên, và bấm chuông. Kostya mở cửa, cậu giật mình. Trong đời thật, cậu, cũng như cả gia đình cậu, hoàn toàn cho cảm giác bình thường.

- Gọi người lớn đi - tôi đề nghị.
- Để làm gì? - cậu làm bầm.
- Tôi muốn mời nhà cậu sang uống trà.

Ghennady xuất hiện phía sau cậu con trai, hiện ra từ không-đâu-cả, ông ta có năng lực mạnh hơn rất nhiều so với tôi - một môn đệ mới ra lò của phái Ánh Sáng.

- Cậu có chắc không vậy, Anton? - ông hỏi về ngờ vực. - Không cần phải thế đâu. Mọi điều bình thường mà.

- Tôi chắc.

Ông im bật. Rồi nhún vai:

- Mai chúng tôi ghé cậu. Nếu như cậu mời. Không phải vội.

Đến nửa đêm thì tôi cảm thấy vui kinh khủng là họ đã từ chối. Độ ba giờ sáng tôi cố tìm cách tiếp đi, sau khi đã yên tâm rằng họ sẽ chẳng có đường vào nhà tôi, và sẽ không có.

Gần sáng, mãi vẫn không chợp mắt được, tôi đứng bên cửa sổ ngắm thành phố. Ma-cà-rông có ít lắm. Rất ít. Trong bán kính hai, ba cây số không có thêm mống nào nữa.

Như thế nào nhỉ, cái cảm giác bị biến đông cứng lại? Bị trừng phạt không phải vì tội ác mà vì khả năng tiềm ẩn có thể thực hiện tội ác? Và họ sẽ sống thế nào... không, không phải sống, ở đây cần tìm từ khác... - bên cạnh người giám sát mình?

Đi học về, tôi mua một cái bánh gato chuẩn bị cho bữa trà.

Và bây giờ, Kostya, một chàng trai tử tế, sáng láng, sinh viên khoa vật lý trường Đại học tổng hợp Lomonosov, có nỗi bất hạnh là một “cương thi” bẩm sinh, đang ngồi cạnh tôi, ngoáy thìa vào thẩu đường, như thể không dám xúc. Sao lại cả thẹn thế không biết...

Hồi đầu cậu ghé qua tôi gần như hàng ngày. Tôi là bản thể đối lập trực tiếp nhất của cậu ta. Tôi đứng về phía Ánh Sáng, thế mà tôi lại cho cậu ta vào nhà. Bên cạnh tôi, cậu ta không cần phải ẩn mình. Có thể buồn chuyện, mà cũng có thể chìm vào màn U Minh và khoe khoang những trò mới học được. “Anh Anton, em đã biết cách biến dạng rồi đấy!”. “Em đã bắt đầu mọc nanh rồi này, gừ gừ gừ...!”

Và điều kỳ quặc nhất ở chỗ, tất cả những điều đó đều bình thường. Tôi cười ha hả, ngắm con ma bé con đang cố sức biến thành một con dơi - trò đó là của ma đẳng cấp cao mà cậu, ơn nhờ Ánh Sáng, sẽ không bao giờ đạt đến. Cũng đôi lúc tôi chấn chỉnh cậu:

“Kostya... cái trò này cậu đừng bao giờ làm nhé. Hiểu chưa?”. Ngay cả điều ấy nữa cũng là bình thường.

- Kostya, anh chỉ thực hiện công việc của mình.

- Nói thế bằng thừa.

- Bọn họ phạm luật. Em hiểu không? Mà không phải luật của bọn anh, em nhớ điều đó. Không chỉ những người phía Ánh Sáng thông qua luật ấy, mà tất cả những Người-Khác. Anh chàng kia...

- Em biết nó, - Kostya bất ngờ nói. - Nó vui nhộn lắm.

Khỉ thật...

- Nó có vật vã lắm không?

- Không, - tôi lắc đầu. - Cái dấu kết liễu hẳn ngay lập tức.

Kostya run bắn, liếc xéo xuống ngực trong một thoáng. Nếu bước vào màn U Minh thì sẽ nhìn thấy cái dấu qua lớp quần áo, còn nếu không thì không thấy được. Hình như Kostya không lẫn vào bóng U Minh. Nhưng tôi làm sao biết được hội ma-cà-rồng cảm thấy cái dấu bằng cách nào?

- Anh làm sao được nữa? - tôi hỏi. - Thằng ấy đã giết người. Giết những người vô tội. Hoàn toàn yếu đuối trước hẳn. Rồi lôi kéo cô bé một cách thô bạo, cưỡng ép cô ta theo, cô ta lẽ ra không thể trở thành ma-cà-rồng. Hôm qua chúng tí nữa thì hại được cậu bé con. Một cách lẳng xệt. Không phải vì đói.

- Anh có biết cơn đói của bọn em như thế nào không? - Kostya hỏi sau một hồi im lặng.

Ồ cậu chàng đang trưởng thành. Ngay trước mắt tôi...

- Có chứ. Hôm qua anh... gần như đã thành một ma-cà-rồng.

Lặng thinh - một thoáng.

- Em biết. Em cảm thấy... Em đã mong...

Đúng là đồ quý và âm ty địa ngục! Tôi tiến hành cuộc săn đuổi của mình. Còn người ta lại săn tôi. Đúng hơn là rình rập, phục kích tôi, đợi đến khi người đi săn biến thành con mồi.

- Không, - tôi nói. - Xin lỗi cậu đi!

- Đúng là thằng ấy có tội, - Kostya bướng bỉnh nói. - Nhưng sao phải giết nó? Đúng ra phải kết án nó. Phải có phiên tòa, luật sư, kết tội, theo đúng luật...

- Đúng luật là không được lôi kéo người thường vào việc của

chúng ta! - tôi gằn giọng. Lần đầu tiên Kostya không phản ứng với tông giọng ấy.

- Anh là người thường quá lâu!
- Tao không hối tiếc chút nào về điều đó!
- Anh giết thằng ấy làm gì?
- Không thì nó giết tao!
- Nó chỉ thu nạp anh thôi.
- Thế còn tệ hơn.

Kostya im. Bỏ cốc trà đó, đứng dậy. Một cậu chàng hoàn toàn bình thường, hơi lắc cắc, nhưng lại cực kỳ có giáo dục.

Chỉ có điều, lại là một con ma.

- Em đi đây...

- Đợi chút, - tôi bước đến tủ lạnh. - Bắt lấy này, người ta cho anh, mà anh không cần.

Tôi lôi giữa đồng chai lọ đựng nước khoáng ra những bọng đựng máu 200 gờ-ram.

- Không cần đâu.

- Kostya, anh biết đây là vấn đề muôn thuở của nhà em mà. Anh có cần nó đâu. Em lấy đi.

- Anh muốn mua chuộc à?

Tôi nổi điên.

- Tao cần mua chuộc mày làm gì cơ chứ? Nếu vứt đi thì là ngu ngốc, có vậy thôi! Đây là máu. Người ta hiến máu để cứu giúp ai đó!

Lúc đó, Kostya bỗng nhếch mép cười. Vươn tay ra, tóm lấy một

bọng, mở nút, lột cái chụp bằng sắt tây ra một cách nhẹ nhàng và điệu nghệ. Đoạn, đưa lên miệng. Lại nhếch mép cười, làm một tợp.

Tôi chưa từng nhìn thấy bọn họ ăn uống thế nào. Mà cũng chẳng cố công tìm hiểu.

- Thôi, - tôi nói. - Đừng làm trò nữa đi!

Môi Kostya đầy máu, một dòng nhỏ chảy dọc theo má. Không chỉ chảy mà thấm vào da.

- Anh thấy khó chịu kiểu ăn uống của chúng tôi hẳn?

- Đúng.

- Nghĩa là tôi cũng khiến anh khó chịu? Tất cả chúng tôi?

Tôi lắc đầu. Chúng tôi chưa từng dấn động đến chuyện này. Như thế dễ chịu hơn.

- Kostya... Em cần máu để sống. Và cho dù đôi khi cần cả máu người.

- Bọn tôi không sống.

- Anh dùng nghĩa chung chung thôi. Để hoạt động, nghĩ ngợi, nói năng, mơ ước...

- Anh nghĩ sao về ước mơ của những con ma-cà-rồng?

- Cậu bé ạ, trên thế gian này có biết bao người đang sống mà cần đến sự tiếp máu thường xuyên. Họ không ít hơn hội ma các người đâu. Ngoài ra còn có những trường hợp khẩn cấp nữa. Vì thế mà có cái gọi là hiến máu, vì vậy mà sự hiến máu ấy được khuyến khích và tôn vinh... Đừng cười. Anh biết công lao của ma-cà-rồng trong việc phát triển y tế và tuyên truyền cho việc hiến máu. Kostya ạ, nếu ai đó để sống... để tồn tại cần đến máu - thì đó chưa phải là

tai họa. Và chỗ máu ấy vào đâu, vào ven hay là vào dạ dày - cũng là chuyện khác, vấn đề là ở chỗ, em kiếm máu bằng cách nào.

- Đầu môi chót lưỡi, - Kostya phì ra. Tôi có cảm giác như cậu ta trong một thoáng đã lẩn vào màn U Minh, nhưng ngay lập tức lại quay ngược ra. Cậu chàng đang lớn, đang lớn lên. Và sức mạnh của cậu đang hiện ra rõ rệt... - Hôm qua anh đã thể hiện ra thâm ý của anh đối với chúng tôi rồi.

- Em sai...

- Thôi bỏ đi... - Kostya bỏ chai máu đó, đoạn, đổi ý, dốc nó vào la-va-bô. - Chúng tôi không cần máu của anh...

Phía sau lưng có tiếng à lên. Tôi ngoảnh lại - con cú mà tôi đã kịp quên băng đi, giờ hướng về phía Kostya và vươn cánh.

Tôi chưa từng nhìn thấy bộ mặt như thế này của cậu bé.

- A... - cậu thốt lên. - A...

Con cú xếp cánh và nhắm hờ mắt lại.

- Olga, chúng ta nói chuyện chút đã! - Tôi gần giọng. - Cho chúng ta một phút...

Con cú không phản ứng gì. Còn Kostya thì đưa mắt từ tôi sang con cú và ngược lại. Rồi ngồi xuống, để tay lên đùi.

- Em sao thế? - tôi hỏi.

- Em đi được chưa?

Cậu ta không chỉ ngạc nhiên và hoảng sợ, cậu có vẻ bị chấn động mạnh.

- Đi đi. Nhưng cứ cầm mấy cái này đi nhé...

Kostya vội vã thu mấy bông máu, nhét vào các túi quần áo.

- Lấy cái túi nilông này, cậu ngố! Nhỡ có ai dưới cầu thang thì sao?

Con ma ngoan ngoãn cho mấy cái chai vào túi bóng có dòng chữ: “Phục hồi văn hóa Nga!”. Liếc nhìn con cú, cậu bước ra hành lang, vội vã đi giày.

- Em cứ ghé qua anh nhé, - tôi bảo. Anh không phải kẻ thù mà. Chừng nào em chưa đi quá giới hạn - anh không phải kẻ thù của em.

Kostya gật đầu rồi bay vèo ra khỏi căn hộ. Tôi nhún vai, đóng cửa. Quay về bếp, nhìn vào con cú:

- Sao? Có chuyện gì xảy ra vậy?

Trong ánh mắt màu vàng hổ phách không thể đọc được điều gì. Tôi giơ tay kêu trời:

- Chúng ta làm việc chung thế nào được đây? Hà? Chúng ta sẽ hợp tác ra sao? Mà có cách giao tiếp nào không hả? Tao đã cởi mở, có nghe thấy không? Nói chuyện thẳng thắn!

Tôi không hoàn toàn lặn vào màn U Minh, chỉ hướng vào đó bằng ý nghĩ. Không nên tin tưởng người lạ, nhưng sắp chẳng thể giao cho tôi một đồng sự bất tín được.

Không một lời đáp. Ngay cả giả sử Olga có thể tiếp chuyện bằng giao cảm thì nó cũng có vẻ như không định làm điều đó.

- Ta bắt đầu công việc thế nào? Phải tìm cô bé. Mà sẽ đổi lốt chứ?

Không trả lời. Tôi thờ dài, ném vào con chim một mẫu ký ức của mình một cách cầu may.

Con cú duỗi cánh và lượn qua vai tôi.

- Ra thế! Nghĩa là có nghe ạ! Nhưng không hạ mình đáp lại được ạ! Thôi được rồi, tùy mày. Tao phải làm gì?

Lại vẫn chơi trò im lặng.

Rốt cuộc, tôi biết phải làm gì rồi. Một câu hỏi nữa đưa ra, không may may hy vọng có kết quả.

- Thế mày đậu trên vai thì tao làm sao mà đi lang bang ngoài đường đây?

Một cái nhìn giễu cợt - đúng là giễu cợt! Và con chim biến vào màn U Minh ngay trên vai tôi.

A, ra là vậy đấy. Một giám sát viên tàng hình. Và không chỉ là giám sát viên - thái độ của Kostya khi gặp con cú chứng minh rõ điều đó. Có vẻ như người ta đã giao cho tôi một nữ đồng sự được các lực lượng Bóng Tối rành hơn cả những nhân viên xoàng của Ánh Sáng.

- Rồi, thống nhất vậy, - tôi nói, vẻ sáng khoái. - Chỉ còn việc tao phải chén cái gì đã nhé?

Tôi lôi ra một bịch sữa chua cho mình và rót một cốc nước cam. Mấy thứ tuần qua tôi tọng vào người - thịt bít-tết lòng đào và nước thịt sống không khác với máu là mấy - đã khiến tôi lộn mửa.

- Mày ăn miếng thịt nhé?

Con cú quay đi.

- Tùy mày thôi, - tôi bảo. - Tao tin chắc là khi nào mày bỗng muốn chén thì sẽ lập tức tìm thấy khả năng tiếp chuyện với tao.

Chương 3

Tôi thích chui vào màn U Minh mà đi lang bang trong thành phố. Song lại không tàng hình - nếu không thì chốc chốc lại bị nghiêng qua ngay. Bởi đơn giản là người ta nhìn xuyên qua mình và không nhận ra mình. Nhưng giờ, phải hành động công khai.

Ban ngày không phải là giờ của chúng tôi. Cũng nực cười khi những nhân viên Ánh Sáng lại làm việc ban đêm, lúc những đại diện Bóng Tối tăng cường hoạt động. Thời nay, hội Bóng Tối cũng không có khả năng quây gì mấy. Những con ma-cà-rông, những người-sói^[13]. Các phù thủy Bóng Tối ban ngày phải sống y như người thường.

Phần lớn bọn họ, đương nhiên rồi.

Giờ tôi đang đi quanh quần gần ga “Tulskaya”. Theo lời khuyên của sếp, tôi khảo một lượt tất cả các ga vòng tròn, nơi cô gái có thể ra cùng cái phểu đen địa ngục. Chắc chắn cô ta phải để lại dấu vết, dù là mờ nhạt thì vẫn có thể phân biệt được. Lúc này, tôi quyết định đi theo các đường thẳng^[14].

Cái bến metro chết tiệt, cái vùng chết tiệt! Hai lối ra cách nhau khá xa. Một khu chợ, một cái nhà cao chọc trời của cảnh sát thuế, một dãy nhà dân dài. Tà khí tối tăm chung quanh nhiều đến mức tìm kiếm dấu vết của cái phểu đen đâm ra lại là vấn đề!

Mà nhất là, nếu cái phểu ấy không từng xuất hiện tại đây!

Tôi đi quanh các nơi, đánh hơi tìm cái quầng sáng của cô gái, thì thoảng, xuyên qua màn U Minh, liếc sang con chim tàng hình đang làm tổ yên ấm trên vai. Con cú gà gặt ngủ. Nó cũng chẳng cảm thấy gì, mà không hiểu sao tôi lại cứ tin rằng năng lực của nó trong vụ kiếm tìm này sẽ khá hơn của tôi. Tôi bị công an kiểm tra giấy tờ một lần. Hai lần khác, một hội thanh niên điên khùng áp sát tôi, tỏ ý muốn tặng tôi, hoàn toàn miễn phí, chỉ mất độ năm mươi xanh^[15] cho cái máy sấy tóc của Tàu, một món đồ chơi trẻ con và cái điện thoại Hàn Quốc rẻ tiền.

Lần này thì tôi không kiếm chế được. Gạt một gã chào hàng nhiều sự ra, tôi thực hiện chiêu “cải tà”. Một chiêu rất nhẹ, chỉ ở mức méo mó cho phép. Có thể anh chàng sẽ đi tìm việc khác. Mà cũng có thể là không...

Đúng khắc ấy, có người nắm lấy khuỷu tay tôi. Mới một tích tắc trước đó thôi, bên cạnh chưa hề có người - giờ có một đôi nam nữ đứng sau lưng tôi. Cô gái tóc hung dễ thương và chàng thanh niên đậm người với gương mặt u ám.

- Khẽ thôi, - cô gái nói. Trong hai người họ, cô ấy là người thủ xướng, tôi đánh giá được ngay. - Tuần Ngày đây!

Ánh Sáng và Bóng Tối!

Tôi nhún vai ngó họ.

- Xưng danh, - cô gái yêu cầu.

Đối quanh không có nghĩa gì, họ đã lấy mất quầng sáng của tôi và việc xác định danh tính chỉ là vấn đề thời gian.

- Anton Gorodetsky.

Họ chờ đợi.

- Tôi là Người-Khác, - tôi thú nhận. - Nhân viên của Tuần Đêm.

Bàn tay nắm khuỷu tay tôi đã rút đi. Hai người thậm chí còn lùi lại một bước. Nhưng không hề tỏ ra buồn bực.

- Bước vào U Minh Địa, - gã trai ra lệnh.

Có vẻ như họ không phải là ma-cà-rông. Thế cũng tốt. Có thể hy vọng vào sự khách quan nào đó. Tôi thở dài và từ thế giới này tôi bước sang một thế giới khác.

Điều bất ngờ đầu tiên là đôi trai gái có vẻ thật sự rất trẻ. Nữ yêu độ 25 tuổi, còn gã thanh niên khoảng 30, cùng lứa với tôi. Tôi chợt nghĩ, có khi, nếu cần tôi còn nhớ được ra tên của họ ấy chứ, cuối những năm 70, nam, nữ yêu đều ra đời ít thôi.

Điều bất ngờ thứ hai là việc con cú trên vai tôi đã mất hút. Đúng hơn là con cú đã từng đậu trên vai tôi. Tôi vẫn cảm nhận được móng sắc của nó, có thể nhìn thấy nó, nhưng chỉ những lúc căng thần kinh ra thôi. Dường như con chim cũng cùng tôi thay đổi hiện thực, và nó rơi vào tầng sâu hơn của U Minh Địa.

Mọi sự càng lúc càng hay ho hơn!

- Tuần Ngày đây, - cô gái nhắc lại. - Tôi là Alisa Donnikova, Người-Khác.

- Piotr Vesterov, Người-Khác, - chàng trai bầm bầm.

- Hai người có vấn đề gì à?

Cô gái dùng ánh nhìn đặc trưng rất “yêu ma” khoan thủng tôi. Mỗi giây ả lại trở nên dễ thương và quyến rũ hơn. Đương nhiên, tôi đã

được phòng vệ trước những tác động trực diện, không làm tôi điên đảo được, nhưng chiêu này có vẻ rất ấn tượng.

- Vấn đề không phải ở chúng tôi. Anton Gordetsky, anh đã tiến hành tác động lên con người mà không được phê chuẩn.

- Vậy sao? Tác động gì?

- Can thiệp mức độ Bảy, - cô nàng yêu nữ khẳng định không chắc cho lắm. - Sự thật sờ sờ ra đó. Thêm nữa - anh đẩy con người ấy về phía Ánh Sáng.

- Ta có lập biên bản không nhỉ? - Tình thế này lại khiến tôi bỗng dưng phấn khởi. Cấp độ Bảy là chuyện vặt. Chiêu ấy ngấp nghé ranh giới giữa ma thuật và một cuộc tâm tình thông thường.

- Có.

- Thế viết sao nhỉ? Nhân viên Tuần Đêm làm tăng đôi chút cảm giác ghét bỏ sự dối trá trong một con người?

- Bằng cách ấy anh đã phá vỡ cân bằng đã được thiết lập, - gã yêu dẫn giọng.

- Vậy sao? Thế thì ảnh hưởng gì đến phía Bóng Tối nhỉ? Nếu thanh niên kia bỗng thôi không làm trò gian lận manh mún nữa thì cuộc sống anh ta sẽ tồi tệ hơn là chắc. Anh ta sẽ thành người tử tế hơn, nhưng lại bất hạnh hơn. Cứ chiếu theo những bị chú kèm với bản Giao Ước về cân bằng lực lượng thì động thái đó không bị coi là phá vỡ cân bằng.

- Ngụy biện!, - cô gái buông lời. - Anh là nhân viên đội Tuần. Những gì đối với một Người-Khác bình thường là tình tiết giảm nhẹ thì đối với anh vẫn được coi là sai phạm!

Cô nàng nói đúng. Sai phạm mọn thôi, nhưng dẫu sao...

- Anh ta làm phiền tôi. Trong quá trình điều tra, tôi có quyền sử dụng phép thuật.

- Anh đang làm nhiệm vụ à, Anton?

- Đúng.

- Sao lại vào ban ngày?

- Tôi có nhiệm vụ đặc biệt. Hai người có thể chất vấn thượng cấp. Đúng hơn là - có quyền gửi chất vấn lên thượng cấp của mình.

Nam, nữ yêu nhìn nhau. Cho dù các mục tiêu và chuẩn đạo đức của đôi bên đối nghịch nhau thì ban trị sự của hai bên vẫn cứ phải hợp đồng tác chiến.

Mà nếu nói trắng ra thì chẳng ai khoái phải phiền nhiễu cấp trên cả.

- Cứ cho là vậy, - nữ yêu nói, vẻ phân vân. - Anton, ta có thể giới hạn ở việc cảnh cáo miệng.

Tôi nhìn quanh. Chung quanh, trong màn tối màu xám, những con người chuyển động chậm chạp. Đó là những người thường, chẳng có khả năng thoát ra khỏi thế giới cón con của mình. Chúng tôi là những Người-Khác, và dẫu tôi đứng về bên Ánh Sáng, còn những người tiếp chuyện tôi đây đứng bên Bóng Tối, thì tôi vẫn cứ có những điểm chung với họ nhiều hơn với bất kỳ một người thường nào.

- Có điều kiện gì không?

Chẳng nên a dua cùng hội Bóng Tối. Không nên nhân nhượng họ. Mà nguy hiểm hơn nữa là chấp nhận ân huệ của họ. Song,

những quy tắc sinh ra chỉ để ta vi phạm chúng!

- Không có điều kiện gì sất.

Lạ nhỉ!

Tôi nhìn Alisa, cố tìm xem trong lời ả có ý xỏ xiên nào không. Piotr rõ ràng là cáu kỉnh vì cách hành xử của nữ đồng sự, anh chàng điên tiết, muốn vạch mặt tội lỗi của môn đồ Ánh Sáng. Nghĩa là có thể không tính đến anh ta trong vụ này.

Vậy nguyên lý của cái bẫy là ở chỗ nào?

- Tôi không thuận thế, - tôi nói, cảm thấy nhẹ nhõm hơn vì nhận ra được thủ đoạn của đối phương. - Alisa, cảm ơn cô đã đề xuất giải pháp rất hòa bình. Tôi chấp nhận giải pháp này, nhưng xin hứa trong một tình huống nào đó tương tự tôi sẽ bỏ qua cho các người chiêu can thiệp phép thuật tính đến cấp độ Bảy.

- Được, anh Người-Khác ạ, - Alisa đồng tình một cách dễ dàng. ả đưa tay, và tôi bất giác nắm lấy. - Thỏa thuận cá nhân đã được ký kết.

Con cú trên vai tôi đập cánh. Tiếng ọc ọc giận dữ xoáy thẳng vào tai tôi. Và chỉ tích tắc sau con chim lại đắm chìm vào U Minh Địa.

Alisa lùi một bước, đôi đồng tử của cô ả căng thẳng giãn ra thành hai vạch thẳng đứng. Anh chàng phù thủy thì chuyển thế đứng tấn.

- Thỏa thuận đã ký kết xong! - Nữ yêu nhắc lại, vẻ u uất.

Cái gì đang diễn ra vậy?

Tôi nhận ra rất muộn màng rằng lẽ ra không đáng phải đi đến thỏa hiệp ấy khi có mặt Olga. Mặc dù... ừ thì có quái gì đáng sợ trong việc ấy nhỉ? Cứ như thể người ta chưa từng ký kết những hiệp

ước liên minh kiểu đó trước mặt tôi ấy, cứ như thể những Tuần viên, kể cả sếp nữa, chưa từng nhượng bộ, chưa từng thống nhất về việc bắt tay với hội Bóng Tối ấy! Tất nhiên là không khuyến khích! Nhưng mà cực chẳng đã phải làm!

Mục đích của chúng tôi không phải là tiêu diệt hội Bóng Tối. Mục đích là giữ vững được cân bằng. Những kẻ Tối chỉ biến mất khi nào con người chiến thắng được cái ác trong mình. Cũng như chúng tôi sẽ biến đi nếu con người ưa Bóng Tối hơn là Ánh Sáng.

- Thỏa thuận được thông qua, - tôi bảo con cú với về ác ý. - Đừng kêu nữa. Chuyện vặt mà. Chỉ là hợp tác thông thường thôi.

Alisa mỉm cười, ra dấu chào tôi. Cô ả tóm khuỷu tay của anh chàng kia rồi họ bắt đầu lùi dần. Khắc sau, họ ra khỏi màn U Minh, bước trên vỉa hè. Lại là một đôi trai gái bình thường.

- Gì mà phải giật giật thế? - tôi hỏi - Há? Hoạt động tác chiến luôn bao gồm những sự thỏa hiệp!

- Cậu đã sai lầm rồi.

Giọng Olga rất kỳ, không hề hợp với vẻ bề ngoài của nó. Mềm mại như nhung, ngân nga. Thường, bọn người lột mèo mới nói kiểu ấy chứ không phải lột chim.

- Ô, ra là cậu cũng biết nói đấy?

- Đúng thế.

- Vậy sao trước cứ im thế?

- Trước mọi điều đều ổn.

Tôi nhếch mép, bỗng nhớ ra một truyện tiểu lâm cổ.

- Tôi ra khỏi U Minh Địa đã nhớ? Mà cậu có thể cứ giải thích xem

tôi sai lầm chỗ nào không. Một vài nhân nhượng nhỏ nhất với người của Bóng Tối cũng là một phần việc bất khả kháng mà.

- Cậu không có cấp nghiệp vụ cần thiết để có thể đi đến thỏa hiệp.

Thế giới đột nhiên lại có lại những sắc màu. Điều này giống như việc thay đổi các chế độ trong máy quay video - khi ta chuyển từ “ảnh nâu” hoặc “ảnh đen trắng” sang chế độ quay thường. Sự so sánh có vẻ như rất hợp - U Minh Địa chính là chế độ “ảnh đen trắng”. Như những thước phim cổ cũ kỹ đã bị loài người lãng quên nhanh chóng. Loài người vì thế mà sống dễ chịu hơn.

Tôi đi xuống metro. Vừa đi vừa căn nhắc người đối thoại vô hình:

- Sao lại có chuyện cấp bậc nghiệp vụ gì ở đây?

- Tuần viên đẳng cấp cao có khả năng nhìn thấu những hậu quả của sự thỏa hiệp. Đó chỉ là một nhân nhượng nhỏ giữa hai bên để trung hòa lẫn nhau hay đó là cái bẫy mà ta mất nhiều hơn được.

- Tôi không nghĩ là một chiêu can thiệp cấp độ Bảy lại có thể gây tai họa!

Một người đàn ông đi bên cạnh kính ngạc nhìn tôi. Tôi đã định nói cái gì đó kiểu như “tôi là một con bệnh thần kinh hiền lành vô hại”. Câu ấy giải quyết sự tò mò thái quá rất hiệu nghiệm. Nhưng người đàn ông đã rào bước, có vẻ như ông ta tự rút ra được kết luận ấy rồi.

- Anton ạ, cậu không đoán trước được những hậu quả. Cậu phản ứng với một tình huống lẩn tránh nhỏ một cách không hợp lý. Trò ma thuật mọn của cậu dẫn đến sự can thiệp của hội Bóng Tối. Rồi cậu lại thỏa hiệp cùng họ. Đáng buồn nhất là lẽ ra không cần thiết phải

sử dụng phép thuật.

- Đúng đúng, công nhận. Vậy làm sao bây giờ?

Giọng con cú tươi tỉnh, đầy ắp những ngữ điệu trầm bổng. Có lẽ rất lâu rồi nó không được nói.

- Bây giờ - chả làm gì cả. Chỉ hy vọng vào điều tốt hơn thôi.

- Cậu sẽ báo cáo sếp về sự vụ vừa rồi chứ?

- Không, tạm thời chưa. Chúng ta là cặp đôi tác chiến mà.

Tôi cảm thấy ấm lòng. Sai lầm vẫn cứ là sai lầm, nhưng quan hệ với đồng sự tốt lên thì cũng đáng đánh đổi những sai lầm lắm.

- Cảm ơn cậu. Thế cậu khuyên tôi sao?

- Cậu đang làm đúng cả. Đi tìm dấu vết đi.

Tôi lại thích nghe một lời khuyên khác thường kia...

- Đi nào...

Đến hai giờ chiều, ngoài một cua đường vòng tròn, tôi còn tua hết đường xám^[16]. Có lẽ tôi quả là một nhân viên hành động tồi nhưng cũng không thể không nhận ra dấu vết của ngày hôm qua mà chính mình đã lấy. Cô gái mang trên đầu cái quầng đen địa ngục xoay tròn không ra ở đây. Chắc chắn nên bắt đầu từ điểm hai chúng tôi đã gặp nhau.

Tại ga “Kurskaya” tôi ra khỏi metro, mua ngay từ máy bán hàng trên phố một bịch nhựa đựng xa-lát và cốc cà-phê. Cứ nhìn thấy bánh hamburger và xúc xích là lại lợm giọng, cho dù lượng thịt trong đó rất tượng trưng thôi.

- Cậu ăn gì chứ?, - tôi hỏi cô bạn đồng hành vô hình.

- Không. Cảm ơn.

Đứng đầm chân trong tuyết vụn, tôi dùng chiếc đĩa bé tí dầm món xa-lát olivie^[17], nhắm từng ngụm cà-phê nóng. Một lão bom-zhor chắc mẩm lúc này tôi sẽ mua bia và cho lão chai rỗng, giở giạt sang bên và đi vào metro để sưởi ấm. Ngoài ra chẳng ai để ý đến tôi nữa. Cô gái bán hàng kia đang mài phục vụ những khách qua đường đôi ngấu. Dòng người đi bộ vô bản sắc cứ nườm nượp chảy từ ga metro này đến ga metro khác. Ở sạp bán sách báo, người bán hàng, chẳng chút nhiệt tình, đang uể oải nhét cho người mua một cuốn gì đó. Người mua rút lại.

- Tâm trạng của tôi hình như hơi “mán”... - tôi lầm bầm.

- Sao vậy?

- Nhìn cái gì cũng u ám cả. Nhìn người thì toàn thấy người đều giả và ngu ngốc, món xa-lát thì lạnh cóng, giày ngấm nước.

Con cú trên vai tôi cất lên tiếng ọc ọc khinh mạn.

- Không, Anton à. Vấn đề không phải do tâm trạng. Cậu đang cảm thấy Tà Địa ở rất gần.

- Tôi vốn không nhạy cảm lắm.

- Vậy mà lại đúng thế đấy.

Tôi nhìn về phía ga. Cố gắng sẫm soi các gương mặt.

Một số người chắc cũng cảm nhận được Chết Chóc. Những kẻ trong số người thường đang đứng ở ranh giới của người thường và Người-Khác, đang rất căng thẳng và chịu nhiều áp lực. Nguyên nhân thì họ không thể hiểu, chính vì vậy mà bên ngoài, họ ra vẻ rất vững vàng.

- Bóng Tối và Ánh Sáng... Điều gì có thể xảy ra nhỉ, Olga?

- Cái gì chả có thể xảy ra. Cậu đã trì hoãn được sự nổi loạn của Tà Địa, nhưng đến khi cái phễu xuất đòn thì hậu quả sẽ thật thê thảm. Đó là hiệu ứng Kiềm Tỏa.

- Sếp không nói chuyện đó.

- Nói làm gì? Cậu hành động đúng hướng rồi. Giờ chỉ ít cũng có một cơ hội.

- Olga, cậu bao nhiêu tuổi rồi? - tôi hỏi. Giữa con người với nhau thì câu hỏi này có thể là xúc phạm. Còn với chúng tôi thì không có giới hạn đặc biệt về tuổi tác.

- Nhiều lắm rồi, Anton ạ. Ví dụ, tôi vẫn còn nhớ được cuộc nổi dậy.

- Cách mạng á?

- Cuộc khởi nghĩa ở quảng trường Senatskaya^[18], - con cú nổi cười.

Tôi im. Có lẽ Olga còn nhiều tuổi hơn cả sếp.

- Cậu ở đẳng cấp nào thế, nữ đồng sự của tôi?

- Chả đẳng cấp nào cả. Tôi bị tước hết mọi quyền lợi.

- Tôi xin lỗi.

- Không sao. Từ lâu tôi cũng an phận rồi.

Giọng Olga vẫn sang sảng, thậm chí hơi cười cợt. Nhưng có điều gì đó mách tôi rằng Olga chẳng hề an phận chút nào.

- Nếu không cho tôi là quá nhiều chuyện... Muốn hỏi, tại sao cậu bị mang hình hài này?

- Không còn lựa chọn nào khác. Nếu tồn tại dưới lớp sồi thì còn mệt hơn.

- Gượng nào, - tôi vớt hộp xa-lát ăn dở vào sọt rác. Nhìn lên vai - tôi tất nhiên không nhìn thấy con cú, - muốn thấy được phải vào U Minh Địa. - Thế cậu là ai? Nếu là người mang lốt thú thì tại sao lại cùng hội cùng thuyền với chúng tôi? Nếu mà phù thủy - thì tại sao lại có hình phạt kỳ quặc thế?

- À điều ấy chẳng can hệ gì đến công việc cả, Anton, - trong một thoáng, giọng nói như có thép sắc xuyên qua. - Nhưng mọi chuyện cũng bắt đầu từ việc tôi đã thỏa hiệp với hội Bóng Tối. Một nhân nhượng bé mọn thôi. Tôi tưởng đã lường được hậu quả, nhưng tôi đã nhầm. Vậy đó...

- À ra vì thế cậu mới ra lời? Cậu định cảnh báo tôi, nhưng đã muộn?

Im lặng.

Tuồng như Olga đã bắt đầu không hài lòng vì mình đã quá cởi mở.

- Làm việc tiếp thôi... - tôi nói. Đúng lúc ấy điện thoại trong túi kêu títtít.

Đó là Larisa. Sao cô nàng lại làm việc những hai ca liên tục nhỉ?

- Anton, chú ý này... Đã tóm được dấu vết của cô gái đó. Bến Metro "Perovo".

- Khỉ gió, - tôi chỉ nói được vậy. Làm việc ở những vùng heo hút là một cực hình.

- Ừ, - Larisa đồng tình. Larisa là nhân viên tác chiến đội..., có lẽ vì thế nên toàn ngồi trực điện thoại. Nhưng là cô bé thông minh. - Anton, mau đến Perovo đi. Mọi người trong đội đều được huy động

đến đó, rà theo dấu vết. Còn nữa, ở đó có dấu hiệu của Tuần Ngày.

- Rõ rồi, - tôi tắt máy.

Tôi chả rõ cái gì cả. Chẳng lẽ hội Bóng Tối đã biết hết cả rồi? Và đang nóng lòng mong đợi sự đột phá của Tà Địa? Và họ giữ tôi lại không phải do ngẫu nhiên?

Chuyện nhảm. Thảm họa ở Matxcova chả có lợi gì cho phía Bóng Tối cả. Đúng là họ cũng sẽ chẳng ngăn cản cái phễu - đối với họ điều ấy là trái tự nhiên.

Tôi không xuống metro nữa. Bắt xe^[19], sẽ rút ngắn thời gian hơn, dù không nhiều. Ngồi cạnh tài xế - một trí thức da ngăm ngăm, mũi khoằm, độ chừng 40 tuổi. Chiếc xe rất mới, và ngay cả người lái cũng cho cảm giác là một người thành đạt. Thậm chí cũng lạ là anh ta lại kiếm thêm bằng nghề chở khách.

... Perovo. Một khu vực dân cư lớn. Những đám người. Ánh Sáng và Bóng Tối - tất cả đều quyện vào một mối. Và còn có một số dãy nhà đổ các vệt tối sáng sang tứ phía. Làm việc ở nơi ấy cũng hệt như tìm một hạt cát trên sàn nhảy đông nghẹt người mà các dàn đèn quay bật hết cỡ.

Tôi không có ích gì nhiều, mà đúng hơn là chẳng giúp ích được gì. Nhưng nếu đã có lệnh đi nghĩa là phải đi. Có khi họ sẽ đòi nhận dạng.

- Vậy mà tôi không hiểu sao lại cứ tin chắc rằng ta sẽ gặp may cơ đấy, - tôi thì thào, nhìn ra con đường trải dài. Chúng tôi đi ngang qua Đảo Tuần Lộc, cũng là một địa điểm không hay, nơi quần hội của phía Bóng Tối. Và không phải lúc nào các quyền lợi của người thường cũng được tuân thủ. Trong một năm có năm đêm chúng tôi

phải chịu đựng đủ thứ chuyện. Nói chung - gần như là đủ thứ chuyện.

- Tôi cũng ngỡ vậy... - Olga thì thầm.

- Tôi bon chen thế nào được với anh em đội cơ động, - tôi lắc đầu.

Người tài xế liếc xéo tôi. Mức giá anh ta đòi tôi đồng ý liền không cò kè, mà hành trình thì rõ ràng là có lợi cho anh. Nhưng một người tự tranh luận với mình luôn gợi những cảm tưởng không lành mạnh.

- Tôi vừa làm hỏng một chuyện - tôi thở dài báo với tài xế.

- Đúng hơn là hoàn thành không tốt việc ấy. Cứ nghĩ hôm nay tôi có thể làm cấp trên hài lòng chút, thế mà họ lại xử lý mọi việc tốt mà chẳng cần tôi.

- Vì thế anh bạn vội vã à? - người lái xe tò mò. Anh ta có vẻ không phải người hay nói, nhưng lại thấy quan tâm đến những lời kể của tôi.

- Họ lệnh cho tôi phải đến, - tôi gật.

Không hiểu anh ta nghĩ tôi là ai nhỉ?

- Thế anh làm nghề gì?

- Lập trình viên, - tôi đáp. Phải nói thêm là tôi đã đáp trung thực.

- Tuyệt quá, - tài xế nhận xét, hấp hứ trong miệng. Anh ta thấy cái gì tuyệt ở đây nhỉ? - Đủ sống không?

Câu hỏi rất thừa, nhất là thấy tôi không đi metro mà đi taxi. Nhưng tôi vẫn đáp:

- Đủ.

- Không phải tôi hỏi để mà hỏi đâu, - anh tài đột ngột bảo - Chỗ tôi

có người điều hành IT vừa nghỉ việc...

“Chỗ tôi...” Lại còn thế nữa.

- Cá nhân tôi nhìn thấy sự can thiệp của số phận trong việc này. Chờ một người khách mà anh ta hóa ra lại là dân lập trình. Tôi cảm thấy anh không tránh được số phận.

Anh ta cười to, như thể muốn xuề xòa xóa đi những lời quá tự tin ấy.

- Anh từng làm việc với mạng LAN chứ?

- Từng.

- Một mạng quăng năm chục cái máy. Phải bảo hành và giữ hoạt động cho tốt. Lương chúng tôi trả cao.

Tôi bất giác mím cười. Một vụ hay đấy. Mạng nội bộ. Khoản tiền khá. Và không ai bắt phải đi tóm lũ ma đêm, uống máu và đánh hơi dấu vết trên các con phố băng giá.

- Đưa cac-vidit cho anh nhé? - người đàn ông thò một tay vào túi áo vét - Anh cứ nghĩ xem...

- Không, cảm ơn. Tiếc là ở chỗ tôi làm thường không ai tự ý nghỉ việc.

- KGB^[20] à? - anh tài cau mày.

- Còn nghiêm trọng hơn ấy, - tôi đáp. - Nghiêm trọng hơn nhiều. Nhưng cũng na ná thế.

- Ừm... - Anh tài im bặt. - Tiếc thật. Thế mà tớ đã nghĩ, đây là dấu hiệu của số phận rồi đấy. Cậu có tin số má không?

Anh ta chuyển sang “cậu, tớ” rất thoải mái, tự nhiên. Tôi thích điều ấy.

- Không.

- Tại sao? - người lái xe ngạc nhiên một cách chân thành, như thể trước giờ chỉ toàn quan hệ với những đệ tử của thuyết số mệnh vậy.

- Chẳng có số phận nào cả. Điều ấy được chứng minh rồi.

- Ai chứng minh?

- Chỗ tôi làm việc.

Anh cười ha hả.

- Tuyệt. Có nghĩa là - đây không phải số phận! Cho anh xuống đâu nhỉ?

Chúng tôi đã đi trên đại lộ Xanh.

Tôi chăm chú nhìn, đi vào màn U Minh xuyên qua lớp hình của thế giới thường. Tôi chẳng thể nhìn rõ được gì, không đủ công lực. Tôi cảm thấy mọi thứ thì đúng hơn. Trong màn đêm xám, thấp thoáng những đốm lửa nhỏ không sáng rõ. Có lẽ gần như toàn bộ nhân viên văn phòng đều tập trung ở đây...

- Đây kia...

Giờ, khi đã lộn về thế giới thực, tôi không thể nhìn thấy các đồng nghiệp. Bước trên thảm tuyết xám của thành phố đi đến khoảng vườn hoa chất đầy những đống tuyết nằm giữa các ngôi nhà dân và đại lộ. Những thân cây bé hiếm hoi đông cứng rét buốt, một vài sợi chỉ của dấu vết - như là bọn trẻ đã nô giỡn ở đây, hay là một người say xỉn đi tạt ngang vậy.

- Vẫy tay đi, bọn họ nhận ra cậu rồi, - Olga khuyên.

Tôi nghĩ chút rồi thực hiện lời khuyên. Cứ để mọi người nghĩ là

tôi biết nhìn xuyên từ thế giới này sang thế giới kia rất thiện nghệ.

- Hội ý, - Olga nói, về giễu cợt - Hội ý năm phút...

Tôi ngoảnh sang - chủ yếu để cho đúng thủ tục, tôi gọi đến màn U Minh và bước vào nó.

Lập tức thấy ngay tất cả nhân viên văn phòng. Toàn bộ chi nhánh Matxcova đang ở đây.

Đứng giữa là Boris Ignachevich. Ngài ăn bận phong phanh, mặc bộ vét, đội chiếc mũ cát-két lông nhẹ và không hiểu sao lại quàng khăn. Tôi mừng tượng đến cảnh ngài bước ra từ chiếc BMW của mình, đứng trong vòng siết chặt của các vệ sĩ.

Cạnh ngài là các nhân viên tác chiến. Igor và Garik - đây là những người rất hợp với vai trong phim hành động. Hàm rắn đánh như đá, vai vuông, gương mặt dờ dẩn vô cảm. Nhìn là rõ ngay, quá khứ của họ là tám lớp phổ thông, một trường trung cấp và đội đặc nhiệm. Với Igor thì chính xác như thế. Garik có hai bằng đại học. Về ngoài giống nhau và phong cách gần như y hệt - mà nội dung lại hoàn toàn khác biệt. So với hai người thì Ilia giống như một nhân vật siêu trí thức, song liệu có đáng lừa bịp ai đó bằng đôi kính gọng mảnh, vầng trán cao và ánh nhìn thơ ngây này không! Semion là một mẫu người còn quái hơn - thấp đậm, chắc người, ánh mắt ranh mãnh, mặc chiếc áo khoác nilông rách. Người tỉnh lẻ dạt về thủ đô.

Từ tỉnh nào đó dạt về từ những năm sáu mươi, người của nông trang tiên tiến “Nhịp bước của Ilich”^[21]. Họ hoàn toàn là những thái cực khác nhau. Song Ilia và Semion lại gần gũi nhau ở làn da rám nắng tuyệt đẹp và vẻ mặt thiếu não. Hai người bị gọi về từ Sri Lanka ngay giữa kỳ nghỉ phép nên chẳng thể cảm thấy hài lòng với mùa

đông Matxcova được. Ignat, Danila và Farid không có mặt ở đây, mặc dù tôi cảm thấy được vết tích còn mới của họ. Ngược lại, Gấu và Hồ con đứng sau lưng sếp, có vẻ như chẳng nghi trang chút nào mà không hiểu sao thoáng nhìn không thể nhận ra. Khi nhận ra cặp đôi này, tôi bỗng thấy hoảng. Hai người không chỉ là lính cơ động. Họ là những lính cơ động rất cừ. Thường họ không bị huy động vào những việc vặt vãnh.

Nhân viên phòng giấy cũng có mặt ở đây rất đông.

Bộ phận Phân tích, năm người. Phòng Khoa học - tất tậ, trừ Iulia, nhưng cũng chẳng lạ, cô bé mới có 13 tuổi. Duy chỉ nhóm Lưu trữ là vắng mặt.

- Chào mọi người! - tôi chào.

Người gật đầu, kẻ mỉm cười. Nhưng tôi hiểu ngay, dân tình lúc này không còn bụng dạ nào để ý đến tôi. Boris Ignachevich ra hiệu cho tôi lại gần rồi lại tiếp tục bài nói rõ ràng là bị sự xuất hiện của tôi làm ngắt quãng:

-... họ không được lợi lộc gì. Đó là điều mừng. Họ sẽ không hỗ trợ gì ta... cũng tốt, thế là hay...

Rõ rồi. Sếp đang nói về Tuần Ngày.

- Chúng ta có thể tìm kiếm cô gái mà không gặp trở ngại gì, Danila và Farid cũng gần tới đích rồi đấy. Ta nghĩ chắc chỉ độ 5-6 phút nữa thôi... Nhưng dẫu sao thì ta cũng đã nhận được tối hậu thư.

Tôi bắt gặp ánh mắt của Hồ con. Chà, cô mỉm cười không vui. Vâng vâng, là một cô nàng, Hồ con là một nữ nhân, nhưng cái biệt danh “Nàng hổ” thì chẳng hợp tẹo nào.

Những nhân viên cơ động của chúng tôi không thích từ “tối hậu thư”!

- Phù thủy đen không thuộc về chúng ta, - sếp nhìn khắp lượt những người có mặt bằng ánh mắt chán chường. - Rõ cả chứ? Ta phải tìm ra lão để vô hiệu hóa cái phễu. Song sau đó lại giao lão cho phía Bóng Tối.

- Giao lại? - Ilia tò mò hỏi lại.

Sếp nghĩ ngợi một giây.

- Đúng vậy đấy. Chúng ta không tiêu diệt lão, cũng không cản lại việc tiếp xúc với môn đồ Bóng Tối. Theo ta biết thì bọn họ cũng không rõ về lão.

Về mặt những người lính cơ động vụt trở nên chua chát. Bất kỳ một phù thủy đen nào mới xuất hiện trên địa bàn quản lý đều là một sự đau đầu. Kể cả khi hắn có đăng ký và chịu chấp hành Giao Ước. Mà đây lại là một phù thủy cao tay ẩn như thế...

- Tôi thì thích cách phát triển tình huống khác cơ, - Hồ con mềm mỏng nói - Thừa Boris Ignachevich, trong quá trình làm việc đôi khi có thể có những tình thế phát sinh không phụ thuộc vào chúng ta...

- Ta sợ rằng không thể để xảy ra những tình thế như vậy. - Sếp cắt ngang. Một cách nhẹ nhàng, không căng thẳng. Thường thì sếp luôn có cảm tình với Hồ con. Nhưng cô gái lập tức bị cụt hứng.

Nếu là tôi thì tôi cũng mất hứng vậy!

- Đấy, cơ bản mọi việc là thế... - sếp nhìn tôi. - Rất hay là anh đã đến, Anton ạ. Ta đã định nói về công việc khi có mặt anh.

Tôi bất giác thấy căng thẳng.

- Hôm qua anh xử lý việc khá chuẩn. Tất nhiên là ta giao cho anh nhiệm vụ tìm kiếm ma-cà-rông chỉ với mục đích rà soát thôi. Và việc này không chỉ có tính chất cơ động tác chiến... anh đã ở trong thế rắc rối từ lâu rồi, Anton ạ. Diệt một con ma đối với anh khó khăn hơn bất kỳ một ai trong chúng ta.

- Ngài không nên nghĩ thế, thưa sếp, - tôi nói.

- Ta mừng là ta đã nhầm. Hãy nhận lấy lời tri ân của toàn bộ Tuần Đêm. Anh đã hạ được một con ma, gỡ được vết tích của ma nữ. vết tích rất nét. Anh vẫn chưa có đủ kinh nghiệm của việc tầm nã con mồi. Nhưng lại biết cách định vị thông tin. Với cô gái này cũng vậy. Tình thế anh gặp rất bất thường, nhưng anh đã chọn quyết định rất nhân đạo... và điều đó giúp anh tiết kiệm được thời gian. Dấu tích của quầng sáng rất tuyệt. Tìm cô ta ở đâu ta đã hiểu ngay ra từ phút đầu.

Tôi lạnh người. Không một ai mỉm cười, cũng không nhếch mép cười nụ, không nhìn vẻ chế giễu. Vậy mà tôi vẫn cảm thấy mình đang bị phỉ nhổ. Con cú trắng không một ai nhìn thấy giật nảy mình trên vai tôi. Tôi hít căng không khí của màn U Minh - luồng khí mát lạnh, không mùi vị, thứ không khí chẳng có chất gì. Tôi hỏi:

- Thưa Boris Ignachevich, vậy hướng tôi về phía đường tròn để làm gì? Nếu ngài đã biết trước được địa bàn chính xác.

- Ta có thể lầm chứ, - sếp đáp trả với một giọng điệu kinh ngạc. - Nhắc lại nữa... anh cần phải hiểu rằng trong công việc tầm nã đối tượng không được tin cả ý kiến của nhân vật cao cấp có uy tín nhất. Một người vẫn làm nên trận đấu^[22] khi anh ta biết anh ta chỉ có đơn độc một mình thôi.

- Nhưng tôi có đơn độc đâu, - tôi khẽ nói. - Và đối với nữ đồng sự của tôi thì nhiệm vụ này cực kỳ quan trọng, ngài biết rõ hơn tôi. Việc ngài ra lệnh chúng tôi rà soát những địa bàn trông rành rành ra như thế đã làm cô ấy mất cơ hội được phục hồi nhân dạng.

Gương mặt sếp lạnh như đá, không thể đọc được điều gì nếu ngài không muốn cho biết.

Dẫu sao tôi vẫn cảm thấy mình đã nói trúng tim.

- Nhiệm vụ của hai người tạm thời chưa kết thúc, - ngài đáp. - Anton, Olga, hiện vẫn còn một con ma nữ cần bị vô hiệu hóa. Điều này không ai có quyền ngăn cản hai người - thị đã vi phạm Giao Ước. Hăng còn cậu bé con đã thể hiện một sự vững vàng kỳ lạ trước ma lực. Cần phải tìm cậu ta và hướng cậu ta về phía Ánh Sáng. Hãy làm việc đi.

- Còn cô gái kia?

- Đã ở trong tầm kiểm soát. Giờ các chuyên gia sẽ thử làm suy yếu cái phễu. Nếu không ai làm được thì chí ít cũng xác định ai đã đưa ra lời nguyện. Ignat, việc của anh đấy!

Tôi quay lại - Ignat đã đứng ngay cạnh. Một chàng trai tóc vàng khô ngô cao ráo, dáng cân đối với vóc người của thần Apollo và gương mặt của một ngôi sao điện ảnh. Cậu ta di chuyển không có một tiếng động, mặc dù trong thế giới đời thường điều ấy cũng không khiến Ignat thoát khỏi sự chú ý thái quá của nữ giới.

Vâng, sự chú ý quá ư là thái quá.

- Việc này không phải ngành của tôi, - Ignat rầu rĩ nói. - Hướng này không hợp với tôi cho lắm!

- Việc ngủ với ai anh cứ lựa chọn ngoài giờ làm việc, - sắp ngất. - Còn trong giờ làm việc, ta quyết định thay anh mọi thứ. Kể cả thời điểm đi vệ sinh!

Ignat nhún vai. Cậu ta liếc tôi như tìm đồng minh, lầu bầu giọng mũi:

- Đây là sự kỳ thị...

- Anh không phải đang ở Mỹ đâu, - sắp nhắc lại, giọng ngài trở nên lịch sự đến đáng ngờ. Phải rồi, đó là sự kỳ thị. Việc sử dụng một nhân viên tiện ích nhất không đếm xỉa đến định hướng năng lực cá nhân của anh ta.

- Tôi nhận việc này có được không? - Garik nhể hỏi.

Bầu không khí dịu ngay lại. Không ai còn lạ là Garik thường rất xúi quẩy trong những vấn đề tình ái. Ai đó bật cười.

- Igor, Garik, hai người cứ tiếp tục tìm kiếm ma nữ, - sắp có vẻ coi lời đề nghị này là nghiêm túc. - Thị này cần máu. Thị bị chặn lại đúng vào thời điểm đang lên cơn cuồng vì đói và phấn khích. Bất kỳ lúc nào cũng có thể có những nạn nhân mới. Anton, còn anh và Olga cứ đi tìm cậu bé.

Đã rõ.

Lại một lần nữa nhận một nhiệm vụ rỗng tuếch và vô thưởng vô phạt nhất.

Trong thành phố, thời cơ bùng nổ của Quỷ Địa đang chín muồi, trong thành phố có một con ma nữ trẻ, cuồng dại và khát máu đang hoành hành. Thế mà tôi phải đi kiếm một thằng nhóc mang trong mình những công năng tiềm ẩn về ma thuật...

- Xin được phép thực hiện nhiệm vụ? - tôi hỏi.

- Tất nhiên, được, - sắp tảng lờ thái độ trịnh trọng nhỏ nhẹ của tôi. - Thực hiện đi.

Tôi quay ngoắt người và, để thể hiện thái độ phản kháng, tôi bước ra khỏi U Minh Địa. Thế giới rừng mình, lại đầy ắp những sắc màu và âm thanh. Lúc này tôi vật vờ như một thằng cha gàn dở giữa vườn hoa nhỏ. Ai nhìn tôi chắc hẳn thấy kỳ quái lắm. Mà chẳng có một vết tích gì... tôi đứng ngay trên đồng tuyết, xung quanh là lớp tuyết vẹn nguyên chưa ai động vào.

Cứ như thế mà đẻ ra những chuyện hoang đường thôi. Bởi những bất cần của lũ Người-Khác chúng tôi, bởi thần kinh căng thẳng, bởi những trò đùa bất thành và những hành vi phô trương khoác lác.

- Không sao hết, - tôi nói rồi bạt tuyết đi về phía đại lộ.

- Cảm ơn cậu... - một giọng khẽ khàng và mềm mại thềm thì vào tai tôi.

- Cảm ơn vì cái gì, Oli^[23]?

- Rằng cậu đã nghĩ đến tôi.

- Việc hoàn thành nhiệm vụ này cũng quan trọng đến thế với cậu sao?

- Rất quan trọng, - cú trắng đáp sau một hồi im lặng.

- Vậy ta sẽ phải rất cố gắng.

Tôi nhảy qua những đồng tuyết và những mẩu đá - như có trận băng tuyết vừa tạt ngang qua hay ai đó chơi trò vườn đá vậy - tôi đã ra đến đại lộ.

- Cậu có rượu cô-nhắc không? - Olga hỏi.

- Cô-nhắc à? Có.

- Khá không?

- Cô-nhắc có bao giờ không khá. Nếu đúng là cô-nhắc thật.

Con cú phì cười.

- Xin hãy mời quý bà này một ly cà phê pha cô-nhắc.

Tưởng tượng ra cảnh con cú uống cô-nhắc từ cái đĩa con, tôi chút nữa thì phá lên cười.

- Xin vui lòng. Ta *vui vẻ*^[24] chứ?

- Lại đùa rồi, chàng trai! - Olga ngay lập tức nghiêm chỉnh lại.

Thế đấy. Không hiểu cô nàng bị nhốt trong cái lồng chim này từ bao giờ nhỉ? Hay điều này liệu có ảnh hưởng đến việc nàng đọc sách không?

- Có một thứ trên đời gọi là tivi - con chim thì thảo.

Nhân danh Bóng Tối và Ánh Sáng! Tôi đã dám chắc rằng mọi ý nghĩ của tôi đều được khóa chặt!

- Dạng thần giao cách cảm thường nhất cũng thay thế được bằng kinh nghiệm sống... kinh nghiệm sống phong phú, - Olga tiếp, vẻ tinh quái - Anton ạ, mọi suy nghĩ của anh đối với tôi hoàn toàn bị khóa. Hơn nữa, anh lại là đồng sự của tôi.

- Không, tôi chỉ... - Tôi phẩy tay. Cũng chẳng đại gì phải phủ nhận điều đã quá rõ. - Thế việc thằng bé con thì sao nhỉ? Hay là thầy kệ vụ này? Cũng chẳng quan trọng gì...

- Rất quan trọng đấy! - Olga nóng nảy đáp. - Anton ạ, sếp đã thừa nhận rằng ngài hành xử chưa đúng mức. Và ngài ra ân cho

chúng ta đấy, cần phải chớp thời cơ. Con ma nữ bám theo cậu bé con, cậu hiểu chưa? Đối với ả, cậu bé như miếng bánh mì kẹp chưa được chén đã bị giăng khỏi miệng. Và ả đã bị vào tròng. Giờ cô ả vẫn có thể lôi kéo cậu bé về hang động của mình từ bất kỳ một góc nào của thành phố. Mà thế lại tốt cho ta. Không cần phải vào hang bắt cộp nếu có thể tóm dê trên đồng.

- Ở Matxcova thì bọn dê ấy...

- Cậu bé con đang bị tròng dây vào cổ. Ả ma kia chưa có kinh nghiệm. Kiếm một con mồi mới đối với ả phức tạp hơn nhiều việc lôi lại mồi cũ. Tin tôi đi.

Tôi rùng mình, cố xua đi những nghi hoặc ngớ ngẩn. Đưa tay lên vẫy một chiếc xe, tôi u ám nói:

- Tin. Tin ngay và mãi tin.

Chương 4

Con cú ra khỏi màn U Minh khi tôi mới bước qua ngưỡng cửa. Nó cất cánh bay lên - trong một thoáng tôi cảm thấy được móng của nó đâm nhẹ vào tôi, con cú vút về phía tủ lạnh.

- Hay là làm cho cậu một cái dầm ngang nhé? - tôi vừa khóa cửa vừa hỏi.

Lần đầu tiên tôi được nhìn thấy Olga nói chuyện. Mỏ mấp máy, cô nàng nhả chữ với vẻ khó nhọc ra mặt. Nói thật lòng, tôi vẫn không thể hiểu làm sao chim lại nói được. Mà lại nói bằng giọng người rất sõi.

- Không cần đâu, kéo rồi tôi lại đẻ trứng mất.

Có vẻ như cô nàng gượng đùa.

- Nếu có làm cậu phật ý thì xin lỗi nhé, - tôi vẫn cứ cẩn trọng ngăn ngừa trước. - Tôi chỉ muốn làm sao cho cậu thoải mái thôi.

- Tôi hiểu. Không sao cả đâu.

Chúi đầu vào tủ lạnh, tôi cũng kiếm được vài thứ để lót dạ. Pho-mát, giò, đồ chua... À, không hiểu cái món cô-nhắc bốn chục năm tuổi kết hợp với dưa chuột muối xối ra sao nhỉ? Có khi hai món này cũng cảm thấy không thoải mái khi cùng nhau. Như tôi và Olga vậy.

Tôi lôi pho-mát và giò ra.

- Không có chanh, xin lỗi nhé, - tôi hiểu rõ cái sự vô nghĩa của việc bày biện đồ ăn, nhưng dù sao thì... - Được cái cô-nhắc rất khá.

Nàng cú lặng thinh.

Tôi lấy từ cái thùng dưới chân bàn rượu ra một chai “Kutuzov”.

- Thử cái này bao giờ chưa?

- Lời đáp của chúng ta cho “Napoleon” đấy hả^[25]? - con cú nổi cười. - Chưa, chưa từng.

Sự vô nghĩa của những gì đang diễn ra lại tăng lên. Tráng qua hai cái cốc dành để uống cô-nhắc, tôi đặt chúng lên bàn. Tôi ngơ vực nhìn túm lông trắng. Nhìn cái mỏ ngắn ngắn cong veo.

- Cậu không thể uống từ cốc được. Hay là tôi lấy đĩa con nhé?

- Cậu quay mặt đi.

Tôi tuân theo. Phía sau lưng có tiếng đập cánh loạt xoạt. Thế rồi một tiếng lèo xèo khe khẽ, hơi khó chịu vang lên, như thể tiếng một con rắn đang phồng mang hay là tiếng hơi ga xì ra từ bình ga vậy.

- Olga, xin lỗi nhé, nhưng mà... - tôi quay người lại.

Con cú đã không còn đó.

Phải, tôi cũng đã mừng tượng ra điều gì tương tự. Tôi hy vọng rằng cô nàng cũng được phép đôi khi trở lại hình người. Tôi đã tự vẽ trong óc chân dung của Olga nữa, một người đàn bà bị kẹt trong lồng chim, người hăng còn nhớ được Cuộc khởi nghĩa tháng Chạp. Không hiểu sao tôi lại tưởng ra tiểu thư Lopukhina^[26] bỏ chạy khỏi vũ hội. Có điều già dặn hơn, nghiêm nghị hơn, có đôi mắt mẫn tiệp và gầy gò hơn một chút.

Còn trên ghế đầu, một người đàn bà trẻ, vẻ ngoài còn rất trẻ,

đang ngồi. Độ hai mươi lăm tuổi. Mái tóc cắt ngắn như đàn ông, đôi má nhô nhem như vừa từ đám cháy chui ra. Xinh đẹp, các nét thanh tú một cách quý phái. Chỉ mỗi tội cái vật cháy khét kia... cái đầu cắt nham nhở xấu xí quá...

Trang phục của cô nàng làm tôi choáng luôn.

Quần dài kiểu nhà binh thời thập kỷ bốn mươi, áo bông không kéo khóa, dưới lần áo bông là áo sơ mi cổ đứng ngả màu xám bẩn. Chân không tất.

- Tôi đẹp chứ? - thiếu phụ hỏi.

- Cũng đẹp, - tôi đáp. - Nhân danh Ánh sáng và Bóng tối... sao cậu lại thế này?

- Lần cuối cùng tôi hiện hình thành người là 50 năm trước.

Tôi gật:

- Hiểu rồi. Thời chiến người ta cũng trưng dụng cậu hả?

- Người ta trưng dụng tôi vào tất cả các cuộc chiến, - Olga cười rất dễ thương. - Những cuộc chiến ác liệt. Còn thời khác thì tôi bị cấm hiện hình người.

- Giờ có chiến tranh đâu.

- Nghĩa là sẽ có đấy.

Lần này nàng không cười. Tôi kìm câu trả lời, chỉ ra dấu phản bác lại tai họa.

- Cậu muốn tắm chứ?

- Muốn.

- Tôi không có quần áo phụ nữ... quần jeans và áo sơ mi dùng được chứ?

Olga gật đầu. Nàng đứng dậy, vể vụng về, dang tay rất buồn cười, - kinh ngạc nhìn xuống đôi chân trần của mình. Đoạn, bước vào nhà tắm cứ như thể không phải là lần đầu tắm ở nhà tôi ấy!

Tôi bỏ vào phòng ngủ. Chắc gì cô nàng đã có nhiều thời gian.

Quần jeans cũ, nhưng cỡ lại bé hơn cỡ quần tôi đang mặc. Dẫu sao thì vẫn cứ rộng... Áo sơ mi? Không, lấy áo len mỏng thì hơn. Đồ lót, hừm... Ba lần “hừm”...

- Anton!

Tôi quơ đồng quần áo lại, vớ thêm cái khăn bông sạch và nhao ra. Cửa buồng tắm mở.

- Cái vòi nước của cậu là vòi gì thế?

- Vòi ngoại đẩy, dạng xoay... Tôi vào ngay đây.

Tôi bước vào. Olga đứng trong bồn, xoay lưng về phía tôi, khỏa thân, chăm chú xoay cái cần vòi nước sang phải sang trái.

- Gạt lên trên, - tôi bảo. - Cậu đẩy lên trên, đây là cái vòi gạt gù. Sang trái là nước lạnh, sang phải là nước nóng.

- Rõ rồi. Cảm ơn cậu.

Nàng chẳng hề ngại tôi tẹo nào. Cũng dễ hiểu thôi nếu biết tuổi tác và đẳng cấp của nàng... cho dù chỉ là đẳng cấp đã từng có.

Thế nhưng tôi thì thấy ngại ngùng. Và vì thế lại tỏ ra trơ tráo.

- Mấy đồ giẻ rách đây. Có thể cậu chọn được cái gì chẳng. Tất nhiên nếu cậu cần.

- Cảm ơn Anton... - Olga nhìn tôi. - Đừng bận tâm. Tám mươi năm trời tôi sống trong lốt chim. Phần lớn thời gian là ngủ. Nhưng cũng chán ngấy rồi.

Đôi mắt nàng rất sâu, đầy cuốn hút. Một đôi mắt rất nguy hiểm.

- Tôi không còn coi mình là người nữa, chẳng phải Người-Khác, cũng không còn là đàn bà. Cũng chẳng phải là Cú. Thế đấy... một con dờ người độc địa, già khú, không giới tính, đôi khi cũng có khả năng nói chuyện.

Từ vòi hoa sen nước phụt ra. Olga chậm rãi nhấc tay, khoan khoái quay người dưới dòng nước mạnh.

- Rửa sạch chỗ muội đen này đối với tôi quan trọng hơn là làm một cậu thanh niên dễ thương phải bối rồi.

Nuốt giận làm “cậu thanh niên” không một lời tranh cãi, tôi bước ra khỏi nhà tắm. Lắc đầu, nhấc chai cô-nhắc, mở nút.

Chí ít thì cũng đã biết một điều - cô nàng không phải là người-sói. Người-sói thường không mặc quần áo. Olga là một phù thủy. Một phù thủy, một người đàn bà, gần 200 tuổi, tám mươi năm trước bị trừng phạt, bị tước mất hình hài, nhưng còn hy vọng có thể được phục hồi, là chuyên gia. Song chương lực, lần cuối được trưng dụng vào công việc độ năm mươi năm trước...

Thế là đủ thông tin để tìm trong dữ liệu máy tính. Tôi không được phép truy cập toàn bộ các file, chưa đạt trình độ ấy. Nhưng may mắn là thượng cấp không ngờ rằng việc tìm kiếm gián tiếp cũng có thể cho nhiều thông tin.

Đương nhiên nếu tôi cứ khẳng khẳng muốn tìm cho ra nhân thân của Olga.

Rót cô-nhắc vào các ly, tôi ngồi đợi. Độ năm phút sau thì Olga ra, vừa đi vừa lấy khăn lau tóc. Nàng mặc quần jeans và cái áo len của

tôi. Chưa thể nói là biến đổi hoàn toàn... nhưng dù sao cũng đã dễ nhìn hơn nhiều.

- Cảm ơn Anton. Cậu không tưởng tượng được thú thế nào đâu...

- Tôi đoán được.

- Đoán thôi thì chưa đủ. Cái mùi, Anton ạ... cái mùi khét. Tôi thậm chí đã quen với mùi ấy đến nửa thế kỷ nay, - Olga vụng về ngồi xuống ghế. Thở dài: - Thật dở là tôi lại thấy vui vì vụ loạn đang xảy ra. Kể cả là tôi không được tha đi nữa, chí ít cũng được tắm gội...

- Cậu cứ ở lại hình dạng này đi, Olga. Tôi sẽ đi mua quần áo tử tế.

- Không cần đâu. Mỗi ngày tôi chỉ có được nửa giờ thôi.

Vò cái khăn, Olga vớt nó lên bệ cửa sổ. Lại thở dài:

- Chắc tôi chả đợi được đến lần tắm gội sau mất. Cũng như đến dịp được uống cô-nhắc... Chúc sức khỏe cậu, Anton.

- Chúc sức khỏe.

Cô-nhắc rất khá. Tôi khoan khoái nốc thêm dù đầu óc đã biêng biêng. Còn Olga thì uống ừng ực, hơi nhúu mày rồi lịch sự tuyên bố:

- Không tồi.

- Sao sếp không cho phép cậu hiện hình người? Dù chỉ nửa tiếng một ngày?

- Ngài không có quyền ấy.

Rõ rồi! Nghĩa là cô nàng bị trừng phạt không phải do ban điều hành vùng này mà bởi những quan chức cấp cao hơn.

- Tôi chúc cậu may mắn, Olga. Dù cậu có phạm lỗi gì đi chăng

nữa... tôi vẫn tin là lỗi của cậu từ lâu cậu đã chuộc lại được rồi.

Thiếu phụ nhún vai.

- Tôi cũng muốn tin thế. Tôi hiểu tôi dễ được người ta mủi lòng, nhưng hình phạt rất công bằng thôi. Mà nói chung thì... nói nghiêm túc nhé.

- Được.

Olga vươn qua chiếc bàn về phía tôi. Nói giọng thì thầm bí ẩn:

- Nói thực là tôi chán lắm rồi. Tôi có thần kinh vững lắm, nhưng không thể sống thế này được. Thời cơ của tôi là được thực hiện một nhiệm vụ tối quan trọng để thượng cấp không còn cách nào hơn là tha thứ cho tôi.

- Thế kiếm nhiệm vụ ấy ở đâu ra?

- Có rồi thôi. Nhiệm vụ gồm ba giai đoạn. Cậu nhóc con - ta sẽ bảo vệ cậu ấy, rồi hướng cậu ấy về phía Ánh Sáng. Á ma nữ - ta sẽ tiêu diệt ả.

Giọng Olga rất tự tin nên tôi bỗng thấy tin nàng. Sẽ bảo vệ và sẽ tiêu diệt. Chẳng vấn đề gì.

- Nhưng những điều đó là tiểu tiết, Anton ạ. Vụ như thế này cậu sẽ được thăng cấp, mà chưa cứu được tôi đâu. Quan trọng là cô gái có chiếc phễu đen trên đầu.

- Có người lo vụ cô ta mất rồi, Olga. Người ta gạt tôi... gạt chúng ta ra khỏi vụ này.

- Không sao. Họ không làm nổi đâu.

- Vậy sao? - tôi mĩa mai hỏi.

- Không làm nổi. Boris Ignachevich là phù thủy cao tay ấ. Nhưng

thuộc lĩnh vực khác, - Olga nheo mắt giấu cợt. - Tôi cả đời chuyên nghề đi dẹp những vụ bùng nổ Tà Địa.

- Vì thế mà có chiến tranh! - tôi ngộ ra.

- Đương nhiên. Bùng nổ cảm hờn kiểu ấy thời bình không có. Gã đê tiện Adolph^[27]... ông ta có nhiều *fan* lắm, nhưng ngay năm đầu của chiến tranh ông ta đã có thể tởm rồi. Cùng toàn bộ nước Đức. Với Stalin lại khác, nhiều kẻ thần tượng ông ta kinh khủng... tấm bùa che thân chắc chắn. Anton ạ, tôi, một người đàn bà Nga bình thường... - nụ cười thoáng qua thể hiện rõ Olga có thái độ thế nào với từ “bình thường”, - suốt cuộc chiến tranh gần nhất tôi chỉ làm một việc là che chở cho kẻ thù của đất nước mình khỏi những lời nguyền. Chỉ vì thế thôi mà tôi đáng được tha. Cậu tin không?

- Tin, - tôi có cảm tưởng nàng đã say.

- Công việc chó má... tất cả chúng ta buộc phải chống lại bản thể con người, nhưng lại đi quá xa để mà... Như vậy đấy, Anton à. Họ sẽ không lo nổi vụ này đâu. Tôi thì có thể thử sức. Mặc dù tôi không hoàn toàn tự tin.

- Olga, nếu thực mọi việc nghiêm trọng thế, cậu phải báo cáo...

Thiếu phụ lắc đầu, sửa lại mái tóc ướt:

- Tôi không thể. Tôi bị cấm không được liên hệ với ai ngoài Boris Ignachevich và đồng sự cùng tác chiến. Tôi đã nói cho anh chàng đồng sự nghe hết rồi đấy. Giờ chỉ còn có thể chờ đợi. Và hy vọng rằng mình sẽ thành công - vào thời điểm sát ván nhất.

- Sếp không hiểu điều này sao?

- Tôi nghĩ, ngược lại, ngài hiểu.

- Ra là thế đấy... - tôi thì thầm.

- Tôi và ông ấy từng là nhân tình. Một thời gian rất lâu. Vừa là bạn nữa, những người bạn mà ngày càng hiếm có được trên đời... Thế, Anton ạ. Hôm nay ta sẽ giải quyết vụ cậu bé con và cô ả ma khùng. Mai ta sẽ đợi. Đợi đến giờ Tà Địa náo loạn. Nhất trí không?

- Tôi phải nghĩ đã, Olga.

- Hay đấy. Cứ nghĩ đi. Đã đến lúc tôi biến rồi. Cậu quay mặt đi...

Tôi không kịp quay đi. Có lẽ chính Olga có lỗi trong việc đó. Nàng không tính được nàng còn có bao nhiêu thời gian.

Cảnh ấy quả là rất kinh dị. Olga run bần bật, uốn người cong. Dọc theo thân thể có một làn sóng chạy qua - xương cốt chùn lại như cao-su. Da nứt toác, thấy rõ những bắp cơ đỏ lòe máu. Một khắc sau, thiếu phụ biến thành một cục thịt nhàu nhĩ, một quả cầu nhỏ méo mó. Quả cầu ấy quắt lại, quắt lại và mọc ra những lông vũ trắng mềm.

Con cú miền cực Bắc cất cánh bay từ chiếc ghế, kêu tiếng nửa người nửa chim. Lao vào một chỗ đã chọn sẵn trên nóc tủ lạnh.

- Quỷ quái! - tôi kêu lên, quên bằng mọi quy tắc và mọi lời dặn. - Olga!

- Hay chứ hả? - giọng người đàn bà nghèn nghẹn, méo mó vì đau đớn.

- Tại sao? Tại sao lại cứ phải thế?

- Đó là một phần của hình phạt, Anton ạ.

Tôi đưa tay sờ vào chiếc cánh duỗi thẳng còn run rẩy.

- Olga, tôi nhất trí.

- Vậy vào việc thôi, Anton.

Tôi gạt đầu và bước ra hành lang, mở toang cánh cửa tủ đựng đồ lễ, bước vào màn U Minh - nếu không thì tôi chẳng nhìn thấy gì cả ngoài quần áo và mớ đồ đồng nát.

Thân hình bé bỏng đậu lên vai tôi:

- Cậu có những gì thế?

- Mẩu bùa mã não tôi đã phóng mất lực rồi. Cậu có thể nạp lại được không?

- Không. Tôi bị tước hết công lực. Chỉ còn một lực duy nhất để vô hiệu hóa Tà Địa. Và tôi có ký ức, Anton ạ... còn có ký ức nữa. Cậu định diệt con ma nữ thế nào?

- À không có đăng ký, - tôi đáp - Chỉ diệt bằng phương cách dân gian thôi.

Con cú phát ra tiếng òng ọc khùng khục.

- Liều hoàn diệt giờ vẫn được dùng à?

- Tôi không có thứ đó.

- Hiểu rồi. Vì các bạn của cậu phải không?

- Đúng. Tôi không muốn họ phải giết mình khi bước qua cửa nhà tôi.

- Vậy thì dùng đồ gì?

Tôi lấy từ cái ổ khoét giữa tường gạch ra một khẩu súng lục. Liếc nhìn con cú - Olga chăm chú nghiên cứu khẩu súng.

- Bạc à? Cái này làm ma-cà-rồng đau lắm đấy, nhưng không diệt chết được.

- Trong súng có đạn nổ, - tôi gảy từ khẩu “Desert Eagle”^[28] ra một

bằng đạn. - Đạn bằng bạc phát nổ. Cỡ đạn - 044. Ba phát trúng sẽ găm vào con ma khiến nó đơ luôn.

- Rồi sao?

- Thì phương cách dân gian thôi.

- Tôi không tin vào kỹ thuật cho lắm, - Olga thốt lên vẻ ngờ vực, - Tôi đã từng thấy một gã người-sói đã bị xé vụn ra vì đạn rồi mà lại hồi lại.

- Hồi lại nhanh không?

- Trong vòng ba đêm.

- Thế tôi nói gì nhỉ?

- Thôi được, Anton. Nếu cậu không tin vào nội công của mình...

Nàng không hài lòng, tôi hiểu điều đó. Nhưng tôi có phải là lính cơ động đâu. Tôi là nhân viên văn phòng bị giao việc làm tạm ngoài chiến trường.

- Sẽ ổn cả thôi, - tôi trấn an. - Cậu cứ tin tôi đi. Tập trung vào tìm kiếm con mồi nhé.

- Đi thôi.

- Đây, mọi sự diễn ra ở chỗ này, - tôi thông báo cho Olga.

Chúng tôi đang đứng ở cái ngách cổng. Tất nhiên là đứng trong vùng U Minh. Thảng hoặc có người đi ngang qua, vòng tránh qua tôi một cách buồn cười, dù tôi tàng hình.

- Chỗ này cậu đã giết được con ma, - giọng Olga căng thẳng cực độ. - Thế đấy... tôi hiểu, bạn ạ. Cậu gột rửa rác rưởi chưa tốt... cơ mà cũng không quan trọng...

Theo tôi thì chẳng còn chút vết tích nào của con ma đã rồi đời cả.

Nhưng tôi không tranh luận.

- Chỗ này từng có con ma nữ này... chỗ này cậu đã đánh ả bằng vật gì đó... không, cậu vấy rượu... - Olga cười nhẹ. - Cô ả đi mất... Lính cơ động của ta hoàn toàn mất dấu của ả. Vẫn còn vết đến giờ!

- Ả ta biến dạng, - tôi rầu rĩ đáp.

- Biến thành dơi à?

- Đúng. Garik nói là ả kịp biến vào đúng khắc cuối.

- Dở nhỉ. Con ma nữ này mạnh hơn tôi tưởng.

- Ả là giống hoang dã mà. Uống máu sống và giết người. Ả không có kinh nghiệm, nhưng chương lực lại tràn trề.

- Sẽ tiêu diệt, - Olga nói đanh thép.

Tôi lặng thinh.

- Còn đây có dấu vết cậu bé con, - trong giọng Olga có âm sắc tán thưởng. - Ái chà, thật là... có tiềm năng lắm. Đi thôi, xem xem cậu chàng sống ở đâu.

Chúng tôi ra khỏi ngách cổng, đi dọc vỉa hè. Cái sân nhà khá rộng với nhà dân bao quanh các phía. Tôi cũng cảm thấy được quầng sáng của cậu bé, nhưng nó rất yếu ớt và lẫn lộn - chỗ này cậu thường qua lại.

- Tiến lên, - Olga ra lệnh. - Rẽ sang trái. Đi tiếp. Sang phải. Dừng lại...

Tôi đứng lại trước một con phố nào đó đang có chiếc xe điện chậm chậm bò dọc theo phố. Tôi vẫn không ra khỏi màn U Minh.

- Trong dãy nhà này này, - Olga thông báo. - Tiến lên. Cậu ta ở đó.

Khu nhà quái dị lắm. Dèn dẹt, cao ngất ngheo, lại còn đứng trên những cái chân trụ nửa chur. Thoạt nhìn, nó giống như một cái tượng đài hình bao diêm khổng lồ. Nhìn lại thì thấy đây là hiện thân của hội chứng đại kích cỡ thô kệch.

- Sống trong cái nhà thế này thì khoái giết chóc, - tôi bảo. - Hoặc là phát điên.

- Ta sẽ làm cả hai thứ ấy, - Olga đồng tình. - Biết không, tôi có nhiều kinh nghiệm trong hai việc này lắm.

...

Egor không muốn ra khỏi nhà. Khi bố mẹ đi làm, cửa sập lại, ngay lập tức cậu cảm thấy sợ hãi. Và đồng thời cũng biết rằng, bên ngoài căn hộ trống thì sợ hãi sẽ biến thành nỗi kinh hoàng.

Không có gì giải thoát được cho cậu. Không ở đâu và không cái gì có thể cứu cậu được! Nhưng mái nhà dẫu sao cũng cho ảo giác về sự an toàn.

Thế giới đã sụp đổ, thế giới vỡ òa từ đêm qua rồi. Egor luôn thú nhận rất trung thực, không phải thú nhận với mọi người mà với chính mình, rằng cậu không phải là người dũng cảm! Song là kẻ hèn nhát thì có lẽ cũng không! Có những điều có thể và cần phải biết sợ: bọn lưu manh, bọn cuồng sát, bọn khủng bố, những thảm họa, các vụ cháy, chiến tranh, những căn bệnh chết người. Tất cả cùng một giuộc - và tất cả đều ở đâu đó xa lắc như nhau. Những thứ ấy đều tồn tại có thực, nhưng cũng lại đứng ngoài vòng thường nhật. Hãy tuân thủ các quy tắc đơn giản: không lang thang ban đêm, không sục

sạo vào những địa bàn lạ, rửa tay trước khi ăn và tránh nhảy lên đường tàu. Có thể cứ sợ những điều rắc rối nhưng đồng thời lại hiểu rằng cơ hội để ta rơi vào những điều ấy không lớn lắm.

Giờ đây, mọi điều đã khác.

Có những hiện tượng đang tồn tại mà ta không thể trốn tránh được. Những hiện tượng mà không có và không thể tồn tại trên đời.

Ma-cà-rông có thực.

Mọi điều vẫn còn rõ ràng, cậu không hề mất trí nhớ vì hoảng loạn như cậu đã hy vọng một cách mơ hồ trên đường chạy về nhà hôm qua, bất chấp cả thói thường, băng qua đường không nhìn hai bên phải trái. Ngay cả những mong mỏi yếu ớt rằng đến sáng mọi sự té ra chỉ là một giấc mơ... cũng không được thỏa mãn.

Mọi điều là thật. Một sự thật không thể có thật. Nhưng...

Điều ấy xảy ra vào hôm qua. Điều ấy đã xảy ra với cậu.

Cậu về nhà muộn, nhưng cũng có những lần cậu về nhà còn muộn hơn. Thậm chí bố mẹ cậu, những người mà Egor đoán chắc rằng cho đến giờ vẫn không chịu hiểu cậu đã gần 13 tuổi, cũng coi việc này là thường.

Khi cậu và hội bạn từ bể bơi lên... đúng rồi, lúc ấy đã 10 giờ tối. Cả bọn tạt vào hiệu McDonald's và ngồi ở đó độ 20 phút. Điều này cũng thường thôi, những ai mà tình hình tài chính cho phép vẫn thường ghé vào Mc's sau giờ tập. Sau đó... sau đó thì họ cùng đi ra metro. Không xa lắm. Đi trên quảng phố sáng. Cả tám người. Mọi điều đến lúc ấy vẫn còn bình thường.

Trong metro không hiểu sao cậu bắt đầu thấy lo lắng. Liếc đồng

hồ, nhìn quanh quất mọi người. Nhưng không có gì đáng ngờ cả.

Chỉ có điều, Egor nghe thấy tiếng nhạc.

Thế rồi bắt đầu những điều mà không thể xảy ra.

Không rõ làm sao cậu lại ngoặt vào một ngách cổng tối tăm, hơi hám. Đến gần một cô gái và một thanh niên đã đợi cậu, đã mê hoặc cậu. Rồi cậu tự giơ cổ ra cho cô nàng - kẻ dưới những chiếc răng mảnh nhọn không phải răng người.

Thậm chí lúc này, khi đã ở nhà, ngồi một mình, Egor vẫn cảm thấy luồng lạnh toát chạy dọc theo làn da - ngọt, nhột nhạt mời gọi. Chính cậu đã muốn mà! Sợ nhưng lại muốn được chạm vào những chiếc răng nanh sáng lóe, muốn có một cơn đau ngắn để rồi sau đó... sau đó... sau đó một điều gì sẽ đến, có lẽ vậy...

Không một ai trên đời này có thể giúp cậu. Egor nhớ ánh mắt của người phụ nữ đưa chó đi dạo. Ánh mắt xuyên qua cậu, đầy lo ngại mà hoàn toàn không dừng dừng. Bà không hoảng sợ, bà đơn giản là không nhìn thấy những gì đang diễn ra... Egor chỉ được cứu thoát nhờ sự xuất hiện của một con ma thứ ba. Chính là tay thanh niên đeo tai nghe đã bám sát gót cậu từ khi ở metro. Bọn chúng choảng nhau vì cậu, như những con sói già đói ngấu giăng xé nhau tranh một con hươu đã bị dồn mà chưa bị kết liễu.

Rồi bấy giờ, mọi thứ lẫn lộn hết cả - sự việc diễn ra quá nhanh. Có những tiếng kêu về một đội tuần nào đó, về màn U Minh nào đó. Làn ánh sáng xanh xẹt qua và một con ma-cà-rông bắt đầu rã thây ra ngay trước mắt cậu, y như trong phim vậy. Tiếng rít của con ma nữ khi bị vấy cái gì đó vào mặt.

Rồi cuộc chạy trốn đầy hoảng loạn của cậu...

Rồi sự nhận thức được rằng điều đáng sợ nhất, đáng sợ hơn cả những gì đã xảy ra là không được phép hở ra điều gì với ai hết. Người ta sẽ không tin. Và không hiểu.

Làm gì có ma-cà-rồng!

Làm sao có thể nhìn xuyên qua con người mà không nhận ra được họ!

Không ai có thể phát lửa thành quầng xanh, biến thành *mumya*^[29], rồi thành một bộ xương và cuối cùng là một nhúm tro.

- Không đúng, - Egor tự nhủ. - Có hết. Có thể hết. Cái gì cũng có thể xảy ra!

Thậm chí tin chính bản thân mình còn thấy khó...

Cậu không đi học mà trốn biệt trong nhà. Muốn làm một điều gì đó. Một vài lần Egor đến cạnh cửa sổ và chăm chú quan sát cái sân.

Không có gì đáng ngờ.

Nhưng liệu cậu có khả năng nhìn thấy *chúng* được không?

Chúng sẽ mò đến. Cậu không may may nghi ngờ điều này. *Chúng* biết rằng cậu vẫn nhớ về chúng. Giờ chúng sẽ thủ tiêu cậu như thủ tiêu một nhân chứng.

Mà sẽ chẳng đơn giản là thủ tiêu không đâu. Chúng sẽ hút máu và biến cậu thành một con ma-cà-rồng.

Cậu bé đến gần tủ sách, nơi nửa giá sách đầy ắp những cuốn băng video. Có lẽ có thể tìm được mạch nước gì chẳng. “Dracula, xác chết đặc ý”... Không, đây là phim hài. “Một lần bị cắn”. Phim vớ vẩn... “Đêm hoảng”... Egor rùng mình. Cậu còn nhớ phim này. Và giờ thì sẽ không bao giờ dám xem lại. Trong phim có nói gì nhỉ...

“Cây thánh giá sẽ cứu được bạn nếu bạn tin vào nó”. Cây thánh giá sẽ giúp gì được cho cậu? Thậm chí cậu còn chưa được rửa tội nữa. Và lại không tin Chúa. Trước đây thì không tin.

Bây giờ, có lẽ phải tin?

Nếu có ma-cà-rồng thì nghĩa là cũng có cả quỷ, mà nếu đã có quỷ thì hẳn có Chúa Trời?

Nếu có ma-cà-rồng, thì có cả Chúa?

Nếu có cái Ác, thì ắt có cả cái Thiện?

- Chẳng có cái gì sất, - Egor nói. Thọc tay vào túi quần jeans, cậu bước ra hành lang, nhìn vào gương. Trong gương cậu hiện rõ. Có thể, hơi u ám quá, nhưng hoàn toàn là một cậu bé bình thường. Nghĩa là, tạm thời mọi điều vẫn bình thường cả. Bọn chúng chưa kịp cắn cậu. Để cho chắc cậu vẫn quay một vòng, cố nhìn vào gáy. Không, không sao cả. Không có dấu tích gì. Cái cổ gầy guộc, và có lẽ không sạch lắm...

Một ý tưởng chợt lóe đến. Egor lao vào bếp, làm con mèo hoảng hồn chạy ngoắt, phóng vọt lên chiếc máy giặt. Cậu chúi mũi vào đồng túi bóng đựng khoai tây, hành và cà rốt.

Tôi đây rồi.

Vội vã bóc một củ tỏi, Egor cho vào mồm nhai trệu trạo. Tỏi hăng, miệng bỏng hết cả. Egor rút cốc trà, nuốt từng nhánh tỏi một. Không khá lên lắm, lưỡi nóng, lợi ngứa ran. Nhưng cái thứ này được việc mà?

Con mèo ngó vào bếp, bắn khoắn nhìn cậu, kêu lên mấy tiếng “meo meo” ngao ngán và biến. Nó không thể hiểu sao lại có thể xực

cái món kinh dị như thế.

Hai nhánh tỏi cuối Egor nhai nát, nhổ ra lòng tay và bắt đầu chà xát cổ. Chính cậu cũng thấy tức cười cho việc mình đang làm nhưng không thể dừng lại được nữa.

Cổ cậu cũng thấy xốn hết cả lên. Tỏi loại tốt đấy. Con ma-cà-rồng nào cũng sẽ chết ngắc chỉ vì cái mùi này không thôi.

Con mèo gào gầm ở hành lang một cách bức bối. Egor căng người ngó ra. Không, không có gì. Cửa ra vào được khóa ba lần khóa và một dây xích.

- Dừng gào nữa, Greisik! - cậu nghiêm khắc ra lệnh - Không là tao bắt mày ăn tỏi bây giờ.

Đánh giá được sự đe dọa, con mèo vọt vào phòng ngủ của bố mẹ. Còn có thể làm gì được nữa? Bạc hình như cũng có ích...

Lại làm con mèo hoảng hồn lần nữa, Egor vào phòng ngủ, mở tủ con, lôi một cái hộp từ dưới đóng chặn ga trải giường và khăn bông, nơi mẹ cất giữ đồ trang sức. Cậu lấy cái dây chuyền bạc đeo vào. Cái dây chắc cũng sẽ ám mùi tỏi, mà rồi chẳng nào cũng phải tháo ra khi trời tối. Có lẽ phải đập lợn để mua dây chuyền? Một cái dây có thánh giá. Và đeo suốt, không tháo ra. Rồi tuyên bố với mọi người là đã bắt đầu tin vào Chúa. Cũng thường có thể mà, một người chẳng tin, chẳng tin bao giờ, rồi bỗng nhiên lại tin vào Chúa!

Cậu đi xuyên qua phòng, ngồi co chân lên đi-văng, đảo mắt tứ lự nhìn quanh. Trong nhà có mẫu gỗ liễu hoàn diệp nào không nhỉ? Có vẻ như không có. Mà chẳng hiểu cái cành liễu hoàn diệp ấy trông như thế nào nữa. Hay là đi đến vườn Thực vật^[30], và cắt một nhánh để làm con dao gỗ nhỉ?

Tất nhiên là mọi thứ ấy đều hay rồi. Nhưng không hiểu có giúp ích được gì không? Nhỡ tiếng nhạc lại vang lên... tiếng nhạc khe khẽ mời gọi... Cậu bỗng nhiên lại tự tay tước bỏ dây chuyền, bẻ gãy chiếc dao gỗ hoàn liễu và tự rửa sạch chiếc cổ bơi đầy tòi thì sao?

Tiếng nhạc nhẹ nhẹ, khe khẽ... Những kẻ thù vô hình. Mà có khi chúng đã kề bên rồi. Chỉ có điều, cậu không thấy chúng thôi. Không biết cách nhìn. Con ma ngồi ngay cạnh và đang cười khẩy ngấm chú chàng đương chuẩn bị đối phó. Chúng không sợ gỗ liễu hoàn, không sợ tòi. Làm sao chiến đấu được với kẻ tàng hình?

- Greisik! - Egor gọi. Con mèo thường không trả lời nếu gọi “miu miu”, nó có tính cách phức tạp ra phết. - Lại đây, Greisik!

Con mèo đứng ở cửa phòng ngủ. Lông xù lên, mắt sáng rực. Nó nhìn ngang qua Egor hướng vào góc nhà, nhìn vào cái ghế xô-pha bên cạnh chiếc bàn nhỏ. Nhìn vào chiếc ghế trống...

Cậu bé vụt cảm thấy luồng khí lạnh quen thuộc chạy dọc qua người. Cậu vùng chạy đột ngột đến nỗi bay từ đi vắng ngã huych xuống sàn. Chiếc ghế trống... Căn nhà cũng không có người và đã khóa chặt. Bỗng nhiên xung quanh tối sầm, như thể ánh mặt trời bên ngoài cũng mờ đi...

Ai đó đang đứng cạnh cậu.

- Không! - Egor gào lên, bò lồm cồm dưới đất - Tôi biết! Tôi biết! Các người đang ở đây!

Con mèo kêu một tiếng khàn khàn và trốn biệt dưới gầm giường.

- Tôi thấy rồi! - Egor kêu - Đừng động vào tôi!

Cái cầu thang bình thường đã có vẻ u ám và bẩn thỉu. Mà nhìn từ

trong màn U Minh, nó còn giống như một cái hầm mộ thực thụ. Những bức tường bê tông trong thế giới thường chỉ lấm bẩn thôi, còn trong U Minh Địa, chúng như phủ đầy rêu xanh thẫm. Tởm lợm. Không có một Người-Khác nào sống ở đây để còn đánh sạch cái nhà này... Tôi giơ bàn tay trên chỗ cục lộn cợn đặc nhất - đám rêu cựa quậy, đang cố bò ra chỗ khác vì nhiệt.

- Cháy! - tôi ra lệnh.

Tôi không thích các loại động thực vật ký sinh. Kể cả là chúng không có hại gì lấm mà chỉ uống xúc cảm của người. Chưa ai chứng minh được rằng những mảng lớn rêu xanh lè có thể xô đẩy tinh thần con người, làm con người hoặc là bị trầm uất hoặc là rơi vào trạng thái hưng phấn vô độ. Nhưng tôi vẫn thích “cẩn tắc vô ưu”.

- Cháy! - tôi nhắc lại và truyền thêm công lực vào lòng bàn tay.

Ngọn lửa trong suốt nóng bỏng trùm lấy đồng xơ xanh rồi bùng. Trong chốc lát, toàn bộ cầu thang cháy bùng. Tôi ra thang máy, ấn nút và đi vào. Thang máy có sạch hơn.

- Tầng chín, - Olga mách. - Mất sức thế làm gì?

- Đáng mấy...

- Có lúc sẽ cần hết cả những gì mình có. Lẽ ra cứ kệ cho bọn rêu mọc.

Tôi im. Thang máy chậm rãi bò lên - cái thang máy của cõi U Minh, cũng y hệt như cái thường hiện đang đứng dưới tầng một.

- Thôi không sao, - Olga bảo. - Tuổi trẻ... Không khoan nhượng...

Cửa thang mở ra. Ngọn lửa đã cháy qua tầng chín, mảng rêu

xanh cháy đùng đùng như thuốc súng. Rất ấm, ấm vô cùng so với khi ở U Minh Địa lúc bình thường. Không gian thoảng mùi khét.

- Cái cửa này này... - Olga bảo.

- Thấy rồi.

Quả là tôi cảm thấy được quầng sáng của cậu bé ở bên cửa. Hôm nay thậm chí cậu còn không dám ra khỏi nhà. Tuyệt lắm. Con dê con đã được cột chặt vào dây chảo rồi, chỉ còn việc đợi con hùm đến.

- Tôi vào nhé, - tôi quyết định. Và đẩy cửa.

Cánh cửa không mở.

Làm sao có thể thế được!

Trong thế giới thường mọi cánh cửa đều có thể đóng bằng tất cả các khóa. Còn U Minh Địa có những luật lệ riêng. Chỉ có những con ma-cà-rồng cần được một lời mời mới có thể vào nhà người khác, đó là điều chúng phải trả giá cho sự dư thừa sức lực và cách tiếp cận con người dưới góc độ ẩm thực của chúng.

Để khóa được cửa trong màn U Minh, cần ít nhất cũng phải biết đi vào U Minh Địa.

- Đó là sự sợ hãi, - Olga bảo. - Hôm qua cậu bé đã rất hoảng. Và cậu ta vừa ở trong U Minh Địa. Cậu khóa cửa mà không biết là đã làm điều đó cùng một lúc ở hai thế giới.

- Làm gì bây giờ?

- Đi sâu hơn nữa đi. Đi theo tôi.

Tôi ngó vào vai. Không có ai ở đó cả.

Đang ở trong U Minh Địa lại gọi thêm màn U Minh - đó là trò

không đơn giản. Tôi nhấc cái bóng của mình lên khỏi sàn đến mấy lần - trước đó cái bóng phình ra và chao đảo ở trước mặt.

- Nào, cố lên, cố lên, sắp được rồi, - Olga thì thầm.

Tôi bước vào cái bóng, và màn U Minh đặc quánh lại. Không gian tràn ngập lớp sương dày nặng. Màu sắc hoàn toàn biến mất. Âm thanh chỉ còn lại tiếng đập của tim tôi - tiếng đập nặng nề và chậm rãi, âm vang như thể có người đang đánh trống dưới đáy vực. Rồi tiếng gió rít - đó là không khí chui vào phổi, chậm chạp tràn vào phế quản. Trên vai tôi hiện ra con cú trắng.

- Tôi không trụ lâu được ở đây đâu, - tôi khẽ nói khi mở cánh cửa. Ở tầng này của U Minh Địa, cánh cửa đương nhiên không bị khóa.

Dưới chân một con mèo xám thẫm vụt ra. Với loài mèo, không tồn tại thế giới thường và U Minh Địa, chúng sống cùng lúc ở mọi thế giới. Thật may mà chúng không có lý trí thực sự.

- Miu miu, - tôi thì thào. - Đừng sợ, miu con...

Để thử công lực của mình, tôi khóa cửa. Thế đấy, cậu nhóc ạ, giờ cậu đã được bảo vệ khá hơn nữa rồi. Nhưng điều này có ích chẳng khi đến lúc cậu lại nghe thấy Tiếng Gọi?

- Ra đi, - Olga bảo. - Cậu mất sức nhanh lắm. Ở tầng này của U Minh Địa, ngay cả những phù thủy có kinh nghiệm nhất cũng còn thấy mệt. Có khi tôi cũng phải lên một tầng.

Tôi thở phào bước ra. Phải, tôi đâu có là lính cơ động biết dạo chơi ở mọi tầng của cõi U Minh. Mà nói chung tôi cũng chẳng thấy cần làm điều ấy.

Thế giới trở lại sáng sủa hơn đôi chút. Tôi nhìn quanh - căn hộ ấm cúng, không bị bẩn thỉu bởi những sản phẩm của thế giới U Minh. Đôi vệt rêu xanh có ở bên cửa... không sao, chúng sẽ tự hủy đi khi mà cả bầy đàn chính đã bị diệt. Có tiếng động, hình như ở dưới bếp. Tôi ngó vào.

Cậu bé con đứng bên bàn và ăn tối, nuốt vớ trà nóng.

- Nhân danh Ánh Sáng và Bóng Tối... - tôi thì thầm.

Lúc này cậu chàng có vẻ như bé bỏng và bất lực hơn cả hôm qua. Gầy còm, luộm thuộm, mặc dù khó nói là cậu bé yếu ớt, rõ ràng là cậu có chơi thể thao. Mặc chiếc quần Jeans nhàu nhĩ và áo phông xanh.

- Tội quá, - tôi bảo.

- Thật thương tâm, - Olga đồng tình. - Tung hỏa mù về chất ma thuật của tôi - đó là thành công của bọn ma-cà-rồng. Người ta nói là chính Bram Stocker^[31] nghĩ ra trò này...

Cậu bé nhổ miếng tỏi nhai nhuyễn ra tay và bắt đầu bôi đầy cổ.

- Tỏi là thứ có lợi, - tôi nói.

- Ừ, và cũng bảo vệ người được. Chống virus cúm, - Olga thêm. - Ôi trời. Chân lý mới dễ chết và điều bịa đặt mới sống dai làm sao... Nhưng cậu bé này rất mạnh. Tuần Đêm có thêm một lính cơ động nữa cũng không thừa.

- Cậu ấy là của chúng ta sao?

- Hiện giờ chưa của ai cả. Một số phận chưa định hình, cậu cũng thấy đấy thôi.

- Thế nghiêng về bên nào hơn?

- Không hiểu. Tạm thời chưa hiểu. Cậu ta quá hoảng sợ. Giờ, cậu ấy sẵn sàng làm mọi thứ để thoát khỏi ma-cà-rông, sẵn sàng trở thành người của Bóng Tối, sẵn sàng thành môn đồ Ánh Sáng.

- Không thể trách cậu bé được.

- Đương nhiên. Đi nào.

Con cú cất cánh bay theo hành lang. Tôi theo sau. Bây giờ chúng tôi di chuyển nhanh gấp ba lần người thường, một trong những đặc tính của U Minh Địa là sự thay đổi của bước chạy thời gian.

- Ta sẽ đợi ở đây, - Olga ra lệnh sau khi bay vào phòng khách. - Ấm áp, sáng sủa và đầy đủ tiện nghi.

Tôi ngồi vào chiếc ghế sô-pha mềm cạnh cái bàn con. Liếc mắt vào tờ báo vút chong chơ trên bàn. Không có gì thú hơn là đọc báo từ trong màn U Minh.

“Lãi suất tiết kiệm giảm” - một cái tit tuyên bố.

Trong đời thực câu này sẽ khác. “Ở Kavkaz căng thẳng đang tăng”.

Giờ có thể cầm tờ báo mà đọc sự thật. Sự thật chuẩn nhất. Những gì người phóng viên nghĩ khi thó được bài báo theo chủ đề được giao. Những thông tin vụn vặt anh chàng thu nhận được từ những nguồn tin không chính thức. Sự thật về cuộc sống, và sự thật về cái chết.

Chỉ có điều, để làm gì?

Lâu lắm rồi tôi đã học được cách phớt lờ thế giới con người. Thế giới ấy là nền tảng của cuộc sống chúng tôi. Là cái nôi của chúng tôi. Nhưng chúng tôi lại là những Người-Khác. Chúng tôi đi xuyên qua

những cánh cửa đóng chặt và giữ cân bằng cho cái Thiện và cái Ác. Những người như chúng tôi có ít lắm, và chúng tôi không biết tự nhân thêm... Con cái của một phù thủy không nhất thiết cũng trở thành người có phép thuật, con trai của người-sói hoàn toàn không phải học cách biến dạng vào những đêm trăng.

Chúng tôi cũng không có bốn phận phải yêu mến thế giới thường.

Chúng tôi gìn giữ thế giới ấy chỉ vì phải sống bám vào nó.

Tôi căm thù loài ký sinh!

- Cậu nghĩ gì vậy? - Olga hỏi.

Cậu bé vào phòng khách. Lao về phòng ngủ - rất nhanh, nếu tính là cậu đang ở thế giới thường. Cậu bắt đầu chúi vào cái tủ.

- Tự nhiên vậy thôi. Buồn quá.

- Thường thôi. Những năm đầu người nào cũng thường vậy cả, - giọng Olga hoàn toàn đã là tiếng người. - Sau rồi cậu sẽ quen.

- Vì điều ấy mà tôi buồn.

- Cậu phải vui mới đúng, rằng chúng ta hăng còn sống. Hồi đầu thế kỷ, số lượng Người-Khác bị giảm đi đến mức báo động. Cậu cũng biết rằng, từng có chuyện bàn về việc sáp nhập Ánh Sáng và Bóng Tối chứ? Rằng người ta đã thử tiến hành các chương trình Evgenyka^[32]?

- Có, tôi biết.

- Khoa học tí nữa thì giết hết chúng ta. Người ta không tin có chúng ta tồn tại, không muốn tin. Chừng nào người ta còn cho rằng khoa học có khả năng thay đổi cuộc sống theo chiều hướng tốt đẹp

hơn.

Cậu bé trở lại phòng ngủ. Ngồi lên đi-văng và sửa sang cái dây chuyền bạc trên cổ.

- Cái gì là điều tốt hơn? - tôi hỏi. - Chúng ta từ con người mà ra. Chúng ta đã học được cách đi vào U Minh Địa, học cách thay đổi bản chất của sự vật và con người. Điều gì đã đổi thay, Olga?

- Chỉ ít cũng được việc là những con ma-cà-rồng không đi săn mà không có giấy phép nữa.

- Thử nói điều ấy với người bị chúng uống máu xem...

Trên ngưỡng cửa xuất hiện con mèo. Nó nhìn chúng tôi. Nó gào lên, giận dữ nhìn con cú.

- Nó phản ứng khi thấy cậu, - tôi bảo. - Olga, đi sâu xuống tầng nữa đi.

Cậu bé nhảy từ đi-văng xuống. Nhanh hơn rất nhiều khả năng di chuyển trong thế giới con người. Vụng về - cậu còn chưa hiểu điều gì xảy ra với mình, cậu đã đi vào cái bóng của mình, nhưng không hiểu điều đó, và lúc này cậu ngã xuống sàn và nhìn tôi. Bấy giờ đã nhìn từ màn U Minh.

- Tôi đi đây... - con cú thì thào, biến đi.

Móng sắc bấm vào vai đau điếng.

- Không! - cậu bé gào lên. - Tôi biết! Tôi biết! Các người đang ở đây!

Tôi bắt đầu đứng dậy, dang tay ra.

- Tôi thấy rồi! Đừng động vào tôi!

Cậu ấy đang ở trong U Minh Địa. Xong. Đã xảy ra điều ấy. Không

cần bất kỳ sự trợ giúp nào từ bên ngoài, không cần các khóa học và các tác nhân khác, không cần sự hướng dẫn của các phù thủy-giám sát, cậu bé đã bước qua ngưỡng giữa thế giới hiện thực và thế giới U Minh.

Lần đầu tiên bạn bước vào U Minh Địa như thế nào, nhìn thấy gì và cảm nhận ra sao - điều này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc bạn sẽ là ai.

Là người của Bóng Tối hay Ánh Sáng.

“Ta không có quyền để cậu bé vào tay Bóng Tối, sự cân bằng trong Matxcova sẽ bị phá vỡ hoàn toàn”.

Bé con ơi, cậu đang ở mép vực đấy.

Và điều này còn đáng sợ hơn cả một con ma nữ non tay nghề.

Boris Ignachevich có quyền quyết định xóa sổ cậu.

- Đừng sợ, - tôi đứng bất động tại chỗ, nói. - Đừng sợ. Tôi là bạn em. Tôi không hại em đâu.

Cậu bé bò đến góc nhà và chờ người ra. Cậu không rời mắt khỏi tôi và rõ là cậu ấy không hiểu, cậu đã vào U Minh Địa. Đối với cậu mọi thứ sẽ như thể căn phòng bỗng chốc sầm tối, lặng im ập đến và tôi hiện ra từ không-đâu-cả.

- Đừng sợ, - tôi nhắc lại. - Tôi tên là Anton. Còn em tên gì?

Cậu bé im lặng. Nuốt khan liên tục. Rồi áp tay lên cổ, lần sờ cái dây chuyền và có vẻ như hơi bình tĩnh lại.

- Tôi không phải ma-cà-rồng, - tôi nói.

- Anh là ai? - chú bé gào lên. May là trong thế giới thường, tiếng kêu lạnh lạnh ấy người ta không nghe được.

- Anton. Nhân viên Tuần Đêm.

Mắt cậu mở to, đột ngột, như thể vì một cơn đau.

- Công việc của tôi là bảo vệ người khỏi ma-cà-rồng và ma tà khác.

- Nói dối...

- Tại sao?

Cậu bé nhún vai. Thôi được. Thử đánh giá hành động của mình, ý kiến ý cò. Nghĩa là, lý trí chưa bị mất vì hoảng loạn.

- Em tên gì? - tôi hỏi lại. Cũng có thể xuất chương lên cậu bé để gỡ bỏ sự sợ hãi. Nhưng đó lại là sự can thiệp, hơn nữa, là sự can thiệp bị cấm.

- Egor...

- Tên hay đấy. Còn anh là Anton. Em hiểu chứ? Anh là Anton Sergeevich Gorodetsky. Nhân viên Tuần Đêm. Hôm qua anh đã diệt con ma định tấn công em đấy.

- Một con à?

Tuyệt. Chú bé đã bắt chuyện.

- Ừ, còn con ma nữ thì chuồn mất. Giờ mọi người đang truy tìm ả. Đừng sợ, anh ở đây để bảo vệ... để tiêu diệt con ma nữ.

- Sao xung quanh lại xám vậy? - cậu bé thốt nhiên hỏi.

Khá lắm. Không, rất là khá.

- Để anh giải thích. Có điều, ta thống nhất là anh không phải kẻ thù của em. Được chưa?

- Để xem đã.

Cậu bám chặt lấy chiếc dây chuyền vô nghĩa của mình, cứ như thể nó có thể giải cứu được cậu khỏi điều gì đó vậy. Cậu bé, cậu bé ơi, giá mà mọi điều trong thế giới này lại đơn giản đến thế! Không bạc, không liễu hoàn diệt, không thánh giá thiêng liêng... chẳng gì có thể cứu giúp được. Cuộc sống chống lại cái chết, tình yêu đối nghịch với sự hận thù... và sức mạnh đương đầu với sức mạnh, bởi sức mạnh không mang phạm trù đạo đức. Mọi điều rất đơn giản. Tôi hiểu điều đó sau độ vài ba năm gì đó...

- Egor, - tôi chậm rãi đi về phía cậu bé - Nghe những gì anh nói này...

- Đứng lại!

Cậu ra lệnh một cách gay gắt như thể cậu nắm trong tay vũ khí. Tôi thờ dãi, dừng lại.

- Thôi được. Vậy em nghe nhé. Ngoài một thế giới con người, thế giới thường mà mắt ta nhìn được, còn có một thế giới U U Minh minh, của những cái bóng.

Cậu ngẫm nghĩ.

Bất chấp cả nỗi sợ - mà cậu ta đang hoảng ghê gớm - tôi cảm thấy những con sóng của nỗi kinh hoàng ngọt ngào bao trùm lên mình, - cậu bé đang cố hiểu. Thường có những người mà sự sợ hãi làm họ tê liệt. Lại có những người nỗi sợ mang lại sức mạnh cho họ.

Tôi rất muốn hy vọng rằng, tôi thuộc loại người thứ hai.

- Thế giới song song à?

Ừ đấy. Trí tưởng tượng đã vào cuộc. Kệ không sao, thế cũng được, những cái tên gọi chẳng có gì ngoài âm thanh.

- Đúng. Và thế giới đó chỉ những người có khả năng siêu nhiên mới vào được.

- Ma-cà-ròng?

- Không chỉ bọn chúng. Còn có người-sói, các phù thủy, đạo sĩ đen... đạo sĩ trắng, các thầy hồn, thầy pháp, các nhà tiên tri.

- Có tất cả bọn họ sao?

Chú bé ướt rượt như chuột lột. Tóc bết lại, áo phong dính chặt vào người, những giọt mồ hôi lăn trên má. Nhưng nhất định không rời mắt khỏi tôi và sẵn sàng kháng cự. Như thể cậu có đủ sức làm việc ấy.

- Đúng, Egor ạ. Đôi khi giữa những người thường xuất hiện một số người biết đi vào thế giới U Minh. Họ sẽ là người của phái Thiện hoặc Ác, Ánh Sáng hoặc Bóng Tối. Họ là những Người-Khác. Chúng tôi gọi nhau như vậy - những Người-Khác.

- Anh là Người-Khác à?

- Ừ. Cả em cũng thế?

- Tại sao?

- Em đang ở thế giới U Minh đấy thôi, cậu bé. Em nhìn xung quanh xem, lắng nghe đi. Màu sắc nhòa đi. Âm thanh chết cả. Kim giây trên đồng hồ bò chậm. Em đã vào U Minh Địa rồi... vì em đã muốn nhìn thấy điều nguy hiểm nên đã bước qua ngưỡng của hai thế giới. Ở đây thời gian đi chậm hơn, ở đây mọi thứ đều khác. Thế giới của những Người-Khác.

- Tôi không tin, - Egor quay người nhanh rồi lại nhìn tôi - Thế sao vẫn có Greisik?

- Con mèo á? - Tôi mỉm cười. - Loài vật có luật riêng, Egor ạ. Mèo sống ở tất cả mọi thế giới cùng một lúc, đối với chúng không có gì phân biệt cả.

- Tôi không tin, - giọng cậu run run. - Đây chỉ là giấc mơ, tôi biết chắc! Khi ánh sáng mờ đi... tôi đang ngủ mà. Tôi từng như thế rồi.

- Em mơ thấy em bật đèn mà đèn lại không sáng? - tôi đã biết trước lời đáp, hơn thế, đọc được lời ấy trong mắt cậu bé con. - Hay là đèn sáng yếu - rất yếu như một ngọn nến? Rồi em đi mà thấy xung quanh bóng đêm chao đảo, em đưa tay ra mà không nhìn được các ngón tay nữa?

Cậu bé im lặng.

- Điều ấy tất cả chúng ta đều gặp, Egor ạ. Người-Khác nào cũng mơ những giấc mơ ấy. Đó là khi thế giới U Minh chui vào người ta, kêu gọi ta, bắt ta nhớ đến nó. Em là Người-Khác. Dù còn nhỏ, nhưng vẫn là Người-Khác. Và chỉ có em mới quyết định được...

Tôi không hiểu ngay ra rằng mắt cậu bé đã nhắm lại và đầu nghẹo sang một bên.

- Đồ ngốc, - Olga thầm thì từ bên vai. - Lần đầu tiên cậu ấy tự chui vào U Minh Địa! Cậu bé không có sức làm việc đó! Hãy lôi cậu ta ra đi, gấp lên, không thì cậu ấy bị ở lại đây vĩnh viễn mất!

Cơn choáng ngất bóng tối là căn bệnh của những người mới vào nghề. Tôi quên hẳn bệnh này, tôi chưa từng phải làm việc với những Người-Khác trẻ tuổi.

- Egor! - tôi lao đến cậu bé, lay mạnh, xóc nách cậu. Cậu bé nhẹ bồng, nhẹ lắm, trong thế giới U Minh, chỉ có tốc độ thời gian là thay

đổi thôi. - Tỉnh đi em!

Cậu bé không động tĩnh gì. Cậu đã làm cái điều mà những người khác phải mất hàng tháng trời mới làm được - đó là tự chui vào màn U Minh. Mà thế giới U Minh lại rất thích hút sức người.

- Đẩy đi! - Olga tự nhận về mình phần được ra lệnh. - Đẩy đi nhanh lên! Cậu ấy không tỉnh được một mình đâu.

Việc này khó nhất trên đời. Tôi đã qua một khóa cấp cứu nhưng thật sự lồi một người ra từ cõi U Minh thì chưa bao giờ phải làm cả.

- Egor, tỉnh lại đi! - tôi tát vào hai má cậu. Thoạt tiên là nhẹ thôi, sau đó phải dùng đến những cái tát tai thẳng thừng. - Nào, chàng trai! Em đang ra khỏi màn U Minh! Tỉnh lại đi!

Cậu bé càng lúc càng trở nên nhẹ hơn, tan dần trên tay tôi. Màn U Minh uống cuộc sống của cậu, rút hết hơi sức cuối cùng. Màn U Minh đã thay hình đổi dạng thân thể cậu, biến cậu thành cư dân của mình. Tôi đã gây ra trò gì thế này!

- Che mình lại! - giọng Olga lạnh lùng, sắc nhọn. - Hãy ẩn nấp cùng cậu ta... Tuần viên!

Thường tôi tạo vòng cổ thủ mất hơn một phút. Lần này tôi làm được việc đó trong khoảng năm giây. Một cơn đau nhói lên như thể trong đầu có vụ nổ nhỏ. Tôi ngửa mặt lên khi cái vòng phản vệ chui ra từ thân thể và bao bọc lấy tôi bằng một cái bong bóng xà phòng bảy màu sắc sỡ. Cái bọt bong bóng này lớn lên, phình ra và chậm chạp nuốt lấy cả tôi và cậu bé.

- Xong, giờ hãy bám lấy. Tôi không giúp cậu được gì, Anton. Hãy gắng giữ cái vòng!

Olga đã nhầm. Nàng giúp tôi bằng những lời mách nước. Có lẽ tôi cũng có thể nghĩ ra phải tạo vòng cổ thủ, nhưng sẽ mất thêm vài giây quý giá nữa. Chung quanh đã sáng lên. Màn U Minh vẫn tiếp tục uống sức của chúng tôi - nó uống sức của tôi một cách khó nhọc, còn của cậu bé thì dễ dàng hơn, nhưng lúc này, không gian của nó chỉ còn độ vài mét khối thôi. Giờ đây, trong cái vòng cổ thủ đã tạo được sự cân bằng giữa hai thân thể sống của chúng tôi và màn U Minh.

Hoặc là màn U Minh sẽ tan ra và phải nhả mồi, hoặc là cậu bé sẽ thành cư dân U Minh Địa. Mãi mãi. Điều này thường xảy ra với những phù thủy rút hết sức lực của mình một cách bất cẩn hoặc có lúc cấp bách. Điều ấy thường xảy ra với những tân binh chưa biết cách tự bảo vệ mình trước màn U Minh và nạp sức cho nó nhiều hơn cả cần thiết. Tôi nhìn sang Egor - gương mặt cậu xám ngoét đi rất nhanh. Cậu bé đã đi đến không gian cùng tận của cõi cô hồn.

Tóm lấy tay phải của cậu, tôi dùng tay trái lôi từ trong túi ra con dao nhíp, lấy răng mở lưỡi dao.

- Nguy hiểm đấy, - Olga cảnh báo.

Tôi không đáp. Chỉ chà dao lên cổ tay mình.

Màn U Minh xèo lên một tiếng như cái chảo nung đỏ lửa khi máu phụt ra. Tôi xây xẩm mặt mày. Không phải vì mất máu, cuộc sống cũng đi dần cùng máu. Mà tôi đã phá vỡ sự phòng vệ của mình trước màn U Minh.

Bù lại, màn U Minh đã nhận được một suất năng lượng lớn mà nó không kịp nuốt. Thế giới sáng lên, cái bóng của tôi nháy ra sàn nhà, tôi bước xuyên qua nó. Màng bảy sắc của vòng phản vệ nổ tan,

thả chúng tôi về thế giới đời thường.

Chương 5

Máu trào thành tia xuống thảm. Chú bé cựa quậy trên tay tôi, vẫn còn bất tỉnh, nhưng gương mặt bắt đầu hồng lên. Con mèo gào gầm ở phòng bên cứ như thể nó bị dao cứa vậy.

Tôi thả Egor xuống đi-văng. Ngồi bên cạnh và đề nghị:

- Olga, lấy băng hộ cái...

Con cú vùng khỏi vai tôi, một vệt trắng bay vèo vào bếp. Trên đường bay hần cô nàng lại chui vào màn U Minh vì chỉ độ hai giây đã quay trở lại, ngậm băng ở mỏ.

Egor mở mắt đúng lúc tôi nhận cuộn băng từ con cú và bắt đầu băng bó cái tay. Cậu hỏi:

- Con gì vậy?

- Con cú. Em không thấy à?

- Em bị sao vậy? - cậu hỏi. Giọng gần như không run nữa.

- Em ngất đi.

- Tại sao? - ánh mắt cậu hoảng hốt nhìn theo dấu máu trên sàn và trên quần áo tôi. Tôi khéo léo tránh được, không làm giây máu vào Egor.

- Máu của anh đấy, - tôi phân bua. - Anh chẳng may bị đứt tay. Egor này, vào U Minh Địa phải thật cẩn thận. Đó là một môi trường

lạ, cho dù sinh ra để dành cho chúng ta - những Người-Khác. Khi ở trong màn U Minh, ta phải liên tục nhả sức, cho nó hút năng lượng sống của ta. Từng tí một. Nếu không kiểm soát được quá trình này - cõi U Minh có thể hút hết toàn bộ sức sống của em. Biết làm sao được, đó là sự trả giá.

- Em đã trả giá nhiều hơn cần thiết à?

- Nhiều hơn những gì em có. Tí nữa thì phải ở thế giới đó vĩnh viễn rồi. Đó không phải là chết, nhưng có khi còn tệ hơn cả cái chết nữa.

- Để em giúp anh... - cậu bé ngồi xuống, mày cau lại trong một khắc - hẳn là cậu chóng mặt. Tôi đưa tay ra, cậu quấn băng quanh cổ tay tôi một cách vụng về nhưng gắng sức. Quầng sáng của cậu bé không thay đổi, vẫn óng ánh và trung dung. Cậu đã vào U Minh Địa nhưng màn U Minh chưa kịp để lại dấu ấn của mình lên cậu.

- Em đã tin anh là bạn chưa? - tôi hỏi.

- Em không biết. Không phải kẻ thù, chắc vậy. Hoặc anh chẳng thể làm gì được em!

Vươn tay ra, tôi chạm vào cổ cậu bé, cậu lập tức căng người. Tôi tháo chiếc dây chuyền của cậu.

- Thấy chưa?

- Nghĩa là, anh không phải ma-cà-rồng, - cậu hạ giọng đôi chút.

- Ừ. Nhưng không phải vì anh có thể chạm vào tôi và bạc đầu. Egor ạ, cái đó không cản trở được bọn ma.

- Trong phim nào cũng...

- Trong phim còn thấy người tốt thắng kẻ xấu. Cậu bé ời, mê tín

quá rất nguy hiểm, nhồi vào ta những hy vọng giả dối.

- Hy vọng mà cũng có thật giả sao?

- Không, về bản chất thì không, - tôi đứng dậy, sờ vào chỗ băng bó. Ổn cả, băng không tuột và khá chặt. Nửa tiếng nữa có thể niệm chú cho lành vết thương, giờ thì sức còn ít lắm.

Cậu bé ngồi ở đi-văng nhìn tôi. Đúng là cậu ta đã bình tâm đôi chút. Nhưng hoàn toàn vẫn chưa tin tôi. Ngộ nhất là cậu không hề để ý gì đến con cú trắng đang gà gât với vẻ vô tư lự trên nóc tivi. Hình như Olga dù sao vẫn cứ can thiệp vào nhận thức của Egor. Thế tốt hơn - chứ giảng giải cho cậu cái con cú trắng biết nói kia là ai thì quá khó.

- Nhà em có thức ăn gì không? - tôi hỏi

- Thức ăn như thế nào?

- Thế nào cũng được. Trà đường. Một mẫu bánh mì. Anh cũng mất sức nhiều.

- Sẽ có. Thế sao anh lại bị thương?

Tôi không khẳng định, cũng không nói dối.

- Anh cố tình, cần phải thế để lôi em ra khỏi U Minh Địa.

- Cảm ơn. Nếu như đó là sự thật.

Có hơi xấc, nhưng tôi lại thấy thú vị.

- Không có gì. Em mà bị biến hẳn vào cõi U Minh thì cấp trên sẽ lấy đầu anh.

Cậu bé “hừm” trong cổ họng rồi đứng dậy. Cậu vẫn cố gắng đứng xa tôi.

- Cấp trên nào vậy?

- Cấp trên rất nghiêm khắc. Thế em có định rót trà cho anh không?

- Với con người tử tế thì tiếc gì! - chà, cậu chàng vẫn sợ. Và giấu nỗi sợ ấy đằng sau vẻ lắc cắc hơi quá trớn.

- Phải khẳng định lại - anh không phải là con người. Anh là Người-Khác. Và em cũng thế.

- Có gì khác nhau? - Egor nhìn tôi, phản ứng. - Nhìn bề ngoài chả thấy gì cả!

- Em chưa cho anh uống trà thì anh cứ im đã. Em có được dạy cách tiếp đón khách không đây?

- Khách không mời á? Thế anh vào nhà thế nào?

- Qua cửa ra vào. Anh sẽ chỉ cho, lát nữa.

- Đi nào, - có nhẽ cuối cùng chủ nhà cũng quyết định mời trà tôi. Tôi đi theo cậu bé, bất giác nhăn mặt. Không kìm được, tôi đề nghị:

- Có điều, Egor này, trước tiên rửa cái cổ đi đã.

Không quay đầu lại, cậu lắc lắc.

- Điều đó ít nhất là cũng rất ngớ ngẩn, chỉ bảo vệ được mỗi cái cổ. Trên cơ thể người có năm điểm mà ma-cà-rồng có thể cắn.

- Thật à?

- Thật. Đương nhiên, ý anh nói là cơ thể đàn ông.

Gáy của cu cậu cũng đỏ cả lên.

Tôi đổ vào cốc năm thìa đường đầy. Nháy mắt với Egor:

- *Xin rót cho tôi cốc trà với hai thìa đường... tôi muốn thử trước khi nằm xuống.*

Rõ ràng là cậu bé không biết câu chuyện tiểu lâm này.

- Thế em phải đổ mấy thìa?

- Em nặng bao nhiêu ký?

- Không nhớ nữa.

Tôi ước lượng bằng mắt.

- Đổ 4 thìa đi. Tránh được hạ đường huyết cấp tính.

Dù sao cậu ta cũng đã rửa sạch cổ dầu vẫn chưa hết hoàn toàn mùi tỏi. Cậu đề nghị, vừa uống trà ừng ực:

- Anh giải thích đi!

Hừ, tôi không có kế hoạch cho những chuyện như thế này. Hoàn toàn không như thế này. Theo dõi cậu bé con cho đến khi Tiếng Gọi rượt sát cậu. Giết hoặc tóm sống ả ma nữ. Rồi đưa cậu bé hàm ơn tôi về chỗ sắp - ngài có khả năng giảng giải rất tốt.

- Vào thời xưa xưa, - tôi sặc ngum trà. - Có vẻ giống như mào đầu câu chuyện cổ tích nhỉ? Chỉ có điều đây không phải chuyện cổ tích.

- Em nghe đây.

- Thôi được. Anh bắt đầu từ một chuyện khác. Có thể giới loài người, - tôi hát hàm ra ngoài cửa sổ, về phía chiếc sân con và phía những chiếc xe hơi đang bò trên đường. - Nó đấy. Xung quanh ta. Nhưng đôi lúc lại xuất hiện chúng ta - những Người-Khác.

- Và ma-cà-rồng?

- Ma-cà-rồng cũng là những Người-Khác. Nhưng đúng ra, chúng là những Người Khác kiểu khác, năng lực của chúng được xác định từ trước.

- Em không hiểu, - Egor lắc đầu.

Phải rồi, tôi có phải thầy giáo đâu. Tôi chẳng biết mà cũng chẳng khoái trò giảng giải những tiên đề cũ rích...

- Hai ông thầy phù thủy ních cho no món nắm độc, rung những cái lục lạc của mình, - tôi nói - Từ xưa từ xưa, tận thời tiền sử ấy. Một trong những thầy phù thủy đã lừa phỉnh những thợ săn và thủ lĩnh giữa thanh thiên bạch nhật. Một thầy khác nhìn thấy bóng của mình rung bần bật trên sàn hang đá trong ánh sáng của đồng lửa, bỗng phình to ra và lớn bóng lên. Ông ta bước lên một bước và đi vào cái bóng. Vào U Minh Địa. Rồi sau đó bắt đầu những điều thú vị nhất. Em hiểu chứ?

Egor im lặng.

- MÀN U Minh làm thay đổi người bước vào lòng nó. Đó là một thế giới khác và thế giới ấy biến người thường thành Người-Khác. Nhưng là em sẽ là ai thì điều đó lại chỉ phụ thuộc vào em mà thôi. Cõi U Minh là con sông cuộn sóng chảy đi mọi ngả cùng một lúc. Em hãy quyết đi, em sẽ là ai trong thế giới U Minh. Nhưng phải nhanh lên, em không có nhiều thời gian đâu.

Bây giờ thì cậu bé đã hiểu. Đôi đồng tử của cậu co hẹp lại và da hơi tái đi. Một phản ứng thần kinh rất tốt, và quả rất cần trong công việc của lính cơ động...

- Em có thể là ai được?

- Em ư - là ai cũng được. Em vẫn chưa được xác định rõ ràng. Và em có biết thực chất vấn đề là sự chọn lựa gì không? Thiện và Ác. Ánh Sáng và Bóng Tối.

- Thế anh là Thiện chứ?

- Trước hết anh là Người-Khác. Việc phân biệt Thiện và Ác là trong quan hệ với người thường. Nếu em chọn Ánh Sáng - em sẽ không dùng năng lực của mình để tư lợi. Nếu em chọn Bóng Tối - việc tư lợi lại sẽ là bình thường đối với em. Nhưng ngay cả phù thủy Hắc Ám cũng có thể cứu chữa người bệnh và tìm ra những người mất tích. Còn phù thủy Minh Giáo cũng có thể từ chối yểm trợ con người.

- Thế thì em không hiểu khác nhau ở chỗ nào?

- Em sẽ hiểu. Em sẽ hiểu khi nào em đã đứng về một trong hai phía.

- Em chẳng đứng về phía nào hết!

- Muộn rồi, Egor. Em đã từng ở trong U Minh Địa, và em cũng đang thay đổi. Nay mai là việc chọn lựa sẽ hoàn tất.

- Nếu như anh đã chọn Ánh Sáng... - Egor đứng dậy, rót thêm trà cho mình. Tôi nhận thấy cậu ta lần đầu tiên xoay lưng về phía tôi mà không dè chừng. - Thì anh là ai? Phù thủy à?

- Môn đồ của phù thủy. Anh làm việc ở văn phòng Tuần Đêm. Cái đó cũng cần.

- Thế anh có thể làm gì? Anh làm đi xem nào, em muốn kiểm tra!

Đấy, mọi điều y như trong sách giáo khoa. Cậu chàng đã từng ở trong U Minh Địa - nhưng điều đó vẫn chưa thuyết phục được cậu. Những trò hề ảo thuật vớ vẩn lại ấn tượng hơn nhiều.

- Nhìn đây.

Tôi vươn tay về phía cậu bé. Egor đứng lại, cố hiểu xem cái gì

đang xảy ra. Rồi cậu nhìn vào cốc. Cốc trà đã không còn bốc khói nữa. Trà đông cứng lại, biến thành một khối đá hình trụ nhỏ màu nâu mờ với những lá trà đóng băng.

- Ôi, - cậu bé nói.

Nhiệt lực học là một phần đơn giản nhất của môn điều khiển vật chất. Tôi cho phép chuyển động Brown được phục hồi trở lại, thế là mẫu đá sôi sùng sục. Egor thốt kêu lên, đánh rơi chiếc cốc.

- Anh xin lỗi, - tôi nhảy ra, vớ lấy cái giẻ lau từ bồn rửa bát. Ngồi xuống lau vũng nước trên nền nhà.

- Ma thuật chỉ đem đến rất những khó chịu, - cậu bé nói. - Tiếc cái chén quá.

- Đợi chút.

Cái bóng nhảy ra đón tôi, tôi chui vào màn U Minh và nhìn những mảnh vỡ. Chúng vẫn nhớ được về nguyên vẹn và nói chung cái chén này không có số bị vỡ sớm thế.

Vẫn ở trong U Minh Địa, tôi lấy tay thu gom nhúm mảnh vỡ. Một vài mảnh vụn nhất bay tóe dưới gầm cái bếp giờ đã vùi vãi lẫn đến gần hơn.

Tôi ra khỏi màn U Minh và đặt chén trà lành lặn lên bàn.

- Chỉ có điều phải rót trà lại thôi.

- Sành điệu quá, - hình như cái trò ảo thuật mọn này gây ấn tượng mạnh cho cậu. - Thế với đồ vật nào cũng như vậy được sao?

- Nếu là đồ vật thì gần như vật nào cũng vậy.

- Anh Anton này, thế nếu có cái bị vỡ cách đây một tuần rồi?

Tôi bất giác mỉm cười.

- Không, xin lỗi em, thế thì đã quá muộn. Mà U Minh cho ta cơ hội nhưng phải sử dụng gấp, thật gấp.

Egor xịu mặt. Không hiểu cậu bé đánh vỡ cái gì vào tuần trước nhỉ?

- Giờ em tin chưa?

- Đó là phép thuật à?

- Ừ, phép thuật sơ đẳng nhất. Thậm chí chả cần phải học.

Có lẽ tôi nói lỡ lời. Trong mắt cậu bé xuất hiện ngọn lửa nhỏ. Cậu đã đánh giá những tiềm năng của mình. Tính cái lợi.

Ánh Sáng và Bóng Tối...

- Thế thầy phù thủy nhà nghề có thể làm những điều khác nữa chứ?

- Anh cũng làm được.

- Điều khiển được con người?

Nhân danh Ánh Sáng và Bóng Tối...

- Ừ, - tôi nói. - Đúng, có thể.

- Và các anh vẫn làm thế? Vậy tại sao bọn khủng bố vẫn bắt cóc con tin? Các anh có thể từ U Minh Địa lên ra và bắn hết bọn chúng cơ mà? Hoặc khiến bọn chúng tự bắn vào nhau! Rồi tại sao con người vẫn cứ chết vì bệnh tật? Các phù thủy có thể chữa bệnh cơ mà, chính anh bảo thế?

- Đó sẽ là Cái Thiện, em ạ - tôi nói.

- Đương nhiên! Các anh là phù thủy Ánh Sáng cơ mà!

- Nếu bọn anh thực hiện bất kỳ một hành động hiển nhiên là điều Thiện nào đó thì những phù thủy Bóng Tối cũng được quyền hành

động theo Cái Ác.

Egor kinh ngạc nhìn tôi. Trong một ngày đêm trở lại đây có quá nhiều điều trút lên đầu cậu. Cậu bé vẫn còn khó bình tĩnh được.

- Tiếc là, Egor ạ, cái Ác về bản chất thường mạnh hơn. Các Ác là sự hủy diệt. Nó hủy diệt nên dễ dàng hơn là việc “xây dựng” của cái Thiện.

- Vậy thì các anh làm những việc gì? Tuần Đêm của bọn anh ấy... Các anh có chiến đấu với phù thủy Bóng Tối không?

Tôi không được phép trả lời tiếp nữa. Tôi hiểu điều này một cách sâu sắc và cũng với độ sâu sắc như thế, tôi biết, nói chung không nên cởi mở hoàn toàn với cậu bé. Lẽ ra phải tìm cách ru ngủ cậu ta. Đi sâu hơn xuống tầng U Minh. Nhưng không được vạch ra, không vạch ra bất kỳ những lý giải nào!

Tôi không thể chứng minh điều gì được!

- Các anh không đánh nhau với chúng sao?

- Không hoàn toàn như thế, - tôi nói. Sự thật này còn tồi tệ hơn cả lừa dối, nhưng tôi không được quyền bịa đặt. - Bọn anh và chúng theo dõi lẫn nhau.

- Để chuẩn bị cho cuộc chiến?

Tôi nhìn Egor, nghĩ rằng cậu ta là chú bé rất, rất không ngoan ngoãn. Nhưng đúng là một chú bé con. Và nếu nói với cậu ta bây giờ rằng cuộc chiến giữa cái Thiện và cái Ác đang đến rất gần, rằng cậu ta có thể sẽ trở thành một *jedy*^[33] của thế giới U Minh, thì chắc hẳn cậu ấy sẽ đứng về phía chúng tôi.

Nhưng sẽ trong một thời gian không lâu.

- Không, Egor ạ, bọn anh có ít người lắm.

- Những phù thủy Ánh Sáng á? Lại ít hơn phù thủy Bóng Tối?

Đấy, giờ cậu chàng sẵn sàng bỏ nhà, bỏ bố mẹ để khoác lên người đồ binh giáp lông lánh và đi tử chiến vì cái Thiện..

- Những Người-Khác nói chung đều ít. Egor à, cuộc chiến giữa cái Thiện và cái Ác đã diễn ra hàng ngàn năm luân phiên thắng bại. Đôi lúc Ánh Sáng chiến thắng, thì, giá mà em biết, có bao nhiêu người, thậm chí những người không hề ngờ đến sự tồn tại của thế giới U Minh, cũng đã mất đi mạng sống. Những Người-Khác có ít lắm, song mỗi một Người-Khác có khả năng lôi kéo hàng ngàn người thường. Egor ạ, nếu bây giờ chiến tranh Thiện - Ác xảy ra thì đến nửa nhân loại sẽ bị diệt vong. Bởi vậy mà gần nửa thế kỷ trước đã có một Giao Ước được ký kết. Đại Ước giữa Thiện và Ác, giữa Bóng Tối và Ánh Sáng.

Đôi mắt cậu bé mở tròn xoe.

Tôi thở dài, tiếp:

- Đó là một Giao Ước ngắn gọn. Giờ anh sẽ đọc cho em nghe bản dịch chính thức nhé. Em cũng đã có quyền được biết.

Mắt khép lại, tôi nhìn vào màn đêm. Màn U Minh bừng dậy, bốc khói cuồn cuộn dưới mắt tôi. Một dải màu xám hiện đầy những chữ cái rực lửa mở ra:

Chúng ta - những Người-Khác

Ta phụ thuộc cho những thế lực khác nhau

Nhưng trong U Minh Địa, sự khiếm diện của Bóng Tối và Ánh Sáng không hề phân biệt

*Giao tranh giữa hai phía có thể hủy diệt thế giới
Chúng ta ký kết Đại Ước đình chiến
Mỗi bên sẽ sống theo luật của mình
Mỗi bên có quyền riêng của mình
Chúng ta giới hạn quyền ấy và luật ấy
Chúng ta - những Người-Khác
Chúng ta lập ra Tuần Đêm
Để thế lực Ánh Sáng theo dõi thế lực Bóng Tối
Chúng ta - những Người-Khác
Chúng ta lập ra Tuần Ngày
Để thế lực Bóng Tối theo dõi thế lực Ánh Sáng
Thời gian sẽ quyết thay ta.*

Mắt Egor lại mở to.

- Ánh Sáng và Bóng Tối cùng chung sống?

- Đúng.

- Vậy... ma-cà-rông - cậu buộc vẫn phải trở lại chủ đề này - Bọn chúng là cùng hội Bóng Tối à?

- Ừ. Đó là những người đã bị thế giới Bóng Tối làm biến chất hoàn toàn. Họ có được những công lực lớn nhưng lại mất cả cuộc sống. Và chỉ có thể tồn tại được nhờ năng lượng của người khác. Máu là dạng năng lượng tiện lợi nhất họ có thể lấy của người.

- Thế là chúng giết người!

- Chúng có thể tồn tại nhờ máu đóng hộp của bệnh viện. Giống như một dạng thực phẩm siêu vi vậy, bé ạ. Không ngon nhưng bổ. Còn nếu ma-cà-rông tự cho phép mình đi săn thì...

- Nhưng chúng đã tấn công em cơ mà!

Cậu này chỉ nghĩ về mình... Dở quá.

- Một số ma-cà-rồng phạm luật. Vì thế mà cần có Tuần Đêm - kiểm soát việc thực hiện Giao Ước.

- Thế thì, thế thì đơn giản thế, bọn ma sẽ không săn người nữa?

Má tôi bị đôi cánh vô hình quạt gió vào. Những chiếc móng cắm vào vai.

- Cậu định trả lời thế nào hử anh tuần? - Olga thì thảo từ tầng sâu U Minh Địa. - Cậu định liều mạng nói ra sự thật à?

- Chúng vẫn đi săn, - tôi bảo. Và chưa thêm một câu, cái câu mà xưa, cách đây năm năm từng khiến tôi choáng váng hơn cả. - Săn người có giấy phép. Lắm khi... lắm khi chúng cũng cần máu tươi.

Cậu bé không hỏi lại ngay. Tôi đọc trong mắt cậu tất cả những gì đang nghĩ, tất cả những gì muốn hỏi. Và tôi hiểu rằng phải trả lời tất thảy những câu hỏi ấy.

- Còn các anh thì sao?

- Bọn anh ngăn chặn những vụ săn trộm.

- Như vậy... bọn chúng có thể tấn công em theo cái thỏa thuận ấy của các người? Theo giấy phép?

- Đúng, - tôi nói.

- Và có thể chúng đã uống máu em? Và các anh có thể sẽ đi ngang qua mà ngoảnh mặt?

Nhân danh Ánh Sáng và Bóng Tối...

Tôi nhắm mắt lại. Bản Đại Ước cháy bùng trong màn sương xám. Những dòng chữ được gọt giữa cần thận lưu giữ đằng sau nó hàng

ngàn năm chiến tranh và hàng triệu mạng sống con người.

- Đúng.

- Anh đi đi...

Cậu bé lúc này bị kích động, bật lên y như một cái lò xo. Ở ngưỡng của sự cuồng giận, ở mép vực của sự điên dại.

- Anh đến đây để bảo vệ em.

- Không cần!

- Ma nữ đang được tự do. À ta sẽ còn tấn công em...

- Anh rút đi!

Olga thở dài:

- Vòn đủ chưa, anh tuần?

Tôi đứng dậy - Egor rùng mình, lùi cả ghế ra xa.

- Rồi em sẽ hiểu, - tôi nói. - Chúng tôi không có cách nào khác...

Chính tôi cũng chẳng tin vào lời mình. Mà tranh cãi bây giờ cũng vô ích. Bên ngoài, trời đã tối, đã sắp đến giờ săn...

Cậu bé đi theo tôi, như thể muốn biết chắc tôi sẽ ra khỏi căn hộ mà không trốn vào tủ. Tôi không nói gì thêm nữa. Tôi mở cửa và bước ra cầu thang, cánh cửa sập lại sau lưng.

Trèo lên một nhíp thang nữa, tôi ngồi xồm bên cửa sổ chiếu nghỉ. Olga im lặng, tôi cũng im.

Sự thật không nên vạch ra một cách đột ngột như vậy. Ngay một thực tế là có sự tồn tại của chúng tôi, con người đã không dễ gì chấp nhận rồi. Nói gì đến cái Giao Ước nữa.

- Ta không làm gì được, - Olga nói. - Ta đã đánh giá thấp chàng trai trẻ, những năng lực và sự sợ hãi của cậu ta. Ta bị cậu ấy phát

hiện. Đành phải trả lời những câu hỏi - và trả lời một cách trung thực.

- Cậu đang làm báo cáo đấy à? - tôi hỏi.

- Giá mà cậu biết tôi đã viết bao nhiêu những bản báo cáo tương tự rồi...

Mùi thối rửa bốc lên từ cái ống rác. Bên ngoài, những tiếng ồn ào vọng đến từ cái đại lộ đang chậm chậm ngập dần vào màn tranh tối tranh sáng. Những chiếc đèn đường bắt đầu nhấp nháy. Tôi ngồi, xoay xoay cái điện thoại trong tay và nghĩ ngợi xem nên gọi cho sếp bây giờ hay đợi điện của ngài. Chắc hẳn Boris Ignachevich vẫn đang theo dõi tôi.

Chắc vậy.

- Đừng đánh giá quá cao khả năng của cấp trên, - Olga nói. - Ngài giờ ngập đầu những việc chung quanh cái phễu đen rồi.

Điện thoại trong tay tôi réo vang.

- Cậu đoán xem là ai? - tôi vừa hỏi vừa mở máy.

- Woody Woodpecker^[34]. Hoặc là Woopy Goldberg^[35].

Tôi chẳng còn lòng dạ đâu mà đùa nữa.

- Alô, tôi nghe.

- Anh đang ở đâu vậy, Anton?

Giọng sếp mệt mỏi và kiệt sức. Chưa từng thấy ngài như thế bao giờ.

- Ở chiếu nghỉ của một ngôi nhà cao tầng kinh tởm. Đứng cạnh ống đổ rác. Ở đây khá ấm áp, thậm chí gần như là ấm cúng.

- Tìm thấy thằng bé chưa? - sếp hỏi thờ ơ.

- Đã thấy...

- Tốt. Ta phái Hồ con và Gấu đến chỗ anh. Ở đây cũng không có gì làm. Còn anh thì đến ngay Perovo, ngay lập tức.

Tôi sục ngay tay vào túi, còn sếp thì ngay lập tức nói thêm:

- Nếu anh không mang theo tiền... mà nói chung, kể cả là có tiền, vẫy ngay cái xe công an và nhờ họ chở anh đi cho nhanh.

- Nghiêm trọng thế ạ? - tôi chỉ biết hỏi vậy.

- Tối quan trọng. Có thể đi ngay không chần chừ.

Tôi nhìn ra bóng đêm bên ngoài.

- Boris Ignachevich, không nên để cậu chàng này một mình. Cậu ấy quả là có tiềm năng cực lớn...

- Ta biết rồi... Thôi được. Hai người kia đang trên đường đến. Có họ thì cậu bé không nguy hiểm gì nữa. Anh cứ đợi họ đến rồi đi ngay đến đây.

Những tiếng “tút tut” vang lên. Đóng điện thoại lại, tôi liếc sang bên vai:

- Cậu nói sao, Olga?

- Kỳ lạ.

- Tại sao? Chính cậu chẳng bảo rằng họ không thể xoay sở được cơ mà.

- Là là ngài lại cho gọi cậu mà không phải gọi tôi... - Olga ngẫm nghĩ. - Có thể, mà không. Chịu.

Tôi nhìn xuyên vào màn U Minh - và ở phía chân trời xa lắc tôi nhận thấy có hai cái bóng. Hai lính cơ động phóng với tốc độ kinh hoàng khiến họ có thể có mặt ở đây trong vòng 15 phút nữa.

- Ngài thậm chí còn chẳng hỏi địa chỉ nữa - tôi buồn rầu nhận xét.
- Sếp không muốn mất thời gian. Thế cậu không cảm thấy được là sếp có lấy tọa độ à?

- Không.
- Phải luyện tập nhiều hơn, Anton ạ.
- Tôi có phải lính chiến đâu!
- Bây giờ cậu ở trong cuộc chiến rồi. Đi xuống đi. Chúng ta sẽ nghe thấy Tiếng Gọi đấy.

Tôi đứng dậy - cái chỗ con con trên cầu thang này đúng là đã khiến tôi cảm thấy êm ấm muốn ngồi mãi - đi xuống phía dưới. Trong lòng cảm thấy khó chịu - u ám và buồn bã.

Sau lưng tôi có tiếng cửa sập. Tôi quay lại.

- Em sợ, - Egor nói không chút rào đón.
- Ổn cả mà, - tôi lại quàng lên. - Chúng tôi đang bảo vệ em.

Cậu bé cắn môi, hết nhìn tôi lại nhìn lên chỗ tranh tối tranh sáng ở cầu thang. Để tôi vào nhà cậu ta cũng không muốn, mà ở lại trong nhà một mình thì đã không đủ sức nữa.

- Em có cảm tưởng có người nhìn em, - cuối cùng, cậu nói. - Đấy là anh làm thế à?

- Không. Có thể đó là con ma nữ.

Cậu chàng rùng mình. Tôi cũng không thông báo cho cậu ta điều gì mới mẻ cả.

- Nó sẽ tấn công thế nào?
- Tự nhiên mà vào nhà không ai mời thì ả không vào được. Đặc điểm của ma-cà-ròng - người ta không bốc phét khi kể chuyện về

chúng. Em sẽ tự muốn bước ra khỏi nhà. Mà đấy, em đã muốn ra rồi thôi.

- Em không ra đâu.

- Khi ả dùng đến Tiếng Gọi thì em sẽ ra. Em hiểu những gì đang diễn ra mà em vẫn cứ ra.

- Anh... anh có thể bảo em phải làm gì không? Bảo em cái gì đi!

Egor đã đầu hàng. Cậu muốn được yểm trợ, bất kỳ một sự yểm trợ nào có thể.

- Được chứ. Em hãy tin tưởng ở bọn anh.

Egor phân vân trong một giây.

- Anh vào đi, - Egor tránh ra khỏi cửa. Chỉ có điều... bây giờ mẹ em sắp đi làm về.

- Thì có sao?

- Anh phải trốn né? Không thì em phải nói gì?

- Ôi chuyện vặt, - tôi phẩy tay. - Nhưng anh...

Cửa căn hộ bên cạnh bật mở - mở he hé, vẫn có dây xích chặn lại. Một gương mặt già nua nhăn nheo ngó ra.

Tôi chạm đến ý thức của bà cụ - rất nhẹ nhàng, một thoáng thôi, thật cẩn thận để không gây hại cho cái lý trí chưa ai động vào đã suy sụp lắm rồi.

- A, anh đấy à... - bà cụ nở nụ cười. - Anh, là anh...

- Anton ạ, - tôi nhã nhặn nhắc.

- Thế mà già cứ ngỡ có người lạ, - tháo dây xích và bước ra ngoài, bà già thông báo. - Thời này, toàn những chuyện nhiễu nhương, kẻ xấu làm đủ trò mà chúng thích...

- Không sao ạ, - tôi nói. - Sẽ ổn cả bà ạ. Bà cứ xem tivi đi, bây giờ đang có phim bộ mới đấy.

Bà cụ gật đầu rồi tọt vào căn hộ sau khi gửi cho tôi một cái nhìn thân thiện nữa.

- Phim bộ nào vậy? - Egor hỏi.

Tôi nhún vai:

- Anh đâu biết, một bộ phim nào đó. Phim bộ sến ít lắm sao?

- Thế sao anh lại biết bà hàng xóm nhà em?

- Anh á? Biết bà ấy? Không, biết sao được.

Cậu bé im lặng.

- Thế này này, - tôi giảng giải - Tụi anh là những Người-Khác. Mà anh không vào nhà đâu, anh phải đi ngay.

- Sao ạ?

- Sẽ có người đến bảo vệ em, Egor ạ. Em đừng có lo - họ thiện nghệ hơn anh nhiều.

Tôi ngó vào màn U Minh - hai ánh lửa màu cam rực đang tiến đến gần cầu thang.

- Em... em không muốn, - cậu bé con bắt đầu mất bình tĩnh. - Là anh thì tốt hơn!

- Anh không thể. Anh có nhiệm vụ khác.

Dưới chân cầu thang có tiếng sập cửa, những bước chân vang lên. Những chiến binh coi khinh thang máy.

- Em không muốn đâu! - Egor túm chặt lấy cửa như định trốn. - Em không tin họ!

- Hoặc em tin tất cả đội Tuần Đêm, hoặc em không tin ai cả, - tôi nghiêm ngặt cắt ngang. - Bọn anh không phải là những siêu nhân đơn độc khoác áo choàng xanh đỏ. Chúng anh là những nhân viên. Cảnh binh của thế giới U Minh. Lời anh nói cũng là lời của đội Tuần Đêm.

- Thế họ là ai? - cậu bé đã chào thua. - Những phù thủy?

- Ừ. Có điều là những phù thủy ngành hẹp.

Phía dưới, ở khúc lượn của cầu thang đã xuất hiện Hồ con.

- Chào các chú bé! - cô nàng kêu lên vẻ yêu đời, nhảy một bước qua cả nhịp thang.

Bước nhảy không phải của người thường. Egor thậm chí so vai và lùi lại, thận trọng nhìn Hồ con. Tôi lắc đầu - cô nàng rõ là đang ở ngưỡng thay hình đổi dạng. Cô ấy rất thích trò này và thêm nữa, hiện giờ đang có cơ để nghịch ngợm đôi chút.

- Ở đó sao rồi? - tôi hỏi.

Hồ con thờ dài rõ to rồi mỉm cười:

- Ôi... nhận lắm. Ai cũng hoảng hồn cả. Đi đi, mọi người đang đợi cậu đấy, Antoshka thân mến ạ... Còn em là người được chị bảo hộ nhỉ?

Cậu bé con im lặng nhìn cô gái chăm chăm. Nói thực ra, sắp đã chọn chuẩn lắm khi gửi đến đây Hồ con để bảo vệ cậu bé. Cô gọi được sự tin cậy và cảm tình của bất kỳ ai - từ trẻ con đến người già. Người ta kể là thậm chí hội Bóng Tối thỉnh thoảng cũng cúi lòng trước các hành vi của cô. Tất nhiên thì, ở điểm này bọn họ đã sai lầm...

- Em không phải là người cần bảo hộ, - cậu bé rút cuộc cũng trả

lời. - Em tên là Egor.

- Còn chị là Hồ con, - cô gái đã vào nhà, thân thiện vòng tay ôm vai cậu. - Nào, cho chị xem căn cứ điểm nào! Chúng ta chuẩn bị phòng ngự nhé!

Tôi đi xuống dưới, vừa đi vừa lắc đầu. Sau năm phút nữa thôi Hồ con sẽ biểu diễn hết cho cậu bé biết những gì đã khiến cô có tên là Hồ con!

- Chào! - Gấu đang đi về phía tôi, làm bầm trong miệng.

- Chào, - hai chúng tôi bắt nhanh tay nhau. Trong tất cả những nhân viên đội Tuần, Gấu là người khiến tôi có những tình cảm trái ngược kỳ lạ nhất.

Gấu nhỉnh hơn chiều cao trung bình đôi chút, người đậm chắc, và gương mặt hoàn toàn vô cảm. Không thích nói nhiều, ngoài giờ, anh làm những gì, sống ở đâu cũng chẳng ai hay, trừ mỗi Hồ con. Mọi người đồn là Gấu thậm chí không phải là phù thủy mà là người-sói. Người ta kể rằng, trước, anh làm ở Tuần Ngày, rồi sau đó, trong một dịp công cán nào đó bỗng nhiên ngả theo phía ta. Những điều đó toàn là nhảm nhí, những người Ánh Sáng không trở thành người của Bóng Tối được, mà người của Bóng Tối thì không thể biến thành môn đồ Ánh Sáng. Nhưng đúng là trong con người Gấu có ẩn giấu cái gì đó khiến người ta tự nhiên cứ thấy ngờ vực.

- Xe đang đợi cậu, - không dừng chân, chàng trai đội cơ động nói. - Xế dạng tổ lái. Nháy mắt là đến ngay thôi.

Gấu hơi bị nói lắp nên thường dùng câu ngắn gọn. Anh chàng không vội vàng, Hồ con đã vào phiên trực rồi. Còn tôi thì không được chậm trễ.

- Ở đó phức tạp lắm à? - vừa rảo bước tôi vừa hỏi. Từ phía trên nghe thấy tiếng với xuống:

- Tình hình bung bét cả.

Nhảy đúp mấy bậc thang, tôi lao ra khỏi cầu thang. Chiếc xe đã đứng đó - tôi ngấm nó một thoáng, hơi ghìim bước. Một chiếc BMW hoành tráng, đời mới nhất, màu đỏ thẫm với một chiếc đèn còi ử gắn cầu thả trên nóc. Từ cầu thang nhìn ra thấy hai cửa xe đều mở, người lái xe, vật áo khoác lùm lùm có thể đoán là giầu bao súng, đang vội vã rút thuốc, người nhào ra khỏi xe. Đứng cạnh cửa sau là một người đàn ông không còn trẻ, đáng vô cùng hộ pháp, mặc bộ comple đắt tiền, trên ve áo lấp lánh huy hiệu dân biểu, bên ngoài khoác áo bành tô không cài cúc.

Người đàn ông đang nói chuyện điện thoại:

- Ờ, anh ta là ai? Khi nào đến được tôi sẽ đến! Sao? Mẹ kiếp, còn bọn con gái nào nữa? Hâm à? Không tự bước được à?

Liếc sang tôi, ngài dân biểu cắt ngang câu chuyện không lời tạm biệt, rồi chui vào xe. Anh tài thềm thường rút thêm một hơi thuốc nữa, vút điệu thuốc và túm lấy tay lái. Động cơ đề êm ái, tôi vừa kịp ngồi vào ghế sau thì xe đã vút đi. Cửa xe bị những cành cây phủ băng cọ vào kêu rin rít.

- Mù à? - vị dân biểu găm lên mắg anh tài mặc dù trong sự này lỗi là do tôi. Nhưng chủ xe quay lại tôi là lập tức thay đổi giọng điệu: - Đưa cậu đến Perovo nhĩ?

Chưa lần nào tôi được những vị đại diện chính quyền cho đi ké xe cả. Mà lại hơn thế nữa, không ra là quan chức công an, không ra là đại ca của băng nhóm nào đó. Tôi hiểu rằng đối với khả năng của

một Tuần viên thì bọn họ thấy đều như nhau, nhưng chưa từng thử nghiệm bao giờ.

- Vâng, cho tôi đến chỗ mà hai người kia từ đó đến ấy. Và nhanh được thì tốt...

- Nghe thấy chưa, Volodka? - Vị dân biểu bảo tài xế. - Dấn ga đi!

Volodka nhấn ga. Mà nhấn gấp đến nỗi tôi thấy khó chịu quá, tôi ngó vào màn U Minh xem liệu có đi đến nơi về đến chôn được không.

Ra là sẽ đến nơi an toàn. Nhưng không chỉ nhờ tài nghệ của lái xe hay xác suất may rủi mà là vì ở tôi, cũng như đối với bất kỳ một Tuần viên nào khác, đều có chỉ số cao vống. Có lẽ là ai đó đã rà qua địa bàn chúng tôi có khả năng đi qua, dọn dẹp hết những vụ tai nạn, vụ tắc đường và những đồng chí cảnh sát giao thông quá mẫn cán với công việc.

Trong ban của chúng tôi chỉ có mỗi sắp có thể làm được điều đó. Nhưng không hiểu để làm gì?

- Tôi cũng cảm thấy hãi... - con chim tàng hình trên vai tôi thềm thì. - Cái lần tôi và ngài bá tước...

Con chim im bật như thể chợt bắt gặp mình sắp còi mở không cần thiết.

Chiếc xe cắt ngang ngã ba khi đèn đỏ, lượn theo đường gập ghềnh không tưởng được, rẽ ngoắt tránh những chiếc xe con và những xe thùng. Từ bên xe buýt có ai đó chỉ tay về phía chúng tôi.

- Tộp một ngụm chứ? Vị dân biểu hỏi vẻ thân thiện. Ông ta đưa ra một chai “Remy Martin” nhỏ và một chiếc ly nhựa dùng một lần.

Cảnh này nhộn đến nỗi tôi rót ngay 30 gram không chút đắn đo. Chiếc xe đi rất êm ngay cả với tốc độ như thế và trên con đường khúc khuỷu, cô-nhắc không hề sóng ra.

Tôi đưa lại chai rượu, gạt đầu, lôi từ trong túi ra cái tai nghe player, đeo vào và bật đĩa. Bài hát *Những ngày Chúa Nhật* cũ rích bật ra, bài hát yêu thích của tôi.

*Thành phố ấy bé tẹo như một thứ đồ chơi,
Bệnh tật và giặc giữ đã lâu rồi không biết đến
Trên đỉnh tháp thành cao khẩu thần công lặng im han rì Những cuộc hành
trình du hí đẹp lại một bên
Cứ thế năm lại năm, ngày lễ không, ngày thường cũng vắng Cả thành phố
ngủ.
Mơ thấy những miền đất thị thành không bóng người, câm lặng
Và những miền đá chết...*

Chúng tôi đã ra đến đường cái. Chiếc xe cứ tăng tốc đều, tôi chưa từng đi nhanh như thế trong Matxcơva. Mà cũng không chỉ trong Matxcơva... Nếu những đoạn đường có khả năng đi qua mà không được đẹp thì tôi đã đòi xuống xe rồi, thế này nói chung là khá sợ.

*Giữa những tảng đá lạnh lùng tiếng nhạc dữ vang
Mà thành phố ngủ
Tiếng nhạc gọi ta đi đâu? Tiếng nhạc tìm ai vậy?
Nào ai biết điều này...*

Tôi thốt nhiên sức nhớ rằng Romanov^[36] cũng là một Người-Khác. Chỉ có điều chưa được công nhận.

Người ta nhận ra ông ta quá muộn... có đề nghị nhưng ông từ chối. Đó cũng là một cách lựa chọn.

Không hiểu ông ta có thường nghe loại nhạc này ban đêm không?

Ai không đóng cửa sổ trong oi ả của đêm

Người ấy sẽ không còn tồn tại

Người bỏ đi tìm miền đất nơi xa ngái

Nơi sự sống ngập tràn sự sống

Đi theo dấu của một bài ca...

- Muốn uống nữa không? - vị dân biểu đúng là hảo tâm nhất đời. Không hiểu Gấu và Hồ con đã nhồi những gì vào đầu ông ta? Rằng tôi là bạn thân nhất của ngài? Hay ngài là người mắc nợ tôi muôn kiếp? Hoặc giả, tôi là con trai ngoài giá thú nhưng là con của một người vợ bé được sủng ái của tổng thống?

Thật nhảm quá. Có hàng trăm cách khiến được người ta tin tưởng, có cảm tình và muốn giúp đỡ. Ánh Sáng có phương pháp của mình, chỉ tiếc là phương cách của Bóng Tối thì cũng không ít. Nhảm thật.

Vấn đề là ở chỗ khác kia - sắp cho đòi tôi để làm gì?

Chương 8

Ilia đợi tôi bên đường. Anh chàng đứng đó, tay thọc vào túi, nhìn lên bầu trời tuyết đang rơi như trút, vẻ khó chịu.

- Lâu thế, - anh chỉ nói vậy khi tôi bắt tay tạm biệt vị dân biểu rồi chui ra khỏi xe. - sắp đợi mãi.

- Có chuyện gì vậy?

Ilia nhếch mép cười. Nhưng vẻ yêu đời thường ngày trong nụ cười ấy không có nữa.

- Rồi cậu sẽ thấy... Đi thôi.

Chúng tôi sai bước trên lối mòn nhỏ đã bị xéo nát, vượt qua những người phụ nữ tay xách nách mang vừa từ siêu thị ra. Cũng lạ, đã có nhiều siêu thị rồi, thế mà dáng điệu của mọi người vẫn cứ vậy, như thể họ vừa đứng hàng giờ xếp hàng đợi mua những cây gà đã xanh lét.

- Còn xa không? - tôi hỏi.

- Xa thì đã dùng xe.

- Thế anh chàng khổng lồ gọi tình của chúng ta thì sao? Không làm được gì à?

- Ignata đã cố lắm rồi, - Ilia chỉ nói vậy.

Không hiểu sao tôi cảm thấy một sự đặc ý nhỏ mọn đầy vẻ trả

thù, cứ như thể sự thất bại của anh chàng xinh trai Ignat có lợi cho tôi vậy. Thường, anh chàng hay lên giường với một em lạ ngay sau khi nhận lệnh độ một vài giờ.

- Sếp đã tuyên bố chuẩn bị sơ tán, - Ilia bỗng nói.

- Sao?

- Sẵn sàng đến mức cao nhất. Nếu không chế ngự được cái phẫn thì những Người-Khác sẽ rời Matxcova.

Ilia đi vượt lên, và tôi không thể nhìn vào mặt anh. Nhưng Ilia bốc phét mà làm gì...

- Thế cái phẫn vẫn cứ... - tôi mở miệng. Rồi im. Tôi đã thấy.

Đằng trước, phía trên một dãy nhà chín tầng ảm đạm, nổi bật trên nền trời xám thẫm, một cái vòi rồng đen sì đang xoay chậm chậm.

Khó có thể gọi nó là cái phẫn hoặc quầng đen. Mà đúng là một vòi rồng. Nó mọc ra không phải từ dãy nhà kia, mà từ một dãy nhà khác phía sau, chưa hiện rõ. Và, căn cứ vào góc nón thẫm đen kia có thể thấy, vòi rồng mọc ra từ sát mặt đất.

- Đồ quỷ, - tôi thì thào.

- Đừng đọc chú vội! - Ilia cắt lời tôi. - Nó né được đấy.

- Có dễ ba mươi mét...

- Ba mươi ba. Vẫn đang tiếp tục mọc nữa.

Tôi vội vã nhìn sang bên vai - và nhìn thấy Olga. Con chim đã ra khỏi màn U Minh. Có ai từng nhìn thấy một con chim đang hoảng sợ chưa? Hoảng sợ theo kiểu người sợ?

Con cú xù lông lên. Không lẽ lông vũ cũng có thể dựng đứng lên

vậy? Mắt cháy rực một ngọn lửa màu vàng cam hổ phách. Vai chiếc áo khoác bất hạnh của tôi bị rách tưa ra như những sợi mì vụn mà móng sắc vẫn cứ miết xuống, miết xuống mãi như thể muốn cào đến tận thịt tôi.

- Olga!

Ilia quay lại, gật đầu:

- Đây đây... sếp nói là cái phễu ở Hiroshima còn thấp hơn.

Con cú sải cánh, vút lên không - thanh thoát, không một tiếng động. Sau lưng có tiếng phụ nữ kêu - tôi ngoảnh lại, nhìn thấy gương mặt ngờ ngàng, đôi mắt kinh ngạc nhìn theo cánh chim.

- Con quạ đấy - Ilia thông báo khẽ, xoay nghiêng người nhìn vào người đàn bà. Anh phản ứng nhanh hơn hẳn tôi. Chỉ thoáng sau, người tình cờ mực kích cảnh này đã vượt qua chúng tôi, lăm bằm điều gì đó về không hài lòng về lối đi hẹp và về những kẻ thích dàn hàng lấn đường.

- Lớn nhanh không? - tôi hất hàm về phía vòi rồng, hỏi.

- Nhanh kinh khủng. Nhưng giờ đang ổn định dần. Sếp đã kịp thời triệu Ignat về. Đi nào...

Con cú lượn một vòng lớn vượt qua vòi rồng, hạ độ cao và bay phía trên đầu chúng tôi. Olga vẫn giữ được vẻ tự chủ nhất định, nhưng việc thoát ra khỏi màn U Minh một cách không cẩn trọng cho thấy nàng đã hoang mang.

- Nó bày trò gì rồi?

- Chưa có gì... chỉ có hơi tự tin quá mức. Đòi làm quen. Rồi còn tăng cường sức, và cái phễu lớn dần... lớn mới khiếp chứ.

- Không hiểu, - tôi ngơ ngác nói. - Độ lớn như thế có thể hấp thụ năng lượng từ phù thủy đã tạo ra Tà địa...

- Ừ thì đúng thế. Có ai đó đã tìm ra dấu Ignat, đã đổ thêm dầu vào lửa. Lối này...

Chúng tôi bước vào cầu thang của dãy nhà là bình phong ngăn chúng tôi với quãng xoáy. Ở tích tắc cuối cùng, con cú bay vào theo. Tôi ngơ vực nhìn Ilia, nhưng không hỏi gì hết. Nói chung thì bây giờ đã rõ vì sao chúng tôi lại được cần tới ở đây.

Dưới tầng một, ban tham mưu chiến dịch đóng tại một trong những căn hộ. Cánh cửa thép to nặng được khóa chặt đối với thế giới con người, trong U Minh Địa lại mở toang hoang. Ilia chui ngay vào màn U Minh và đi qua cửa, tôi lẽ mề chậm bước vài giây, nâng cái bóng của mình lên rồi tiếp bước theo sau.

Căn hộ rộng - có bốn phòng, mọi thứ đều tiện nghi. Và đồng thời cũng ẩm ỉ, nóng và ngọt ngào mùi thuốc lá.

Ở đây có hơn hai mươi Người-Khác. Cả lính cơ động, cả chúng tôi, những “con chuột” bàn giấy. Thậm chí tôi vào cũng chẳng ai để ý đến, mọi người có liếc nhìn Olga. Tôi hiểu rằng những nhân viên kỳ cựu của đội Tuần biết cô nhưng không một ai mở miệng chào hay mỉm cười với con cú trắng.

Cậu đã phạm lỗi gì vậy, hả Olga?

- Qua phòng ngũ đi, sắp ở đó, - Ilia buông một câu rồi quay ra bếp. Ở bếp có tiếng cốc chén va lanh canh. Có thể họ uống trà, mà cũng có thể uống cái gì đó nặng hơn. Phóng nhanh ánh mắt qua, tôi biết mình đã đoán đúng. Ignat nhấm nháp rượu cô-nhắc. Anh chàng khủng bố gợi tình của chúng tôi trông tươi tắn như đã chết rồi. Lâu rồi

hắn chẳng gặp xui xẻo như vậy.

Tôi đi tiếp, đẩy cánh cửa gấp đầu tiên, ngó vào.

Đó là phòng trẻ. Trên chiếc giường con có cậu bé độ năm tuổi đang ngủ, gần đó, trên thảm, là bố mẹ và một cô bé tuổi teen. Rõ cả rồi. Chủ nhân căn hộ bị đưa vào giấc ngủ ngọt sâu để khỏi quẩn chân. Cũng có thể triển khai bộ tham mưu trong không gian của U Minh Địa, nhưng phí sức làm gì!

Có người vỗ vai tôi. Tôi quay lại - đó là Semion.

- Sếp trong kia, - anh thông báo ngắn gọn. - Vào đi...

Có vẻ như mọi người đều biết sếp đang đợi tôi.

Tôi vào phòng khác và ngó người ra một thoáng.

Không gì lố bịch hơn khi bộ tham mưu của Tuần Đêm được triển khai trong một nhà dân.

Trên chiếc bàn phấn để đầy đồ trang điểm và nữ trang vương vãi lung tung có treo một quả cầu ma thuật cỡ trung. Quả cầu thu nhận hình ảnh của quầng xoáy từ trên cao xuống. Cạnh đó, Lena, người trực điện thoại nhất của chúng tôi, ngồi trên cái ghế mềm, im lặng và tập trung. Đôi mắt cô nhắm nghiền nhưng khi tôi xuất hiện cô hơi đưa tay lên chào.

Đó cũng là việc thường thôi mà. Người trực ma cầu thường nhìn thấy không gian tổng hợp, không thể thoát khỏi tầm nhìn của cô được.

Sếp đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường chất đống những gối. Ngài mặc chiếc kha-lát^[37] sặc sỡ, vận đôi hài mềm phượng Đông và đội mũ có chòm. Mùi khói ngọt ngào bốc từ chiếc ống điều

tràn ngập gian phòng. Con cú đang ngồi trước mặt sếp, có thể thấy họ không trao đổi bằng lời.

Cũng là chuyện thường. Những giây phút căng thẳng sếp luôn về với những thói quen học được ở Trung Á. Ngài từng đi công cán ở đó vào khoảng giao thời giữa hai thế kỷ 19-20, ban đầu nấp dưới thân phận một giáo chủ Hồi giáo, sau đổi lột một thủ lĩnh thổ phỉ chống chính quyền Xô-Viết, sau nữa - dưới danh nghĩa một chính ủy Hồng Quân, và cuối cùng thì mười năm làm thư ký ủy ban Quận.

Cạnh cửa sổ có Danila và Farid đang đứng. Tôi thậm chí cũng đủ lực để nhận ra bóng loang loáng màu huyết dụ của những chiếc gậy phép giấu trong ống tay áo họ.

Một sự sắp xếp hoàn toàn bình thường. Trong những thời điểm như thế này bộ tham mưu không được lơ lửng phòng vệ. Danila và Farid không phải mạnh nhất nhưng có nghề, và đôi lúc còn cần hơn cả sức mạnh kiểu lực điền.

Nhưng còn một Người-Khác cũng có mặt trong phòng thì có nghĩa gì đây nhỉ?

Ông ta ngồi xồm trong góc, khiêm nhường và lặng lẽ. Gầy như que củi, má hóp, mái tóc đen húi cua theo kiểu nhà binh, đôi mắt to và buồn. Tuổi tác hoàn toàn không rõ, có thể ba mươi tuổi, mà cũng có thể ba trăm. Trang phục tối: bộ vét rộng thùng thình, áo sơ mi màu xám, rất hài hòa với dung mạo. Người thường có lẽ sẽ tưởng người lạ này là thành viên của một giáo phái nhỏ nào đó. Và cũng có ý đúng.

Đó là một phù thủy Bóng Tối. Thêm nữa, là một phù thủy đẳng cấp cao nhất. Khi ông ta nhìn trượt qua tôi, tôi cảm thấy lớp vỏ bảo

vệ - nói thêm là không phải do tôi dựng nên(!) - lung lay và bắt đầu oằn xuống.

Tôi bắt giắc lùi lại. Nhưng phù thủy nọ đã cụp mắt xuống sàn như muốn phân bua là sự dò xét ấy chỉ là tình cờ, thoáng qua thôi...

- Thừa Boris Ignachevich, - tôi thấy giọng hơi khàn đi.

Sếp khẽ gật đầu rồi quay sang phù thủy Bóng Tối, lão này lập tức nhìn vào sếp.

- Ông hãy đưa cho anh ta mẫu bùa, - sếp ra lệnh, giọng nhát gừng.

Giọng lão phù thủy Bóng Tối buồn rầu và khế như giọng của một kẻ hứng lấy phiền muộn bởi tất thảy những bất hạnh trên đời này ập đến cùng một lúc:

- Ta không thực hiện những điều gì bị cấm trong Giao Ước...

- Cả ta cũng vậy. Nhưng nhân viên của ta cần phải được miễn kháng đối với những quan sát viên.

Ra thế đấy! Trong bộ tham mưu của chúng tôi có một quan sát viên từ phía Bóng Tối. Nghĩa là, bộ chỉ huy chiến đấu của Tuần Ngày cũng được ém ngay cạnh đây, và có ai đó trong chúng tôi cũng ngồi bên ấy.

Phù thủy Bóng Tối thò tay vào túi áo vét, lục lọi một hồi và lôi ra cái mặt dây chuyền nhỏ bằng xương trạm trổ tinh vi dính vào chiếc dây bằng đồng. Lão chìa cho tôi.

- Ném đi, - tôi nói.

Lão phù thủy cười khế, vắn đầy vẻ ai oán và đồng cảm, phất tay.

Tôi bắt lấy cái mặt dây chuyền, sếp gật đầu tán đồng.

- Danh tính? - tôi hỏi.

- Zavulon.

Tôi chưa từng nghe đến tên này bao giờ. Hoặc là ông ta không nổi lắm, hoặc là chóp bu của Tuần Ngày.

- Zavulon... - tôi lặp lại, mắt nhìn cái bùa. - Ông không còn quyền năng đối với tôi.

Cái mặt dây chuyền ấm lên trong tay. Tôi đeo nó ra bên ngoài áo sơ mi, gật đầu với lão phù thủy và đi đến bên sếp.

- Sự thể là thế đấy, Anton ạ, - sếp nói hơi khó nghe, không bỏ cái ống điếu ra khỏi môi. - Sự thể là vậy. Anh thấy chứ?

Tôi nhìn qua cửa sổ, gật đầu.

Cái quầng xoáy màu đen mọc từ một dãy nhà chín tầng, cũng giống dãy nhà chúng tôi đang ngồi. Cái cán mềm mảnh của quầng xoáy kết thúc độ ngang tầm tầng một và, vươn xuyên qua màn U Minh, tôi có thể xác định được nó mọc từ căn hộ nào.

- Làm sao có thể thế được nhỉ? - tôi hỏi. - Thưa Boris Ignachevich, đây không còn là hòn gạch rơi vào đầu hay là nổ ga trong cầu thang nữa...

- Chúng ta đang làm tất cả những gì có thể, - dường như sếp thấy cần phải tự phê trước mặt tôi. - Những bộ phóng tên lửa đang trong tầm kiểm soát của ta, ở Mỹ và Pháp cũng đã hoàn thành việc ấy, ở Trung Quốc thì công việc đang sắp hoàn tất. Với vũ khí nguyên tử tầm sách lược thì khó hơn. Ta không làm sao xác định được hết những vệ tinh laser đang có khả năng hoạt động. Trong thành phố đang đầy rẫy những chất tạp khuẩn... cách đây một tiếng, ở Viện

ngiên cứu siêu vi đã bị rò rỉ một số chất...

- Không cưỡng lại số phận được, - tôi thận trọng nói.

- Chính thế đấy. Chúng ta đang bít lại những lỗ thủng dưới đáy tàu. Nhưng con tàu vẫn cứ vỡ làm đôi.

Tôi thốt nhận ra rằng tất cả - cả lão phù thủy Bóng Tối, cả Olga, cả Lena và những chiến binh của chúng tôi đều đang nhìn tôi. Tự nhiên thấy lúng túng.

- Thừa Boris Ignachevich...

- Cậu liên quan đến cô ta đấy.

- Sao cơ?

Sếp thờ dài, hạ cái ống điều, làn khói á phiện lạnh toát trườn xuống sàn nhà.

- Cậu - Anton Gorodetsky, một lập trình viên, độc thân, năng lực loại trung bình - có liên quan đến cô gái mang bị đeo cái vật đen góm guốc kia trên đầu.

Lão phù thủy Bóng Tối từ trong góc thờ dài rõ to.

Tôi không nghĩ ra cái gì hay hơn ngoài câu hỏi: "Tại sao?".

- Ta không biết. Chúng ta đã cử Ignat đến chỗ cô ấy, hẳn ta làm việc rất khéo. Anh vẫn biết hẳn có thể làm xiêu lòng bất kỳ ai.

- Thế mà với cô này không có kết quả gì?

- Có chứ. Chỉ có điều cái phễu bỗng phình ra. Hai người tiếp xúc nửa tiếng, cái phễu thì từ mét rưỡi đã lớn bỗng lên thành 25 mét. Đành phải triệu tập anh... khẩn.

Tôi đảo mắt sang lão phù thủy Bóng Tối. Zavulon có vẻ như đang nhìn xuống sàn nhà, nhưng ngay lập tức ngẩng đầu lên. Nhưng làn

này tần số phòng thủ không rung - mẩu bùa che chắn cho tôi rất tốt.

- Cánh ta đâu cần điều ấy, - ông ta nói khẽ, - Chỉ có dạng mọi rợ mới có khả năng giết con voi để kiếm một mẩu thịt làm bữa sáng.

Sự so sánh làm tôi phát ý. Nhưng có vẻ như lão ấy không nói dối.

- Tầm phá hủy kiểu ấy thường không phải lúc nào chúng ta cũng cần, - lão ta chua thêm. - Hiện giờ chúng ta không có dự án nào cần đến sự tiêu hủy năng lượng quy mô lớn như thế.

- Rất hy vọng là như vậy... - sếp phát ra một thứ giọng trèo trẹo xa lạ. - Zavulon, ông cũng cần phải hiểu, nếu thảm họa cứ xảy ra thì chúng ta cũng nhận được từ cái phễu nhiều đấy.

Trên gương mặt lão phù thủy thoáng một nụ cười:

- Sẽ có rất nhiều người cảm thấy kinh hoàng trước những gì diễn ra, sẽ tuôn nước mắt và chia sẻ những thống khổ. Song nhiều hơn cả, nhiều không đếm nổi lại là những người háo hức dán mắt vào màn hình tivi, những người sẽ khoái chí trước đau khổ của người khác, hớn hờ mừng thầm tai họa bỏ qua thành phố họ ở, đùa cợt nói về thành Rome thứ ba đang bị sự trừng phạt giáng vào đầu, sự trừng phạt từ trên cao. Ông hiểu rõ điều đó, kẻ thù của ta ạ.

Lão không hề tỏ ra độc địa, những người của Bóng Tối đẳng cấp cao thường không có phản ứng tầm thường như vậy. Ông ta chỉ cập nhật thông tin.

- Nhưng dù sao chúng ta cũng sẵn sàng đối mặt, - Boris Ignachevich nói, - Ông biết đấy.

- Ta biết. Nhưng cánh ta thắng thế hơn. Nếu ông không giấu trong tay áo đôi con At, Boris ạ.

- Ông vẫn biết ta thường giữ bộ Care^[38] mà.

Sếp quay sang tôi, ra vẻ không quan tâm đến lão phù thủy Bóng Tối mấy nữa:

- Anton, cái phễu này không phải do Tuần Ngày nuôi dưỡng. Một tác giả đơn độc tạo ra và điều hành nó. Một gã phù thủy lạ có công lực vô song. Hẳn ta cảm thấy được sự có mặt của Ignat và đã thúc đẩy các sự kiện. Giờ mọi hy vọng đặt vào anh đấy, Anton ạ.

- Tại sao?

- Ta chẳng nói rằng anh và cô gái có liên quan với nhau rồi thôi. Anton, trên thế trận có ba *cái nữa*^[39].

Sếp vẫy tay, và trong không gian hiện ra một mặt phẳng trắng như cái màn hình. Zavulon nhăn mặt - có lẽ công lực tỏa ra khiến lão hơi khó chịu.

- Tuyển phát triển sự kiện thứ nhất, - sếp nói.

Trên tấm vải trắng treo lơ lửng giữa căn phòng không hề có một điểm tựa. Một dải sọc đen chạy qua. Một giọt mực kỳ quái vẩy lung tung bắn cả ra ngoài màn hình.

- Khả năng lớn nhất như thế này. Cái phễu đạt đến độ cực đại và thảm họa Tà Địa sẽ bùng lên. Hàng triệu nạn nhân. Thảm họa toàn cầu - thảm họa nguyên tử, sinh học, một tiểu hành tinh bị rơi, động đất 12 độ. Gì cũng có thể xảy ra hết.

- Thế còn lực lượng Âm binh sẽ xông lên trực tiếp chứ? - tôi thận trọng hỏi. Liếc sang lão phù thủy - gương mặt lão bơ bơ bất hợp tác.

- Không. Khó có khả năng ấy. Ngưỡng đó còn ở xa, - sếp lắc đầu
- Bằng không, ta đồ rằng, Tuần Đêm và Tuần Ngày đã tiêu diệt lẫn

nhau. Khả năng thứ hai...

Một sợi mảnh rơi từ dải sọc đen. Đứt đôi.

- Tiêu diệt mục tiêu. Quầng đen sẽ tự xẹp đi nếu mục tiêu bị hạ... sẽ tự xẹp.

Zavulon ngọ nguậy. Và cất tiếng nhả nhận:

- Ta sẵn sàng hỗ trợ chiến dịch nhỏ này. Tuần Đêm không thể đơn độc thực hiện nó được, phải không? Rất hân hạnh được giúp đỡ.

Bầu không khí im lặng lừng lờ... Rồi sếp cả cười.

- Tùy thôi, - Zavulon nhún vai. - Ta nhắc lại - tạm thời cánh ta vẫn đề nghị giúp một tay. Chúng ta không cần cái thảm họa toàn cầu có thể giết hại hàng triệu người trong khoảnh khắc. Tạm thời chưa cần đến.

- Khả năng thứ ba, - sếp vừa nói vừa nhìn tôi. - Nhìn kỹ này.

Lại một đường thẳng nữa tách ra từ cái gốc chung. Mảnh dần cho đến lúc không còn gì nữa.

- Đó là - nếu anh tham dự vào trò chơi này, Anton ạ.

- Tôi phải làm những gì? - tôi hỏi.

- Ta không rõ. Dự đoán chính xác nhất không bao giờ đưa ra các chỉ dẫn cụ thể. Chỉ biết là - cậu có thể phá hủy cái phễu.

Trong đầu tôi xuất hiện ý nghĩ khó chịu là việc thử thách vẫn đang tiếp tục. Thử thách trên trận chiến... thì tôi đã khử được con ma-cà-rồng rồi, còn giờ... Mà không. Không thể thế được. Với những kỳ vọng thế kia...

- Tôi chưa từng vô hiệu hóa những cái phễu đen bao giờ, - giọng

tôi không hiểu sao lạc đi, cũng không hẳn là sợ hãi mà kinh ngạc thì đúng hơn. Lão phù thủy Bóng Tối cười hi hí, kiểu cười của đàn bà, rất khó chịu.

Sếp gật đầu:

- Ta biết, Anton ạ.

Sếp đứng dậy, khép vạt “kha-lát” và đi lại gần tôi. Trông ngài kỳ lắm, hơn nữa trong cảnh trí một căn hộ bình thường ở Matxcova thì lệ bộ phương Đông của ngài là màn kịch khô hài bất thành.

- Những cái phễu như thế chưa từng có ai vô hiệu hóa được bao giờ. Anh sẽ là người tiên phong thử làm việc này.

Tôi im.

- Và hãy lưu ý, Anton ạ, nếu anh làm sai... ở điểm nào đó dù chỉ một tiểu tiết thôi, thì anh là người bốc cháy trước tiên. Thậm chí không kịp chui vào U Minh Địa. Anh có biết điều gì thường xảy ra với người của Ánh Sáng khi họ rơi vào vòng xâm nhập của Tà Địa không?

Cổ họng khô khốc. Tôi gật đầu.

- Xin lỗi ngài, kẻ thù tử tế của tôi, - phù thủy Zavulon đều giả nói. - Ngài không cho những nhân viên của mình quyền lựa chọn sao? Ngay cả trong chiến tranh thì những trường hợp tương tự người ta thường kêu gọi những người tự ý muốn...

- Những tình nguyện viên, - Không ngoảnh lại, sếp buông lời. - Chúng ta tất cả đều là tình nguyện viên hết, từ lâu rồi. Không có bất kỳ một lựa chọn nào hết.

- Còn bên cánh ta thì có. Luôn luôn có, - lão phù thủy lại cười

hình hích.

- Khi chúng ta công nhận quyền lựa chọn của con người, chúng ta đã chối bỏ quyền đó của mình. Zavulon, - Boris Ignachevich liếc sang lão phù thủy, - ông hơi gắng sức quá đà trước cử tọa không phải của mình rồi đó. Đừng chọc gậy nữa.

- Ta im đây, - Zavulon cúi đầu, so người lại.

- Hãy thử sức đi, - sếp nói. - Anton ạ, ta không mách nước anh được. Hãy thử xem. Ta mong anh hãy thử. Và, hãy quên hết những gì người ta dạy anh. Đừng tin vào những điều ta từng nói với anh, đừng tin những gì anh ghi chép trong vở, đừng tin vào mắt mình, đừng tin vào lời người.

- Vậy phải tin vào cái gì, thưa Boris Ignachevich?

- Giá mà ta biết, Anton à, thì ta đã ra khỏi bộ chỉ huy mà dẫn thân vào cái cầu thang kia rồi.

Chúng tôi cùng nhìn ra cửa sổ. Cái quăng xoáy đen đang quay vòng vòng, lắc từ bên nọ sang bên kia. Một người nào đó đang đi trên vỉa hè bỗng dạt lên tuyết và đi vòng để tránh cái đuôi quăng xoáy. Tôi nhận ra một con đường mòn đã hình thành bên vệ đường, in vết chân người qua - mọi người không thể nhìn thấy Ác Tà đang mọc trên đất nhưng họ có thể cảm thấy được nó đang đến gần.

- Tôi sẽ yểm trợ cho Anton, - bỗng con cú trắng nói. - Yểm trợ và đảm bảo liên lạc.

- Từ bên ngoài, - sếp đồng ý. - Chỉ được từ bên ngoài thôi... Anton... đi đi. Chúng ta sẽ cố gắng cao nhất để che cho anh tránh khỏi mọi giám sát.

Olga từ giường bay lên, đập vào vai tôi.

Nhìn khắp lượt các bạn bè, lão phù thủy - lão này như đang chìm vào một giấc ngủ, tôi ra khỏi phòng. Và cảm thấy rõ trong căn hộ, tiếng ồn lắng lại.

Mọi người tiến tôi trong sự im lặng hoàn toàn, không một lời thừa, không những cái vỗ vai hoặc lời khuyên nào hết. Bởi thực ra, tôi cũng chẳng làm điều gì đặc biệt cả. Đơn giản là đi chết.

Im lặng.

Một bầu không khí lặng im không có lý lảm, kể cả đối với một quận Matxcova đang yên ngủ và vào giờ khắc muộn mằn thế này. Dường như tất cả đều chui vào nhà, tắt đèn, rúc đầu vào chăn và im lặng. Đúng là giữ im lặng chứ không ngủ. Chỉ có những vệt sáng xanh đang run rẩy trên các khung cửa sổ - khắp nơi tivi vẫn làm việc. Đó đã là thói quen rồi, khi hoảng sợ, khi mệt mỏi - cứ bật tivi lên và xem cái gì cũng được, từ chương trình bán hàng qua ti vi cho đến tin tức. Người thường không thấy được thế giới U Minh. Nhưng họ có khả năng cảm thấy thế giới ấy đang kề cận.

- Olga, cậu có thể nói gì về cái phễu này? - tôi hỏi.

- Bất khả chiến bại.

Olga nói, sắc như dao cắt.

Tôi đứng trước cửa cầu thang, nhìn cái cán phễu mềm mại như một cái vòi voi. Chưa muốn bước vào.

- Khi nào... Thường cái phễu cỡ độ bao nhiêu thì cậu có thể phá hủy được nó?

Olga nghĩ một thoáng:

- Chiều cao độ năm mét. Thì còn có cơ. Dài độ ba mét - có lẽ thế.
- Và như thế cô bé sẽ được cứu sống?
- Có thể.

Có điều gì đó khiến tôi cảm thấy bất ổn. Trong cái tĩnh lặng bất thường này, khi mà ngay cả ô tô cũng tránh cái địa bàn định mệnh, vẫn còn lại những thanh âm nào đó.

Sau rồi tôi cũng hiểu ra. Những con chó rên ư ử. Trong các căn hộ, trong mọi ngôi nhà quanh đó - những con chó tội nghiệp đang khẽ than van với chủ mình một cách ai oán bằng những tiếng rên rời rạc. Chúng nhìn thấy chết chóc đang lại gần.

- Olga, cho tôi dữ liệu về cô gái. Tất cả.

- Svetlana Nazarova. 25 tuổi. Bác sĩ đa khoa, làm việc trong bệnh xá số 17. Không nằm trong tầm kiểm soát của Tuần Đêm. Không nằm trong tầm kiểm soát của Tuần Ngày. Không xác định thấy năng lực ma thuật. Bố mẹ và em trai sống ở Brateevo, thỉnh thoảng có liên hệ với họ, chủ yếu qua điện thoại. Có bốn cô bạn, đã được kiểm tra, tạm thời không có gì đáng ngờ. Quan hệ với những người xung quanh cân bằng, không có gì thù địch.

- Là bác sĩ, - tôi trầm ngâm nói. - Olga, đấy có thể là sợi chỉ đầu mối. Một ông già hay bà lão nào đó... không hài lòng về việc chữa trị của cô ấy. Những năm cuối của cuộc đời thường phát ra khả năng ma thuật tiềm ẩn...

- Đang kiểm tra, - Olga đáp. - Hiện tại thông tin như thế không có.

Phải rồi. Đoán già đoán non là điều ngu ngốc - những người đã làm việc cùng cô ta nửa ngày trời phải thông tỏ hơn tôi.

- Gì nữa?

- Nhóm máu - nhóm Một^[40]. Không có bệnh gì nặng, thi thoảng đau tim nhẹ. Lần đầu tiên quan hệ tình dục vào năm 17 tuổi, với một cậu bạn cùng tuổi, chỉ vì tò mò. Lấy chồng bốn tháng, đã ly dị được hai năm, giữ quan hệ bình thường với chồng cũ. Chưa có con.

- Năng lực của chồng?

- Zero. Cả vợ mới của anh ta cũng vậy. Đã kiểm tra ngay từ đầu.

- Kẻ thù?

- Có hai người phụ nữ có hiềm khích với cô này ở công sở. Hai người đàn ông theo đuổi bị từ chối. Một bạn cùng trường nửa năm trước từng muốn xin sổ y bạ rởm.

- Và rồi?

- Bị cô ta từ chối.

- Thế à. Họ có liên quan gì đến ma thuật?

- Hoàn toàn không, cấp độ hiềm khích - cấp độ sinh hoạt. Công năng ma thuật của những người này đều yếu. Không có khả năng tạo ra quầng xoáy như thế.

- Có bệnh nhân nào tử vong không? Thời gian gần đây?

- Không.

- Vậy lấy đâu ra lời nguyên nhĩ? - tôi đưa ra một câu hỏi tu từ. Phải rồi, giờ đã rõ tại sao đội Tuần lại đi vào ngõ cụt. Svetlana hóa ra chỉ đơn giản là một cô bé ngoan. Năm kẻ thù vào năm 25 tuổi - đúng là chỉ có thể tự hào.

Olga im lặng mãi.

- Phải đi thôi, - tôi nói. Xoay người về phía cửa sổ, nơi thấp

thoáng bóng mọi người trong đội. Ai đó trong đội bảo vệ vẫy tay với tôi. - Olya, thế Ignat đã tác nghiệp thế nào?

- Rất bài bản. Làm quen ngoài đường, theo kiểu “một người trí thức rụt rè”, uống cà-phê ở quán bar. Tâm tình. Độ cảm tình của đối tượng tăng nhanh, Ignat chuyển sang tấn công mạnh. Mua sâm-panh và rượu ngọt, họ về đây.

- Tiếp đi.

- Quầng xoáy bỗng lớn lên.

- Có gì?

- Chẳng có gì cả. Cô nàng thích Ignat, hơn nữa, cô ta bắt đầu cảm thấy mê anh chàng. Nhưng vào thời điểm ấy bỗng cái quầng xoáy lớn lên, nhanh kinh dị. Ignat thay đổi những ba phong cách, đã nhận được một đề nghị ở lại qua đêm, sau đó thì cái phểu bước vào giai đoạn phát triển bùng nổ. Rồi Ignat bị triệu về. Cái phểu liền dừng lớn.

- Cậu ta bị gọi về bằng cách nào?

Tôi đã cóng lạnh, trong giày bắt đầu thấy ẩm ướt khó chịu. Mà tôi cũng chưa sẵn sàng hành động.

- “Mẹ ồm”. Một cú gọi qua di động, nói chuyện, xin lỗi, hứa sẽ gọi lại vào ngày mai. Mọi thứ đều sạch sẽ, đối tượng không nghi ngờ gì cả.

- Và cái phểu lập tức ngừng lớn?

Olya im lặng một lát, rõ là đang liên hệ với những chuyên gia phân tích.

- Thậm chí còn co lại đôi chút. Độ ba phân. Nhưng đó có thể là sự co rất bình thường sau khi dừng hấp thụ năng lượng.

Có gì đó trong sự này... Chỉ có điều tôi không làm sao diễn đạt được những nghi vấn mơ hồ ấy.

- Khu vực cô bác sĩ này phụ trách ở đâu, Olga?

- Ở quanh đây. Tính cả cái nhà này nữa. Bệnh nhân cũng hay đến gặp cô ta.

- Tốt lắm. Vậy tôi sẽ đến với tư cách bệnh nhân.

- Cậu có cần tiếp ứng bằng cách nhờ ký ức rờm không?

- Tôi xoay xở được.

- Sếp đồng tình đấy, - Olga đáp sau một khoảng lặng. - Vào việc đi. Vở bọc của cậu - Anton Gorodetsky, lập trình viên, độc thân, được theo dõi sức khỏe đã ba năm, chẩn đoán - viêm loét dạ dày, sống cũng trong dãy nhà này, căn hộ 64. Căn hộ đó hiện giờ đang trống, trong trường hợp cần thiết chúng tôi sẽ đảm bảo hậu phương cho cậu.

- Ba năm thì không kéo nổi đâu, - tôi thú nhận. - Một năm. Nhiều nhất là một năm.

- Cũng được.

Tôi nhìn Olga, Olga nhìn tôi bằng ánh mắt của con chim không chớp, trong ánh nhìn ấy vẫn có cái gì đó của người thiếu phụ quý phái nhem nhuốc đã từng uống cô-nhắc trong bếp nhà tôi.

Con chim bay vút lên, ngay lập tức biến vào màn U Minh, đầu đó tận những tầng sâu nhất.

Tôi thở dài, đi vào cầu thang. Cái vòi của quầng xoáy dao động, cố chạm vào người tôi. Tôi đưa hai bàn tay ra, ra dấu Xamady, dấu hiệu phản đối.

Quầng xoáy rùng mình và lùi ra. Không hãi sợ, như thể chấp nhận luật chơi.

Ở cỡ lớn như vậy sản phẩm của Tà Địa hắc đã có được lý trí, đã không còn là quả tên lửa tự phát nữa mà là một kamikadze^[41] có kinh nghiệm và hung tợn. “Một kamikadze có kinh nghiệm” nghe thật buồn cười, nhưng đối với Bóng Tối thì thuật ngữ này lại chuẩn. Quầng xoáy chết chóc thâm nhập vào thế giới con người sẽ tự hủy diệt nhưng việc ấy cũng không hơn cái chết của một con ong trong tổ ong lớn là bao.

- Giờ vinh quang của mày vẫn chưa điểm đâu, - tôi nói. Cái phểu sẽ không đáp lời, nhưng tôi vẫn muốn nói điều ấy.

Tôi đi ngang qua cái cán phểu. Quầng xoáy có vẻ như được làm từ thủy tinh màu xanh đen có độ đàn hồi của cao su. Bề mặt của nó gần như bất động, nhưng còn trong lòng nó, nơi ánh xanh thẫm biến mất hút vào màn đêm hũ nút thì chắc hẳn đang cuộn lên một cách điên cuồng.

Cũng có thể tôi sai. Cũng có thể, giờ khắc của nó đã điểm đúng lúc này.

Cửa vào cầu thang hóa ra chẳng có cả code khóa, đúng hơn là có khóa nhưng đã bị phá, bị rút ruột. Cũng thường thôi. Một lời chào nhỏ của Bóng Tối. Tôi đã kịp quên đi việc để ý đến những vết bẩn vật vãnh của Bóng Tối, quên việc nhận thấy những chữ viết và dấu gót giày nhem nhuốc trên tường, những bóng điện bị đập vỡ và thang máy nhóp nhúa. Nhưng bây giờ tôi đang hơi bị kích động.

Hỏi địa chỉ là điều không cần thiết. Tôi cảm thấy được sự hiện diện của cô gái - chắc cũng chẳng cần phải phản đối quyền cô ta

được xưng là gái đã từng có chồng, điều này là một phạm trù tuổi tác, - tôi biết phải đi đâu, tôi đã thấy căn hộ của cô gái, đúng hơn là chưa từng thấy mà thu nhận được hình ảnh của căn hộ một cách trọn vẹn.

Chỉ một điều duy nhất mà tôi khó hiểu - là làm sao tôi có thể vô hiệu hóa được cái phễu đáng nguyên rủa này chứ?

Tôi dừng lại trước cánh cửa, một cánh cửa bình thường, không phải cửa thép, là điều khá lạ đối với căn hộ ở tầng một, lại còn code cửa cầu thang bị phá nữa chứ! Thở một hơi dài, bấm chuông. Mười một giờ. Đã quá muộn rồi, tất nhiên...

Có tiếng bước chân. Không hề có vách cách âm gì cả...

Chương 7

Cô gái mở cửa ngay lập tức.

Không hỏi một câu, cũng chẳng nhòm qua mắt thần, không móc dây xích giữ cửa. Mà lại ở Matxcova đấy! Lại còn ban đêm! Một mình trong nhà! Cái phễu đã ngốn mất mẫu căn trọng cuối cùng của cô gái rồi, điều từng đã giúp nàng trụ vững vài ngày. Thường thì các nạn nhân chết như vậy đấy, những người bị lời nguyền rơi trúng.

Nhìn bên ngoài, Svetlana vẫn bình thường. Chỉ có đôi chút quầng thâm dưới mắt, thì rõ, nàng đã qua đêm thế nào... Và ăn vận... cái chân váy, áo len diện, đôi giày bít, như thể đang đợi ai hoặc đang chuẩn bị ra khỏi nhà.

- Chào Svetlana, - tôi nói và đã nhận ra trong mắt nàng thoáng vẻ nhận ra nhau. Tất nhiên là nàng đã lơ mờ nhớ được tôi từ ngày hôm qua. Và cần lợi dụng cái khoảnh khắc khi nàng hiểu ra rằng, chúng tôi từng quen biết nhưng vẫn chưa nhớ được ra quen thế nào.

Tôi chui qua màn U Minh. Một cách thận trọng, bởi cái phễu đang treo lơ lửng như dính chặt trên đầu cô gái và có thể có phản ứng bất kỳ khắc nào. Căn trọng, bởi vì tôi không muốn lừa dối.

Kể cả là lừa dối vì mong điều lành cho nàng.

Chuyện này thật hay ho và tức cười nhưng chỉ với lần đầu tiên. Bởi lẽ, nếu cứ tiếp tục thấy hay ho nữa thì bạn không còn chân trong

Tuần Đêm. Thay đổi một cảm thức về đạo đức - thường luôn hướng về cái Thiện - là một chuyện, còn can thiệp vào ký ức lại là chuyện khác. Điều này là bất khả kháng, vẫn thường buộc phải làm, đó là một phần của Giao Ước, và chính quá trình ra vào U Minh Địa của chúng tôi cũng đã khiến những người xung quanh lẫn đi độ một giây rồi.

Thế nhưng, nếu một ngày bạn thấy khoái trò vờn giỡn với ký ức người khác là đã đến lúc bạn phải ra đi.

- Chào Anton, - giọng nàng hơi lơ mơ, khi tôi buộc nàng nhớ cái điều chưa từng xảy ra. - Anh có gì lo lắng vậy?

Tôi mỉm cười rầu rĩ, vỗ vỗ bụng.

Trong ký ức của Sveta giờ đang có trận cuồng phong cuộn lên. Tôi không phải thiện nghệ để có thể dựng cho nàng một ký ức giả hoàn toàn. May thay, chỉ cần nhồi vài ba cảm nhận, tiếp theo thì nàng tự lừa dối bản thân. Svetlana thu nhận hình ảnh của tôi từ một người quen cũ xa lắc lơ có bề ngoài giống tôi, rồi từ một người khác còn xa xưa hơn nữa, rồi từ một người quen chưa lâu có tính cách mà nàng ưa, từ vài chục bệnh nhân trạc tuổi tôi, từ những người xóm giềng nào đó trong dãy nhà. Tôi chỉ cần thận trọng thúc đẩy quá trình ấy, đưa Svetlana đến với một hình ảnh bao quát. Một người tốt... không suy nhược thần kinh... và quá hay ồm... hơi “à ơ” đôi chút, nhưng chỉ một chút thôi - rất tự ti... sống ở cầu thang bên cạnh.

- Đau à? - nàng hơi định thần lại. Nàng đúng là một bác sĩ tốt. Có tâm.

- Một chút thôi. Hôm qua tôi có uống hơi nhiều, - tôi thể hiện sự

hối lỗi bằng các loại điệu bộ của mình.

- Anton, tôi đã cảnh cáo anh rồi... anh vào đi...

Tôi vào, đóng cửa lại - cô gái thậm chí cũng chẳng để tâm lo chuyện ấy. Tôi bỏ áo khoác và nhìn nhanh chung quanh - nhìn trong thế giới thường và cả qua màn U Minh.

Giấy bồi tường rẻ tiền, tấm thảm xơ xác dưới chân, đôi bốt cũ kỹ, đèn trần dưới một cái chụp thủy tinh đơn giản, điện thoại sóng không dây treo trên tường - ống nghe trầy xước, hàng Tàu. Không khá giả. Nhà cửa bình thường, sạch sẽ. Vấn đề ở đây không phải là nghề bác sĩ khu vực không đem lại tiền bạc mà là cô ấy không hề thấy có nhu cầu sống tiện nghi. Không ổn, rất không ổn.

Trong thế giới U Minh, căn hộ cho cảm tưởng khá hơn đôi chút. Không có loài thực vật ký sinh nào cả, không có dấu vết của Bóng Tối. Ngoài cái phễu đen ra, đương nhiên. Cái phễu đang ngự trị... tôi nhìn thấy trọn vẹn nó, từ cái cán đang quay vòng trên đầu cô gái cho đến thân phễu 30 mét chiều cao xòe ra.

Tôi đi theo Svetlana vào căn phòng duy nhất. Dẫu sao ở đây cũng ấm cúng hơn. Cái đi-văng sáng lên như một vệt da cam ấm áp, mà không phải toàn bộ đi-văng sáng lên, chỉ một góc bên cạnh chiếc đèn có chân đế lỗi mốt. Hai bức tường được phủ kín giá sách, giá nọ đặt kế vào giá kia, bảy cái giá xếp theo chiều cao... Hiểu rồi.

Tôi bắt đầu thấy hiểu cô gái. Không phải như một đối tượng công việc nữa, mà như một nạn nhân khả quan của tay phù thủy Bóng Tối vô danh, không phải như một lý do vô tình của thảm họa mà như một con người. Một cô gái đầu đầy sách vở, kín đáo và tự ti, trong đầu đầy những ý tưởng tức cười với niềm tin trẻ thơ vào một chàng

hoàng tử tuyệt vời đang tìm kiếm nàng và chắc chắn sẽ tìm ra. Làm bác sĩ, một vài người bạn gái, vài người bạn trai, và rất rất nhiều cô độc. Làm việc tận tâm, giống như quy chuẩn một người đang xây dựng chủ nghĩa cộng sản, rất hiếm khi đi café và ít khi phải lòng ai. Rồi những buổi tối giống y hệt nhau qua đi trên đi-văng cùng cuốn sách nhỏ, với cái điện thoại vật vờ cạnh đó, với chiếc tivi lèm bèm những điều an ủi vô nghĩa...

Có rất nhiều những cô cậu tuổi tác không xác định, được các bậc phụ huynh 6x giáo dục. Và thật nhiều người bất hạnh, không biết cách có được hạnh phúc. Tôi những muốn thương hại các người, những muốn giúp các người. Muốn chạm vào các người qua màn U Minh, một chút thôi, hoàn toàn không phải gắng sức. Nhồi thêm chút tự tin, một giọt lạc quan, một gram ý chí, một hạt giống bé của tự trào. Giúp đỡ - để rồi các người có thể giúp lại người khác.

Thôi, không nên.

Mỗi một hành động của cái Thiện - là cơn có để cái Ác ra tay. Hỡi Giao Ước! Ơi hỡi những đội Tuần! Ơi hỡi sự cân bằng của thế giới!

Chịu đựng đi - nếu không thì hãy nổi điên, phá luật, hãy đi giữa đám đông, rải những món quà không ai xin xỏ, phá hỏng phận số và chờ xem những người bạn cũ và những kẻ thù muôn kiếp sẽ quay ngoắt với ta như thế nào để ném ta vào cỏi U Minh. Mãi mãi...

Ờ, phải rồi. Tôi, bệnh nhân Anton Gordetsky, có một mẹ già. Mẹ tôi bị vô hóa cột sống và cả một mớ bệnh già. Bà cũng là bệnh nhân của Svetlana.

- Anh nằm xuống đi.

Tôi vén áo sơ mi và áo len lên, nằm xuống đi-văng, Svetlana ngồi

xuống bên cạnh. Nàng lướt những ngón tay ấm trên bụng tôi, gõ gõ vùng gan.

- Đau không?

- Không... giờ không đau.

- Anh uống bao nhiêu?

Tôi vừa trả lời những câu hỏi, vừa lục lọi tìm lời đáp trong ký ức của cô gái. Nói chung không việc gì phải tỏ ra như người sắp chết. Đúng, những cơn đau âm ỉ, không mạnh... Sau khi ăn... Còn bây giờ thì hơi nhâm nhảm...

- Tạm thời mới chỉ là viêm dạ dày, anh Anton ạ... - Svetlana rút tay về. - Nhưng không có gì đáng mừng đâu, anh tự hiểu đấy. Tôi sẽ viết đơn thuốc ngay...

Nàng đứng dậy, đi ra cửa và gỡ cái xác từ giá quần áo xuống.

Trong lúc ấy tôi theo dõi cái phểu. Không có gì xảy ra cả, việc viếng thăm của tôi không làm quầng xoáy tăng cường lực, song cũng chẳng làm nó yếu được đi...

- Anton... - một giọng nói xuyên qua màn U Minh, và tôi nhận ra Olga. - Anton à, cái phểu bị ngắn đi 3 phân rồi. Cậu đã có nước đi chuẩn thế nào đó. Nghĩ xem, Anton.

Nước đi chuẩn? Lúc nào? Tôi đâu có làm gì đâu, chỉ tìm ra có cho cuộc thăm viếng này thôi.

- Anh Anton, anh có còn thuốc Omez không? - Svetlana ngồi xuống bàn và nhìn tôi. Tôi gật đầu, vuốt thẳng nếp áo:

- Còn, còn vài viên.

- Bây giờ anh về uống một viên. Còn mai mua thêm, uống hai

tuần, trước khi đi ngủ.

Thấy rõ Svetlana thuộc loại bác sĩ tin tưởng vào thuốc thang. Điều ấy không làm tôi băn khoăn, vì tôi cũng tin ở thuốc. Chúng tôi, những Người-Khác, thường có một nỗi e sợ phi lý đối với khoa học, kể cả trong những trường hợp chỉ cần sử dụng vài đường phép thuật cơ bản, chúng tôi cũng khoái dùng thuốc giảm đau hoặc thuốc kháng sinh hơn.

- Chị Svetlana ạ, tôi hỏi khí không phải, - tôi nhìn sang bên, vẻ có lỗi - Chị đang có rắc rối gì phải không?

- Sao anh lại nghĩ thế, anh Anton? - nàng vẫn không ngừng viết, thậm chí không đưa mắt nhìn tôi. Nhưng ngồi ngay lên, căng thẳng.

- Tôi cảm thấy vậy. Không ai gây phiền gì cho chị chứ?

Cô gái dừng tay bút, nhìn lên tôi - với vẻ tò mò và đôi chút cảm tình.

- Không, anh Anton ạ. Anh thật là... Đây là do mùa đông, chắc vậy. Mùa đông dài quá.

Nàng cười gượng gạo - cái phễu Chết Chóc lắc một cái trên đầu nàng, tàn nhẫn nguẩy cái cán của mình.

- Trời xám, thế giới xám xịt. Nên chẳng muốn làm gì cả nữa... mọi ý nghĩa cuộc sống biến đâu hết. Tôi mệt mỏi, anh Anton ạ. Nhưng đến mùa xuân thì trạng thái này sẽ hết thôi.

- Chị bị chứng trầm cảm rồi, Svetlana, - tôi lỡ miệng nói trước khi hiểu ra rằng mình đã chộp được sự chẩn đoán này từ ký ức của cô gái. Nhưng nàng không để ý:

- Có lẽ vậy. Không sao, khi nào có nắng thì... Cảm ơn anh đã

quan tâm, anh Anton.

Lần này nụ cười đã chân thực hơn - mặc dù vẫn còn gò ép.

Từ màn U Minh vang lên tiếng thì thào của Olga:

- Anton, mất thêm 10 xăng-ti-mét rồi! Cái phễu đang co lại! Anton, các phân tích viên đang làm việc. Cứ kéo dài cuộc tiếp xúc nhé!

Tôi đã làm gì đúng hướng nhỉ?

Câu hỏi này là câu hỏi còn đáng sợ hơn câu “tôi làm gì không phải”. Nếu bạn phạm sai lầm - chỉ cần thay đổi 180 độ hướng xử thế. Còn nếu bắn trúng đích mà không biết điều ấy thì nên kêu cứu đi. Thật bất hạnh nếu bạn là xạ thủ tồi, tình cờ bắn trúng tâm, rồi ngồi gặng nhớ xem mình đưa tay thế nào, nheo mắt ra sao, độ căng của ngón tay nhả cò... và không muốn công nhận rằng một cơn gió trẻ nải đã nắn hướng đạn về đúng đích.

Tôi bắt gặp mình đang ngồi nhìn Svetlana. Còn nàng cũng nhìn tôi - lặng lẽ, nghiêm nghị.

- Xin lỗi chị, - tôi nói. - Svetlana, vì Chúa, đừng giận tôi nhé. Tối rồi còn quấy quả, tọc mạch chuyện người khác...

- Không sao đâu. Tôi thấy dễ chịu là đằng khác, anh Anton ạ. Anh có muốn tôi mời anh tách trà không?

- Đã ngắn đi 20 phân rồi, Anton! Đồng ý đi!

Ngay cả những xăng-ti-met mà quầng xoáy cuồng dại kia đã ngắn đi cũng là một món quà số phận. Đây chính là những mạng sống con người. Hàng chục, hay thậm chí hàng trăm mạng người đã vùng thoát khỏi thảm họa không tránh được. Không rõ điều đó xảy ra thế nào, nhưng tôi đang làm tăng khả năng kháng cự của Svetlana

đối với cái phễu. Nên cái phễu bắt đầu tan.

- Cảm ơn chị, chị Svetlana. Tôi sẵn lòng.

Cô gái đứng dậy, đi vào bếp. Tôi theo sau. Vấn đề là ở đâu nhỉ?

- Anton, *kết quả phân tích sơ bộ có rồi...*

Tôi có cảm tưởng rằng, trong khung cửa sổ phủ rèm kín có thấp thoáng bóng con chim cú trắng, chập chờn dọc theo những bức tường, theo sau Svetlana.

- *Ignat đã làm việc đúng theo quy trình chung. Khen tặng, quan tâm, thán phục, yêu đương. Cô ta thích điều ấy nhưng điều ấy lại khiến cái phễu lớn lên. Anton ạ, cậu đã theo đường khác - đó là sự cảm thông. Ở đây là sự cảm thông đúng mức, không sấn sổ.*

Không có thêm chỉ dẫn, nghĩa là các phân tích viên cũng chưa đi đến kết luận gì. Nhưng chí ít tôi cũng biết phải hành động tiếp theo ra sao. Phải nhìn buồn bã, cười thông cảm, uống trà và nói “mắt em có vẻ mệt, Sveta ạ...”

Bấy giờ chúng tôi sẽ đổi cách xưng hô thành “Anh - em”, phải không nhỉ? Nhất định sẽ đổi. Tôi không nghi ngờ điều đó.

- Anh Anton?

Tôi nhìn cô gái quá lâu. Svetlana đứng sững bên bếp, tay cầm ấm nước nặng, đã mờ đục vì bụi nước. Không phải là sợ hãi, cảm giác ấy giờ đây nàng không có được nữa, cái phễu đen đã xóa sạch đi rồi. Đúng hơn là cô gái thấy bối rối.

- Có gì không ổn sao?

- Đúng, Svetlana ạ, tôi thấy ngại quá. Xuất hiện giữa đêm, kể lễ bệnh tật rồi lại còn lưu lại trà nước nữa...

- Anh Anton à, chính tôi đề nghị anh ở lại đây chứ. Anh biết không, ngày hôm nay thật kỳ lạ, khó có thể ngồi một mình... Thế này, đây coi như là trả công cho việc khám bệnh của tôi nhé? Bằng việc anh ngồi nán lại và trò chuyện với tôi ấy - Svetlana vội vã đính chính.

Tôi gật. Nói bất kỳ điều gì đều có thể phạm sai lầm.

- *Cái phễu gần đi 50 phân nữa rồi. Anton, cậu chọn đúng chiến thuật đấy!*

Tôi nào có chọn gì đâu, chẳng lẽ họ không hiểu điều ấy, mấy gã phân tích viên vô tích sự! Tôi lợi dụng những năng lực của một Người-Khác để vào nhà người ta, chui vào ký ức để kéo dài sự có mặt của mình ở đó... còn giờ nước chảy bèo trôi thôi. Nhưng tôi hy vọng rằng nước sẽ chảy sao cho bèo tôi trôi đúng hướng.

- Anton, anh có muốn thử món mứt không?

- Có...

Một bữa trà điên rồ. Carroll^[42] cần đi đâu nữa chứ! Những bữa trà kỳ quặc nhất không có ở trong hang thỏ, bên chiếc bàn cùng người bán mũ điên rồ, với con chuột bé như quả hồ đào và chú thỏ cuồng tình. Gian bếp bé xíu của căn hộ bé xíu, suốt trà buổi sớm được chế thêm nước sôi, mứt kim ngân lấy từ chiếc lọ ba lít - đấy, một cảnh mà các diễn viên bất đắc dĩ đang đóng màn uống trà điên rồ. Ở đây, chỉ có ở đây, người ta nói những lời mà nếu không nói ra thì sẽ chẳng bao giờ nói được nữa. Ở đây, những bí mật đê hèn từ đêm tối được khai thác bằng động tác của người làm trò quỷ thuật, những bộ cốt gia truyền được lôi ra từ tủ buyp-phê, trong âu đường thì tìm thấy một nhúm tinh thể kali cyanua^[43]. Và sẽ chẳng bao giờ có cớ để đứng dậy mà đi vì người ta cứ rót thêm trà cho bạn thật

đúng lúc, mời mút, đẩy âu đường đã mở lại gần...

- Anh Anton này, tôi biết anh đã một năm rồi...

Một cái bóng - cái bóng hoang mang thoáng qua trong mắt cô gái. Ký ức đang tận tình khỏa lấp những lỗ hổng, ký ức đang đưa vào những diễn giải, giải thích tại sao tôi, một con người tốt và dễ mến như thế, đối với nàng lại chỉ dừng lại ở một bệnh nhân thôi.

- Dù chỉ biết qua công việc, nhưng bây giờ... Không hiểu sao tôi lại muốn trò chuyện cùng anh, như với người hàng xóm. Như với một người bạn. Không sao chứ ạ?

- Đương nhiên rồi, Sveta.

Một nụ cười hàm ơn. Tên tôi rất khó rút gọn thành một từ âu yếm, Antoshka - vì nếu dùng từ này thì hơi quá rồi, đi quá xa.

- Cảm ơn anh, Anton. Anh biết không, em thấy làm sao ấy, không còn là mình nữa. Đã ba ngày nay.

Tất nhiên rồi. Khó mà còn là mình khi trên đầu đeo đẳng lưới gươm của thần Nemesis^[44]. Nữ thần Nemesis mê muội, hung tàn quyết liệt, vượt ra khỏi uy bóng của các vị thần đã chết.

- Như hôm nay ấy... mà thôi...

Nàng muốn kể tôi nghe về Ignat. Nàng không hiểu điều gì đang xảy đến với mình, tại sao một quen biết tình cờ lại suýt nữa thì đưa nàng đến chuyện chần gối. Nàng có cảm tưởng rằng đang điên. Tất cả những ai từng bị rơi vào vòng ảnh hưởng của những Người-Khác đều có ý nghĩ tương tự.

- Svetlana, có thể là cô... có thể là em... cãi vã với ai chẳng?

Đó là một nước đi vụng. Nhưng tôi quá vội vàng, vội vàng mà

chính tôi cũng không hiểu tại sao. Cái phễu tạm thời đang ổn định, thậm chí còn có cơ bé đi. Mà tôi lại cuống.

- Sao anh lại nghĩ thế?

Svetlana không ngạc nhiên, và cũng không cho là câu hỏi ấy riêng tư quá. Tôi nhún vai, gắng giải thích:

- Anh cũng thường như vậy.

- Không, anh Anton ạ. Em chẳng cãi vã với ai hết. Có ai mà cãi, mà cũng chẳng để làm gì. Vấn đề là bản thân em làm sao ấy...

Em sai rồi, cô bé ạ. Em thậm chí còn không tưởng được em sai đến mức độ nào. Trên đầu em có cái phễu đen cỡ to đến nỗi chỉ thường xuất hiện một lần trong cả một thế kỷ. Và thế có nghĩa là có ai đó căm thù em ghê gớm với mức hiếm khi có đối với một con người... hay với một Người-Khác.

- Có lẽ, cần phải nghỉ ngơi, - tôi đề xuất. - Đi đâu đó... một nơi xa, vắng vẻ...

Tôi nói điều đó rồi bỗng nghĩ rằng có cách giải quyết vấn đề. Cho dầu không triệt để, cho dầu vẫn là chết người đối với chính Svetlana. Đi đến một nơi vắng vẻ. Vào rừng tai-ga, đến thảo nguyên, lên miền cực bắc. Ở đó núi lửa sẽ phun trào, thiên thạch hoặc tên lửa đầu đạn hạt nhân có cánh sẽ rơi. Tà Địa sẽ nổi loạn nhưng chỉ một mình Svetlana gặp nạn thôi.

Rất may là giải pháp kiểu ấy đối với chúng tôi cũng không khả thi giống như đề xuất giết người của lão phù thủy Bóng Tối vậy.

- Anh nghĩ gì thế, anh Anton?

- Sveta, có chuyện gì xảy ra với em?

- Anton, sát sạt quá! Chuyển hướng câu chuyện, Anton!
- Không lẽ dễ nhận thấy vậy sao?
- Ừ.

Svetlana hạ mắt xuống. Tôi vẫn đợi tiếng quát của Olga rằng cái quầng đen đã bắt đầu lớn những bước kinh hoàng cuối cùng, rằng tôi đã làm hỏng mọi sự, phá mất tất cả, và từ giờ lương tâm của tôi phải dằn vặt vì hàng ngàn nhân mạng... Olga im lặng.

- Em đã phản...
- Sao?
- Em đã phản bội mẹ em.

Nàng nhìn tôi nghiêm nghị, không hề có sự phô trương đốn mạt nào của con người đã làm điều xằng bậy rồi lại phô phang với thiên hạ.

- Anh không hiểu, Sveta à...
- Mẹ em đang bệnh, anh ạ. Bị đau thận, cần chạy thận thường xuyên... nhưng đó cũng chỉ là biện pháp tình thế. Nói chung thì... người ta đề nghị em ghép thận.
- Sao lại em? - tôi vẫn chưa hiểu.
- Người ta đề nghị em hiến một bên thận. Cho mẹ. Gần như là mẹ em có thể sẽ sống, em thậm chí còn chưa đi xét nghiệm... sau đó em đã từ chối. Em... em sợ.

Tôi im lặng. Giờ mọi việc đã sáng tỏ. Tôi đã thành công, có gì đó trong tôi đã khiến Svetlana mềm lòng để có thể cởi mở đến mức hoàn toàn như vậy. Bà mẹ. Mẹ!

- Anton, cậu khá lắm. Người mình lên đường rồi, - giọng Olga

hoan hỉ. Lại còn không! Chúng tôi đã tìm ra tên phù thủy Bóng Tối rồi! - *Trời ạ... thế mà lúc mới tiếp xúc không ai cảm thấy gì cả, cứ tưởng là vật vãnh... Giỏi lắm. Trấn an cô ấy đi, Anton, trò chuyện đi, an ủi đi...*

Trong màn U Minh không bị tai lại được. Cứ phải nghe những gì người ta nói.

- Svetlana ạ, không một ai có quyền đòi hỏi chuyện đó...

- Vâng. Tất nhiên là thế. Em có kể cho mẹ... nhưng mẹ em bắt phải quên ngay chuyện ấy. Mẹ nói là sẽ tự vẫn nếu em quyết làm như thế. Rằng... cuối cùng thì mẹ vẫn cứ sẽ chết. Còn em thì không đáng phải bị tàn phế như thế. Lẽ ra không nên nói gì. Lẽ ra cứ hiến một quả thận. Lẽ ra... rồi em biết việc ấy sau cũng được, sau khi phẫu thuật. Thậm chí có thể sinh con nếu chỉ còn một quả thận... có trường hợp như thế rồi.

Những quả thận. Ngốc nghếch thật. Nhỏ mọn quá. Chỉ mất một giờ điều trị của một phù thủy trắng *thực thụ*. Nhưng chúng tôi không được phép chữa bệnh, cứ mỗi một sự bình phục của người là một giấy phép được cấp cho phù thủy đen bày trò nguyên gở. Và đấy, bà mẹ... bà mẹ thân yêu, không hề tự hiểu việc mình làm, trong một giây chần động, miệng nói một đằng, cấm con gái cả chuyện nghĩ về cuộc phẫu thuật - lại tự mình nguyên rửa con.

Thế là một quầng đen khủng khiếp được hình thành.

- Em giờ cũng không biết phải làm gì đây, anh Anton ạ. Em làm cả những chuyện ngu ngốc làm sao. Hôm nay tí nữa thì em lên giường với một người không quen biết, - Svetlana rồi cuộc cũng quyết định kể điều đó, mặc dù, dường như, việc này cũng đòi hỏi ở

cô nhiều cố gắng không kém gì khi kể chuyện về người mẹ.

- Sveta, có thể nghĩ ra lối thoát nào đó, - tôi mở miệng. - Em hiểu không, cốt nhất là không buông xuôi, không được tự làm khổ mình vô ích...

- Em tự muốn kể ra, anh Anton ạ! Em đã biết trước mẹ em sẽ trả lời thế nào! Em đã mong muốn bị ngăn cản lại! Mẹ phải nguyên rửa em mới đúng, một con ngốc tội lỗi!

Svetlana, em có biết em đã nói đúng thế nào không... Không ai biết những cơ cấu nào đang được vận hành, không ai biết điều gì đang xảy ra trong màn U Minh, rằng có gì khác nhau giữa sự rửa nguyên của một người không quen và lời nguyên của người mình yêu quý, lời rửa của một đứa con, lời rửa của một người mẹ. Thế nhưng lời nguyên rửa của người mẹ là đáng sợ nhất trên đời.

- Anton, bình tĩnh nào.

Giọng Olga khiến tôi lập tức bừng tỉnh.

- Rất đơn giản thôi, Anton. Cậu từng chiến với những lời nguyên của người mẹ bao giờ chưa?

- Không, - tôi nói. Nói to lên, để trả lời cả Svetlana lẫn Olga.

- Em có lỗi, - Svetlana lắc đầu. - Cảm ơn anh, Anton à, nhưng em đúng là có lỗi quá.

- Mình thì đã từng, - từ màn U Minh, có tiếng vọng ra. - Anton yêu quý ạ, điều ấy không phải như thế đâu! Cơ giận của người mẹ là một cơn bùng phát màu đen và sáng rực, thành một cái phểu to. Nhưng nó sẽ tan rất nhanh, trong khoảnh khắc. Gần như trường hợp nào cũng thế.

Có thể. Tôi không tranh cãi. Olga là chuyên gia về việc giải lời nguyền nên cô ấy chứng kiến đủ mọi chuyện rồi. Đúng, đương nhiên, người ta không mong điều ác cho đứa con máu mủ của mình... lại còn trong một thời gian lâu nữa - càng không. Tuy nhiên vẫn có ngoại lệ.

- *Có thể có ngoại lệ*, - Olga đồng tình. - *Bây giờ mẹ cô ấy đang bị sát hạch toàn diện. Nhưng... tôi sẽ không mong sự thành công chóng vánh đâu.*

- Svetlana này, - tôi hỏi. - Thế không có lối thoát nào khác sao? Giúp mẹ của em bằng cách khác ấy? Ngoài việc cho thận?

- Không ạ. Em là bác sĩ, em biết. Y học không phải toàn năng.

- Thế nếu không phải y học?

Cô gái chần chừ:

- Anh nói về cái gì vậy?

- Y học không chính thức ấy, - tôi nói. - Y học dân gian.

- Anh Anton...

- Anh hiểu, Svetlana ạ, khó tin, - tôi hấp tấp nói. - Toàn những lang băm, thầy bõm, những người thần kinh bệnh hoạn. Nhưng không lẽ tất cả đều là lừa đảo sao?

- Anton, anh thử chỉ cho em xem người nào chữa được chứng bệnh nan y thật sự, - Svetlana mĩa mai nhìn tôi. - Đừng kể, mà đọc tên chỉ mặt cho em! Cái người ấy và những bệnh nhân của ông ta, nếu được - trước và sau khi chữa trị. Thì khi ấy em sẽ tin vào tất cả mọi điều. Vào nào là trường sinh học, nào là ngoại cảm, rồi các pháp sư ma thuật đen, trắng nữa...

Bất giác, tôi hơi co người lại. Trên đầu cô gái đang treo một bằng chứng tuyệt hảo nhất về sự tồn tại của tà thuật, có thể đưa vào sách giáo khoa ấy chứ.

- Anh có thể chứng minh, - tôi nói. Và nhớ lại một lần người ta đưa Danila đến văn phòng. Đó là một cuộc đụng độ nhỏ... cũng không phải là thường xảy ra, nhưng cũng chẳng đến nỗi căng thẳng lắm. Cậu ấy không gặp may thôi. Người ta bắt một gia đình-người-sói vì một vi phạm vật vãn nào đó điều khoản trong Giao Ước. Những người-sói đứng ra có thể đầu hàng và mọi sự đáng lẽ sẽ kết thúc bằng một cuộc phân xử nhỏ giữa hai đội Tuần.

Nhưng người-sói lại chọn cách kháng cự. Có lẽ phía sau chúng còn kéo theo dấu vết phạm tội... dấu vết khát máu mà Tuần Đêm cũng không biết và bấy giờ đã chẳng còn có thể biết được. Danila đi đầu, cậu ấy bị cắn xé khá nặng nề. Lá phổi bên trái, tim, vết thương sâu ở vùng gan, một quả thận bị móc mất.

Sếp đã trị thương cho Danila, gần như toàn thể nhân viên đội Tuần hỗ trợ, tất cả những ai vào thời điểm ấy còn công lực. Tôi đứng ở vòng thứ ba, nhiệm vụ chính của chúng tôi không phải là thu nhận công lực của sếp mà chống đỡ những ngoại lực. Và dẫu sao tôi vẫn cứ thường xuyên ngó Danila. Cậu ấy khi thì một mình, lúc lại cùng với sếp chui vào U Minh Địa. Cứ mỗi một lần hiện trở lại đời thường thì thương tích lại bớt đi một chút. Điều ấy rất khó, nhưng rất công hiệu, bởi những vết thương còn mới và không hề được dự báo trước. Tôi không mấy may nghi ngờ về chuyện sếp có khả năng điều trị cho mẹ Svetlana. Thậm chí, nếu bà ấy có đoán mệnh, nếu bà ấy phải chết... thì chữa khỏi bệnh vẫn được. Cái chết sẽ đến vì những

lý do khác...

- Anton à, thế anh không thấy sợ khi nói những chuyện này à?

Tôi nhún vai. Svetlana thở dài:

- Đem lại niềm hy vọng - đó là cả một trách nhiệm. Anton, em không tin vào phép lạ. Nhưng giờ em sẵn sàng tin. Anh không thấy sợ điều ấy sao?

Tôi nhìn vào mắt nàng.

- Không, Svetlana ạ. Tôi sợ nhiều thứ lắm. Nhưng là những thứ khác kia.

- Anton, cái phễu giảm 20 phân. Anton, sắp bảo chuyển lời khen cậu cừ lắm.

Trong ngữ điệu của Olga có gì đó khiến tôi không thích. Chuyện trò xuyên qua màn U Minh không giống bình thường, nhưng dù sao mọi cảm xúc vẫn cảm nhận được.

- *Có chuyện gì thế?* - tôi hỏi qua màn sương xám chết chóc.

- *Cứ làm việc đi, Anton.*

- *Có chuyện gì?*

- Giá em có được sự tự tin như thế, - Svetlana nói. Nàng nhìn ra cửa sổ: - Anh có nghe thấy không? Có tiếng lạo xạo gì đó...

- Gió..., - tôi phỏng đoán - Hoặc ai đó đi ngang qua.

- *Olga, nói đi!*

- Anton ạ, chuyện cái phễu thì ổn. Đang thu nhỏ dần. Cậu bằng cách nào đó đang làm tăng khả năng kháng cự của cô gái. Theo tính toán thì đến gần sáng cái phễu sẽ giảm xuống đến độ tạm thời vô hại. Tôi lúc ấy sẽ vào việc.

- *Vậy thì có chuyện gì? Olga, chắc chắn có chuyện, tôi cảm thấy!*

Olga im lặng.

- *Anton ạ, có chuyện với cậu bé con.*

- *Với Egor à?*

- Anton, anh đang nghĩ gì vậy? - Svetlana hỏi. Cùng một lúc tiếp xúc với người ở cả hai thế giới - hiện thực và U Minh, quả là khó.

- Anh nghĩ, giá mà phân thân được.

- *Anton ạ, cậu có sứ mệnh quan trọng hơn nhiều.*

- *Nói đi, Olga.*

- Em không hiểu, anh Anton, - Svetlana lại nói.

- Em biết không, anh vừa hiểu ra, một người quen của anh đang gặp nạn. Nạn lớn, - tôi nhìn vào mắt nàng.

- *Ả ma nữ. Ả đã tóm được cậu bé.*

Tôi không còn cảm giác gì nữa. Không cảm xúc, không thương xót, không cuồn nộ, không buồn khổ. Chỉ thấy trong lòng lạnh lẽo và trống rỗng.

Có thể tôi đã chờ điều ấy. Không rõ vì sao - nhưng đã chờ.

- *Ở đó có Gấu và Hổ con cơ mà!*

- *Chuyện thành ra vậy...*

- *Cậu bé bị sao?*

Chỉ mong đừng bị hớp hồn! Chết thì chỉ là chết thôi. Nhưng cái chết vĩnh cửu còn đáng sợ hơn.

- *Cậu ấy còn sống. Bị ả ma bắt làm con tin.*

- *Cái gì?*

Chuyện đó chưa từng có. Đơn giản là chưa bao giờ có chuyện như thế xảy ra. Bắt con tin là trò chơi của người thường.

- *Ả ma đòi thương lượng. Ả ta đòi tổ chức phiên tòa... hy vọng thoát tội.*

Tôi thăm cho ả ma nữ “5 điểm cộng” cho sự sáng ý của ả. Cơ hội trốn thoát của ả không có và chưa từng có. Thế nhưng trút tội cho đồng đội đã bị giết và đã từng thu nạp ả... Tôi chả biết gì, chả thấy gì cả. Tôi bị cắn. Rồi thành thế này, như thế này đây. Chả biết luật lệ gì sất, Giao Ước chưa từng đọc. Hứa sẽ là một ma nữ bình thường, đúng luật...

Và trò ấy cũng có thể thành công! Nhất là, nếu Tuần Đêm có nhượng bộ nào đó. Mà chúng tôi sẽ nhân nhượng... chúng tôi không có cách khác, bất kỳ một nhân mạng nào cũng phải được bảo vệ.

Tôi thậm chí thấy mềm người ra vì nhẹ nhõm. Cơ mà, cậu bé ấy thực ra là gì với tôi nhỉ?

Vận rủi rơi vào cậu thì cậu ta sẽ thành con mồi hợp pháp của ma-cà-rông và người-sói. Đời là thế. Rồi tôi đi ngang qua thôi. Mà kể cả không phải vận số đi chẳng nữa - thì cũng đã bao lần Tuần Đêm không xử lý kịp, biết bao người đã chết dưới tay môn đồ Bóng Tối... Nhưng một điểm lạ là tôi đã can thiệp vào việc bắt cậu ta, đã chui vào U Minh Địa và đổ máu vì cậu ấy. Lúc này tôi đã không còn thờ ơ được nữa. Hoàn toàn không thờ ơ...

Tốc độ cuộc trao đổi trong màn U Minh nhanh hơn câu chuyện ngoài đời thực nhiều. Mà tôi vẫn cứ bị giằng xé giữa Olga và Svetlana.

- Anh Anton, anh đừng bận tâm về những vấn đề của em.

Dù thế nào mặc lòng, tôi bỗng muốn cười phá lên quá. Các vấn đề của nàng giờ đang làm bận lòng hàng trăm người, mà Svetlana có nghĩ cũng chẳng nghĩ được, có nhìn cũng chẳng nhận ra. Song chỉ vừa nhắc đến những vấn đề của người khác - những vấn đề vật vãnh thôi, thì dưới ảnh hưởng của cái phễu đen, cô gái ngay lập tức đã ôm rơm vào người rồi.

- Em biết đấy, có một quy tắc thế này, - tôi mở miệng. - Quy tắc cặp đôi. Em có rắc rối, nhưng anh không nói đến chúng. Một người khác cũng có rắc rối - những vấn đề rất nghiêm trọng. Việc riêng tư của anh ta, nhưng không vì thế mà anh thấy nhẹ lòng hơn.

Nàng đã hiểu. Và tôi thích là nàng đã không lo lắng. Chỉ đính chính: - Những vấn đề của em cũng là riêng tư mà.

- Không hẳn, - tôi nói. - Anh cảm thấy thế.

- Thế còn người kia - anh có thể giúp đỡ người ấy không?

- Mọi người sẽ giúp anh ta, không cần anh, - tôi đáp.

- Anh có chắc thế không? Cảm ơn anh đã lắng nghe em, nhưng chẳng gì có thể giúp được em đâu. Đó là số phận hẩm hiu mà thôi.

- *Cô ấy đuổi tôi đấy à?* - tôi hỏi qua màn đêm. *Lúc này, tôi không muốn chạm vào tri thức của Svetlana.*

- Không, - Olga đáp lời. - Không... Anton, cô ấy linh cảm...

Không lẽ nàng cũng có năng lực của Người-Khác? Hay đó chỉ là một cơn bột phát tình cờ do cái phễu tạo ra?

- *Cô ấy linh cảm thấy điều gì?*

- *Rằng cậu cần cho một nơi khác.*

- *Tại sao lại là tôi?*

- *Cái con mắt dạy điên rồi khát máu kia... ả đòi thương lượng với chính cậu đấy. Với chính cái người đã giết bạn tình của ả.*

Và lúc này, tôi hoàn toàn cảm thấy khó ở. Chúng tôi từng học thêm một khóa chống khủng bố, chủ yếu để khỏi phải sử dụng đến năng lực của Người-Khác khi rơi vào các cuộc ẩu đả hơn thua của người thường, chứ không đòi hỏi phải tác nghiệp thực thụ. Chúng tôi có học qua môn tâm lý khủng bố và trong khuôn khổ ấy thì ả ma nữ hành động rất logic. Tôi là nhân viên đội Tuần đầu tiên gặp ả. Tôi giết sư huynh của ả, làm ả bị thương. Đối với ả, tôi là tập trung hình ảnh của một đối thủ.

- *Đòi lâu chưa?*

- *Gần 10 phút rồi.*

Tôi nhìn vào mắt Svetlana. Đôi mắt khô ráo, bình thản, không hề ngấn lệ. Khổ sở nhất là khi nỗi đau được giấu dưới một bộ mặt bình thản.

- Svetlana, nếu giờ anh đi...?

Nàng nhún vai.

- Ngốc nghếch quá... - tôi nói. - Anh có cảm giác rằng giờ đây em đang cần giúp đỡ. Cho dù là ai đó, ai đó biết lắng nghe. Hoặc ai đó thuận tình ngồi cạnh em và uống tách trà nguội.

Một nụ cười khế, và cái gật đầu mơ hồ.

- Nhưng em nói đúng... còn một người nữa cần được hỗ trợ.

- Anton, anh thật kỳ cục.

Tôi lắc đầu:

- Không kỳ cục đâu. Mà là rất kỳ cục.

- Em có cảm giác... như là em đã biết anh rất lâu rồi, rồi lại cảm thấy như là mới nhìn thấy anh lần đầu. Còn nữa - cứ như thể anh vừa nói chuyện với em, đồng thời lại vừa nói chuyện với một ai nữa khác.

- Ừ, - tôi bảo. - Đúng thế đấy.

- Hay là em điên rồi nhỉ?

- Không.

- Anton... không phải ngẫu nhiên mà anh đến em..

Tôi không đáp. Olga thầm thì điều gì đó, rồi cũng im bật. Cái phễu đồ sộ chậm rãi xoay trên đầu.

- Không phải ngẫu nhiên đâu, - tôi nói. - Anh đến để giúp em.

Nếu như phù thủy Bóng Tối đã tung ra lời nguyền mà theo dõi chúng tôi... Nếu như cái “lời nguyền của người mẹ” kia không phải tình cờ mà là một cú ra đòn có hướng của một kẻ chuyên nghiệp...

Chỉ cần vẩy thêm một giọt căm hận vào đám mây tăm tối trên đầu... Ý chí muốn sống của Svetlana chỉ cần giảm đi đến cực tiểu. Thì thảm họa sẽ xảy ra. Núi lửa sẽ trỗi dậy ở trung tâm Matxcova, vệ tinh chiến đấu sẽ điên cuồng..., virus bệnh cúm sẽ có đột biến...

Chúng tôi im lặng nhìn nhau.

Tôi có cảm tưởng tôi gần như đã hiểu điều gì thực chất đang diễn ra. Đây, lời giải cho mọi chuyện, đang ở ngay cạnh, và mọi ước đoán của chúng tôi đều là ngu ngốc và ngớ ngẩn, cứ bám theo những quy tắc và đường bước cũ mòn mà sếp đã từng bảo phải vứt bỏ đi. Nhưng để làm được như thế lẽ ra cần phải ngẫm nghĩ đôi chút, cần phải dứt ra khỏi sự kiện dù chỉ một giây, chăm chăm nhìn

lên tường trống hoặc vào màn hình tivi vô tư lự, không bị giằng xé bởi mong muốn được giúp đỡ một con người nhỏ bé và hàng chục, hàng trăm ngàn người khác. Không bị chao đảo trong vũng tù tai hại này của sự lựa chọn kinh tởm mà xét ở góc độ nào cũng là đáng ghê tởm, và đối với tôi sẽ có hai lựa chọn khác nhau - hoặc tôi sẽ chết rất chóng vì chường lực của cái phễu, sẽ chìm vào khoảng không xám xịt của cõi U Minh, hoặc sẽ chết mòn chết mỏi, nhen nhóm trong tim ngọn lửa leo lét mờ đục của sự tự khinh miệt chính bản thân mình.

- Sveta, anh phải đi, - tôi nói.

- *Anton!* - không phải Olga, mà là sếp. - *Anton...*

Sếp nói khó nhọc, ấp úng - ngài không thể ra lệnh cho tôi được, tình huống đã rơi vào ngõ cụt của phạm trù đạo đức. Rõ ràng là ả ma nữ đang khăng khăng giữ ý mình, và không muốn thương lượng với ai khác nữa. Nếu lệnh cho tôi ở lại, sếp đang giết chết cậu bé con tin... và vì thế thậm chí không thể ra lệnh. Kể cả đề nghị cũng không thể.

- *Chúng ta sẽ lo việc thoái lui cho anh...*

- *Tốt hơn là hãy báo với con ma nữ kia là tôi đang đến.*

Svetlana đưa tay ra, khẽ chạm vào lòng bàn tay tôi:

- Anh đi hử sao?

- Đến sáng, - tôi nói.

- Em không muốn, - cô gái nói giản dị.

- Anh biết.

- Anh là ai vậy?

Lại thổ lộ về những bí ẩn của vũ trụ một cách gấp gáp? Lại lặp lại

cảnh quay cũ chẳng?

- Anh sẽ kể vào sáng mai. Được không?

- *Anh điên rồi*, - tiếng sắp vọng đến.

- Anh phải đi thật à?

- *Đừng có nói điều đó!* Cảm nhận được ý nghĩ của tôi, Olga quát lên.

Nhưng tôi đã nói:

- Sveta ạ, việc người ta đề nghị em phải làm tàn phế bản thân mình để kéo dài sự sống cho mẹ, việc em từ chối... đó là lựa chọn đúng và hợp lý, phải không? Nhưng giờ em cảm thấy buồn. Rất khổ sở, vì lẽ ra phải hành động không theo lý trí.

- Nếu giờ anh không đi ngay, anh sẽ rất khổ sở?

- Đúng.

- Vậy anh đi đi. Chỉ có điều, hãy quay lại nhé, anh Anton.

Tôi đứng dậy khỏi chiếc bàn, bỏ lại tách trà đã nguội. Quàng xoáy chết chóc lác lác trên đầu chúng tôi.

- Anh nhất định sẽ đến, - tôi bảo. - Và... em hãy tin rằng không phải tất cả đều đã mất hết.

Chúng tôi không nói thêm với nhau câu nào nữa. Tôi bước ra, bắt đầu đi xuống theo bậc cầu thang, đằng sau, Svetlana đóng cửa lại. Một sự im lặng... im lặng chết chóc, đến cả những con chó cũng thấy mệt mà không rên rĩ trong đêm này.

Không có lý trí. Tôi hành động không có lý trí. Nếu như không có một lối thoát mang tính đạo đức thì hãy hành xử một cách thiếu lý trí. Ai đó đã nói với tôi điều này? Hay đó là dòng viết nào trong những

bài học cũ, một lời giảng bỗng được nhớ ra? Hoặc đó là tôi đang tự bào chữa cho mình?

- *Cái phễu...* - Olga thì thầm. Giọng nàng gần như xa lạ, trầm xuống.

Tôi những muốn gục đầu vào vai.

Tôi đẩy cánh cửa cầu thang, nhảy ra mặt hè phủ một lớp băng. Con cú trắng bay vòng trên đầu như một cục lông nhỏ.

Quầng xoáy Tà Giáo đã nhỏ lại, xẹp đi. Không nhiều lắm so với chiều cao nói chung, nhưng bằng mắt nhìn thấy rõ, nhỏ đi độ mét rưỡi, hai mét.

- *Anh biết trước là chuyện này sẽ xảy ra?* - sếp hỏi.

Tôi lắc đầu, vẫn nhìn lên quầng xoáy. Mà vấn đề là ở đâu nhỉ? Tại sao quầng chết kia lại phản ứng tăng độ lớn đối với sự xuất hiện của Ignat, chuyên gia dẫn dắt con người đến với tâm trạng bình ổn dễ chịu, tại sao câu chuyện rời rạc và sự bỏ đi đột ngột của tôi lại khiến nó nhỏ đi như vậy?

- *Đã đến lúc phải thúc vào lưng nhóm phân tích viên rồi,* - sếp bảo. Tôi hiểu, đó là ngài nói với tất cả, không phải với riêng tôi. - *Khi nào thì chúng ta có được giải trình cho những điều vừa xảy ra?*

Một chiếc xe chui ra từ đâu đó ở phía đại lộ Xanh, ánh đèn pha trùm lên tôi, những bánh xe kêu rít lên khi xe vụng về quay đầu chèn qua những đồng nhựa đường vỡ, dừng lại ở cửa cầu thang. Chiếc xe hơi thể thao thấp tè sơn màu cam ấm áp nom thật kỳ quặc giữa những ngôi nhà bê tông cao tầng ứ đọng và trong thành phố, nơi phương tiện vận chuyển xịn nhất vẫn là xe Jip.

Semion ngó ra từ tay lái, gật đầu:

- Ngồi đi. Mình được lệnh đưa cậu đến trong nháy mắt.

Tôi liếc nhìn Olga, và nàng cảm thấy được ánh mắt ấy.

- *Công việc của tôi là ở đây. Cậu đi đi.*

Tôi đi một vòng quanh xe, ngồi vào ghế trước. Ilia ngồi nguênh ngoàng phía sau, tức thị sắp thấy cần phải chi viện cho cặp Hồ - Gấu.

- *Anton, - giọng Olga từ màn U Minh đuổi theo tôi. - Cậu hãy nhớ... hôm nay cậu có một món nợ... Hãy giữ điều này trong óc - mỗi một khoảnh khắc hãy lưu giữ lại...*

Tôi không hiểu ngay ý nàng nói. À yêu nữ nhỏ bé của Tuần Ngày? Cô à có dính dáng gì ở đây nhỉ?

Chiếc xe rồ ga vọt đi, gầm chạm phải những cọc bằng. Semion văng tục mấy câu rất ngọt, xoay tay lái, chiếc xe gầm lên phần nộ, bắt đầu bò nhanh về phía đại lộ.

- Các cậu xoay con xe này của tay dờ ngốc nào đấy? - tôi hỏi. - Thời tiết này mà cưỡi xe này...

Ilia cười hình hích:

- Xuýt...! Boris Ignachevich cho cậu mượn xe của ngài đấy.

- Thật sao? - tôi chỉ hỏi vậy và quay đi. Sếp đi làm bằng xe công BMW. Tôi không biết là ngài lại khoái những trò sành điệu không thiết thực thế này...

- Thật. Antoshka, cậu làm gì nó vậy? - Ilia hát hàm về phía quãng xoáy lơ lửng trên những dãy nhà. - Mình không nhận ra là cậu có những khả năng như thế đâu nhé!

- Mình chả động chạm gì đến nó cả. Chỉ nói chuyện với cô gái thôi.

- Nói chuyện á? Thế còn lên giường - có lên giường hả?

Đó là phong cách giao tiếp của Ilia mỗi khi anh căng thẳng chuyện gì đó. Mà nguyên cớ để căng thẳng thì giờ đây chúng tôi ngập đến tận cổ. Nhưng dẫu sao tôi vẫn cau mày. Có thể là tôi tóm được sự cố tình chọc giận trong câu nói đó, mà cũng có thể đơn giản là nó làm tôi chối tai.

- Không, Ilia, không nên nói thế.

- Xin lỗi, - anh đồng tình ngay tức thời. - Thế cậu đã làm gì?

- Chỉ trò chuyện thôi.

Chiếc xe rút cuộc cũng đã ra đến đại lộ.

- Ngồi chắc nhé, - Semion ra lệnh ngắn gọn. Tôi bị dính chặt người vào ghế. Phía sau, Ilia đang lấy điều thuốc và châm lửa cũng bị lắc lư mạnh.

Độ hai mươi giây sau tôi hiểu ra rằng đoạn đường đi trước đó chỉ là một cuộc dạo chơi tiêu khiển nhẹ nhàng.

- Semion, khả năng gây tai nạn đã được xóa rồi chứ? - tôi quát. Chiếc xe lao qua đêm tối như thể muốn đuổi kịp ánh sáng đèn pha của mình.

- Mình có thâm niên bảy mươi năm cầm tay lái rồi, - Semion khinh khỉnh nói. - Mình từng đưa đoàn xe tải đến Lenigrad trên Con đường Sống^[45] đấy.

Không phải nghi ngờ lời kể của anh chàng, nhưng dù sao tôi cũng nghĩ những chuyến công du ấy không nguy hiểm bằng. Tốc độ

không hải như thế này, bom đạn đối với Người-Khác lại không thành vấn đề. Bây giờ ô tô cũng ít bị nạn hơn rồi, nhưng vẫn bị, với đường sá thì dùng từ tệ hại vẫn còn nhẹ, chiếc xe hơi thể thao của chúng tôi quyết không hợp cho hoàn cảnh này...

- Ilia, có chuyện gì xảy ra ở đó vậy? - gặng rời mắt khỏi chiếc xe tải vừa lách tránh đường chúng tôi, tôi hỏi. - Cậu có nắm được không?

- Sự ngu xuẩn của chúng ta, đấy là điều vừa xảy ra đấy, - Ilia rửa. - Cho dù là ngu xuẩn tương đối... Ban đầu mọi thứ bình thường. Hồ con và Gấu được giới thiệu với phụ huynh cậu bé như những người họ mạc xa, nhưng rất thân quý.

- “Chúng tôi từ Ural đến?” - tôi hỏi, chợt nhớ lại khóa học Giao tiếp với con người và những tình huống làm quen.

- Ừ. Mọi thứ diễn ra suôn sẻ. Nào bày biện ăn uống, chè chén, nếm náp các món đặc sản vùng Ural mua từ... siêu thị gần nhất...

Tôi sực nhớ đến cái túi nặng trĩch mà Gấu xách.

- Đại để là, họ đã tiêu thời gian rất OK, - trong giọng nói của Ilia không phải có vị ghen tị mà đúng hơn là sự tán thưởng đối với đồng sự. - Sáng sủa, ấm áp, có thể ăn no ngủ kỹ. Cậu bé con lúc thì ngồi cùng họ, lúc thì ở phòng riêng... Làm sao ngờ được là nó cũng có khả năng chui vào màn U Minh?

Tôi lạnh toát người.

Phải rồi - làm sao biết được?

Vì tôi đã không thông báo. Không báo cho hai người ấy, không báo lại cho sếp. Không nói với ai cả. Hể hả vì đã lôi được cậu bé ra

khỏi U Minh Địa, tổn một tẹo máu. Tôi là anh hùng. Một tay phá đá và trời!

Ilia không nghi ngờ gì cả, tiếp:

- Con ma nữ xích cậu ta bằng Tiếng Gọi. Rất trúng đích, hai người của ta chẳng cảm thấy gì. Và xích rất chặt... cậu bé thậm chí không thốt ra được tiếng nào. Cậu ta chui vào U Minh Địa và leo lên mái nhà.

- Hà?

- Đi men theo các ban-công, lên đến mái chỉ có ba tầng gác thôi. Con ma nữ đã đợi ở đó. Thêm nữa, ả ta biết rằng cậu bé được bảo vệ, tóm được là nó chơi bài ngựa ngay. Hiện giờ, bố mẹ cậu bé đang ngủ rất say, ả ma đứng ôm cậu bé, Hồ con và Gấu đang điên đầu.

Tôi im lặng. Không còn gì để nói ở đây nữa.

- Sự ngu xuẩn của chúng ta, - cuối cùng Ilia vẫn kết luận. - Mà cũng là sự trùng hợp bất hạnh của số phận. Cậu bé này chưa được bên nào thu nạp, ai mà biết cậu ta có thể chui vào đó chứ?

- Mình biết.

Có thể, đó là những hồi tưởng. Có thể, là sự sợ hãi trước một cuộc đua xe điên cuồng sắp xảy ra trên đường quốc lộ. Nhưng tôi đã nhìn vào màn U Minh.

Những người thường thật sững, họ không nhìn thấy U Minh Địa - không bao giờ nhìn thấy! Mà họ cũng khổ vì không có khả năng nhìn thấy nó.

Màn trời sâu thẳm xám xịt chưa từng có và chẳng có những vì sao, bầu trời nhầy nhầy như thạch, sáng lên bởi một thứ ánh sáng

mờ đục chết chóc. Những bóng người mềm oặt đi, tan biến - cả những dãy nhà có những bức tường mang tấm thảm rêu xanh loang lổ, cả những thân cây mà cành lá ngả nghiêng không phải vì sức gió, cả những bóng đèn đường mà bên trên có những con chim của thế giới U Minh đang bay liệng, khe khẽ đập những đôi cánh ngắn ngủn. Những chiếc xe hơi đi ngược chiều - chầm chậm, chầm chậm, những con người bước đi - chân đặt xuống đường khó nhọc. Mọi vật đều qua một màng lọc ánh sáng, mọi thanh âm đều phải qua hai nút bông ở tai. Cảnh phim câm đen trắng, sự cách tân của ngài đạo diễn phê phớt xoi thớt. Là thế giới nơi chúng tôi tìm kiếm nguồn công lực. Là thế giới đang uống dần cuộc sống của chúng tôi. Thế giới U Minh. Vào đó thế nào, ra khỏi đó sẽ như vậy. Màn tối xám tạo nên một vỏ bọc quanh người ta, ngày càng lớn cho đến suốt cuộc đời, lôi ra khỏi người ta cái hạt nhân mà con người gọi là tâm hồn và ghé răng cắn thử. Cho đến khi ta cảm thấy được mình đang vụn vỡ trong hàm của cối U Minh, cảm nhận được cơn gió lạnh thấu xương, tê buốt như nọc rắn... là khi ấy, ta đã trở thành Người-Khác.

Rồi ta phải chọn đứng về phía ai.

- Cậu bé vẫn còn trong U Minh Địa à - tôi hỏi.

- Tất cả bọn họ đang ở đó - Ilia chui vào màn tối theo tôi. - Anton, tại sao cậu không nói?

- Mình không nghĩ ra. Không nghĩ là quan trọng. Mình đâu phải lính chiến, Ilia.

Ilia lắc đầu.

Chúng tôi không biết cách, hầu như không biết cách trách móc nhau. Nhất là, nếu ai đó thực chất là có lỗi. Không cần phải khiến

trách, sự trừng phạt luôn ở kề bên chúng tôi. Mãn U Minh cho chúng tôi sức mạnh mà con người không có được, cho chúng tôi cuộc sống mà theo khái niệm của người thường, là bất tử. Nhưng nó cũng lấy đi tất cả nếu đến số.

Trong một ý nghĩa nào đó, tất cả chúng tôi đang sống - nợ. Không chỉ những con ma-cà-rồng và người-sói luôn cần phải giết chóc để kéo dài sự tồn tại kỳ quái của mình. Những môn đồ Bóng Tối không cho phép mình được làm điều Thiện. Còn chúng tôi thì ngược lại.

- Nếu tôi không thành công... - tôi không nói trọn câu. Chẳng nói thì cũng đã rồi.

Chương 8

Nhìn qua màn U Minh, cảnh ấy thậm chí còn đẹp. Trên mái nhà, cái mái chắc chắn của “căn nhà có chân” kỳ quái, những vệt sáng nhiều màu đang cháy rực. Điều duy nhất có màu sắc ở đây là cảm xúc của chúng ta. Những cảm xúc giờ đây có nhiều quá thể.

Mà chói lòa nhất là một cột lửa đỏ tía xuyên thủng bầu trời - đó là sự hãi hùng và nổi giận dữ của ả ma nữ.

- Mạnh đấy, - Semion nói ngắn gọn, nhìn lên phía mái nhà và lấy chân đạp cửa xe. Thở dài và bắt đầu cời bót đồ.

- Cậu sao thế? - tôi hỏi.

- Mình lên đó theo bờ tường... theo các ban-công đây. Cũng khuyên cậu thế, Iliia ạ. Nhưng cậu đi trong U Minh Địa ấy, dễ hơn.

- Thế cậu định sao?

- Như thường thôi. Ít có cơ bị ả phát hiện hơn. Mà các cậu đừng lo... mình sáu mươi năm trời luyện môn leo núi. Từng gỡ cờ Hitler khỏi đỉnh Elbruce^[46]. - Semion đã cời đồ, chỉ còn độc cái áo sơ mi, vứt quần áo vào cốp xe. Một câu bùa chú bảo hộ ngăn ngui được tung theo, bao phủ cả mớ đồ, cả con xe bánh chọe.

- Cậu chắc không? - tôi quan tâm.

Semion nhếch mép cười, co người lại, và đứng lên ngồi xuống

vài lần, xoay xoay hai tay như vận động viên thể dục đang khởi động. Rồi chạy từng bước nhỏ khoan thai về phía dãy nhà. Một bông tuyết nhẹ rơi lên vai anh.

- Cậu có trèo không? - tôi hỏi Ilia. Cách trèo theo bờ tường của tòa nhà trong U Minh Địa thì tôi biết, về mặt lý thuyết. Thế còn leo lên trong đời thường, lại còn chả có phương tiện gì sắt thì...

- Phải trèo thôi, - Ilia khẳng định không được mạnh mẽ cho lắm. - Hồi anh bơi dưới kênh ngầm của dòng Yauza^[47] mười phút, tôi cũng từng nghĩ anh không thoát được.

- Ba mươi năm chuyên nghề lặn, - tôi rầu rĩ nói.

- Bốn mươi năm... Mình đi đây, Anton. Thế cậu sao, đi thang máy à?

- Ừ.

- Thế thì đi đi... đừng câu giờ.

Cậu ta bước sang màn U Minh rồi chạy theo dấu Semion. Có lẽ họ sẽ leo lên theo các bờ tường khác nhau, nhưng tôi chẳng muốn tìm hiểu xem ai đi theo bờ tường nào nữa. Tôi có cách thức của tôi, mà cũng không thể nói là sẽ dễ dàng hơn.

- *Ngài nhận tôi làm gì, hỡi sếp...* - tôi thầm nói, chạy về phía cửa cầu thang. Tuyết lạo xạo dưới chân, máu chảy giàn giụa trong tai. Vừa chạy, tôi vừa lôi súng ra khỏi bao, tháo chốt an toàn. Chỉ mong tìm được thời cơ - bắn trúng, ra tay trước con ma mà không phạm vào cậu bé.

- Chẳng chóng thì chầy anh vẫn cứ sẽ được nhận thôi, Anton ạ. Nếu không phải chúng ta thì là Tuần Ngày. Mà bọn hần cũng có cơ

hội tiếp nhận anh đấy chứ.

Tôi không thấy ngạc nhiên là sắp theo dõi tôi. Thứ nhất, sự việc này nghiêm trọng. Thứ hai - dù sao ngài cũng là sư phụ đầu tiên của tôi.

- Thừa Boris Ignachevich, nếu có chuyện gì... - tôi kéo phéc-mơ-tuya áo khoác, nhét súng ra sau lưng, nhồi nòng súng vào thắt lưng.
- thì về Svetlana...

- Đã sát hạch bà mẹ cô ta đến cùng rồi, Anton. Không phải. Bà ta không có khả năng ra lời nguyện. Không có một chút công lực nào.

- Không, tôi nói chuyện khác cơ, Boris Ignachevich ạ... tôi nghĩ là... Tôi không hề thương hại cô ấy.

- Nghĩa là sao?

- Tôi không biết nữa. Nhưng tôi không thương hại cô ấy. Không khen xã giao... Không biện hộ, bào chữa...

- Rõ rồi.

- Còn bây giờ... xin ngài biến cho. Tôi làm việc tôi.

- Được. Xin lỗi là đã đẩy anh vào cuộc chiến. Chúc anh thành công, Anton.

Trong trí nhớ của tôi, sắp chưa từng xin lỗi ai hết, chưa bao giờ. Nhưng tôi chẳng còn thời gian để ngạc nhiên, thang máy rút cuộc cũng đã đến.

Bấm nút tầng trên cùng, tôi nhận ra hai cái nút tai nghe lủng lẳng đầu dây. Lạ nhỉ, nhạc đang bật. Tôi bật player khi nào nhỉ?

Sẽ là điềm gì đây?

*Mọi điều sẽ được giải quyết sau, với một số người hẳn chẳng là ai cả
Vớ tôi - hẳn là ông chủ
Tôi đứng trong bóng tối, với một số người tôi như cái bóng.
Vớ những người khác - tôi vô ảnh vô hình.*

Tôi mê mẩn “Piknik”. Không biết người ta có kiểm tra xem Shliarsky^[48] có phải là Người-Khác không nhỉ? Có khi cũng nên kiểm tra... À mà cũng có thể chẳng cần. Cứ để ông ta hát thì hay hơn.

*Tôi nhảy thì lỡ nhịp, tôi làm cái gì cũng sai quy cách
Mà chẳng hề nuối tiếc
Tôi hôm nay giống như cơn mưa chưa rơi
Như bông hoa chưa nở hết
Tôi, tôi, tôi, - tôi vô ảnh.
Tôi, tôi, tôi - tôi vô hình.
Gương mặt chúng ta như khói sương, gương mặt chúng ta như khói
sương
Và chẳng ai biết được ta sẽ giành phần thắng bằng cách nào...*

Có thể coi câu cuối ấy là một điềm báo tốt lành không?

Thang máy dừng lại.

Lao ra khoảng chiếu nghỉ của tầng trên cùng, tôi nhìn vào cái lỗ vuông trên trần. Khóa bị phá, đúng là bị phá - cái dây chạc bị đập bẹp và kéo căng ra. À ma nữ không liên can gì đến trò này, à ta chắc hẳn bay lên mái nhà. Cậu bé lên đó theo đường ban-công. Nghĩa là Hổ con hoặc Gấu. Mà chắc là Gấu, chứ nếu là Hổ con thì cô đã phá cả cái tấm đệm.

Tôi giăng áo khoác, vút ra sàn cùng với cái máy player đang làm nhảm. Chạm vào khẩu súng sau lưng - nó nằm chắc. Nghĩa là sao, phương tiện kỹ thuật là nhảm nhí à? Để rồi xem, Olga, rồi xem.

Tôi ném cái bóng của mình lên cao, chiếu vào không gian. Đu người lên và trượt mạnh vào cái bóng. Chui vào màn U Minh, tôi trèo theo cái thang gỗ. Màng rêu xanh bám quanh song sắt, giăn ra dưới những ngón tay và muốn chuồi đi.

- Anton!

Tôi nhảy phóc ra mái nhà, thậm chí hơi rùn người lại - gió mới mạnh làm sao. Gió ào ào, điên cuồng, băng giá. Như thể tiếng vọng của gió từ thế giới con người, lại cũng như thể thói đồng đánh của thế giới U Minh. Lúc này, căn phòng hộp nhô lên phía trên mái nhà của buồng thang máy đang che chắn cho tôi khỏi cơn gió, nhưng chỉ cần bước thêm một bước thôi là sẽ cóng lạnh thấu xương.

- Anton, bọn mình ở đây!

Hồ con đứng cách độ chục mét. Tôi nhìn cô, và một thoáng cảm thấy tị nạn - cô nàng có vẻ như không cảm thấy lạnh chút nào.

Những người-sói và phù thủy lấy đâu ra khối lượng cơ thể để thay hình đổi dạng, tôi không biết. Tuồng như không phải lấy từ màn U Minh, mà cũng chẳng phải từ thế giới người thường. Trong thân thể của con người, cô gái nặng độ năm mươi cân, có thể là hơn một chút. Cơ thể Hùm cái trẻ trung đang đứng thẳng chờ xung trận trên mái nhà phủ băng kia nặng khoảng một tạ rưỡi. Quầng sáng của con hổ sáng lòe màu da cam, trên bộ lông tóe ra những tia sáng bình thản, chậm rãi. Cái đuôi đều đặn quạt phải, quạt trái, chân phải dang trước nhịp nhàng cào xước đồng ma-tít. Chỗ này mái nhà bị thủng

trơ cả bê-tông... có ai đó hồi mùa xuân đã bỏ lại...

- Lại gần hơn đi, Anton, - Hùm cái gầm lên, không ngoảnh lại. - Nó kia!

Gấu đứng gần ả ma nữ hơn Hồ con. Cậu ta nom còn dữ tợn hơn nhiều. Lần này trong khi biến hình, cậu ta chọn lột Gấu Trắng, mà khác với những cư dân gấu của vùng Bắc Cực, lại là con gấu trắng muốt như tuyết, giống trong những bức tranh truyện trẻ em. Không, có khi cậu ấy vẫn là phù thủy chứ không phải một người lột thú bị thuần hóa. Người-sói thường bị bó gọn trong một, cùng lắm là hai dạng lột, còn Gấu thì tôi đã từng nhìn thấy trong cả lột gấu nâu chân khuỳnh, hồi chúng tôi tổ chức vũ hội hóa trang cho đoàn đại biểu đội Tuần từ Mỹ sang, và cả trong bộ dạng gấu nâu Bắc Mỹ trong những giờ biểu diễn thao tác biến hình.

Ả ma-cà-rồng đang đứng sát mép sân thượng.

Ả đã yếu sức, yếu đi rõ rệt so với buổi chạm trán đầu tiên với tôi. Khuôn mặt nhợt gầy hơn, má hóp. Ở giai đoạn đầu tiên điều chỉnh cơ thể, ma-cà-rồng hầu như không ngừng cần đến máu tươi. Nhưng không nên bị đánh lừa bởi vẻ bề ngoài - vẻ kiệt quệ của cô nàng chỉ là bề ngoài khiến ả day dứt, chứ sức mạnh thì không mất. Vết bồng trên mặt đã gần như khỏi, dấu vết để lại cũng khó thấy.

- Mày! - Giọng ả hân hoan. Một vẻ hân hoan kỳ lạ, cứ như thể không phải gọi tôi đến để thương lượng mà là để cắn xé tôi.

Egor đứng trước mặt con ma, ả dùng cậu làm bình phong trước mấy người lính cơ động. Cậu bé đang ở trong màn tối mà ả ma nữ đã tạo ra, và vì vậy, cậu không bị choáng ngất. Đứng lặng, bất động, lúc nhìn tôi, lúc nhìn sang Hồ con. Rõ ràng là cậu hy vọng ở chúng

tôi hơn cả. Ả ma một tay túm ngang ngực chú bé, ghì sát mình, tay kia với những vuốt sắc xòe ra, chặn nơi cổ họng cậu. Đánh giá tình thế này không khó. Thế bí. Thêm nữa, đối với cả hai phía. Chỉ cần Hổ con hoặc Gấu tấn công ả ma, thì ả sẽ chỉ bằng một cái phất tay đã có thể vật đầu cậu bé. Mà thế thì không còn phương cứu chữa, kể cả với công lực của chúng tôi. Ngược lại, ả mà giết cậu bé thì không ai trong chúng tôi sẽ kiềm chế nữa.

Không nên dồn kẻ thù vào góc. Nhất là khi bạn định tiêu diệt hắn.

- Cô muốn tôi đến. Tôi đã đến rồi đây, - tôi giơ tay thể hiện rằng trong tay tôi không có gì hết. Bước lên phía trước. Khi tôi đứng vào giữa Hổ con và Gấu, ả ma nữ nhe nanh:

- Đứng lại!

- Tôi không mang liễu hoàn diệp, không có bùa chiến. Tôi không phải phù thủy. Và không làm gì được cô.

- Bùa! Cổ mày có bùa!

À ra vậy...

- Bùa này không liên quan gì đến cô cả. Đây là mẫu bùa bảo vệ tôi khỏi thế lực cao hơn cô nhiều.

- Tháo ra!

Ây dà, thật là dở... thật rất dở... Tôi lần lên dây chuyền, giật mẫu bùa và vứt xuống dưới chân. Lúc này thì, nếu muốn, Zavulon có thể tác động lên tôi.

- Tháo rồi. Bây giờ nói đi. Cô muốn gì?

Ả ma quay đầu - cái cần cổ dễ dàng quay một vòng 360 độ. Ô hô! Tôi thậm chí còn chưa từng nghe về chuyện này... và những chiến

binh của chúng tôi rõ ràng cũng thế. Hồ con buột miệng gầm gừ.

- Có ai đó đang đột nhập vào đây! - giọng con ma vẫn là giọng người, cái giọng the thé hoảng loạn của một đứa non nớt ngốc nghếch tình cờ có được sức mạnh và quyền năng. - Ai vậy? Đứa nào?

Ả dùng tay phải, nơi ả đang xòe dài móng sắc, ấn vào cổ cậu bé - tôi rùng mình tưởng ra cảnh gì sẽ xảy đến nếu chỉ một giọt máu thôi rỉ ra. Con ma nữ sẽ mất tự chủ! Dùng bàn tay còn lại với động tác kết tội vụng về, ả ma chỉ về phía mép sân thượng.

- Bảo nó ra đi!

Tôi thờ dài, gọi:

- Ilia, ra đi...

Ở mép sân thượng có những ngón tay ngoắc vào. Một tích tắc sau Ilia nhảy qua hàng rào thấp, đứng vào bên cạnh Hồ con. Cậu ta nấp ở chỗ nào thế nhỉ? Trên mái ban-công à? Hay treo lơ lửng dính vào những dây rêu xanh thẫm?

- Ta biết ngay mà! - ả ma hoan hỉ nói. - Đồ dối trá!

Còn Semion thì có vẻ như cô ả không cảm nhận được. Có thể vì cậu bạn lạnh lùng của chúng tôi đã gần 100 năm luyện thuật ninja?

- Chả đến lượt cô nói về dối trá.

- Ta? Trong đôi mắt con ma thấp thoáng cái gì đó của con người, một thoáng thôi. - Ta biết cách lừa dối, còn các người thì không!

Thôi được. Thôi được, mi biết cách, còn chúng ta thì không. Cứ tin thế và cứ hy vọng thế đi. Nếu mi cho rằng khái niệm “trí trá để cứu rỗi” chỉ dùng cho những nhà truyền giáo thì cứ việc mà tin thế.

Nếu mi nghĩ rằng “*cái Thiện phải đi kèm nắm đấm*”^[49] chỉ có trong những vần thơ cũ của nhà thơ bị báng bổ - thì cứ hy vọng đi.

- Cô muốn gì? - tôi hỏi.

À ta lặng đi giây lát như thể chưa từng nghĩ trước về điều ấy:

- Sống!

- Điều này thì đã muộn rồi. Cô đã chết.

À ma một lần nữa lại nhe nanh múa vuốt:

- Thật sao? Thế người chết thì biết vật đầu người nhĩ?

- Đúng. Chỉ có người chết mới biết làm điều đó.

Chúng tôi nhìn nhau, và cảnh này thật kỳ quặc, như một cảnh bài trí trong nhà hát, và cả lời thoại cũng kỳ quái, bởi chúng tôi không bao giờ có thể hiểu được nhau. À ta là cương thi. Cuộc sống của à là mạng sống của người khác. Tôi thì còn sống. Nhưng từ góc độ nhìn của cô à, mọi điều lại ngược lại.

- Ta không có lỗi trong việc ấy, - giọng à bỗng trở nên bình tĩnh, ôn tồn. Và bàn tay đặt trên cổ Egor đã mềm đi. - Các người, các người tự xưng là Tuần Đêm... những người không ngủ ban đêm, những người cho rằng mình có quyền bảo vệ thế giới khỏi ảnh hưởng của Bóng Tối. Thế các người ở đâu khi con ma uống máu ta?

Gấu bước lên trên một bước. Một bước nhỏ, như thể không bước bằng những cẳng chân khổng lồ của mình mà chỉ hơi trượt đi vì sức gió. Tôi cứ ngỡ cậu ta sẽ trượt như thế thêm hàng chục phút nữa, giống như cậu ấy đã trượt cả tiếng đồng hồ trong khi chúng tôi lờ đi qua tiếng lại. Cứ thế cho đến lúc cậu ta thấy cơ hội đến. Lúc ấy cậu chàng sẽ nhảy... hoặc nếu may mắn, chú bé sẽ giằng được ra

khỏi tay con ma nữ và thoát thân với đôi giẻ xương sườn gãy.

- Chúng tôi không thể theo dõi hết tất cả mọi người, - tôi nói. - Đơn giản là không thể.

Có điều đáng sợ là... tôi bắt đầu thấy thương hại cô ả. Không phải là thương hại cậu bé bị dính vào trò chơi của Ánh Sáng và Bóng Tối, không phải cô gái Svetlana bị câu bùa chú lơ lửng treo trên đầu, không phải thương hại cái thành phố vô tội bị tấn công bởi bùa chú ấy. Là tôi thương hại con ma-cà-rồng. Bởi lẽ, quả thực chúng tôi đã ở đâu chứ, khi ấy? Chúng tôi vẫn tự xưng là Tuần Đêm...

- Nhưng dù gì thì cô cũng có sự lựa chọn chứ, - tôi tiếp - Và cô đừng có nói rằng không phải vậy nhé. Việc hớp hồn chỉ xảy ra theo sự thỏa thuận đôi bên. Cô có thể chết. Chết một cách trung thực. Như một con người.

- Một cách trung thực? - ả ma lắc đầu, hất mớ tóc sang hai vai. Semion đâu rồi nhỉ... không lẽ lên tầng thượng của ngôi nhà 20 tầng lại khó vậy sao? - Ta đã có thể muốn... một cách trung thực. Thế còn cái người... người đặt bút ký vào giấy phép... người đã biến ta thành đồ nhắm của ma-cà-rồng? Gã ấy hành xử có trung thực không?

Nhân danh Ánh Sáng và Bóng Tối...

Ả không chỉ là nạn nhân của con ma điên. Ả đã bị đưa vào danh sách trở thành con mồi theo sự lựa chọn của lá thăm mù quáng của số phận. Ả không có được số phận riêng của mình ngoài việc hiến mạng sống để kéo dài cuộc sống của người khác. Và chỉ có gã trai đã đổ gục dưới chân tôi, bị cái dấu đăng ký đốt cháy biến thành một

đống tro xương, là yêu ả. Quả thực đã yêu... và gã đã không hút hồn vía người khác mà biến cô nàng thành một kẻ ngang hàng với mình.

Những cương thi không chỉ biết vật đầu người, mà còn biết yêu. Điều kinh khủng là tình yêu của chúng cũng vẫn cần đến máu.

Gã đành phải bao che cho cô ả, vì gã đã biến cô nàng thành một ma-cà-rồng bất hợp pháp. Gã cần phải nuôi cô ả - mà chỉ có thể bằng máu tươi, chứ không phải bằng những chai máu truyền dịch phân phối của những người hiến máu ngây thơ nọ.

Và thế là xảy ra cuộc săn người trái phép trên đường phố Matxcova, rồi chúng tôi, những người bảo hộ Ánh Sáng, đội Tuần Đêm vinh quang, những kẻ khiến người thường thành nạn nhân của Bóng Tối, đã náo loạn cả lên.

Điều đáng sợ nhất trong chiến tranh là sự thấu hiểu kẻ thù. Thấu hiểu - có nghĩa là tha thứ. Mà chúng ta không có quyền đó... không có quyền ấy từ thuở sơ khai.

- Nhưng dù gì, cô vẫn có quyền lựa chọn cơ mà, - tôi nói. - Từng có. Sự phản bội của người khác không phải là nguyên nhân cho sự phản trắc của bản thân.

Ả ta khế cười.

- Đúng đúng,... đồ đệ thiện tâm của Ánh Sáng ạ... Đương nhiên. Người nói đúng. Và người có thể một ngàn lần nhắc lại rằng ta đã chết. Rằng hồn vía ta đã cháy, đã bị tiêu tán trong cõi U Minh. Nhưng có điều, hãy giải thích cho ta, kẻ đề tiện độc ác kia, ta và người khác gì nhau? Nói làm sao cho ta tin được nhá...

Ả ma cúi đầu xuống nhìn vào mặt Egor. Nói, về tin cậy, gần như bạn hữu thân tình:

- Còn mày nữa, thằng bé này... mày có hiểu tao không? Nói đi. Trả lời một cách trung thực, đừng có để ý đến... những cái móng này. Tao không câu đâu.

Gấu đã trượt lên. Còn chút nữa thôi. Và tôi cảm nhận được những cơ bắp của cậu ta căng ra, cậu ta đang chuẩn bị nhảy.

Semion đã xuất hiện sau lưng con ma nữ - không một tiếng động, uyển chuyển mà cũng rất nhanh nhẹn - làm sao cậu ta biết cách di chuyển thần tốc như thế trong thế giới con người nhỉ?

- Ôn con, tỉnh dậy đi! - ả ma vui vẻ nói. - Trả lời đi! Có điều phải thật trung thực! Và nếu mày nghĩ là thằng kia đúng, tao sai... nếu mày thực tâm tin vào điều đó thì tao sẽ thả mày.

Tôi bắt gặp ánh mắt của Egor.

Hiểu rằng cậu bé sẽ đáp lời.

- Chị cũng... đúng.

Trống rỗng. Lạnh toát. Không còn sức lực để có được cảm xúc nào nữa. Cứ để cảm xúc thoát ra, cứ để chúng cháy lên thành đồng lửa mà người thường không nhìn thấy được.

- Cô muốn gì? - tôi hỏi? - Muốn tồn tại? Thì được... cô đầu hàng đi. Sẽ có phiên tòa, một phiên tòa chung của các đội Tuần...

Ả ma nhìn tôi. Lắc đầu:

- Không... Ta không tin vào tòa án. Không tin vào Tuần Đêm lẫn Tuần Ngày.

- Vậy cô gọi tôi đến làm gì? - tôi hỏi. Semion đang đến gần ả ma, càng lúc càng gần hơn...

- Để trả thù, - Ả nói giản dị. - Người giết bạn ta. Ta sẽ giết bạn

người ngay trước mắt người. Thế rồi sẽ... thử kết liễu đời người. Nhưng kể cả không giết được người đi nữa, - ả mỉm cười. - thì người sẽ bị giày vò vì đã không cứu được thằng bé. Đúng vậy chưa? Gã Tuần? Các người cứ ký vào các giấy phép mà không nhìn vào mặt người. Song nếu phải nhìn mặt con người thì lương tâm lại trỗi dậy... toàn bộ lương tri giả dối, rẻ tiền, đẽo cang của các người...

Semion phi thân.

Và cùng một lúc với cậu ấy là Gấu.

Cảnh đó rất đẹp, và nhanh hơn đạn bắn, nhanh hơn bất kỳ một câu chú nào, bởi lẽ, cuối cùng chỉ còn lại cái cơ thể biết xuất chương, và kỹ năng được rèn luyện 20, 40, 100 năm trời...

Còn tôi cũng lôi súng từ sau lưng ra, nhả đạn, dù biết rằng viên đạn sẽ di chuyển chậm chậm và lười nhác, “một cảnh đóng chậm quay nhanh” từ đoạn phim hành động rẻ tiền, để cho ma nữ một cơ hội né đạn và cơ hội giết chóc...

Semion xoạc cước trên không như thể bay lên một bức tường kính, bò trên một tấm bình phong vô hình, đồng thời bước vào màn U Minh. Gấu quăng người - cậu ta nặng cân hơn nhiều.

Viên đạn long lanh như một con chuồn chuồn bò đến gần ả ma, bung thành cánh hoa lửa và biến mất.

Nếu như đôi mắt ma nữ không chậm chậm mở to đầy thắc mắc thì tôi đã ngã vòng bảo hộ do chính ả tung ra. Mặc dù đó là đặc quyền riêng của những phù thủy cao tay.

- Đó là do ta bảo hộ... - từ đằng sau vang lên giọng nói.

Tôi ngoảnh lại - và gặp ánh mắt Zavulon.

Kỳ lạ là ả ma nữ không hoảng sợ. Kỳ lạ nữa là không giết Egor. Cuộc tấn công bất thành và sự xuất hiện của phù thủy Bóng Tối đối với ả là sự bất ngờ lớn hơn so với chúng tôi nhiều, bởi lẽ tôi đã lường... đã đợi điều gì đó tương tự sau khi tháo mẩu bùa.

Tôi cũng chẳng ngạc nhiên là lão ta đến nhanh vậy. Tà giáo có những con đường riêng của mình. Nhưng không hiểu sao lại là Zavulon, quan sát viên của Bóng Tối lại khoái cảnh dàn xếp còn con này hơn là việc túc trực ở bộ tham mưu chúng tôi? Lão bỏ mối quan tâm đến Svetlana và cái quầng xoáy treo trên đầu nàng rồi chẳng? Lão đã hiểu được điều gì đó mà chúng tôi chưa chạm tới được chẳng?

Thói quen tính toán chết tiệt của tôi! Lính cơ động không có thói quen ấy, xét theo bản chất công việc của họ. Bản năng của họ là phản ứng không chậm trễ với nguy hiểm, chiến đấu, thắng hoặc thua.

Ilia đã rút cây côn thuật. Ánh quang tím bọt hơi sáng quá so với một phù thủy cấp độ ba, và lại hơi đều màu để có thể tin được vào một cú chưởng lực bất ngờ. Chắc là sắp tự tay nạp năng lượng cho cây côn.

Có nghĩa là, sắp đã lường trước?

Có nghĩa là, lường được sự ra mặt của ai đó ngang tài ngang lực với ngài?

Cả Hồ con và Gấu đều không thay lốt. Phép thuật của họ không cần đến binh khí, kể chi đến lốt người. Gấu vẫn nhìn ả ma như trước, hoàn toàn lơ lửng Zavulon. Hồ con đã đứng cạnh tôi. Semion xoa xoa thắt lưng, khoan thai đi vòng quanh ả ma, thách thức

chường ra trước mặt ả. Lão phù thủy Bóng Tối cậu ta cũng để mặc cho chúng tôi.

- Chúng? - Hồ con gầm gừ.

Tôi thậm chí không hiểu ngay điều cô bạn tâm.

- Chúng do ta bảo hộ. - Zavulon nhắc lại. Lão thu mình trong chiếc áo bành-tô đen méo mó, đầu đội chiếc mũ bê-rê lông màu thẫm nhàu nhĩ. Lão phù thủy giấu tay vào túi, nhưng không hiểu sao tôi chắc rằng trong đó chẳng có gì cả, không bùa ngải, không súng ống.

- Người là ai? - Ả ma quát lên. - Người là ai?

- Người bệnh vực và bảo hộ mi, - Zavulon nhìn tôi, mà cũng thậm chí không nhìn tôi mà chỉ liếc qua thôi. - Ta là ông chủ của mi.

Lão ta sao vậy, điên chắc? Ả ma nữ không hiểu gì cả về việc phân chia lực lượng. Ả như đạn lên nòng. Ả đang chuẩn bị chết... kết thúc sự tồn tại. Giờ thốt nhiên lại có cơ sống sót - nhưng cái giọng điệu ấy...

- Ta không có ông chủ! - cô gái - kẻ mang trong mình sự sống là cái chết của người khác, bật cười. - Dù người là ai, người của Ánh Sáng hay Bóng Tối, hãy khắc tâm điều ấy! Ta không có và sẽ không có ông chủ!

Ả ta bắt đầu lùi đến mép mái nhà, lùi theo cả Egor. Vẫn như trước đó - một tay giữ, tay kia chặn ngang họng. Con tin... đó là nước cờ hay chống lại lực lượng Ánh Sáng.

Mà cũng có thể, chống cả lực lượng Bóng Tối?

- Zavulon, chúng tôi đồng ý, - tôi nói. Buông tay chạm vào tấm

lưng đang rướn căng của Hồ con. - Cô ta là của ông. Hãy bắt lấy cô ta - hện ra Tòa nhé. Chúng ta tôn trọng Giao Ước.

- Ta sẽ bắt chúng... - Zavulon nhìn trừng về phía trước. Gió tấp vào mặt lão, nhưng đôi mắt không chớp của lão phù thủy vẫn mở to, như thể chúng được nặn từ thủy tinh - Cả mụ đàn bà lẫn thằng bé là của chúng ta.

- Không. Chỉ con ma nữ thôi.

Lão ta rút cuộc cũng hạ cố nhìn tôi:

- Hỡi môn đồ Ánh Sáng, ta chỉ lấy cái gì thuộc về ta. Ta tôn trọng Đại Ước. Mụ đàn bà và thằng bé - là của chúng ta.

- Ông mạnh hơn mỗi người trong chúng tôi, - tôi nói. - Nhưng ông đơn độc, Zavulon.

Phù thủy ma giáo lắc đầu, và mỉm cười - buồn bã, thương hại.

- Không đơn độc, Anton Gorodetsky ạ.

Bọn họ đã bước ra khỏi khoảng tường buồng thang máy, một chàng trai và một cô gái. Hai người đều quen thuộc đối với tôi. Trời ạ, người quen.

Alisa và Piotr. Hai phù thủy của Tuần Ngày.

- Egor! - Zavulon khẽ gọi. - Cậu có hiểu sự khác biệt giữa chúng ta không? Cậu cảm thấy thích thuộc về bên nào hơn?

Cậu bé im lặng. Nhưng có thể im chỉ vì móng sắc của ma nữ đang nằm trên cổ.

- Chúng ta có chuyện à? - Hồ con hỏi tôi bằng giọng gừ gừ của mèo.

- Ừ, - tôi xác nhận.

- Các vị quyết sao? - Zavulon hỏi. Những nhân viên đội Tuần của lão tạm thời vẫn giữ im lặng, không can thiệp vào những gì đang diễn ra.

- Tôi không thích, - Hồ con nói. Cô nhích đôi chút về phía Zavulon, đuôi quạt vào đầu gối tôi không chút thương xót. - Tôi rất không thích quan điểm của Tuần Ngày trong vấn đề này...

Đó rõ ràng là ý kiến của cả cô và Gấu - khi họ là cặp đôi tác chiến, thì thường một trong hai phát biểu quan điểm chung. Tôi ngó Ilia - anh quay tít cái côn trên ngón tay và mỉm cười: bất thường, mơ màng. Như một chú bé con thay vì dùng súng nhựa lại mang đến hội chơi một khẩu cối có đạn. Tất nhiên đối với Semion thì chẳng có chuyện gì quan trọng. Anh phớt lờ các tiểu tiết. Bảy mươi năm chuyên nghề chạy trên các mái thượng...

- Zavulon, ông thay mặt Tuần Ngày phát biểu? - tôi hỏi.

Một bóng do dự thoáng qua xuất hiện trong mắt lão ma giáo.

Có gì đang xảy ra thế này... Tại sao Zavulon lại rời bộ chỉ huy của chúng tôi, coi nhẹ việc kiểm soát và khả năng lôi kéo về Tuần Ngày một gã phù thủy giấu mặt cực kỳ cao tay ẩn? Khả năng ấy thường không ai bỏ qua - kể cả vì một con ma nữ và chú bé có công lực cao siêu tiềm ẩn trong người. Tại sao Zavulon lại chấp nhận đối đầu?

Và cố gì, cố gì mà lão không muốn (điều này tôi thấy rõ, không còn nghi ngờ gì nữa!) - đứng ở tư thế đại diện cho toàn thể Tuần Ngày?

- Ta tuyên bố ở vị thế cá nhân, - Zavulon nói.

- Như vậy giữa chúng ta có một bất thuận cá nhân nhỏ, - tôi đáp.

- Đúng.

Lão ta không muốn liên lụy đến các đội Tuần. Giờ đây, chúng tôi - chỉ là những Người-Khác, cho dù đang thời gian công cán, cho dù đang tác nghiệp. Nhưng Zavulon chủ trương không gây tranh chấp đến mức đối đầu chính thức. Tại sao? Tự tin vào công lực của mình quá hay quá sợ sếp tôi sẽ ra mặt?

Tôi chả hiểu gì cả...

Mà nhất là tại sao lão lại bỏ bộ tham mưu và cuộc săn gã thuật sĩ đã tung lời nguyền chú vào Svetlana? Người của Bóng Tối đòi phải giao gã ta cho họ. Mà giờ bọn họ lại từ bỏ dễ dàng vậy sao?

Zavulon biết được điều gì? Điều gì chúng tôi chưa rõ?

- Bọn hèn hạ các người... - Lão ma giáo mở miệng. Lão chưa kịp dừng lời thì nạn nhân đã đi nước cờ của mình.

Tôi nghe thấy tiếng Gấu gầm lên - tiếng gầm ngơ ngác, hoang mang, tôi quay lại.

Egor, người đã nửa tiếng ở vai con tin, bị tóm dính vào ả ma nữ, mờ dần và biến mất hút.

Cậu bé con đã đi sâu vào tầng U Minh.

Ma nữ bóp chặt tay, không ra cố gắng níu chú ta lại, không ra muốn bóp chết. Đôi cẳng tay đầy vuốt nhọn đập rất mạnh nhưng đã không chạm vào thân xác sống nữa. Ả ma đập thẳng vào mình đúng vào ngực trái, vùng tim.

Tiếc rằng ả không phải là người sống!

Gấu nhảy tới. Một khối tuyết sống bay đến khoảng trống, nơi

Egor vừa đứng, đẩy ngã con ma. Dưới thân xác to lớn của anh, cơ thể vùng vẫy kia bị che khuất hoàn toàn - chỉ thấy bàn tay đầy móng vuốt thò ra, điên cuồng thúc vào mạng sườn lông lá.

Đúng khắc đó, Ilia tung côn. Ánh sáng tím hơi mờ đi trước khi thân côn nổ tung, biến thành một cột lửa trắng. Có cảm tưởng như trong tay của chàng lính cơ động đang có một tia sáng đèn pha lấy từ ngọn hải đăng, tia sáng chói lòa và dày chắc hầu như có thể cảm thấy được. Ilia gắng sức đập cánh tay, dùng tia sáng ấy quét lên bầu trời xám chưa từng thấy ở Matxcơva kể từ thời chiến đến giờ - và giáng cây côn vĩ đại ấy lên đầu Zavulon.

Lão ma giáo gào lên.

Lão đổ gục, ép thân xuống mái nhà, còn cột sáng bứt ra từ đôi tay Ilia, hoạt động tự chủ. Giờ đã không còn là tia sáng nữa mà là một cột lửa - như con bạch xà vắn vẹo, khắp người phủ vẩy ánh bạc. Đẳng đầu của thân hình hộ pháp ấy dẹt đi, biến thành cái mũ trùm, dưới đó thò ra cái mõm bẹp và đôi mắt mờ trũng - đầu to cỡ bánh xe tải. Cái lưỡi sáng lóa - mỏng, tách đôi, cháy bùng bùng như ngọn đèn khò.

Tôi né sang bên - tí nữa thì cái đuôi quạt vào tôi. Con hổ mang lửa cuộn tròn, đè nặng lên Zavulon, nhồi mạnh cái đầu lão vào vòng quần thân mình. Đẳng sau những vòng lửa cháy bùng bùng có ba cái bóng đang quần nhau, bước di chuyển miết thành những vệt dài mờ đục. Cú phi thân của Hổ con vào hai phù thủy của Tuần Ngày tôi hoàn toàn không nhận ra.

Ilia cười khế, lấy từ thắt lưng ra một khúc côn nữa. Lần này có vẻ mờ nhạt hơn, rõ là anh tự nạp năng lượng cho nó.

Vậy là sao - anh có vũ khí đặc biệt dành riêng để chiến với Zavulon? Sếp biết trước là chúng tôi sẽ chạm trán ai?

Tôi đảo mắt khắp sân thượng. Thoạt nhìn mọi sự có vẻ trong tầm kiểm soát. Gấu đang siết chặt ả ma, say sưa dậm chân - thi thoảng từ dưới thân cậu ta phát ra những âm thanh mơ hồ. Hổ con đang chiến với hai nhân viên Tuần Ngày - và có vẻ như cô không cần tiếp ứng. Con hổ mang trắng đang thắt cổ Zavulon.

Mấy người chúng tôi giờ chẳng còn việc gì. Ilia giữ trong tay chiếc côn với tư thế sẵn sàng, đang quan sát vụ bắt bớ như thể tính xem nên lao vào đám nào. Semion thôi không để ý đến ả ma, còn với hội tuần và Zavulon thì anh vốn vẫn không để tâm, đang lần bước theo mép mái nhà, nhìn xuống dưới. Anh sợ có tiếp viện của Bóng Tối?

Tôi thì đứng như một thằng ngố, với khẩu súng vô ích trên tay...

Cái bóng nằm dưới chân tôi ngay từ lần gọi đầu. Tôi dẫm lên nó, cảm thấy toàn thân lạnh buốt. Không phải cái lạnh mà con người từng biết, không phải cái lạnh mà mỗi một Người-Khác đều phải biết, mà là cái lạnh từ sâu thẳm thế giới U Minh. Nơi đây đã không còn gió, nơi này tuyết và băng biến mất dưới chân. Nơi này cũng không có rêu xanh. Bao trùm lên tất thảy là màn sương dày đặc, lổn nhổn, nhầy nhụa - nếu có thể so sánh sương với sữa thì đó là loại sữa đặc. Kẻ thù và bạn hữu - họ đã biến thành những cái bóng mờ ảo, ngơ ngậy chậm chạp. Chỉ có con hổ mang lửa đang quần nhau cùng Zavulon là vẫn nhanh nhẹn và sáng rực - cuộc chiến này xuyên qua các tầng của U Minh Địa. Tôi cảm nhận được biết bao nhiêu công năng đã được tập trung vào chiếc côn thuật kia và tôi thấy bài

hoài cả người.

Để làm gì, hỡi Bóng Tối và Ánh Sáng? Để làm gì? Cả ả ma non lẫn cậu-bé - Người-Khác ấy đều không đáng phải tốn nhiều công lực như thế!

- Egor! - tôi kêu.

Tôi bắt đầu tê cóng. Tầng thứ hai của U Minh Địa tôi mới vào có hai lần - một lần trên lớp, vào cùng với thầy hướng dẫn, một lần vào trưa hôm qua để đi xuyên lần cửa khóa. Nơi này tôi không có gì bảo vệ nên tôi mất dần, mất dần công lực từng khắc một.

- Egor! - tôi bước xuyên qua sương mù. Đằng sau lưng tôi những âm thanh chường lực nghiền nghẹn vang lên - con rắn đang hất tung ai đó xuống mái nhà, ghé sát miệng vào thân xác... thậm chí tôi biết đó là thân xác của ai...

Thời giờ dưới này trôi chậm hơn và có hy vọng mong manh là cậu bé còn chưa bất tỉnh. Tôi đi đến chỗ cậu từ đó chui xuống tầng thứ hai của U Minh Địa, cố gắng phân biệt dấu vết nào đó và không nhận ra một thân người ngay dưới chân. Tôi vấp, ngã, nhòe dậy, ngồi xồm lên và... đối mặt với Egor.

- Em ổn chứ? - tôi hỏi một cách vô nghĩa. Vô nghĩa, vì mắt cậu bé lúc ấy đang mở, và cậu nhìn tôi.

- Vâng.

Giọng nói của chúng tôi vang lên nghiền nghẹn và tản ra tứ tán. Ngay cạnh là hai cái bóng ngả ngớn. Gấu vẫn đang giằng co với con ma nữ. ả ta trụ được lâu thật!

Và cậu bé cũng trụ được lâu ghê.

- Đi thôi, - tôi nói, đưa tay chạm vào vai cậu. - Ở đây... nguy hiểm lắm. Ta có thể bị giữ lại vĩnh viễn.

- Kệ.

- Em không hiểu, Egor! Đó là sự khổ ải! Nỗi khổ ải vĩnh cửu - là sự tan biến trong cõi U Minh. Em còn chưa tưởng tượng được đâu, Egor! Ra thôi!

- Để làm gì?

- Để sống?

- Sống làm gì?

Những ngón tay tôi từ chối không co duỗi được nữa. Khẩu súng trở nên nặng trĩu và long lanh vì đá bám. Có thể tôi chỉ chịu được độ một hai phút nữa...

Tôi nhìn vào mắt Egor.

- Mỗi người tự quyết lấy cho mình. Anh sẽ đi. Anh có nguyên do để sống.

- Sao anh muốn cứu em? - cậu bé hỏi vẻ tò mò. - Em cần cho đội Tuần của anh à?

- Anh thậm chí không nghĩ chuyện em sẽ gia nhập đội Tuần của anh... - tôi nói, bất ngờ với chính mình.

Cậu bé mỉm cười. Một cái bóng lướt ngang qua chúng tôi - là Semion. Anh nhận thấy gì à? Có ai bị sao chẳng?

Thế mà tôi lại ngồi đây, mất dần đi công lực và cố gắng can thiệp vào vụ tự sát có tính toán của Người-Khác bé này... người mà đảng nào rồi cũng phải chết.

- Anh đi đây, - tôi nói. - Xin lỗi.

Cái bóng bám bấu lấy tôi, dính lấy các ngón tay và phình ra đến chạm mặt. Tôi giằng mạnh ra khỏi nó, màn U Minh rít lên không hài lòng, như thất vọng vì cách hành xử của tôi.

- Giúp em, - Egor nói. Tôi nghe giọng cậu đã mơ hồ, tôi gần như đã ra khỏi đó rồi - cậu bé cất tiếng đúng vào giây cuối cùng.

Tôi đưa tay, túm lấy lòng bàn tay Egor. Tôi đã bị đẩy bật ra, dứt ra, màn sương xung quanh đã tan. Nên mọi sự trợ giúp của tôi hoàn toàn chỉ là tượng trưng, quan trọng là cậu bé, phải tự vận động.

Cậu ta đã làm được.

Chúng tôi thoát lên tầng trên của U Minh Địa. Cơn gió lạnh đập vào mặt, nhưng giờ, thậm chí lại thấy dễ chịu. Những chuyển động uể oải quanh mình biến thành cuộc rượt bắt nhiệt tình. Những sắc màu xám xịt nhạt nhòa đã có vẻ sáng lên.

Có điều gì đó thay đổi đúng vào những giây hai chúng tôi trao đổi câu chuyện. Ả ma vẫn vùng vẫy phía dưới Gấu... không phải! Anh chàng phù thủy Bóng Tối nằm xoài trên mái nhà, không rõ là đã chết hay ngất đi, bên cạnh đó là Hồ con và ả phù thủy đang quần nhau... cũng không phải!

Con rắn!

Con bạch xà trương phình ra, phồng lên, chiếm đến một phần tư mái nhà. Như thể nó bị bơm hơi và được đưa lên trên, hoặc nó tự bay lên bầu trời thấp. Semion đứng bên cạnh những vòng xoắn ốc đan bện vào nhau của thân thể bốc lửa ấy, rồi quỳ xuống theo một tư thế chiến đấu cổ xưa, từ lòng bàn tay những quả cầu màu cam nhỏ bay ra đập vào khối lửa trắng. Cậu ta không đánh vào con rắn mà vào ai đó nằm dưới nó, kẻ lẽ ra phải chết từ lâu rồi mà vẫn còn tiếp

tục kháng cự...

Một tiếng nổ lớn!

Một quầng sáng, những mảnh tối. Tôi bị thúc mạnh vào lưng, ngã vào người Egor, đẩy vật cậu bé ra, may mà đã kịp nắm lấy tay. Hồ con, và ả yêu nữ Bóng Tối bay dính vào nhau đến sát mép mái nhà, chết lịm nơi hàng rào. Gấu bị bật ra khỏi ả ma nữ - ả này đã bị bầm dập, nát nhừ, nhưng vẫn sống. Semion nghiêng ngả nhưng vẫn đứng vững - anh được bao phủ một lớp thấu kính bảo vệ mờ ảo phát sáng. Có một người duy nhất bị bay xuống phía dưới là gã yêu của Tuần Ngày đã bị bất tỉnh - khi ngã, gã làm nát mấy nếp hàng rào sắt và rơi như một cái bị bất đắc dĩ xuống đất.

Duy chỉ có Ilia là đứng sừng sững vững vàng. Tôi không thấy quanh mình cậu ta có lớp bảo vệ nào, nhưng cậu vẫn đứng như cũ, tò mò nhìn ngắm sự việc diễn ra, nắm chặt lấy chiếc côn của mình.

Những mảnh xác của rắn lửa bay tung lên cao, rồi bù thành những đám mây con phát sáng, rồi tan ra, bung thành những tia lửa phát ra những sợi sáng mảnh. Dưới cột pháo hoa ấy, Zavulon thung thảng đứng dậy, hay tay dang rộng trong một động tác ma thuật phức tạp. Trong trận đấu, lão đã bị mất hết quần áo, giờ đây gần như trần trụi. Cơ thể lão đã thay đổi, mang những dấu hiệu điển hình của ác quỷ - lớp vẩy mờ thay cho lớp da, hình dáng quái lạ của hộp sọ, trên đó thay vì tóc là mớ lông kỳ lạ rối tung đã mọc lên, đôi mắt ti hí với đôi đồng tử dựng đứng. Dương vật trương phình lủng lảng, từ đốt xương cột lưng thông thoi ra mẩu đuôi hai nhánh ngắn ngủn.

- Cút ngay! - Zavulon gào lên. - Xéo!

Điều gì đang xảy ra ở đây, trong thế giới con người... Những cơn

bột phát của nỗi thống khổ chết chóc và niềm hoan hỉ mù quáng vô có, những cơn trụy tim, những hành động kỳ quặc, những cuộc cãi vã giữa bạn hữu, sự phản bội của những người yêu nhau chung thủy... Con người không thấy rõ được những gì đang xảy ra, nhưng đó là những gì làm xáo động linh hồn của họ.

Để làm gì?

Tuần Ngày cần những điều ấy để làm gì?

Vào khoảnh khắc ấy, thốt nhiên, một cảm giác bình thản chạm vào tôi. Sự bình thản lạnh lùng, đầy lý trí và gần như đã bị quên lãng.

Một thế cờ liên hoàn. Sẽ xuất phát từ giả thiết: tất cả những gì đang diễn ra đều theo kế hoạch của Tuần Ngày. Lấy đó làm tiền đề. Rồi sau đó - ghép nối các hiện tượng tình cờ lại, bắt đầu từ cuộc săn lùng của tôi ở metro... không, bắt đầu từ cái thời khắc khi người ta dành cho gã ma-cà-rông miếng mồi là cô gái mà gã ta không thể không phải lòng.

Những ý nghĩ ào tới nhanh như chớp, như thể tôi là cái máy phát thu sóng não từ được gắn vào ý thức của người khác - như những nhân viên phân tích của chúng tôi thi thoảng vẫn làm. Không, đương nhiên là không có chuyện đó... đơn giản là có những mẫu câu đồ hóc búa đang ngọ nguậy, những miếng ghép hình xáo động trên mặt bàn đang sống dậy và bắt đầu lắp ghép trước mắt tôi.

Tuần Ngày đâu có thèm đếm xỉa gì đến ả ma nữ...

Tuần Ngày cũng không hơi đâu gây hấn chỉ vì cậu chàng có công năng lớn tiềm ẩn trong người.

Tuần Ngày chỉ có thể có duy nhất một nguyên do để gây chuyện...

Gã Phù Thủy cao tay ấ...

Gã Tà giáo có khả năng làm tăng cường thể lực của Tuần Ngày, không chỉ ở Matxcơva mà ở toàn bộ châu lục...

Nhưng bọn họ cũng đã đạt được mục đích rồi, chúng tôi đã hứa trao lại cho họ gã phù thủy Bóng Tối...

Cái gã thuật sĩ giấu mặt ấy là ẩn số X. Điều duy nhất chưa rõ trong bài toán. Có thể gọi Egor là ẩn số Y - sự kiên gan đối mặt với phép thuật của cậu ta là quá vĩ đại so với một tân binh Người-Khác. Nhưng dù sao cậu bé con vẫn là đại lượng đã biết, cho dù có yếu tố chưa rõ ràng...

Yếu tố được đưa vào một cách giả tạo. Cốt gây hỏa mù.

- Zavulon! - Tôi quát lên. Sau lưng tôi, Egor lật đật xoay người, cố đứng lên, trượt xoành xoạch trên lớp băng. Semion đứng tránh ra khỏi lão phù thủy, vẫn giữ vững lớp màng bảo vệ. Ilia thờ ơ nhìn sự việc. Gấu đi đến chỗ con ma nữ đang cựa quậy, cố gắng bò dậy. Hồ con và ả yêu nữ Alisa lại bắt đầu tiến đến gần nhau. Zavulon!

Con quỷ nhìn sang tôi.

- Ta đã biết người giao đấu để giành lấy kẻ nào rồi!

Không, tôi vẫn chưa biết. Mới chỉ bắt đầu hiểu vì miếng ghép đã định hình và cho tôi một gương mặt quen quen...

Con quỷ mở hố miệng - quai hàm lắc lư sang hai bên trái, phải như một con bọ rầy. Càng lúc lão càng giống một con bọ khổng lồ, lớp vẩy mọc dày lên thành áo giáp, bộ phận sinh dục và đuôi thu lại, từ sườn bắt đầu có những chi nữa mọc ra.

- Nếu vậy thì... người đã xong đời!

Giọng lão vẫn như trước, thậm chí còn có thêm chút trầm tĩnh và trí thức hơn. Zavulon vươn tay về phía tôi - cánh tay vụt mọc dài, có thêm nhiều những đốt mới.

- Lại đây với ta... - Zavulon thì thầm.

Tất cả chờ ra. Trừ tôi - tôi bước đến bên lão Ma giáo. Lớp tri giác bảo vệ mà tôi thu nhặt qua nhiều năm tháng đã mất không còn dấu vết. Tôi không thể, không thể nào cưỡng lại Zavulon.

- Đứng lại! - Hổ con gầm lên, bỏ mặc ả yêu nữ bầm dập nhưng vẫn nhe nanh múa vuốt - Đứng lại!

Tôi rất muốn thực hiện yêu cầu ấy của cô. Nhưng không thể.

- Anton... - một giọng vang lên từ sau lưng. - Hãy quay lại...

Lệnh này tôi lại có thể thực hiện. Tôi quay đầu, bứt ra khỏi ánh mắt màu hổ phách với đôi đồng tử dựng đứng.

Egor đang ngồi xổm, cậu bé không còn đủ sức để đứng dậy nữa. Thật kỳ lạ là cậu vẫn còn tỉnh táo. Quá trình môi trường bên ngoài hút đi năng lượng của cậu đã chấm dứt. Chính quá trình này khiến sếp rất quan tâm và đã diễn ra ngay từ đầu.

Yếu tố Y. Được đưa vào làm phức tạp tình huống.

Từ lòng bàn tay của Egor lòi ra mẫu bùa sừng nhỏ treo trên sợi dây đồng.

- Bắt lấy! - cậu bé kêu to.

- Đừng bắt! - Zavulon ra lệnh. Nhưng đã quá muộn, tôi đã nhún người, bắt lấy mẫu bùa bay về phía chân tôi. Chạm vào mặt dây chuyền khắc trở thấy bóng rầy như thể tôi bắt phải một cục than.

Tôi nhìn con quỷ và lắc đầu:

- Zavulon... nhà ngươi không còn quyền năng đối với ta nữa.

Con quỷ rít lên, lao về phía tôi. Quyền lực lão đã không còn, nhưng công lực thì thừa thãi.

- Này này... - Ilia khuyến cáo.

Một bức tường trắng chói bùng chặn ngang không gian giữa tôi và lão quỷ. Zavulon tru lên, bay vào bức trướng ma thuật, lão bị bật ngửa về sau. Lão rung bần bật đôi tay chói xém một cách tức cười. Bây giờ qua tấm màn trắng bóc, lão đã không còn đáng sợ nữa, chỉ có vẻ quái đản.

- Thế cờ liên hoàn, - tôi nói. - Rất cơ bản, đúng không?

Không khí trên tầng thượng lặng phắc. Hồ con và cô ả yêu nữ Alisa đứng cạnh nhau, không có ý định tấn công nhau. Semion hết nhìn tôi lại đến Ilia, và không rõ ai khiến anh ngạc nhiên hơn. Ả ma nữ vừa thút thít khóc vừa gượng dậy. Cô ả là khổ sở nhất, ả tiêu hết công lực để có thể sống sót trong trận quần nhau với Gấu, giờ đây đang khó nhọc gắng hồi thương. Ả gắng hết sức vùng ra khỏi U Minh Địa và biến thành một cái bóng mờ ảo.

Thậm chí, gió dường như cũng lặng đi...

- Làm sao biến một người thường ban đầu hoàn toàn trong sạch thành một phù thủy Tà giáo? - tôi hỏi - Làm sao có thể lôi kéo về phía Bóng Tối một con người không hề biết hận thù? Có thể dồn cho người ấy những rắc rối khổ sở từ tứ phía... mỗi lần một chút, tí một, với hy vọng người đó sẽ trở nên độc ác... Nhưng cũng không ăn thua. Nếu con người đó quá trong sáng... nàng quá trong sáng...

Ilia bật cười, khe khẽ, tán đồng.

- Người duy nhất mà nàng có thể căm giận... - tôi nhìn vào mắt Zavulon, nơi chỉ còn lại vẻ ác nghiệt bất lực, - là chính bản thân mình. Và đó là nước đi bất ngờ. Bất thường. Làm sao cho mẹ nàng lâm bệnh. Rồi nàng hủy hoại tâm hồn mình, khinh miệt sự yếu đuối và bất lực của mình trong việc cứu mẹ. Dồn nàng vào góc ấy, nơi chỉ có thể tạo ra sự thù hận... cho dù là thù hận bản thân, nhưng cũng là thù hận. Phải, đúng là một cái bẫy khả thi. Một cơ may nhỏ rằng một nhân viên duy nhất của Tuần Đêm, người không hề thạo việc tác chiến...

Chân khụy xuống - tôi quả thực chưa quen ở trong U Minh Địa lâu đến thế. Tôi suýt nữa thì ngã quỵ trước mặt Zavulon, điều tôi không muốn một tí nào. Trong màn U Minh, Semion trượt đến và đỡ vai tôi. Chắc hẳn đã 150 năm anh chuyên nghề này.

- Một người không quen việc chiến trận vào cuộc... - tôi nhắc lại.
- và không hành động theo công thức. Nhưng anh ta sẽ thương cảm và an ủi cô gái, mà đối với nàng, sự cảm thương là điểm yếu. Nghĩa là phải đánh lạc hướng anh ta. Phải tạo ra tình huống để anh ta vướng bận công việc một cách giả tạo. Để người ta quảng anh ta vào nhiệm vụ thứ yếu - mà lại còn bị ràng buộc vào việc ấy với trách nhiệm riêng tư, cảm tình riêng, bằng tất cả những gì tình cờ có được trong tay. Vì điều ấy thôi có thể hy sinh một con ma-cà-rông tầm thường. Phải vậy không?

Zavulon bắt đầu biến hình trở lại. Lão gắng sức có được bộ dạng trí thức buồn thảm ban đầu.

Nực cười. Để làm gì? Tôi nhìn thấy lão đúng như lão hiện hình trong màn U Minh, hiện hình một lần và mãi mãi.

- Thế cờ liên hoàn, - tôi nhắc lại. - Ta cam đoan là mẹ Svetlana hoàn toàn không nhất thiết phải tử vong vì bệnh nan y. Các người đã có một can thiệp nhỏ, trong khả năng cho phép. Nhưng như thế cả chúng ta cũng có quyền.

- Cô ta thuộc về chúng ta! - Zavulon nói.

- Không, - tôi lắc đầu. - Sẽ không có sự bùng nổ Tà Địa nào cả. Mẹ nàng sẽ khỏi. Bây giờ ta sẽ đến gặp Svetlana và kể cho nàng nghe mọi sự. Cô gái sẽ gia nhập Tuần Đêm. Zavulon, các người thua rồi. Dù thế nào mặc lòng - cũng cứ thua.

Những mẫu vụn quần áo vương vãi khắp mái nhà bò đến gần lão phù thủy Ma giáo, nối lại vào nhau, nhảy lên, khoác vào người lão: lão lại thành một kẻ mang vẻ buồn rầu, chứa chất trong mình nỗi thống khổ của toàn thế giới.

- Không ai trong các người được đi khỏi đây, - Zavulon nói. Sau lưng lão, bóng tối bắt đầu cuộn cuộn xoáy lên như thể mọc ra đôi cánh đen sải rộng.

Ilia cả cười.

- Ta mạnh hơn tất cả các người, - Zavulon liếc xéo Ilia. - Công lực vay mượn của người không vô hạn đâu. Các người sẽ ở lại đây, vĩnh viễn trong cõi U Minh, ở tầng sâu hơn cả tầng sâu mà các người từng sợ không dám ngó vào...

Semion thở dài, nói:

- Anton, đến bây giờ mà lão ta vẫn chưa hiểu.

Tôi quay lại và hỏi:

- Thừa Boris Ignachevich, chắc cũng chẳng cần giả trang nữa

đâu, phải không ạ?

Gã lính tác chiến trẻ trung, xắc xược nhún vai:

- Tất nhiên rồi, Anton. Nhưng ta chẳng mấy khi được mục sở thị cảnh sếp của Tuần Ngày tác nghiệp... lão thứ lỗi cho. Hy vọng rằng, Iliia trong lót của ta cũng phấn khởi như vậy...

Boris Ignachevich trở lại hình dạng ban đầu. Trong nháy mắt, không cần bất kỳ một sự biến hình kịch nghệ trung gian và hiệu ứng ánh sáng nào. Ngài vẫn mặc chiếc kha-lát và đội mũ có chóp, nhưng còn chân thì đi hài mềm, bên ngoài xỏ thêm lớp cao su chống ẩm.

Thật khoái chí khi ngắm bộ mặt của Zavulon lúc này.

Đôi cánh thậm không biến mất nhưng ngừng không mọc lên nữa, chỉ vỗ đập một cách rụt rè - như thể lão phù thủy muốn bay đi, nhưng chưa dám.

- Thu quân lại đi, Zavulon. - sếp nói. - Nếu các ông biến khỏi đây và rời khỏi nhà Svetlana ngay lập tức thì chúng ta sẽ không gửi Kháng thư chính thức đâu.

Lão phù thủy Ma giáo không chút do dự:

- Chúng ta đi đây.

Sếp gật đầu, như thể không chờ đợi một câu đáp khác. Có thể nghĩ là... Nhưng ngài đã hạ côn, và chiếc bình phong ngăn giữa tôi và Zavulon biến mất.

- Ta sẽ ghi nhớ vai trò của người trong việc này... - Lão Ma giáo thầm thì rất nhanh. - Sẽ ghi nhớ mãi.

- Đúng rồi, - tôi đồng tình. - Rất có ích đấy.

Zavulon thu tay - đôi cánh đen vỗ nhịp nhàng và lão biến mất.

Nhưng trước đó lão Ma giáo liếc nhìn ả yêu nữ - ả này gật đầu.

Chà, tôi không khoái cảnh này lắm. Một bãi đờm rớt lại - không gây chết người, nhưng luôn gây khó chịu.

Bằng dáng điệu nhẹ nhõm, nhún nhảy, hoàn toàn không khớp với bộ mặt rách toác, đẫm máu, với cánh tay sái khớp lưng lẳng yếu ớt, Alisa đến gần tôi.

- Cô cũng phải đi thôi, - sếp nói.

- Tất nhiên, vô cùng vui lòng! - ả yêu nữ đáp lại. - Nhưng trước đó, tôi có một quyền nhỏ... vô cùng nhỏ. Phải không, Anton?

- Phải, - tôi khẽ nói. - Tác động mức độ Bảy.

Cú xuất chương sẽ nhằm vào ai đây? Vào sếp - trò cười. Hồ con, Gấu, Semion... - muối! Egor? Có thể gây hại gì cho cậu bé được với sự can thiệp mức độ yếu nhất?

- Hãy bộc lộ mình, - ả phù thủy nói. - Hãy lộ mình cho tôi thấy, Anton. Can thiệp cấp độ Bảy. Sếp của Tuần Đêm là người làm chứng - tôi không đi quá giới hạn.

Semion rên lên một tiếng, bấm vào vai tôi đau điếng.

- Cô ta có quyền ấy, - tôi nói. - Thừa Boris Ignachevich...

- Cứ hành động như anh nghĩ, - sếp khẽ đáp. - Ta sẽ chứng kiến.

Tôi thờ dãi, lộ mình trước mặt ả yêu nữ. ả cũng chẳng làm gì được tôi đâu! Không làm gì được! Can thiệp mức độ Bảy - ả không thể bắt tôi trở lại U Minh Địa được! Điều ấy đơn giản là nực cười!

- Anton, - yêu nữ mềm mỏng nói. - Anh hãy nói với sếp những gì anh từng muốn nói. Hãy nói sự thật. Hãy hành động trung thực và đúng đắn. Đúng như anh cần phải làm.

- Tác động tối thiểu... - sếp xác nhận. Nếu trong giọng của ngài có nỗi đau thì nó rất sâu khiến tôi không nghe thấy được.

- Thế cờ liên hoàn, - tôi nói, nhìn lên Boris Ignachevich. - Là đấu pháp hai mặt. Tuần Ngày thí tốt. Tuần Đêm cũng thí tốt. Vì mục đích cao cả. Vì muốn lôi kéo về phía mình một nữ phù thủy pháp lực cao cường chưa từng có. Gã ma-cà-rồng trẻ ham muốn yêu đương có thể chết. Có thể bị hủy diệt và bị biến mất hoàn toàn trong cõi U Minh cả cậu bé có công lực yếu ớt của một Người-Khác. Những nhân viên đội tuần có thể bị thương vong. Nhưng đã có mục đích bào chữa cho mọi phương tiện hành động. Hai vị Đại phù thủy hàng trăm năm đối địch nhau, lại gây nên một cuộc chiến nhỏ nữa. Và ở đây vị phù thủy Ánh Sáng gặp khó nhiều hơn... ngài đã đặt cược tất cả vào ván bài. Nên nếu thua - đối với ngài không chỉ là một chuyện khó chịu, mà là bước một bước vào màn U Minh, vào cõi U Minh vĩnh viễn. Nhưng dù sao ngài vẫn đặt tất cả lên ván cờ. Cả ta lẫn địch. Phải vậy không, thưa Boris Ignachevich?

- Phải, - sếp đáp.

Alisa khẽ cười và đi về phía tấm cửa vuông trên sàn. Giờ ả chẳng bay nổi, Hồ con đã làm ả bề bệt ra trò. Nhưng dù sao yêu nữ cũng đã lưu lại trong tâm trạng phấn chấn. Tôi nhìn sang Semion - cậu ta lảng mắt đi. Hồ con chậm rãi biến hình trở lại thành cô gái... nhưng cũng cố gắng không nhìn vào mặt tôi. Gấu gầm lên một tiếng ngắn và, không thay hình đổi dạng, đập chân lên nắp cửa. Cậu ta khổ sở hơn cả. Cậu quá thẳng thắn, cậu Gấu ấy, một chiến binh tuyệt vời và là người chống lại mọi sự thỏa hiệp...

- Các người là súc sinh cả lũ! - Egor nói. Hơi nhồm dầy, giật cục -

không chỉ vì mệt mỏi, hiện giờ sắp đang truyền công lực cho cậu ta, tôi nhìn thấy một sợi chỉ công lực vương trong không trung, - lúc đầu thường rất khó dứt ra khỏi cái bóng của chính mình.

Tôi đi theo sát cậu. Điều này không mấy khó, mười lăm phút cuối ở trong màn U Minh đã rút nhiều năng lượng đến nỗi cậu đã đánh mất thói quen cạo khó chịu thường ngày.

Gần như trong tích tắc tôi nghe thấy một tiếng cốc nhẹ ghé người - đó là gã yêu ma rơi từ trên mái nhà đã chạm mặt đường nhựa.

Tiếp sau đó là những người còn lại xuất hiện. Một cô gái tóc đen ưa nhìn với vết máu rỉ ra dưới mắt trái và đôi gò má nát, một người đàn ông nhỏ thó, chắc nịch, điềm đạm, một doanh nhân đường bộ trong chiếc kha-lát phương Đông... Gấu đã bỏ đi. Tôi biết cậu ta sẽ làm gì trong căn hộ - “cái hang” của mình. Sẽ uống còn không pha loãng và đọc thơ. Đọc to, chắc vậy. Nhìn lên chiếc tivi làm nhảm vui nhộn. Ả ma nữ cũng có ở đây. Ả đã mệt rũ, nói lầm bầm điều gì đó, lắc lư đầu và gắng liếm láp cánh tay bị cắn xé. Cánh tay mệt mỏi cố mọc liền trở lại. Chung quanh bề bết máu, không phải máu của cô ả, tất nhiên, mà là máu của nạn nhân sau cùng...

- Biến đi, - tôi nói, nâng khẩu súng nặng lên. Cánh tay run lên một cách phản trắc.

Viên đạn kêu bộp một tiếng, xuyên qua thân thể đã chết, ở mạng sườn cô ả rách ra một vết thương. Ả ma rên lên, bịt chặt vết thương bằng cánh tay lành lặn. Cánh tay kia lủng lẳng trên những sợi gân.

- Thôi đừng, - Semion mềm giọng. - Thôi đừng vậy, Anton...

Tôi vẫn cứ ngắm vào đầu cô ả. Nhưng khắc ấy từ trên trời có một bóng đen rất to nhào xuống, một con dơi lớn bằng cỡ con chim

kền kền. Dang đôi cánh che khuất ma nữ, rướn mình trong cơn kinh giật của sự biến hình.

- Cô ta có quyền được ra tòa!

Tôi không thể bắn vào Kostya. Tôi đứng sững, nhìn gã ma trai trắng sống cạnh nhà tôi. Gã ma không lảng mắt đi, nhìn thẳng và cứng cỏi. Cậu lén theo tôi đã lâu chưa, hả anh bạn, đối phương của tôi? Và để làm gì? - để cứu đồng loại hay để ngăn ngừa cái bước sẽ khiến tôi sẽ biến thành một kẻ thù chí tử của cậu?

Tôi nhún vai, nhét khẩu súng vào cặp quần. Olga, cậu nói đúng. Mọi phương tiện kỹ thuật chỉ là nhảm nhí.

- Phải, có quyền, - sếp xác nhận. - Semion, Hồ con, hãy áp tải ả ta.

- Được, - Hồ con nói. Cô nhìn tôi, không phải một cách ái ngại - mà là thấu hiểu. Bước mạnh mẽ đến bên những con ma-cà-rồng.

- Dù sao thì ả vẫn bị xử án cao nhất, - Semion thì thào, di chuyển theo sau.

Và họ cứ thế mà đi khỏi mái nhà: Kostya, người mang trên tay ả ma nữ đang rên rỉ và ngơ ngác, cả Semion và Hồ con, lặng lẽ nổi đuôi.

Chúng tôi còn ba người ở lại.

- Cậu bé, cậu đúng là có năng lực đấy, - sếp nói mềm mỏng. - Không lớn, nhưng nhiều người còn không có được điều ấy. Ta sẽ rất vui nếu cậu đồng ý trở thành đệ tử của ta...

- Ông biến đi... - Egor mở miệng. Đoạn cuối của câu nói khiến cả câu mất hết vẻ lịch sự. Cậu bé khóc không thành tiếng, mặt méo

xẹo, cố gắng ghì nước mắt nhưng không làm sao ghì được.

Chỉ một chút tác động nhỏ, mức độ Bảy, và cậu ta sẽ dễ chịu hơn. Cậu bé sẽ hiểu rằng Ánh Sáng không thể đấu tranh với Bóng Tối mà không trưng dụng bất kỳ một phương tiện nào làm vũ khí...

Tôi ngửa đầu nhìn bầu trời mờ tối, há miệng hớp những bông tuyết lạnh. Dịu đi nhờ tuyết. Ngội lạnh hoàn toàn. Nhưng không lạnh như khi ở trong U Minh Địa. Biến thành đá chứ không thành sương, biến thành tuyết chứ không thành bùn, hóa đá chứ không hồn xiêu phách tán...

- Egor, đi thôi, anh tiễn em, - tôi đề nghị.

- Em ổn, gần thôi mà.. - cậu bé nói.

Tôi còn đứng rất lâu, nuốt tuyết lẫn gió và không nhận thấy cậu đã đi khỏi. Nghe thấy sắp hỏi: "Egor, cậu có biết cách tự đánh thức bố mẹ không?", nhưng không nghe được câu trả lời.

- Anton, nếu nói điều này có thể an ủi được anh... thì quầng sáng của cậu bé vẫn còn như cũ, - Boris Ignachevich nói. - Vẫn chưa rõ rệt... - Ngài ôm vai tôi, lúc này ngài thật bé nhỏ và đáng thương, chẳng hề giống một doanh nhân béo tốt hay một phù thủy bậc nhất chút nào. Chỉ đơn giản là một ông già còn trẻ vừa thắng trong trận giao đấu ngắn ngủi của cuộc chiến bất tận.

- Hay quá!

Tôi cũng từng mong vậy. Một quầng sáng *không rõ rệt*. Một *Số Phận của mình*.

- Anton, anh vẫn còn việc đấy.

- Tôi biết, thưa Boris Ignachevich...

- Anh có thể giải thích hết cho Svetlana không?

- Có, có lẽ vậy... Giờ thì đã có thể.

- Anh đừng giận ta. Nhưng ta trưng dụng những gì ta có, và những ai ta có được. Anh có mối ràng buộc với cô ấy. Một mối giao cảm thần học rất thường tình, không cắt nghĩa nổi. Không ai thay thế ai được.

- Tôi hiểu.

Tuyết đáp xuống mặt tôi, đông cứng trên mi mắt, tan chảy thành vệt trên má. Tôi có cảm tưởng rằng tôi gần như đã lạnh cóng, nhưng tôi không có quyền ấy cơ mà.

- Anh có nhớ ta nói gì với anh không? Là môn đồ của Ánh Sáng khó hơn môn đồ của Bóng Tối rất nhiều...

- Tôi nhớ...

- Anh sẽ còn cảm thấy khó nhọc nữa, Anton. Anh sẽ yêu cô ấy. Sẽ sống với cô ấy... một thời gian. Sau đó Svetlana sẽ đi tiếp. Và anh sẽ thấy cô ấy rời xa anh như thế nào, sẽ thấy phạm vi quan hệ của cô ấy mở rộng đến độ anh không còn với tới. Anh sẽ phải đau khổ.

Nhưng không làm gì được, vai trò của anh là vai trò bước đầu. Điều ấy thường xảy ra với mỗi một Đại Phù Thủy, với mỗi một nữ Đại Phù Thủy. Họ đập lên thân xác, thân xác bạn bè và người yêu dấu mà đi. Không khác được.

- Vâng, tôi hiểu... hiểu cả...

- Ta đi chứ, Anton?

Tôi im lặng.

- Ta đi chứ?

- Ta không đến muộn chứ?

- Tạm thời thì chưa. Ánh Sáng có những con đường riêng của mình. Ta sẽ dẫn anh theo đường tắt, còn tiếp sau đó - sau đó chỉ là con đường của riêng anh.

- Vậy tôi sẽ đứng thêm một lúc, - tôi nói. Nhắm mắt lại để cảm nhận những bông tuyết đáp xuống mí mắt, e dè và êm dịu.

- Giá như anh biết ta đã từng đứng như vậy bao nhiêu lần, - sếp nói. - Đứng như thế, mắt nhìn trời, và cầu khẩn điều gì đó... Lúc là câu chúc phúc, lúc lại là lời nguyện.

Tôi không đáp, tôi cũng tự biết rằng tôi chẳng mong đợi gì tất.

- Anton, ta lạnh cóng rồi, - sếp bảo. - Ta lạnh. Lạnh như cảm nhận một con người. Ta muốn uống vodka và rúc vào chăn ấm. Nằm như thế, chờ đợi, trong khi anh giúp Svetlana... rồi đợi Olga xử lý quần áo. Rồi sẽ đi nghỉ phép. Giao ghế của mình cho Iliukha, một khi cậu ta đã từng đội lốt ta, và ta sẽ đi Samarcand. Anh từng đến Samarcand bao giờ chưa?

- Chưa.

- Cũng chẳng hay ho gì lắm, nếu nói thật lòng. Nhất là vào lúc này. Ở đó chẳng có gì hay ngoài những hồi ức... Nhưng chúng chỉ dành cho ta. Anh thì sao?

- Ta đi thôi, Boris Ignachevich.

Tôi vuốt tuyết rơi khỏi mặt.

Có người đang đợi tôi.

Và đó là điều duy nhất ngăn trở chúng tôi chết cóng.

Câu chuyện thứ hai

Người của mình

Lời phi lộ

Gã tên là Makxim.

Cái tên cũng không hiếm lắm, nhưng cũng chẳng thường gặp, như kiểu Sergey, Andrei hay Dima các loại. Mà nghe cũng khá kêu. Một cái tên Nga hay hay, cho dù gốc gác tên ấy là của người Hy Lạp, người Variag^[50] hay dân Skif^[51] gì gì nữa.

Gã hài lòng với vẻ bề ngoài của mình. Chẳng phải vẻ đẹp ngọt xớt của tài tử đóng phim bộ, mà cũng chẳng thường, không phải một gương mặt “tầm tầm”. Một gã đàn ông bảnh trai, nổi trội giữa đám đông. Cũng là một gã chăm tập luyện, nhưng không quá đà, không có những đường gân gồ ghề và sự cuồng tín hàng ngày đối với các phòng tập thể hình.

Còn về nghề ngỗng, gã cũng hài lòng - nhân viên kiểm toán trong một công ty nước ngoài lớn, thu nhập đủ chi dùng, cũng không phải sợ những kẻ tổng tiền. Tuồng như có một lần thiên thần hộ mệnh của gã đã định sẵn cho gã một số phận, một lần và mãi mãi: “Anh sẽ khá khẩm hơn người đôi chút”. Đôi chút thôi - nhưng là khá khẩm hơn. Mà điều cốt yếu là, với Makxim thế là ổn. Leo dần lên cao, phung phí cuộc đời vì hơn một con xe mua bằng tiền chùa, một giấy mời đi dự vòng đấu loại thượng lưu hay thêm một phòng con trong căn hộ... để làm gì? Cuộc sống vốn dĩ đã đáng yêu, đâu phải vì những thú vui mà ta có thể với tới ấy. Trong sự này, cuộc sống hoàn

toàn đối nghịch với tiền bạc, mà tiền bạc thì vốn chẳng là cái gì cả.

Dĩ nhiên, Makxim chẳng bao giờ nghĩ ngợi về những điều này một cách trực diện đến thế. Một trong những đặc tính của những người biết chọn đúng chỗ đứng của mình trong đời - là họ chấp nhận chỗ đứng ấy như là tiền định. Mọi sự đúng như nó phải thế. Mà nếu như có ai đó không nhận được phần của mình thì chỉ anh ta có lỗi mà thôi. Nghĩa là, anh ta đã lười nhác và dốt nát. Hoặc anh ta ở dạng có mức độ đòi hỏi quá cao.

Makxim rất tâm đắc với câu: *“mức độ đòi hỏi quá cao”*. Cụm từ ấy khiến mọi thứ đâu vào đó hết. Đơn cử ví dụ, cụm từ ấy cắt nghĩa cho gã, tại sao cô em gái xinh đẹp và sắc sảo của gã lại sống mòn mỏi bên cạnh ông chồng nghiện ngập ở Tambov. Tự tìm ý trung nhân, lúc nào cũng đòi phải khá hơn, phải có tương lai hơn... thế rồi đã tìm được đấy thôi! Hoặc thằng bạn cũ thời phổ thông đã hai tháng rồi nằm viện ở khoa chấn thương. Anh chàng muốn mở rộng doanh nghiệp ư? Mở rộng rồi thôi. Cũng may mà còn sống. Những đối thủ cạnh tranh trong thị trường kim loại màu của anh ta - cái thị trường đã được phân chia từ lâu lắm rồi - té ra vẫn còn là những kẻ có văn hóa!

Chỉ duy có một trường hợp Makxim đã từng sử dụng câu *“mức độ đòi hỏi quá cao”* với bản thân. Đó là một lĩnh vực khá kỳ quặc và phức tạp... không hiểu sao, thậm chí chẳng muốn nghĩ đến. Tốt hơn là không nghĩ ngợi, chấp nhận cái sự kỳ lạ tháng hoặc lại xảy đến mỗi mùa xuân, đôi khi là mùa thu, và đôi lúc rất hiếm hoi lại vào tháng nực nhất của mùa hè, khi cái nóng ập xuống không chịu nổi, tẩy sạch trong não mọi ý nghĩ khôn ngoan, sự cẩn trọng và những

nghi hoặc mơ hồ về những giá trị đủ đầy của tinh thần... Về cơ bản thì, Makxim không bao giờ tự coi mình là người bệnh tâm thần phân liệt. Gã đọc không ít sách, đã nghe các bác sĩ kinh nghiệm tư vấn... nhưng tất nhiên là cũng không kể lể kỹ chi tiết cho họ.

Không, gã bình thường mà. Kể ra thì, dù sao đúng là cũng có tồn tại một thứ mà lý trí phải chịu thua, còn những chuẩn mực của con người thì lại không thích hợp. *Những đòi hỏi quá cao...* thật khó chịu. Nhưng thực ra, chúng có quá cao vời không nhỉ?

Makxim ngồi trong chiếc “Toyota” gọn gàng, được chăm sóc chu đáo của mình, không phải chiếc xe đắt nhất và sành điệu, nhưng cũng hơn chán vạn phần lớn những chiếc xe hơi trên đường phố Matxcova. Động cơ êm ru, và thậm chí đứng cách đó vài bước trong ánh mờ buổi sớm cũng không thể nhận ra gã đang ngồi sau vô-lăng. Gã ngồi thế cả đêm, lắng nghe những tiếng vang khe khẽ của động cơ xe đang nguội dần, gã cóng lạnh, nhưng không cho phép mình bật sưởi. Không muốn ngủ, như người ta thường vậy trong những hoàn cảnh thế này.

Hút thuốc cũng không. Không muốn gì hết, và chẳng cần gì thì cũng đã rất dễ chịu khi ngồi như vậy, bất động, như một cái bóng trong chiếc xe đậu ghếch bên vệ đường, và chờ đợi. Chỉ một điều bức mình là - vợ gã sẽ cho rằng gã đang ở chỗ bồ nhí. Làm sao chứng minh với thị là gã chẳng hề có bồ, bạn tình thường xuyên gã không có, còn thì, mọi lỗi lầm hầu như chỉ là những chuyện qua đường thường tình, những dan díu nơi công sở hoặc những cô nàng “có nghề” ngẫu nhiên trong những lần đi công tác... mà cũng có phải ăn bánh trả bằng tiền nhà đâu, là do khách hàng dúi cho.

Khó từ chối lắm, người ta sẽ giận. Hoặc người ta lại bảo mình là “gay”, lần sau lại dắt đến bọn điểm nam...

Con số lấp lánh màu xanh lá trên đồng hồ đã nhảy - 5 giờ sáng. Những người quét sân sắp ló ra làm việc rồi, cái quận này là quận lâu năm, có uy tín, ở đây rất nghiêm chỉnh chấp hành văn minh sạch đẹp. Mà cũng tốt nữa là không có mưa, không tuyết, mùa đông đã qua rồi, mùa đông khốn kiếp đã ngòm, nhường chỗ cho mùa xuân với tất cả những vấn đề và những “đòi hỏi quá cao” của nó...

Cánh cửa cầu thang sập mạnh. Một cô gái bước ra đường, nàng dừng lại, sửa chiếc xắc trên vai - đứng cách xe độ chục mét. Những dãy nhà này mới lổ làm sao, không có khoảnh sân, làm việc khó, sống cũng khó, chắc vậy: uy tín của khu dân cư còn gì, nếu những đường ống hôi hám, những bức tường dài rộng một mét phủ đầy mốc... và những bóng ma hời... hần đang vạ vật nơi đây.

Makxim khẽ mỉm cười, chui ra khỏi xe. Thân xác ngoan ngoãn nghe lời, những cơ bắp không hề tê mỏi sau một đêm, dường như đã được tiếp thêm sức lực. Đó là một dấu hiệu chính xác.

Không, dấu sao thì cũng rất tò mò - không hiểu trên đời này có ma không nhỉ?

- Galina! - Gã kêu.

Cô gái quay lại phía gã. Đó cũng lại là một dấu hiệu chuẩn, không thì cô nàng đã chạy bỏ đi mất, vì có gì đó rất đáng ngờ và nguy hiểm trong kẻ chầu chực đợi ta vào sáng sớm ở cầu thang.

- Tôi không biết anh, - cô gái nói. Bình thản, vẻ tò mò.

- Vâng, - Makxim đồng tình. - Nhưng tôi thì lại biết chị.

- Anh là ai?

- Quan tòa.

Gã thích đúng cách gọi như thế, cổ điển, hoa mỹ, trịnh trọng. Quan tòa! Người có quyền xử án.

- Vậy anh đang định xử ai thế?

- Chị, chị Galina ạ, - Makxim nghiêm túc và chuyên nghiệp. Mắt gã bắt đầu tối đi, và đó lại cũng là một dấu hiệu chuẩn.

- Vậy sao? - cô ả ném một cái nhìn sắc vào gã, và Makxim tóm được ánh lửa màu hoàng kim trong đôi đồng tử. - Liệu có xử được không?

- Được, - Makxim vừa đáp vừa nhấc tay lên. Con dao găm đã nằm trong lòng bàn tay, lưỡi dao gỗ hẹp và mỏng, xưa từng có màu sáng nhưng ba năm trở lại đây đã thẫm lại, thẫm thấu...

Cô gái không kêu tiếng nào khi lưỡi dao gỗ thọc vào vùng tim.

Vẫn như mọi bận, Makxim cảm thấy một tích tắc hãi hùng, một khắc ngắn ngủi và bùng lên một cơn kinh hoàng - nhớ ra, dù thế nào mặc lòng, gã đã nhầm? Nhớ ra?

Tay trái gã chạm vào chiếc thánh giá, một chiếc thánh giá gỗ nhỏ xinh bình thường luôn đeo trên ngực. Và gã đứng như thế, cầm dao gỗ trong tay, lòng tay kia siết chặt cây thánh giá, đứng như thế mãi cho đến khi cô gái bắt đầu biến dạng...

Cảnh ấy diễn ra nhanh. Cảnh như thế vẫn thường diễn ra nhanh - cái sự biến hình thành thú, rồi lại ngược lại - thú thành người. Một vài khắc trên vỉa hè có một con thú đang nằm - con báo đen có cái nhìn căm lạng, răng nanh nhe ra, là con mồi của cuộc săn, mặc bộ

đồ vét đứng, quần tất, giày bít... Thế rồi quá trình ấy lại diễn ra ngược lại như một quả lắc lắc thêm một lần cuối cùng.

Makxim cảm thấy lạ lùng không chỉ khi ngắm cảnh ấy - sự biến hóa ngấn ngủi và thường là muộn màng, mà là cảnh cô gái đã chết không hề có dấu một vết thương nào. Khoảnh khắc hóa thân ngấn ngủi đã xóa sạch thương tích, làm người lành lặn. Chỉ còn lại vết rách trên áo cánh và áo vét.

- Ơn Chúa, - Makxim thì thầm, mắt nhìn cơ thể người-sói đã chết.
- Ơn Chúa.

Gã chẳng hề phản đối gì vai diễn được giao trong đời này.

Nhưng, dù sao, vai ấy cũng quá nặng nề đối với gã, một người không có *mức độ đòi hỏi quá cao*.

Chương 1

Sớm hôm đó, tôi hiểu ra rằng, mùa xuân quả thực đã đến.

Mới tối qua, bầu trời còn khác. Những đám mây đen lơ lửng phía trên thành phố, không gian thoảng mùi gió ẩm sì và tuyết chưa hình thành. Chỉ muốn ngồi lì trong ghế bành, nhét vào đầu “vid” cái băng phim gì đó đem đẹp và ngớ ngẩn, nghĩa là phim Mỹ ấy, làm một tập cô-nhắc và rồi cứ thế thiếp đi.

Buổi sáng, mọi sự đã đổi khác.

Bằng động tác của nhà ảo thuật, ai đó đã trùm lên thành phố chiếc khăn xanh biếc, lùa khắp các phố phường, quảng trường, như thể xóa sạch đi những dấu vết cuối cùng còn sót lại của mùa đông. Mà thậm chí, những mảng tuyết hung hung còn lại trong các góc phố và rãnh nước cũng không có vẻ gì là một sự bất cần của mùa xuân đã về mà chỉ như một nét chấm phá trang trí cần thiết. Như một lời nhắc nhở...

Tôi vừa đi ra metro vừa mỉm mỉm cười.

Đôi khi làm một người thường cũng thú lắm. Đã cả tuần nay tôi sống cuộc sống ấy - đi làm, không leo cao quá tầng hai, loay hoay với cái *sewer* bống đổ đốn một loạt thói quen tệ hại, đặt cho các cô nàng ở phòng kế toán những chương trình văn phòng mới mà cả tôi cả các cô đều thấy không cần thiết. Chiều, tôi đi nhà hát, đi đá bóng,

ghé một số quán bar và nhà hàng nhỏ. Đâu cũng đi, miễn là chỗ phải ồn ào và đông người. Làm một người thường trong đám đông còn hay hơn chỉ đơn giản là một người thường.

Lẽ dĩ nhiên, trong trụ sở của Tuần Đêm, khu nhà bốn tầng cũ kỹ chúng tôi thuê của một công ty vệ tinh, hoàn toàn không có lấy một người thường nào. Kể cả ba bà lao công cũng là những Người-Khác. Kể cả mấy gã bảo vệ trẻ nhằng nháo nơi cửa vào mà công việc chỉ là dọa nạt những băng nhóm lưu manh vặt và những người chào hàng, - họ cũng đều có công năng pháp thuật nho nhỏ. Kể cả ông thợ ông nước, một ông thợ già điển hình của Matxcova - đệ tử của Lưu linh - thì cũng là phù thủy... và đã có thể là phù thủy khá cao tay nếu không lạm dụng chất còn nhiều quá.

Nhưng từ xưa đến nay, hai tầng đầu tiên của tòa nhà nom vẫn hoàn toàn bình thường. Những thành phần được phép ló mặt đến đây là công an, thuế vụ, bạn hàng là người thường, bọn lưu manh nấp dưới ô dù của chúng tôi... (dẫu cái ô ấy là do sếp đích thân kiểm soát song bọn đấy cũng đâu cần biết!).

Các đề tài buôn chuyện cũng bình thường, về chính trị, thuế má, shopping, thời tiết, về chuyện tình tang của người, những cuộc phiêu lưu tình ái của mình... Các cô nàng đặt điều nói xấu đàn ông, chúng tôi cũng chả chịu kém cạnh. Cũng yêu đương lãng nhăng, giăng bẫy chơi khăm cán bộ, bàn luận về các hình thức khen thưởng của cơ quan...

Nửa giờ sau, tôi đã đến bến “Sokol”, chui lên khỏi metro. Chung quanh ồn ào, trong không khí có vương mùi khói ô tô khen khét. Nhưng dù sao, vẫn là mùa xuân.

Văn phòng của chúng tôi tọa lạc ở một quận không phải tồi nhất của Matxcova. Hoàn toàn không phải là tồi nhất nếu so sánh với trụ sở của Tuần Ngày.

Từ metro, tôi đi bộ vào, cũng gần ngay đây thôi. Những gương mặt người quanh tôi nom tử tế, hồng lên bởi mặt trời và mùa xuân. Tôi yêu mùa xuân vì điều này: cảm giác bất lực, buồn chán giảm đi. Và những thử thách cũng ít hơn...

Một cậu bảo vệ đang hút thuốc ở cửa vào. Thân thiện gật đầu - cậu ta không có nhiệm vụ xét nét kỹ lưỡng. Mà tôi thì lại quyết định trực tiếp việc máy tính của Trục ban có được nối mạng hay không, có vài trò chơi mới hay là chỉ có những thông tin công việc và hồ sơ nhân viên thôi.

- Anh đi muộn ă, anh Anton, - cậu ta buông lời nhận xét.

Tôi ngờ vực nhìn đồng hồ.

- Sếp triệu tập mọi người vào phòng họp, có tìm anh đấy.

À cái này thì lạ đây, thường người ta không cho gọi tôi tham dự các cuộc họp buổi sáng. Chắc có gì không ổn với công việc bếp núc IT của tôi chẳng? Mà không chắc, nếu có thì đã bị lôi ra khỏi chốn từ đêm, để quần với công việc.

Tôi gật đầu rồi rảo bước.

Trong tòa nhà có thang máy nhưng cũ mố cũ meo nên tôi thường khoái chạy bộ lên tầng bốn hơn. Trên chiếu nghỉ của tầng ba có đặt một bớt gác, nghiêm cẩn hơn. Garik đang trực. Thấy tôi đến gần, anh cau mày, nhìn xuyên qua màn U Minh, scan lại quầy sáng và mọi dấu vết mà chúng tôi, những nhân viên đội tuần, mang trên

người. Rồi sau đó mới mỉm cười cởi mở:

- Nào, khẩn trương lên.

Cửa phòng họp hé mở. Tôi ngó vào trong - có độ ba mươi người tập trung trong đó, chủ yếu là lính cơ động và phân tích viên. Sếp đi tới đi lui trước tấm bản đồ Matxcơva, gật gù, còn Vitaly Markovich, cấp phó phụ trách kinh doanh, một phù thủy yếu nhưng lại là một doanh nhân thiên bẩm, nói:

- Như vậy là, chúng ta đã hoàn toàn lo được các chi phí từng kỳ, không cần thiết phải áp dụng các phương án... ờ... phương án đặc biệt về hoạt động tài chính. Nếu cuộc họp ủng hộ đề xuất của tôi, ta có thể tăng đôi chút khoản sinh hoạt phí của nhân viên, mà trước tiên là nhân viên tổ cơ động, đương nhiên rồi. Các khoản trợ cấp cho người tạm thời mất sức lao động, trả tiền tuất cho gia quyến người tử nạn cũng cần, ờ, à... cần tăng thêm chút ít. Và chúng ta có thể cho phép mình làm việc đó...

Thật tức cười, các phù thủy, những người có thể biến chì thành vàng ròng, biến than thành kim cương, giấy vụn thành những tờ tín dụng sột soạt,... lại đang hành nghề kinh doanh. Nhưng đúng ra, việc này cũng thuận tiện hơn, xét cả hai lý do. Thứ nhất - có việc làm cho những Người-Khác có công lực quá yếu để họ có thể tồn tại. Thứ hai nữa là giảm hiểm họa phá vỡ cân bằng lực lượng.

Thấy tôi, Boris Ignachevich gật đầu:

- Vitaly, cảm ơn anh. Ta nghĩ, tình hình rõ rồi, không có ai trách cứ gì về công việc của các anh cả. Ta sẽ biểu quyết nhỉ? Cảm ơn. Bây giờ, khi mọi người đông đủ cả...

Trong ánh mắt chăm chú của sếp nhìn mình, tôi khẽ kiểm cái ghế

trống, ngồi xuống.

- Có thể chuyển sang vấn đề chính, là bức kháng thư của Tuần Ngày, tôi nhận được cách đây hai tiếng đồng hồ, - sếp nói.

Tôi không “thủng” ngay. Tuần Ngày và Tuần Đêm luôn luôn ngang đường nhau. Những bản kháng nghị - là các hiện tượng xảy ra “hàng tuần ở huyện”, đôi lúc mọi việc được giàn xếp ở cấp độ chi nhánh vùng, đôi khi lại đưa ra tòa án Bern...

Nhưng sau tôi hiểu rằng bức kháng thư khiến phải triệu tập cuộc họp mở rộng đội Tuần thì không thể là bản kháng nghị thông thường được.

- Bản chất của sự việc - sếp xoa gốc mũi, - bản chất của lời kháng nghị ấy thế này... Sáng nay ở khu vực ngõ Stoleshnikovo có một phụ nữ môn đồ Bóng Tối bị giết. Đây là miêu tả ngắn gọn sự việc.

Trên đầu gối của tôi có hai tờ giấy được in từ máy in văn phòng, kêu sột soạt. Tất cả những người khác cũng nhận được những món quà như thế. Tôi lia mắt đọc nội dung:

“Galina Rogova, 24 tuổi... Thành Người-Khác từ khi 7 tuổi, gia đình không có gốc Người-Khác. Được phía Bóng Tối giáo dục tại gia... hướng đạo viên là bà Anna Chiornogorova, phù thủy cấp độ bốn... Năm 8 tuổi, Galina Rogova được ghi nhận là người lốt báo. Công năng trung bình...”

Tôi vừa đọc hồ sơ vừa cau mày. Mặc dù về nguyên tắc thì chẳng có gì đáng cau có mặt mày cả. Rogova là người của Bóng Tối, nhưng không làm việc trong Tuần Ngày. Thực hiện mọi điều khoản của Giao Ước. Không đi săn người. Chưa bao giờ. Thậm chí hai tờ

giấy phép được cấp, một tờ khi đến tuổi trưởng thành và một tờ sau khi cưới, cô ta cũng chưa hề sử dụng. Nhờ ma thuật mà có một vị trí cao trong tập đoàn xây dựng “Căn nhà ấm áp”, lấy phó giám đốc tập đoàn. Có một con, bé trai... Bé không có năng lực của Người-Khác. Đã vài lần sử dụng khả năng Người-Khác để tự vệ, một lần giết chết kẻ tấn công. Nhưng ngay cả lần đó cũng không ăn thịt người...

- Giá mà có nhiều người-sói như thế, nhỉ? - Semion hỏi. Anh giờ sang trang và “hừm” một tiếng. Tò mò, tôi cũng ngó vào đoạn cuối của hồ sơ.

Aha. Biên bản khám nghiệm, vết rạch trên áo sơ mi và áo vét... rõ là cú đâm bằng dao găm mỏng. Con dao có bùa yểm, tất nhiên rồi, một miếng sắt thường không giết được người-sói... Semion ngạc nhiên về điều gì nhỉ?

À đây rồi!

Trên cơ thể không tìm thấy thương tích rõ ràng. Không một vết tích nào. Nguyên nhân cái chết - hoàn toàn mất năng lượng sống.

- Khốn khổ, - Semion nói. - Tớ nhớ, thời nội chiến, người ta phải tớ đi tóm người lốt hùm. Tay khốn nạn ấy lại làm việc ở một Ủy ban đặc biệt của người thường, và lại không phải chỉ một mình hắn...

- Tất cả đã nghiên cứu các thông số rồi chứ? - sếp hỏi.

- Cháu xin hỏi được không ạ? - từ cuối phòng một cánh tay mảnh mai giơ lên. Hầu như tất cả mọi người đều mỉm cười.

- Cứ hỏi đi, Iulia, - sếp gật đầu.

Nữ nhân viên non tuổi nhất đội Tuần đứng dậy, lúng túng sửa lại mái tóc. Một cô bé xinh xắn, đúng là hơi nhóc. Nhưng người ta nhận

cô bé vào phòng Phân tích quả không lầm.

- Thừa Boris Ignachevich, theo như cháu hiểu, đã xảy ra sự tác động ma thuật cấp độ hai. Hay cấp độ một ạ?

- Có thể là cấp độ hai, - sếp xác nhận.

- Nghĩa là, việc đó có thể do ngài... - Iulia im bật một tích tắc, bối rối. - Mà có thể là Semion... Ilia... hoặc Garik. Đúng không ạ?

- Garik thì không, - sếp nói. - Ilia và Semion thì có thể.

Semion làm bầm điều gì đó, như thể lời khen ấy khiến cậu chàng không khoái.

- Mà cũng có thể nữa, là vụ án mạng do ai đó là người của ta đi ngang qua Matxcơva thực hiện, - Iulia phán đoán thành lời - Nhưng mà phù thủy cấp độ cao như thế không thể xuất hiện trong thành phố mà không bị phát hiện, tất cả bọn họ đều nằm trong tầm kiểm soát của Tuần Ngày. Vậy suy ra, phải kiểm tra ba người. Còn nếu họ đều có chứng minh tình trạng ngoại phạm thì không ai kêu ca chúng ta được nữa?

- Iulienka, - sếp lắc đầu. - Không ai kêu ca chúng ta cả. Vấn đề ở chỗ, trong Matxcơva có một phù thủy Ánh Sáng đang hành sự mà không đăng ký cũng không được biết về Giao Ước.

À, vậy thì - nghiêm trọng đây...

- Vậy thì... ôi, - Iulia nói. - Cháu xin lỗi, thưa Boris Ignachevich.

- Cháu nói đúng cả, - sếp gật đầu. - Chúng ta sẽ đi ngay vào cốt lõi của vấn đề. Các bạn ạ, chúng ta đã sơ ý bỏ qua một người. Đã bỏ ngoài tai, đã không để ý. Trong Matxcơva đang có một phù thủy Ánh Sáng cao tay ẩn. Anh ta không hiểu vấn đề và sát hại người của

Bóng Tối.

- Sát hại? - ai đó trong phòng hỏi.

- Đúng. Tôi đã lục hồ sơ lưu trữ, những trường hợp tương tự được ghi nhận vào xuân, thu của ba năm trước, còn năm kia thì vào mùa thu. Mỗi lần đều không có dấu hiệu xâm phạm thân thể nhưng có vết rạch trên quần áo. Tuần Ngày có tiến hành điều tra nhưng không phát hiện ra điều gì. Hình như, họ đã coi việc tử nạn của những người ấy là yếu tố tình cờ... Còn bây giờ ai đó trong số họ sẽ chịu phạt.

- Còn người của Ánh Sáng?

- Cũng vậy.

Semion ho khan và nói khẽ:

- Một sự phân bổ đều đặn kỳ quặc, thừa Boris...

- Ta cho rằng, chúng ta chưa rành hết mọi sự, các bạn ạ. Dù phù thủy đó là ai đi chăng nữa thì anh ta chỉ luôn giết những Người-Khác có công lực yếu, rõ ràng, là những người đã sơ sẩy trong việc tạo vỏ bọc. Rất có thể, hàng loạt những nạn nhân là những Người-Khác của phía Bóng Tối chưa xuất đầu lộ diện hoặc chưa được công nhận. Vì vậy, ta đề xuất...

Sếp nhìn bao quát cả phòng:

- Phòng Phân tích - thu thập những thông tin phạm pháp, tìm ra các trường hợp tương đồng. Hãy nhớ, đó có thể không phải là vụ án mạng mà là chết không rõ nguyên nhân. Hãy kiểm tra các kết quả mổ tử thi, hãy lấy lời khai của nhân viên các nhà xác... hãy tự nghĩ xem, có thể kiếm thông tin ở đâu nữa. Nhóm Nghiên cứu khoa học...

các anh hãy phái độ hai, ba nhân viên đến Tuần Ngày, khám nghiệm tử thi. Các anh cần xác định xem anh ta giết người của Bóng Tối như thế nào. À, nhân tiện, ta sẽ tạm gọi anh ta là Dikar - Kẻ Hoang Dã. Còn nhóm Cơ động - tăng cường tuần tra trên đường phố. Hãy tìm kiếm anh ta.

- Chúng tôi vẫn chỉ toàn tìm kiếm “ai đó” mà, - Igor lầm bầm, vẻ không hài lòng. - Thưa Boris Ignachevich, chúng tôi không thể không nhận ra một phù thủy nội công mạnh thế. Không thể nào!

- Cũng có thể, anh ta chưa được công nhận, - sếp cắt ngang. - Công năng xuất hiện không thường xuyên, theo kỳ...

- Cứ mùa xuân và mùa thu, như bất kỳ một bệnh nhân tâm thần nào...

- Đúng, Igor, rất đúng. Mùa xuân và mùa thu. Và bây giờ, ngay sau vụ giết người vừa xong, anh ta hẳn phải mang một dấu ấn ma thuật nào đó. Có cơ đấy - không chắc lắm, nhưng có. Bắt tay vào việc thôi.

- Boris, mục đích là gì? - Semion tò mò hỏi.

Vài người đã đứng dậy, nhưng giờ lại dừng cả lại.

- Mục đích là tìm thấy Dikar trước người của Bóng Tối. Bảo vệ anh ta, huấn luyện và đưa về phe mình. Như thường lệ.

- Rõ cả rồi, - Semion đứng lên.

- Anton và Olga, đề nghị hai người ở lại, - sếp buông thông rồi đi về phía cửa sổ.

Những người đang ra quay lại ngó tôi tò mò. Thậm chí hơi ghen tị nữa. Nhiệm vụ đặc biệt - lúc nào cũng hay ho cả. Tôi nhìn khắp

gian phòng và thấy Olga, tôi mỉm cười nửa miệng - nàng cũng cười lại.

Giờ đây, nàng không còn giống cô gái mà tôi đã mời uống cô-nhắc trong bếp vào giữa mùa đông nữa. Bộ tóc tuyệt vời, sắc mặt hồng hào, và trong đôi mắt..., không, về tự tin thì trước kia vẫn từng có, giờ xuất hiện thêm đôi chút làm đom, một chút kiêu kỳ.

Hình phạt của nàng đã được gỡ. Cho dù từng phần một.

- Anton, ta không thích cái sự đang diễn ra, - sếp nói, không ngoảnh đầu lại.

Olga nhún vai, gật đầu.

- Thừa sếp, xin lỗi, ngài nói gì?

- Ta không thích cái bức kháng thư của Tuần Ngày.

- Tôi cũng vậy.

- Anh chưa hiểu. Ta sợ rằng những người khác cũng chưa hiểu.

Olga, may ra em đoán được điều gì chẳng?

- Lạ lắm, là Tuần Ngày trong nhiều năm không thể làm sáng tỏ được kẻ giết người.

- Đúng. Em có nhớ chuyện ở Krakow^[52] không?

- Rất tiếc. Anh cho rằng chúng ta đang bị lừa?

- Không loại trừ khả năng... - Boris Ignachevich rời cửa sổ. - Anton, anh có nghĩ tình huống sẽ phát triển đến vậy không?

- Tôi chưa hiểu hết, - tôi ề à.

- Anton ạ, cứ cho là trong thành phố đúng là có một gã Dikar đang lang bang, một kẻ giết người đơn thương độc mã. Anh ta chưa được thu nạp. Thi thoảng anh ta mới có những cơn bột phát công

lực... Anh ta phát hiện ra ai đó của Bóng Tối và tiêu diệt họ. Tuần Ngày có thể phát hiện ra anh ta không? Than ôi, hãy tin ta đi... có. Vậy câu hỏi đặt ra là, tại sao Tuần Ngày không tóm và không phát giác? Những người của Bóng Tối bị chết cơ mà!

- Chỉ có những con muỗi nhép chết, - tôi phỏng đoán.

- Đúng thế. Thí tốt - đã thành truyền thống rồi - sắp áp ứng khi bắt gặp ánh mắt tôi - thành truyền thống của đội Tuần.

- Của các đội Tuần - tôi hẳn học nói.

- Của các đội Tuần, - sắp mệt mỏi nhắc lại. - Ta đã ghi nhớ... Ta cùng nghĩ xem, thế cờ ấy sẽ dẫn đến điều gì. Lên án chung đối với Tuần Đêm về sự tắc trách chẳng? Chuyện vặt. Chúng ta phải kiểm soát hành vi người của Bóng Tối và sự chấp hành Giao Ước của những môn đồ Ánh Sáng đã ra mặt chứ không phải là đi tìm kiếm những kẻ cuồng sát bí ẩn. Ở đây, chính Tuần Ngày có lỗi...

- Nghĩa là, mục đích khiêu khích... một người cụ thể?

- Khá lắm, Anton. Anh có nhớ Iulia nói sao không? Vụ như thế này trong chúng ta chỉ có một số ít người thực hiện nổi thôi. Điều đó đã được kiểm chứng. Cứ cho là, Tuần Ngày quyết định buộc tội ai đó về việc vi phạm Giao Ước. Và việc một nhân viên chuyên nghiệp của Tuần Đêm, đã biết rõ Giao Ước, lại thay tòa tự tay xử án.

- Nhưng bác lại điều đó rất dễ dàng. Chỉ cần tìm thấy Dikar...

- Thế nếu người của Bóng Tối tìm thấy ông ta trước? Và im đi.

- Bằng chứng ngoại phạm?

- Nếu những vụ án mạng xảy ra trong thời điểm không có bằng chứng ngoại phạm?

- Lập phiên tòa, lấy cung toàn bộ, - tôi u ám nói. Không có gì hay ho trong việc tua lại tri giác cả, không có...

- Một phù thủy cao tay ẩn - mà những vụ giết người toàn do phù thủy cao tay ẩn thực hiện, anh ta có thể trốn tránh phiên tòa. Không phải là lừa dối, mà là trốn tránh. Hơn thế nữa, Anton ạ, trước khi diễn ra phiên tòa có sự tham gia của phía Bóng Tối, ta phải làm việc này. Bằng không, sẽ có quá nhiều kiến thức có thể rơi vào tay kẻ thù. Mà nếu phù thủy trốn tránh quá trình lấy cung, vô hình chung anh ta thừa nhận mình có tội. Cùng tất cả mọi hậu quả có thể xảy đến đối với cả anh ta lẫn Tuần Đêm.

- Một viễn cảnh tăm tối, thưa sếp, - tôi thừa nhận - Rất tăm tối. Gần như cái cảnh mà ngài từng mô tả cho tôi vào hồi mùa đông, trong giấc mơ. Cậu bé con - Người-Khác với công lực kinh hồn, sự bùng nổ của Tà Địa sẽ làm loạn cả Matxcova...

- Ta hiểu. Nhưng ta không gạt anh, Anton à.

- Vậy ngài cần gì ở tôi? - tôi hỏi thẳng. - Bởi đây không phải lĩnh vực của tôi. Hỗ trợ các phân tích viên - bình thường thì chúng tôi cũng sẽ làm tất cả những gì mà người ta sẽ chuyển đến để hoạch tính.

- Anton, ta muốn anh phân tích xem chúng nhằm vào ai trong những người của chúng ta. Ai có bằng chứng ngoại phạm cho tất cả mọi sự kiện, ai thì không.

Sếp thọc tay vào túi áo vét, lấy cái đĩa DVD:

- Cầm lấy... đây là toàn bộ hồ sơ của giai đoạn ba năm. Hồ sơ của bốn người, có cả ta.

Tôi nuốt khan, nhận tấm đĩa.

- Mật khẩu đã gỡ. Nhưng anh cũng tự biết - không ai được thấy những thứ này. Copy các dữ liệu thì anh không có quyền. Những hoạch tính và biểu đồ hãy mã hóa đi... và đừng có hà tiện độ dài mật khóa.

- Có lẽ tôi cần một trợ lý, - tôi rụt rè đề nghị. Liếc nhìn Olga. Cơ mà cô nàng là trợ lý thế nào chứ - tiếp xúc với máy tính thì chỉ hạn chế trong các trận chiến của “Heretic”, “Hexen”^[53] và những trò chơi tương tự.

- Riêng những tài liệu về ta, anh đích thân kiểm tra nhé, - sếp hơi chần chừ, rồi nói. - Những dữ liệu khác có thể nhờ Anatoly. Được không?

- Thế thì em có việc gì? - Olga thắc mắc.

- Em sẽ cũng làm việc tương tự, nhưng bằng cách truy hỏi cá nhân. Cả thẩm vấn, nếu có thể trung thực đến cùng. Và bắt đầu từ ta. Rồi bộ ba còn lại.

- Được, Boris ạ.

- Bắt tay vào việc đi, Anton. - sếp gật đầu. - Vào việc ngay bây giờ. Còn các sự lật vật khác thì bổ các cô gái của anh vào, bọn họ làm được hết đấy.

- Có lẽ tôi nghiên cứu tài liệu đã? - tôi hỏi. - Nếu nhớ ai đó không có bằng chứng ngoại phạm thì ta dựng thêm à?

Sếp lắc đầu:

- Không. Anh chưa hiểu vấn đề. Ta không muốn dàn dựng sự kiện rởm. Ta muốn tin chắc rằng không ai trong người của chúng ta

có liên can tới các vụ án mạng.

- Đến thế sao?

- Ừ. Bởi chẳng có gì trong thế giới này mà không thể xảy ra cả. Anton, cái kỳ diệu của công việc chúng ta là ở chỗ, ta có thể giao cho anh một nhiệm vụ như thế. Và anh có thể hoàn thành nó. Không câu nệ bất kỳ cá nhân nào.

Có cái gì đó khiến tôi cảm thấy bất ổn, nhưng tôi đã gạt, đi về phía cửa, vừa đi vừa siết chặt tấm đĩa quý giá trong tay. Chỉ tích tắc cuối cùng một câu hỏi được hình thành, và tôi quay đầu lại, hỏi:

- Thưa Boris Ignachevich...

Sếp và Olga lập tức rời nhau.

- Boris Ignachevich, ở đây có dữ liệu của bốn người?

- Phải.

- Của ngài, Ilia, Semion...

- Và của anh, Anton ạ.

- Sao lại thế? - tôi ngớ ngẩn hỏi.

- Trong khi xung trận trên mái nhà, anh đã chui vào tầng thứ hai của U Minh Địa ba phút. Anton ạ... đó là cấp độ ba của công lực.

- Không thể thế được, - tôi chỉ thốt lên được thế.

- Điều đó có thực.

- Thưa Boris Ignachevich, ngài chẳng luôn nói rằng tôi là phù thủy bậc trung!

- Cứ cho là, ta cần một lập trình viên giỏi hơn là thêm một lính cơ động cừ.

Giá kể vào thời khắc khác thì tôi đã thấy hãnh diện lắm. Có lẫn cả

bực bội nữa, nhưng dù sao cũng hãnh diện. Tôi vẫn thường nghĩ, cấp độ bốn của ma thuật đó là đỉnh của tôi rồi, mà đạt được nó thì cũng chẳng dễ. Nhưng giờ đây chỉ có một cảm giác sợ hãi bao trùm - một nỗi sợ khó chịu, nhơm nhớp, đáng ghê tởm. Năm năm làm việc ở đội Tuần như một nhân viên âm thầm đã dạy tôi quên thói sợ hãi cái gì đó, cho dù là điều gì đi chăng nữa - quyền lực, bọn cướp, bệnh tật...

- Đó đã là sự can thiệp cấp độ hai.

- Ở đây có một giới hạn rất mong manh, Anton ạ. Có thể, anh có khả năng hơn thế nữa.

- Nhưng phù thủy cấp độ ba của ta có hơn chục người. Tại sao trong số những người bị tình nghi lại có tôi?

- Bởi vì cậu đã động chạm đến cá nhân Zavulon. Đã từng chơi khó sếp của Tuần Ngày Matxcova. Và lão ta hoàn toàn có thể giảng cho Anton Gorordetsky một cái bẫy đặc biệt. Đúng hơn là chẳng lại một cái bẫy cũ vẫn được làm để dự phòng.

Tôi lại nuốt khan rồi đi ra, không hỏi gì thêm nữa.

...

Phòng thí nghiệm của chúng tôi cũng nằm trên tầng bốn, nhưng ở cánh khác với phòng họp. Tôi hấp tấp đi dọc hành lang, gật đầu với những người đi ngược chiều mà không dừng lại tán chuyện. Cái đĩa tôi nắm chặt còn hơn cả chàng trai nồng nhiệt nắm tay bạn gái.

Sếp hẳn không gạt tôi chứ?

Đó có thể là cú ra đòn nhắm vào tôi?

Có lẽ, sắp không gạt tôi. Tôi đã đặt câu hỏi thẳng thắn và nhận được câu trả lời thẳng thắn. Đương nhiên, cùng năm tháng, kể cả những phù thủy trong sạch nhất cũng dự trữ được một lượng tráo trở nhất định lớn dần và học môn giữ thẳng bằng bằng khẩu ngữ. Song hậu quả của việc bịa đặt, nếu có, sẽ là quá lớn ngay cả đối với Boris Ignachevich.

Tấm ngăn ở cửa ra vào có hệ thống điện từ kiểm soát. Tôi biết là tất cả các phù thủy đều coi kỹ thuật hiện đại là trò cười, còn Semion một lần đã biểu diễn cho tôi cách qua mặt rất dễ dàng máy phân tích giọng nói và máy chụp màng mắt. Nhưng dẫu sao tôi vẫn đấu tranh đòi được mua những món đồ chơi đắt tiền này. Ừ thì cứ cho là chúng không canh phòng được Người-Khác. Nhưng tôi đồ rằng đến một lúc nào đó mấy tay ở FSB^[54] hoặc bọn Mafia sẽ rờ đến chúng tôi.

- Một, hai, ba, bốn, năm... - tôi lập bập nói vào micro, nhìn lên ống kính camera. Hệ thống điện giải mã một vài giây rồi phía trên cửa một ánh lửa xanh lá cây cháy lên, cho phép vào.

Trong căn phòng đầu tiên không có ai cả. Cái máy chủ đang kêu rít lên vì những cánh quạt, điều hòa nhiệt độ lắp trên tường đang nhả khí phì phì. Thế mà vẫn cứ nóng. Mà mới có đầu xuân thôi đấy.

Tôi không vào phòng thí nghiệm của các hệ thống viên mà tiến ngay về phòng mình. Mà cũng không hoàn toàn của tôi, có Tolik - cậu phó cho tôi cũng “ngụ” ở đây - đôi lúc, đúng với nghĩa đen của cái từ này, cậu ta ở lại qua đêm trên chiếc đi-văng da cổ.

Lúc này cậu chàng đang ngồi ở bàn, đắm chiêu xem xét một cái Mother board cũ.

- Chào, - tôi vừa nói vừa ngồi xuống đi-văng. Cái đĩa làm bóng cả ngón tay.

- Hồng rồi, - Tolik rầu rĩ nói.

- Thì quảng đi.

- Ủ, đợi mình nhổ RAM ra đã... - Tolik vốn hay dự trữ đồ cũ, một thói quen hình thành sau nhiều năm công tác tại các viện nghiên cứu trực thuộc nhà nước. Chỗ chúng tôi không có vấn đề gì về tài chính nhưng cậu ta vẫn cẩn thận lưu giữ tất cả những mẫu sắt vụn đã sử dụng và không ai còn cần tới nữa. - Không, cậu thử nghĩ xem, quần với nó cả nửa giờ mà không hồi lại.

- Ủ, nó cổ quá rồi, cậu còn loay hoay với nó làm gì nữa. Máy ở phòng kế toán còn mới hơn.

- Giá mà cho ai đó được. Có thể còn lấy lại được bộ nhớ...

- Tolik, ta có việc khẩn đây, - tôi nói.

- Sao?

- Sao với chả giảng... Đây... - tôi đưa cái đĩa lên. - Ở đây có hồ sơ... toàn bộ hồ sơ của bốn nhân viên trong đội Tuần. Kể cả của sếp.

Tolik mở ngăn kéo bàn, nhét vào đó cái Mother board và nhìn cái đĩa.

- Chính thế đấy. Tớ sẽ kiểm tra ba người. Còn cậu kiểm tra người thứ tư... là tớ.

- Kiểm tra cái gì?

- Đây này, - tôi lôi bản in ra. - Có thể có ai đó trong những người bị tình nghi vẫn thỉnh thoảng giết người của Bóng Tối. Những vụ tiêu

diệt không được phê chuẩn. Ở đây có ghi nhận tất cả những trường hợp đã được biết đến. Ta phải hoặc là loại trừ khả năng ấy, hoặc là...

- Thế cậu có giết chúng không? - Tolik tò mò. - Hì, xin lỗi vì hơi ác một chút...

- Không. Nhưng cậu cũng đừng tin tở. Làm việc đi.

Tôi thậm chí cũng chẳng thèm xem tư liệu nói về mình. Trút toàn bộ 8Mb vào máy của Tolik, và rút đĩa ra.

- Nếu thấy được gì hay, có được kể cho cậu không? - Tolik hỏi. Tôi liếc xéo cậu ta trong khi Tolik đang liếc qua các file doc... tay giật giật tai trái và đều đặn bấm chuột.

- Tùy cậu.

- Thôi được.

Tôi bắt đầu tìm hiểu hồ sơ có các tư liệu thu thập được về sếp. Khởi đầu, một hàng tit lớn chạy ra - những thông tin chung về sếp. Cứ đọc xong mỗi dòng, người tôi lại toát mồ hôi hột.

Tất nhiên, tên cúng cơm và tông tích của sếp ngay cả trong hồ sơ này cũng chẳng có ý nghĩa gì hết, thường người ta không viện dẫn tài liệu với những chi tiết kiểu như thế về những Người-Khác thuộc đẳng cấp như ngài. Nhưng dẫu sao, mỗi một giây tôi lại thêm một phát hiện. Bắt đầu từ chuyện sếp té ra nhiều tuổi hơn tôi tưởng. Chí ít là cũng hơn độ một thế kỷ rưỡi. Thế có nghĩa là ngài đã trực tiếp tham gia vào việc ký kết Giao Ước giữa Ánh Sáng và Bóng Tối. Kỳ lạ thật - những vị đại phù thủy từ thời ấy mà còn sống sót đến giờ thì đã chiếm các vị trí cao trong Tổng Quản rồi chứ không ngồi ở ghế một giám đốc vùng mệ mòi và đáng ngao ngán này.

Ngoài ra, tôi biết được thêm một vài bí danh mà sếp được nhắc tới trong lịch sử đội Tuần. Biết ngài gốc gác ở đâu. Về điều này, thắng hoặc mọi người cũng bàn luận, cá cược với nhau, còn đưa ra những dẫn chứng “không chối cãi được”. Nhưng không hiểu sao chưa ai từng cho rằng Boris Ignachevich xuất thân từ Tây Tạng.

Mà đến khi biết ngài từng là sư phụ của ai thì đúng là tôi không thể ngờ được kể cả trong những tưởng tượng ngông cuồng nhất.

Sếp làm việc ở châu Âu từ thế kỷ mười lăm. Xét theo những chứng cứ gián tiếp, tôi hiểu nguyên nhân của sự chuyển nơi cư ngụ một cách đột ngột như thế là vì một người đàn bà. Thậm chí tôi còn đoán ra là ai.

Đóng cửa sổ có những dữ liệu chung đó, tôi nhìn sang Tolik. Anh chàng đang xem một đoạn phim, tất nhiên là đời tư của tôi chắc hẳn chẳng hay ho bằng tiểu sử của sếp rồi. Tôi ghé mắt nhìn vào cảnh phim nho nhỏ đang chuyển động - và đỏ mặt.

- Ở trường hợp thứ nhất, cậu có bằng cứ ngoại phạm không cần tranh cãi, - không ngoảnh lại, Tolik bảo.

- Này... - tôi nói yếu ớt.

- Thôi được rồi. Điều gì chẳng có thể xảy ra. Giờ tớ sẽ cho quay nhanh, để quan sát cả cái đêm ấy.

Tôi tưởng được ra đoạn phim sẽ như thế nào khi để tốc độ nhanh, và quay đi. Không, thực ra tôi cũng biết rằng cấp trên có kiểm soát những nhân viên của mình, nhất là những người trẻ. Nhưng không ngờ lại trắng trợn đến thế!

- Sẽ không có bằng chứng ngoại phạm nào là “không cần tranh

cãi” cả, - tôi nói. - Đây này, bây giờ tớ mặc đồ và ra đường.

- Thấy rồi, - Tolik xác nhận.

- Rồi tớ sẽ vắng mặt gần một tiếng rưỡi. Tớ đi tìm mua sâm-panh... và khi tìm ra, ở ngoài trời tớ hơi tỉnh rượu. Tớ ngẫm nghĩ xem có nên trở về không.

- Thôi đừng bận tâm nữa, - Tolik nói. - Tốt hơn là xem đời sống tình cảm của sếp đi.

Sau nửa tiếng tác nghiệp, tôi hiểu ra rằng Tolik nói đúng.

Có thể tôi có lý do để cáu giận sự trơ trẽn những quan sát viên. Nhưng nếu vậy thì Boris Ignachevich cũng có những lý do không kém.

- Bằng chứng, ngoại phạm của sếp, - tôi bảo. - Cũng bất cần tranh cãi. Hai vụ - bốn nhân chứng. Một vụ nữa - gần như cả đội Tuần.

- Cái vụ săn gấu cuồng của Bóng Tối á?

- Ừ.

- Cậu thì vụ ấy lại không có bằng cứ ngoại phạm. Tận gần sáng cậu mới được triệu tập mà bấm giờ thì chỉ ang áng thôi. Đây là tấm ảnh cậu bước ra khỏi văn phòng, có mỗi vậy.

- Nghĩa là...

- Trên lý thuyết thì cậu có thể giết người của Bóng Tối. Hoàn toàn có thể. Thêm nữa... cậu đừng giận nhé, Anton, mỗi một vụ án mạng đều diễn ra vào thời điểm gia tăng kích động về cảm xúc của cậu. Như thể cậu không hoàn toàn kiểm soát được bản thân...

- Nhưng tớ có làm điều đó đâu.

- Tớ tin thế. Nhưng tớ phải làm gì với cái file này?

- Xóa đi.

Tolik ngẫm nghĩ một lúc.

- Trong này tớ chẳng có gì quý cả. Tớ sẽ thực hiện format ổ cứng này theo dạng level thấp. Cũng phải xóa từ lâu rồi.

- Cảm ơn cậu, - tôi đóng hồ sơ về sếp. - Hồ sơ của mọi người còn lại tớ sẽ tự lo được.

- Tớ hiểu, - Tolik đã trị được sự phẫn nộ rất có cơ sở của chiếc máy tính và cái máy đang tự xào xáo chương trình của mình.

- Ra chỗ các em đi, - tôi đề xuất. - Làm mặt hầm hố vào nhớ. Chắc các thị lại đang giờ bài ra bói đấy.

- Đích thị, - Tolik đồng tình rất nhanh. - Khi nào cậu xong?

- Khoảng hai tiếng nữa.

- Tớ sẽ ngó vào sau.

Cậu ta đến chỗ “các em” của chúng tôi, hai cô nàng lập trình viên trẻ măng làm các việc danh chính ngôn thuận của đội Tuần. Còn tôi thì tiếp tục tác nghiệp. Giờ đến lượt Semion.

Hai tiếng rưỡi sau tôi dứt ra khỏi máy tính, tay bóp gáy - cái gáy lúc nào cũng tê dại đi khi mình ngồi chúi mặt vào màn hình. Tôi bật ấm đun cà-phê.

Cả sếp, cả Ilia và Semion đều không thích hợp với vai gã cường sát đã giết hại những người của Bóng Tối. Họ đều có bằng chứng ngoại phạm, thêm nữa, thường là những bằng chứng vững như bàn thạch. Đây, ví như Semion đã khôn ngoan đàm đạo cả đêm với thượng cấp của Tuần Ngày khi xảy ra một vụ giết người. Ilia thì đi

công tác ở Sakhalin - lần ấy ở đó bỗng có vụ rắc rối cần sự hỗ trợ của trung ương...

Chỉ có tôi là sót lại trong diện nghi vấn.

Không phải là tôi không tin tưởng Tolik. Nhưng tôi vẫn cứ xem qua lần nữa những dữ liệu về mình. Đúng vậy, không có một bằng cứ ngoại phạm nào.

Cà-phê rất dở, có vị chua, rõ ràng là lâu rồi không thay phin lọc. Tôi tợp một ngụm loãng toẹt bỗng rầy, liếc lên màn hình, rồi lôi điện thoại ra, bấm số của sếp.

- Nói đi, Anton.

Ngài luôn biết trước ai gọi.

- Thừa Boris Ignachevich, chỉ có thể có một người bị tình nghi thôi.

- Cụ thể là ai?

Giọng sếp khô khan và trịnh trọng. Nhưng không hiểu sao tôi có cảm giác, ngài đang ngồi hờ hênh trên chiếc đi-văng da, một tay cầm cốc sâm-panh, tay kia giữ bàn tay Olga, ống nghe thì kẹp vào vai hoặc cho nó bay lên ngang tai...

- Nào nào... - sếp chinh tôi. - Nhà tiên tri chết tiệt. Ai bị tình nghi?

- Tôi.

- Hiểu rồi.

- Ngài cũng đã biết trước điều ấy, - tôi nói.

- Tại sao lại điều ấy?

- Đâu cần phải kéo tôi vào vụ nghiên cứu hồ sơ. Ngài cũng có thể làm điều đó. Nghĩa là, ngài muốn tôi tự hiểu được tầm nguy hiểm.

- Cứ cho là vậy, - sắp thờ dài. - Anh sẽ làm gì, Anton?

- Sẽ chuẩn bị đi bóc lịch^[55].

- Ghé văn phòng ta. Độ... ờ... sau 10 phút nữa.

- Được ạ, - tôi tắt máy.

Trước tiên tôi ghé qua chỗ các cô em. Tolik vẫn đang ở đó. Mọi người đang làm việc cần mẫn.

Thực ra, đội Tuần đầu có thấy cần hai nhân viên lập trình vô dụng ấy. Quyền được truy cập tài liệu mật của họ ở mức thấp, nên mọi sự chúng tôi phải tự làm cả. Nhưng biết bố trí cho hai nữ phù thủy công lực rất yếu vào đâu được? Giá như họ đồng ý sống cuộc sống thường tình... nhưng không ạ, họ lại muốn lãng mạn, muốn phục vụ trong đội Tuần cơ ạ... Nên người ta vẽ ra cho họ việc làm.

Còn thì chủ yếu là họ giết thời gian bằng việc lướt mạng, chơi trò chơi - mà thường nhất là các trò đánh bài tây đủ các kiểu thức.

Tolik ngồi trước một cái máy tính rồi - chỗ chúng tôi không gặp vấn đề gì với các phương tiện kỹ thuật. Trên đùi cậu ta, Iulia ngồi vắt vẻo, điên cuồng di chuột trên tấm đệm chuột.

- Cái này gọi là học xóa mù vi tính đấy phỏng? - tôi hỏi, ngắm hình ác quỷ đang chạy tới chạy lui trên màn hình.

- Không gì nâng cao kỹ năng làm việc với chuột bằng những trò chơi trên máy tính, - Tolik đáp về ngay thơ vô tội.

- Ừm... - tôi chả biết đáp thế nào.

Bản thân tôi lâu lắm rồi chẳng chơi những trò này. Cũng như phần lớn các nhân viên của đội. Chém giết lũ ma tà bằng hình vẽ cũng hay, nhưng chỉ trước khi tận mắt nhìn thấy chúng thôi. Hoặc là

sống qua hơn trăm năm rồi và có được một trữ lượng vô cảm rất lớn
- như Olga...

- Tolik à, có khi hôm nay tớ không quay lại nữa nhé, - tôi nói.

- Aha, - cậu ta chẳng chút ngạc nhiên, gật đầu. Khả năng tiên cảm của tất cả chúng tôi đều không có nhiều, nhưng những chuyện vặt vãnh thế nào chúng tôi cảm thấy được ngay.

- Galia, Lena, chào nhé, - tôi gật đầu với các cô bé.

Galia lấp bắp câu gì đó xã giao, ra cái vẻ đang mải mê công việc.
Lena hỏi:

- Em có được về sớm một chút không ạ?

- Tất nhiên.

Chúng tôi không gian dối với nhau. Nếu Lena đã xin phép thì có nghĩa là cô ấy cần phải đi thật. Chúng tôi thường không gian dối.

Chỉ đôi khi, bày trò mưu mẹo và nói nửa chừng sự thật mà thôi...

...

Trên bàn sắp bừa bộn kinh khủng. Bút máy, bút chì, giấy vở, tài liệu in, những viên pha lê ma thuật mới được luyện ra... đều vung vãi đầy đó.

Nhưng đỉnh điểm của sự bừa bãi ấy là cây bếp còn đang cháy, trên đó có cái nồi đun lục đục một thứ bột trắng, sắp tràn ngâm quấy thứ bột ấy bằng cán chiếc bút "Parker" đắt tiền, có vẻ như đang chờ đợi một hiệu ứng nào đó. Nhưng đun nóng lẫn quấy đều cũng không làm thứ bột này suy sụp.

- Đây ạ, - tôi đặt CD trước mặt sắp.

- Ta sẽ làm gì nhỉ? - Boris Ignachevich hỏi, không ngước mắt lên. Ngài không mặc áo vét, áo sơ mi thì nhàu nhĩ, cà-vạt xoay sang bên sườn.

Tôi hiếng mắt liếc sang đi-văng. Olga không có trong phòng, nhưng đằng kia có chai sâm-panh rỗng và hai chiếc ly.

- Tôi không biết. Tôi không giết người của Bóng Tối... à, những người ấy của Bóng Tối. Chính ngài cũng biết.

- Ta biết.

- Nhưng tôi không chứng minh được điều đó.

- Theo như ta tính thì chúng ta có độ hai, ba ngày, - sếp bảo. - Sau đó Tuần Ngày sẽ ra lời buộc tội anh.

- Dựng chứng cứ ngoại phạm giả không khó.

- Và anh đồng ý với chuyện đó? - Boris Ignachevich quan tâm.

- Tất nhiên là không. Tôi có thể hỏi một câu chứ ạ?

- Có.

- Tất cả những thông tin kia lấy từ đâu ra? Phim ảnh ở đâu ra?

Sếp im lặng một thoáng:

- Ta cũng từng nghĩ thế... Anh cũng đã xem hồ sơ của ta rồi đó, Anton. Chẳng lẽ nó kém độ bất nhã hơn?

- Có lẽ không kém hơn. Vì vậy mà tôi hỏi. Tại sao ngài lại cho phép người ta thu thập những thông tin theo kiểu ấy?

- Ta không thể cấm đoán việc này. Việc kiểm soát do Tòa Án tối cao thực hiện.

Một câu hỏi ngu ngốc - “thế kỳ thực có tồn tại cái Tòa Án ấy không” - tôi đã kịp nuốt lại trong họng. Nhưng có lẽ mặt tôi đã thể

hiện quá diễn cảm.

Sếp nhìn tôi thêm phút nữa, như thể chờ đợi thêm câu hỏi, rồi tiếp:

- Thế đấy, Anton ạ. Từ giờ phút này anh không được phép ở một mình. Chỉ có đi vệ sinh thì một mình thôi, còn lại luôn phải có hai, ba nhân chứng bên cạnh. Để có thể xảy ra thêm một vụ án mạng nữa.

- Nếu thực tế người ta muốn bắt tôi thì không có vụ giết người nữa đâu, cho đến khi tôi rơi vào tình thế không có bằng chứng ngoại phạm.

- Anh sẽ rơi vào tình thế ấy, - sếp cười khẩy. - Đừng coi tôi là lão già ngốc chứ.

Tôi gạt đầu, vẫn còn rất yếu ớt, chưa hiểu đến tận cùng.

- Olga...

Cánh cửa trên tường mà tôi vẫn cứ nghĩ là cửa tủ, mở ra. Olga bước vào, sửa lại mái tóc, mỉm cười. Chiếc quần bò và áo cánh ôm sát lấy thân hình nàng như thường thấy mỗi khi vừa tắm nước nóng xong. Sau lưng nàng, tôi nhận ra một buồng tắm lớn có bồn sủi, cửa sổ toàn cảnh rộng bằng cả một bức tường và có lẽ trong suốt một chiều.

- Oia, em có làm được không? - sếp hỏi. Ngầm ý nói điều gì đó mà trước đó họ đã bàn rồi.

- Một mình á? Không đâu.

- Ta nói về cái khác.

- Tất nhiên, em lo được.

- Hai người hãy đứng dựa lưng vào nhau, - sếp ra lệnh.

Tôi không có ý cãi lại, mặc dù lòng bồn chồn như lửa đốt: tôi hiểu rằng đang sắp diễn ra một sự rất nghiêm trọng.

- Và cả hai hãy lộ mình, - Boris Ignachevich yêu cầu.

Tôi nhắm hờ mắt lại, thả lỏng toàn thân. Tấm lưng của Olga nóng bừng và ướt rượt, dù đã qua một lần áo cánh. Một cảm giác kỳ lạ, đứng và chạm vào người phụ nữ vừa làm tình... vừa yêu... không phải với mình.

Không, tôi không hề có tí chút gì yêu đương đối với Olga. Có lẽ bởi tôi còn nhớ nàng trong bộ dạng không phải của con người, có lẽ bởi chúng tôi đã rất nhanh chóng chuyển sang mối quan hệ bè bạn, đồng sự. Có lẽ bởi những thế kỷ đã chia biệt sự ra đời của hai người - tấm thân trẻ trung kia có nghĩa gì khi bạn nhìn thấy lớp bụi hàng trăm năm trong đôi mắt ấy. Chúng tôi chỉ là bạn bè, không hơn.

Nhưng đứng cạnh một người phụ nữ mà thân hình nàng vẫn còn lưu giữ những vuốt ve âu yếm của người khác, ép sát người vào nàng - là một cảm giác kỳ lạ...

- Bắt đầu... - sếp nói, hình như hơi quá sẵn. Và ngài phát ra một số từ mà tôi không hiểu nghĩa, những từ của thứ tiếng cổ xưa từng vang lên trên thế giới này hàng ngàn năm trước.

Phi thân.

Đó đúng là một cú bay - dường như mặt đất biến khỏi chân, dường như thân thể mất hết trọng lượng. Cực khoái trong chân không, một liều LSD chích thẳng vào máu, cú giật điện ngay trung tâm khoái cảm ở vỏ não...

Tôi bị nhận chìm bởi một cơn sóng hân hoan trong sáng và điên

rồ, không thể diễn giải nổi, khiến thế giới lu mờ đi. Lẽ ra tôi đã ngã xuống, nhưng công lực truyền từ đôi tay sắp giờ lên đã ghì giữ tôi và cả Olga bằng những sợi dây vô hình, buộc chúng tôi phải oằn người lại, áp sát vào nhau.

Còn sau đó những sợi dây mảnh bị rối tung.

- Xin lỗi anh, Anton, - Boris Ignachevich nói. - Nhưng chúng ta không có thời gian để lưỡng lự và phân trần nữa.

Tôi im. Im lặng một cách ngớ ngẩn và choáng váng, ngồi trên sàn, nhìn vào đôi bàn tay mình - vào những ngón tay mảnh dẻ đeo hai chiếc nhẫn bạc, nhìn xuống chân - đôi chân dài thanh thoát, vẫn còn ẩm ướt sau khi tắm và chiếc quần bò bó quá sát, đôi bàn chân nhỏ bé xỏ trong đôi giày thể thao màu trắng pha xanh biển.

- Sẽ thế này không lâu đâu, - sắp nói.

- Quý tha... - tôi mở miệng muốn rửa xả, người giật giật, nhảy dựng từ dưới sàn lên, nhưng vội ngừng bật ngay ở những âm thanh đầu tiên của giọng nói mình. Một chất giọng phát ra từ ngực, mềm mại, giọng phụ nữ.

- Anton, bình tĩnh nào, - một người đàn ông trẻ đứng cạnh tôi, đưa tay giúp tôi đứng dậy. Không thể thì tôi đã lại ngã nữa. Trọng tâm thân thể hoàn toàn thay đổi. Tôi trở nên thấp hơn, thế giới nom như khác hẳn...

- Olga? - nhìn vào tấm thân trước kia của mình, tôi hỏi.

Người nữ đồng sự của tôi, mà giờ còn là người mang lót tôi nữa, gật đầu. Bối rối nhìn vào mặt nàng... à mặt mình, tôi nhận ra rằng sáng mình cạo râu hơi ẩu. Và rằng trên trán tôi có một nốt trứng cá đã chín rất xứng với một cậu chàng đang tuổi dậy thì.

- Anton, bình tĩnh nào. Tôi cũng lần đầu đổi giới đấy.

Không hiểu sao tôi lại tin nàng. Bất chấp tuổi tác, Olga có thể chưa từng rơi vào tình huống khó xử thế này.

- Đã quán triệt chưa? - sếp hỏi.

Tôi vẫn cứ sẫm soi bản thân, lúc thì nhấc tay lên sát mặt, khi thì ngó hình ảnh mình soi trong những tấm kính giá sách.

- Đi thôi, - Olga kéo tay tôi. - Boris, đợi một phút... - Cử chỉ của Olga cũng vụng về y như tôi. Thậm chí còn vụng về hơn. - Nhân danh Ánh Sáng và Bóng Tối, này không hiểu đàn ông các anh đi lại thế nào? - nàng đột ngột kêu lên.

Lúc ấy thì tôi cười ha hả, nhận thức được sự trớ trêu của sự việc. Tôi, đối tượng của sự khiêu khích từ phía Bóng Tối, được che giấu trong tấm thân phụ nữ. Trong thân hình người tình của sếp, một cô nàng nhiều tuổi như nhà thờ Đức Bà Notre Dame vậy!

Olga gần như ấn tôi vào phòng tắm - tôi bất giác thấy vui vui với sức lực của mình, - nàng đẩy tôi xuống bồn tắm sủi. Và phun vào mặt tôi tia nước lạnh từ vòi hoa sen đã được chu đáo chuẩn bị sẵn, nằm trên bề sành màu hồng phấn.

Phì nước ra, tôi vùng khỏi tay nàng. Khó nhọc kìm ý muốn giáng cho Olga - hay dù sao cũng vẫn là cho bản thân mình - một cái tát. Hình như những thói quen cơ học của thân thể người lạ đã bắt đầu bùng tỉnh.

- Không phải tôi phát đại lên đâu, - tôi bức bối nói. - Đúng là nực cười.

- Chắc không? - Olga nheo mắt nhìn tôi. Không lẽ đó chính là vì

ánh mắt của tôi - những khi tôi gắng thể hiện thái độ thiện ý xen lẫn với ngờ vực?

- Hoàn toàn chắc.

- Vậy cậu hãy ngắm mình đi.

Đi đến gần chiếc gương - cũng to và hoành tráng như thế, giống như mọi thứ khác trong cái phòng tắm bí mật này, tôi ngắm mình.

Kết quả rất kỳ lạ. Ngắm nghĩa dung nhan mới của mình, tôi bình tâm lại hoàn toàn. Chắc hẳn nếu tôi ở trong một lối người khác, nhưng là đàn ông, thì cú shock sẽ lớn hơn nhiều. Còn thế này thì cũng không sao, chỉ có cảm giác giả tạo ban đầu.

- Cậu không tác động gì lên tôi chứ? - tôi hỏi. - Cậu hoặc là sắp?

- Không.

- Nghĩa làm thần kinh của tôi cũng vững?

- Sơn môi của cậu nhòe hết rồi, - Olga nhận xét. Và cười khinh khích. - - Cậu có biết cách tô môi không?

- Điên à? Không, tất nhiên.

- Tôi sẽ dạy cậu. Một môn đơn giản thôi mà. Cậu vẫn còn rất may mắn đấy, Anton ạ.

- May mắn về chuyện gì?

- Chỉ chậm có một tuần thôi - là đã phải dạy cậu dùng băng vệ sinh nữa kia.

- Như bất kỳ một người đàn ông bình thường nào vẫn theo dõi tivi, tôi biết làm điều đó một cách hoàn hảo. Phải đổ vào tấm băng một dung dịch màu xanh sậm rồi bóp chặt trong nắm tay.

Chương 2

Tôi ra khỏi phòng làm việc của sếp và dừng lại một thoáng, đấu tranh với sự cám dỗ muốn quay trở lại.

Bất kỳ lúc nào tôi cũng có thể phản bác kế hoạch sếp đề ra. Chỉ cần quay lại nói đôi ba từ - thế là tôi và Olga sẽ trở về với thân xác thật của mình. Nhưng chỉ sau nửa giờ trao đổi, tôi đã được biết lượng thông tin đủ để thuận tình và biết rằng việc trao đổi thân xác là câu trả lời thiết thực duy nhất đối với sự khiêu khích của phía Bóng Tối.

Suy cho cùng, rất nhảm nhí nếu từ chối việc điều trị cấp cứu dựa trên cơ sở tiêm giảm đau...

Chìa khóa căn hộ của Olga nằm trong xắc của tôi. Ở đó cũng có cả tiền và thẻ tín dụng trong cái ví con, mỹ phẩm, chiếc khăn tay nhỏ, băng vệ sinh - chỉ không hiểu để làm gì vì cái này bây giờ tôi chưa phải dùng đến, một hộp kẹo tik-tak mới mở, cái lược, một đồng tiền lẻ dưới đáy xắc, cái gương nhỏ, chiếc điện thoại di động bé tẹo...

Còn hai túi quần bò rỗng lại vô tình cho tôi cảm giác hẫng hẫng. Tôi lục lọi chúng trong một giây, gắng tìm dù chỉ một đồng xu rút lại, nhưng chỉ có thể khẳng định được rằng, cũng như phần lớn phụ nữ, Olga giữ mọi thứ trong xắc nhỏ.

Hình như, những cái túi quần rỗng không phải là sự hẫng hụt lớn

nhất của tôi trong ngày hôm nay. Nhưng dù sao thì chi tiết này cũng khiến tôi bức bối. Tôi chuyển từ xác vào túi quần một ít tiền và cảm thấy tự tin hẳn lên.

Chỉ tiếc là Olga không đem theo player...

- Chào Olia, - Garik đến gần tôi. - Sếp không bận chứ?

- Sếp... sếp đi với Anton... - tôi đáp.

- Olia, có chuyện gì xảy ra vậy? - Garik nhìn tôi chăm chú. Không biết anh chàng cảm thấy được gì - ngữ điệu lạ, cử chỉ không tự tin, quàng sáng mới? Nhưng nếu một lính cơ động mà cả tôi lẫn Olga ít khi tiếp xúc lại cảm thấy sự tráo đổi này thì tôi không đáng một xu.

Bấy giờ Garik mỉm cười bối rối, ngượng ngùng. Điều này thực sự bất ngờ - tôi chưa từng thấy Garik có ý định tán tỉnh các nữ nhân viên đội Tuần bao giờ. Với những phụ nữ bình thường anh làm quen còn khó khăn, anh cực kỳ xui xẻo trong các trò tình ái.

- Không có gì. Chúng tôi tranh cãi một chút thôi. - Tôi quay người, và đi ra cầu thang mà không chào tạm biệt.

Đó là một giả thuyết đối với Tuần Đêm đề phòng trường hợp ít khả năng có thể xảy ra là giả sử trong chúng tôi có điệp viên của phía bên kia. Theo như tôi biết, chuyện này chỉ từng có vồn vện một hay hai lần trong cả lịch sử tồn tại của đội Tuần, nhưng biết sao được, nhớ ra... Cứ để mọi người cho rằng Boris Ignachevich học hặc với người bạn gái lâu năm của ngài.

Mà có để học hặc thì có, một cái có không “vặt”. Bị giam cầm cả trăm năm trong văn phòng của sếp, việc không được hiện hình người, sự phục hồi từng phần mà lại mất đi phần lớn phép thuật. Những nguyên có hoàn toàn xứng đáng để giận hờn... ít nhất tôi

cũng tránh được phải đóng vai bạn gái của sếp, một vai thật hết chỗ nói.

Phân tích trong đầu như thế, tôi đã tụt xuống đến tầng ba. Cũng phải thú nhận rằng Olga đã “giảm tải” cho cuộc sống của tôi đến mức tối đa. Hôm nay nàng mặc đồ jeans chứ không phải bộ vét váy bình thường hay mặc đầm, chân đeo giày thể thao chứ không phải giày bít cao gót. Thậm chí mùi nước hoa dịu cũng không quá ngát.

Thời trang “Unisex”^[56] muôn năm, cho dù cả dân đồng tính cũng dùng một ấy...

Tôi biết giờ đây tôi phải làm gì, phải hành xử như thế nào. Nhưng dẫu sao vẫn cứ thấy khó. Rẽ ngoặt - không đi ra cửa mà vào hành lang cánh, hành lang nhỏ và vắng vẻ.

Và đắm mình trong quá khứ.

Người ta thường nói - các bệnh viện luôn có mùi riêng của mình, cái mùi khó quên. Tất nhiên rồi. Và điều này không có gì đáng ngạc nhiên, nếu bột clo và sự đau đớn, những cái máy xông và những vết thương, những bộ ga trải giường của bệnh viện và những thứ đồ ăn vô vị... không bốc mùi gì thì mới là lạ!

Thế nhưng làm ơn nói hộ tôi xem, trường học và các viện nghiên cứu cũng có mùi riêng thì ở đâu ra?

Trong phòng học của đội Tuần người ta chỉ giảng dạy một phần các môn học thôi. Một số môn giảng trong nhà xác thì tiện hơn, ban đêm chúng tôi có người của mình ở đó. Một số môn thì dạy ngay tại địa phương. Một số thì dạy ở nước ngoài, trong các chuyến đi du lịch mà đội Tuần đài thọ. Thời đi học, tôi cũng từng đến nào Haiti, Angola, nào Mỹ và cả Tây Ban Nha nữa.

Song, dù gì, đối với một số bài giảng chỉ có địa bàn của đội là hợp - khu nhà mà từ móng cho đến mái đều được bao phủ bởi phép thuật và những bùa chú bảo vệ. Ba mươi năm trước, khi đội Tuần chuyển đến cơ sở này, có ba phòng học được trang bị, mỗi một phòng dành cho 15 người. Đến giờ tôi vẫn không hiểu trong cái quy mô ấy thì điều gì thể hiện nhiều hơn - sự lạc quan của các nhân viên hay là sự dư thừa diện tích. Thậm chí thời tôi học, mà năm đó là năm rất thành công đấy, một giảng đường đối với chúng tôi là đã đủ rồi, mà một nửa gian để trống.

Hiện giờ, đội Tuần đang đào tạo bốn Người-Khác. Và chỉ mỗi trường hợp của Svetlana là có thể tin chắc rằng nàng sẽ đứng vào hàng ngũ của chúng tôi chứ không ham cuộc sống bình thường của con người.

Ở đây không có ai, trống vắng và lặng tờ. Tôi chậm rãi đi dọc hành lang, ngó vào các giảng đường trống, những giảng đường có thể khiến một trường đại học thành đạt và trang bị hiện đại nhất phải ghen tị. Mỗi một bàn học là một máy tính xách tay, mỗi một phòng là tivi, máy chiếu, tủ sách đầy ắp những sách... Ôi giá mà một sử gia, một sử gia bình thường chứ không phải kẻ cơ hội đầu cơ lịch sử, thấy được những cuốn sách đó!

Không bao giờ họ được nhìn thấy chúng...

Trong một số cuốn có quá nhiều sự thật. Trong một số cuốn khác lại có quá ít dối trá. Người thường không nên đọc điều đó, cũng chỉ để giữ được sự bình tâm cho họ thôi. Cứ để họ sống với pho sử mà họ đã quen rồi.

Hành lang kết thúc bằng một tấm gương lớn choán hết cả mặt

tường lát gỗ. Tôi liếc vào gương - trên hành lang một thiếu phụ trẻ đẹp đang sai bước, đứng đưa cặp hông.

Vấp một cái, tôi chút nữa thì bay xuống nền nhà - cho dù Olga cũng đã làm mọi điều có thể khiến cuộc sống của tôi dễ thở hơn, nhưng trọng tâm cơ thể thì nàng không thay đổi được. Khi quên được bộ dạng của mình đi, mọi sự ít nhiều cũng diễn ra bình thường, mọi thói quen cơ học hoạt động. Thế nhưng chỉ cần nhìn lại mình từ bên ngoài - là có chuyện. Thậm chí, cả hơi thở cũng trở thành lạ lẫm, không khí vào phổi cũng sao sao ấy, không đúng kiểu của mình...

Tôi đến gần cánh cửa cuối cùng. Thận trọng nhìn qua cửa kính.

Giờ học cũng vừa lúc sắp kết thúc.

Hôm nay học viên thực tập nghiên cứu phép thuật, tôi hiểu điều đó khi nhìn thấy Polina Vasilievna cạnh giá trưng bày hiện vật. Bà là một trong những nữ nhân viên cao tuổi nhất của đội - ở vẻ ngoài chứ không phải tính theo tuổi tác thật. Người ta phát hiện và thu nạp bà khi bà 63 tuổi. Nào ai có thể ngờ rằng một bà lão trong những năm hậu chiến cay cực thường hành nghề bói bài tây lại thực sự có những năng lực nào đó? Mà lại rất đáng nể cho dù thuộc chuyên ngành hẹp.

- Còn bây giờ, nếu các anh chị cần sửa sang quần áo cho tề chỉnh thật gấp - Polina nói, giọng rắn giảng, - thì có thể làm trong vòng vài phút. Chỉ đừng quên kiểm tra trước xem có còn đủ sức không. Không là dở khóc dở cười đấy.

- Còn khi đồng hồ điểm 12 tiếng, cỗ xe ngựa của tôi sẽ biến thành quả bí đỏ, - một chàng trai trẻ ngồi cạnh Svetlana nói to. Tôi không

biết cậu này, cậu ta đi học ngày thứ hai hay thứ ba gì đó, nhưng tôi đã thấy không thích cậu ta ngay rồi.

- Chính thế! - Polina tuyên bố, vẻ thán phục, bà hàng ngày vẫn va chạm với trò đùa sắc sảo của mỗi nhóm học viên. - Truyện cổ tích cũng hay bốc phét, chẳng hề kém cạnh so với môn thống kê đâu! Nhưng đôi khi trong đó cũng có thể tìm thấy một giọt sự thật.

Bà thu từ trên bàn một bộ smoking rất lịch sự, được là cẩn thận cho dù hơi lỗi một chút. Hình như James Bond đã mặc bộ này mà xuất hiện trên đời.

- Khi nào thì bộ đồ này sẽ trở lại thành giẻ lau ạ? - Svetlana hỏi nghiêm túc.

- Hai tiếng nữa, - vẫn ngắn gọn như thế, Polina thông báo. Bà treo bộ smoking lên giá áo, đặt trở lại giá trưng bày dụng cụ trực quan. - Ta không quá gắng sức.

- Thế cô có thể giữ nó đẹp để trong thời gian bao lâu ạ? Tối đa ấy ạ?

- Gần một ngày đêm.

Svetlana gật đầu, và bất thần nhìn về phía tôi. Nàng cảm nhận được tôi. Mím cười, vẫy tay.

Lúc này tất cả đều nhận thấy tôi.

- Xin mời Bà - Polina cúi đầu. - Thật là một vinh hạnh lớn cho chúng tôi.

Phải rồi, bà biết gì đó về Olga, điều mà tôi không được rõ. Tất cả chúng tôi chỉ biết một phần sự thật về Olga, chỉ có sếp là biết hết, có lẽ vậy.

Tôi bước vào, cố gắng một cách vô vọng giữ cho dáng đi kém chút điệu đà. Không ăn thua. Cả cậu trai hàng xóm cùng bàn với Svetlana, cả cậu bé khoảng 15 tuổi đã nửa năm nay dẫm chân tại chỗ ở khóa sơ cấp về phép thuật, cả anh chàng Hàn Quốc cao gầy tuổi độ 30 hoặc có thể là 40 - tất cả đều nhìn tôi. Cùng một kiểu quan tâm. Toàn bộ bầu không khí bí ẩn bao quanh Olga, mọi tin đồn và dư luận úp mở, rồi cuối cùng là cái sự nàng từ lâu lẩm lẩm rồi đã là bồ của sếp - đều gây một phản ứng nhất định cho nam giới trong đội Tuần.

- Xin chào mọi người, - tôi nói. - Tôi không làm phiền chứ ạ?

Tập trung vào chuyện dùng đúng từ giới tính, tôi quên không để ý ngữ điệu. Kết quả là câu hỏi nhạt nhẽo ấy bỗng trở nên đầy bí ẩn mơ màng, và tưởng như hướng đến từng người một trong số những người đang có mặt. Cậu bé mặt đầy trứng cá nhìn chòng chọc vào tôi, chàng thanh niên thì nuốt nước miếng, chỉ có anh Hàn Quốc là giữ được vẻ gì tương tự như lạnh lùng.

- Olga, bà có muốn thông báo gì với học viên không ạ? - Polina hỏi.

- Tôi cần nói chuyện với Sveta...

- Mọi người nghỉ, - bà lão tuyên bố. - Olga, hôm nào Bà ghé vào giờ học nhé? Các bài giảng của tôi không thể thay thế được kinh nghiệm của Bà.

- Nhất định rồi, - tôi hào phóng hứa. - Khoảng ba ngày nữa.

Kệ cho Olga gánh lấy trách nhiệm thực hiện lời hứa của tôi. Tôi chẳng đã phải gánh trách nhiệm vì sự gợi tình mà nàng gây ra đây sao...

Cùng Svetlana, tôi đi ra cửa. Ba đôi mắt hau háu chăm chăm nhìn lưng tôi... đúng hơn thì - không hoàn toàn phần lưng...

...

Tôi biết là Olga và Svetlana có quan hệ thân tình. Từ cái đêm hai người chúng tôi giải thích cho Svetlana sự thật về thế giới, về những Người-Khác, về người của Ánh Sáng và Bóng Tối, về những đội Tuần, về màn U Minh, từ cái giờ khắc rạng sáng tin mơ ấy, khi nàng nắm tay chúng tôi, bước qua cánh cửa đóng chặt vào hành dinh của bộ Tham mưu tác chiến Tuần Đêm. Phải rồi, giữa tôi và Svetlana có một sợi chỉ ma thuật nối liền với nhau, số phận của chúng tôi cũng được đan giăng lại. Nhưng tôi biết, quá biết rằng việc ấy sẽ chẳng được lâu. Svetlana sẽ bứt lên trước rất xa, đến nơi mà tôi không chạm tới được, kể cả khi tôi có trở thành phù thủy bậc Một đi chẳng nữa. Số phận giữ chúng tôi bên nhau, giữ rất chặt, nhưng chỉ có kỳ có hạn. Còn với Olga thì Svetlana chỉ kết tình chị em bằng hữu thôi, mặc cho tôi cứ có định kiến hoài nghi với tình bạn của phụ nữ. số kiếp không ràng buộc họ. Họ là những người tự do.

- Chị Olia, em phải đợi anh Anton... - Svetlana cầm tay tôi. Đó là cử chỉ của người em gái cầm tay người chị tìm sự ủng hộ và tự tin. Cử chỉ của một người ngang hàng. Và nếu Olga cho phép Svetlana cư xử như những người ngang hàng thì có nghĩa, Svetlana chắc chắn cũng sẽ có một tương lai kỳ vĩ.

- Không cần đợi đâu, - tôi nói. - Sveta, không cần đâu.

Lại có vấn đề trong cấu trúc câu nói hoặc là âm điệu. Lúc này là Svetlana nhìn tôi ngờ ngác, nhưng ánh mắt lại y hệt cái nhìn của

Garik.

- Rồi chị sẽ giải thích, - tôi nói. - Nhưng không phải bây giờ và không phải ở đây. Ở nhà em.

Căn hộ của Svetlana được đặt hệ thống bảo vệ rất cẩn thận, đội Tuần đã mất quá nhiều công sức cho nữ nhân viên mới. Sếp thậm chí không hề có ý kiến gì với tôi về việc tôi có thể lộ chuyện cho Svetlana hay không, chỉ nhắc nhở một điều là việc đó phải làm ở nhà nàng.

- Vâng, - tia ngạc nhiên trong mắt Svetlana không mất đi, nhưng nàng đã gạt đầu đồng tình. - Chị có chắc là không cần đợi Anton không ạ?

- Một trăm phần trăm, - tôi nói chân thành. - Ta bắt xe nhé?

- Hôm nay chị đi bộ ạ?

Thằng ngốc!

Tôi quên hẳn đi là trong mọi phương tiện giao thông, Olga khoái con xe thể thao mà sếp tặng hơn cả.

- Ừ... ý chị là - ta đi xe nhé? - tôi hỏi và hiểu, trông mình như một thằng ngốc! Không, còn tệ hơn, như một con ngốc...

Svetlana gạt đầu. Vẻ băn khoăn trong mắt nàng càng lúc càng lớn hơn.

Cũng còn may là tôi biết lái xe. Chưa bao giờ tôi thấy thêm thường cái cảm giác hoan hỉ rất đáng ngờ của việc có xe hơi trong cái siêu đô thị với đường xá thảm hại này. Nhưng khóa học của chúng tôi lại gồm nhiều mảng. Một vài mảng người ta dạy kiểu bình thường, một mảng khác - người ta dùng ma thuật để nhồi nhét kiến

thức vào đầu. Tôi được dạy lái xe theo kiểu dạy người thường, nhưng nếu trường hợp bị quăng vào phòng lái trực thăng hay máy bay thì kỹ năng sẽ tự động bật công tắc, những kỹ năng mà tôi cũng chẳng nhớ được khi ở trạng thái bình thường. Song trong mọi trường hợp, theo lý thuyết thì, mọi kỹ năng đều phải được khởi động.

Chìa khóa xe tôi tìm được trong xác. Chiếc xe màu cam đợi ngoài bãi đỗ trước tòa nhà, trong sự quan sát chặt chẽ của bảo vệ. Cửa xe khóa, điều này quả là tức cười nếu để ý thấy mui xe được hạ.

- Chị lái hả? - Svetlana hỏi.

Tôi im lặng gật đầu. Ngồi vào sau tay lái, đề máy. Tôi nhớ, Olga thường phóng vèo ra khỏi chỗ đậu như một viên đạn, nhưng tôi không biết làm thế.

- Olga, chị sao sao ấy, - Svetlana rớt cuộc cũng quyết định phát thành tiếng những ý nghĩ của mình.

Phóng ra đến đại lộ Leningradsky, tôi gật đầu:

- Sveta, về đến nhà em sẽ biết.

Svetlana im bật.

Tôi là tài xế tồi. Chúng tôi đi chậm, chậm hơn mức cần thiết nhiều. Nhưng Svetlana không hỏi thêm gì nữa, nàng ngồi, ngả người ra, mắt nhìn thẳng về phía trước. Không rõ là đắm chìm trong suy nghĩ hay là đang cố nhìn qua màn U Minh. Lúc kẹt xe, một vài lần có mấy chàng ở xe bên cạnh cứ muốn bắt chuyện với tôi - mà lại chủ yếu từ các xe đắt tiền nhất. Rõ ràng là, cả bộ dạng lẫn con xe của chúng tôi đều tạo nên một khoảng cách vô hình khiến không

phải ai cũng dám bước qua. Bọn họ hạ thấp cửa kính, những mái đầu cắt ngắn ngó ra, đôi lúc, như một đặc tính cố hữu, điểm thêm cánh tay cầm mobile... Ban đầu tôi chỉ thấy khó chịu. Sau đó thì thấy tức cười. Và cuối cùng thì tôi không còn để ý đến những gì đang diễn ra nữa, cũng y như Svetlana đang phớt lờ mọi thứ.

Không hiểu Olga có lấy làm buồn cười với những trò gắng sức làm quen tương tự không nhỉ?

Chắc là có. Sau hàng chục năm sống trong lồng chim... sau thời bị giam cầm trong tủ kính...

- Olya, tại sao chị lại đưa em đi? Sao chị không muốn đợi Anton?

Tôi nhún vai. Ý muốn được đáp: "Bởi vì, anh ấy đang ở đây, cạnh em" cảm dỗ quá lớn. Mà xác suất chúng tôi bị theo dõi nói chung cũng không nhiều. Chiếc xe cũng được phủ những bùa chú bảo vệ, tôi cảm thấy một phần những câu chú ấy, một phần khác thì vượt quá nội công của tôi.

Nhưng tôi kiềm chế được.

Svetlana vẫn chưa trải qua khóa học An ninh thông tin, khóa học sau ba tháng nữa mới bắt đầu. Theo thiện ý của tôi, lẽ ra phải cho học sớm hơn, nhưng phải lập chương trình riêng cho mỗi một Người-Khác, mà điều này lại cần có thời gian.

Khi nào Svetlana được tôi luyện qua cái lò thử thách ấy rồi thì nàng sẽ học được cách cả im lặng lẫn nói. Đó là một khóa đào tạo cực dễ lại cực khó. Đơn giản là người ta bắt đầu cung cấp thông tin cho bạn - liều lượng khắt khe, và theo một trình tự nhất định. Một phần thông tin nghe được là sự thật, phần khác là không xác thực. Một vài điều sẽ được nói một cách công khai, thoải mái, một số tin

được mật báo, còn một số điều lại được biết rất “tình cờ”, nghe trộm, xem trộm...

Và tất cả, tất cả mọi điều bạn biết sẽ bùng nổ trong đầu bạn khiến bạn nhức nhối và sợ hãi, sẽ vùng thoát ra ngoài khiến tim bạn bị giày vò, sẽ đòi hỏi phản ứng không chậm trễ và không cân nhắc. Còn trên lớp người ta sẽ nói với bạn đủ thứ vớ vẩn mà nói chung là không cần thiết gì cho cuộc sống một Người-Khác. Bởi lẽ thử thách và việc đào tạo chủ yếu đang diễn ra trong tâm hồn của bạn.

Quả thực, môn này cũng hiếm khi bị đánh hỏng lắm. Dù sao chỉ là học tập chứ không phải thi cử. Và với mỗi người sẽ chỉ được đặt ra tầm cao mà người ấy có thể vượt qua khi vận dụng thật căng toàn bộ công lực, bỏ lại những mẩu da và tóe máu trên tấm barie được tết bằng thép gai nhọn sắc.

Thế nhưng, khi những người thực sự thân yêu đối với bạn hoặc chỉ đơn giản là bạn có cảm tình trải qua khóa học này, thì bạn sẽ lại bắt đầu cảm thấy đau đớn quằn quại và bị xé tan nát ra từng mảnh nhỏ. Bạn cảm thấy ánh mắt là lạ nhìn về phía mình và cứ phải đoán xem bạn của mình đã biết những gì trong khuôn khổ khóa học? Sự thật nào? Sự dối trá nào?

Và học viên sẽ được biết điều gì về bản thân mình, về thế giới xung quanh, về bố mẹ và bạn bè?

Và sẽ có một mong muốn - khủng khiếp và không chịu nổi. Mong muốn được giúp đỡ. Được giảng giải, được nói bóng gió, được nhắc bài.

Chỉ có điều, chẳng một ai khi đã qua khóa học rồi lại để mong

muốn ấy được hoành hành. Bởi chính họ đang học điều đó, học cách bằng nỗi đau của mình thấu hiểu được cái gì và khi nào có thể nói và cần phải nói.

Nói chung thì, có thể nói và cần phải nói tất cả. Chỉ có phải chọn đúng thời điểm, nếu không sự thật còn tồi tệ hơn cả sự dối trá.

- Oia?

- Em sẽ hiểu, - tôi nói. - Nhưng hãy đợi chút.

Ngó qua màn U Minh, tôi dẫn xe về phía trước, lách giữa chiếc xe Jeep vụng về và chiếc xe tải nhà binh kèn cồng. Chiếc gương gắn ở rìa xe tải gập lại, kêu răng rắc - tôi cũng mặc kệ. Vượt qua ngã ba trước tiên, miết bánh xe rin rít khi rẽ, chiếc xe hơi vút ra đại lộ Entusiasty.

- Anh ấy có yêu em không? - Svetlana đột nhiên hỏi. - Dù sao thì có yêu hay là không? Chắc là chị biết...

Tôi giật nảy mình, chiếc xe lượn một đường, nhưng Svetlana không để ý điều đó.

Nàng hỏi câu này không phải một lần, tôi cảm thấy thế. Giữa nàng và Olga đã từng có cuộc trò chuyện mà rõ ràng là rất căng và chưa kết thúc...

- Hay anh ấy yêu chị?

Xong. Giờ thì tôi không thể im lặng.

- Anton có quan hệ rất tốt với... với Olga, - tôi tự nói cả về mình lẫn về nữ chủ nhân của tấm thân tôi, dùng ngôi thứ ba, có chủ tâm, nhưng lại thành ra có vẻ như một kiểu xã giao né tránh khô khan. - Tình bạn trong chiến đấu. Không hơn.

Nếu nàng hỏi Olga xem Olga đối với tôi thế nào thì sẽ khó tránh được việc bốc phét hơn.

Nhưng Svetlana đã im lặng. Và phút sau nàng chạm vào tay tôi một thoáng, như thể xin lỗi.

Lúc này tôi không kiềm được câu hỏi:

- Sao em lại hỏi vậy?

Nàng trả lời nhẹ nhõm, không do dự:

- Em không hiểu. Anton xử sự rất kỳ. Có lúc cảm giác như anh ấy điên lên vì em. Mà đôi khi hình như em đối với anh ấy chỉ là một trong hàng trăm những người quen biết là Người-Khác. Bạn chiến đấu.

- Nút thắt của số phận, - tôi đáp ngắn gọn.

- Gì cơ ạ?

- Hai người còn chưa trải qua điều đó, Sveta à.

- Thế chị cắt nghĩa đi!

- Em hiểu không... - tôi phóng xe càng lúc càng nhanh hơn, điều này chắc hẳn là do những phản ứng cơ học trong thân xác người khác đã được bật công tắc. - Em hiểu không, khi cậu ấy đi đến nhà em, lần đầu tiên ấy...

- Em biết, em đã bị thôi miên. Anh ấy kể, - Svetlana cắt ngang.

- Vấn đề không phải chỗ đó. Sự thôi miên đã được hóa giải khi em nghe được sự thật. Nhưng khi em học được cách nhìn thấy số phận... mà em chắc chắn sẽ học được, còn giỏi hơn chị nữa... em sẽ hiểu.

- Người ta dạy bọn em là số phận có thể thay đổi được.

- Số phận có nhiều biến thể. Trên đường đến chỗ em, Anton biết rằng nếu thành công, cậu ta sẽ yêu em.

Svetlana thốt nhiên im lặng. Tôi có cảm giác đôi má nàng hơi ửng lên, nhưng cũng có thể đó là do gió tạt vào thân xe để mở.

- Nếu thế thì sao ạ?

- Em biết đó là cái gì không? Là bị kết án yêu chẳng?

- Chẳng lẽ không phải thế - yêu chung thân? - Svetlana thậm chí còn run người vì giận dữ. - Khi hai người yêu nhau, khi tìm thấy nhau giữa hàng ngàn, hàng triệu người... Đó luôn luôn là số phận!

Và tôi một lần nữa lại thấy được trong nàng một cô gái ngây thơ vô cùng, cái cô gái đến thù hận còn không làm được, chỉ có thể hận chính bản thân mình, cái cô gái đang bắt đầu biến mất đi...

- Không, Sveta à, em đã từng nghe câu so sánh này chưa: tình yêu là một bông hoa?

- Rồi ạ.

- Bông hoa ta có thể trồng, Sveta ạ. Mà cũng có thể mua. Hoặc được tặng.

- Anton mua chẳng?

- Không, - tôi nói, hình như đã nói quá xằng... - Đã nhận như một món quà. Của số phận.

- Thế thì sao? Nếu như đó là tình yêu?

- Sveta ạ, những bông hoa đã bị cắt lìa cành, rất đẹp. Nhưng chúng sống không được lâu. Chúng đã chết dần - kể cả những bông được nâng niu cắm vào bình pha lê và nước mới.

- Anh ấy sợ yêu em, - Svetlana dăm chiêu nói. - Phải vậy không?

Em thì không sợ vì em không biết điều đó...

Tôi lái xe đến gần dãy nhà, lách giữa những chiếc xe đỗ. Chủ yếu là “Giluly” và “Moskvich”^[57]. Một vùng không phải giàu có lắm.

- Em nói những điều này với chị làm gì nhỉ? - Svetlana hỏi. - Em cứ đòi giải đáp làm gì? Mà chị làm sao biết câu trả lời thế, Olga? Chỉ là vì chị đã 443 tuổi sao?

Tôi rùng mình khi nghe con số. Đúng là, một kinh nghiệm sống dồi dào. Quá dồi dào.

Thật muốn tin rằng thân thể tôi vào thời điểm dù chỉ một phần tư số tuổi ấy cũng còn giữ được *form* người tuyệt thế.

- Đi nào.

Tôi vút xe đó không nhòm ngó gì cả. Dù sao người thường cũng chẳng nảy ra ý muốn ăn cắp nó - những bùa chú bảo vệ còn chắc chắn hơn bất cứ một hệ thống báo động nào.

Lẳng lẳng và nghiêm trọng, tôi và Svetlana đi lên cầu thang, vào căn hộ của nàng.

Ở đây đã có vài thứ thay đổi, đương nhiên rồi. Svetlana bỏ việc nhưng học bổng và “phụ cấp” phát cho mỗi một Người-Khác khi được thu nạp cao hơn rất nhiều so với thu nhập của một bác sĩ. Nàng đã đổi tivi... chỉ không rõ nàng kiếm đâu ra thời gian để xem nó. Long lanh sang trọng, màn ảnh rộng, quá lớn đối với căn hộ của nàng. Thật thú vị khi chứng kiến niềm khao khát có một cuộc sống phú quý bỗng một hôm bất thần trỗi dậy. Ban đầu niềm khao khát ấy xuất hiện ở tất cả mọi người, có thể như một phản ứng tự vệ. Khi thế giới xung quanh sụp đổ, khi những nỗi lo lắng, hãi sợ xưa cũ đã mất đi và thay thế vào đó là những nỗi lo sợ khác, còn khó hiểu và mơ

hồ, thì mỗi người bắt đầu thực hiện những mơ ước của cuộc sống trước, những mơ ước mà mới cách đó chưa lâu còn tưởng như rất viễn vông. Người thì nhậu nhẹt ở các nhà hàng, người mua ô tô đắt tiền, người chỉ mặc đồ của các nhà thiết kế mẫu thời trang. Việc ấy kéo dài không lâu và cũng không phải vì ở đội Tuần, bạn không trở thành triệu phú được. Chính những nhu cầu mà mới hôm qua còn cấp bách đến thế, sẽ bắt đầu tiêu tan, mất dần vào quá khứ. Mãi mãi.

- Chị Olga?

Svetlana nhìn vào mắt tôi.

Tôi thở dài, dồn hết sức:

- Không phải Olga.

Im lặng.

- Anh không thể nói sớm hơn. Chỉ nói được ở đây. Căn hộ của em được bảo vệ khỏi sự theo dõi của phía Bóng Tối.

- “Anh”?

Nàng tóm ngay được bản chất của vấn đề.

- Anh, - tôi nhắc lại. - Đây chỉ là thân xác của Olga thôi.

- Anton?

Tôi gật đầu.

Hai chúng tôi giờ đây nom mới ngớ ngẩn làm sao!

Thật tốt là Svetlana cũng đã quen với những điều ngớ ngẩn.

Nàng tin ngay lập tức.

- Đồ đều!

Từ ấy được nói với ngữ điệu mà có lẽ hợp với cô nàng quý tộc Olga hơn. Và cái tát mà tôi nhận được cũng từ vở opera ấy mà ra.

Không đau, nhưng bức.

- Vì sao chứ? - tôi hỏi.

- Vì anh đã nghe trộm chuyện của người khác! - Svetlana bắn một tràng.

Câu cú lập cập vội vàng, nhưng tôi hiểu. Cùng lúc ấy, Svetlana đã dang tay kia ra. Còn tôi, không thêm đếm xỉa đến những điều răn của đạo Cơ đốc, đã né tránh cái tát thứ hai.

- Sveta, anh đã hứa giữ gìn cái thân xác này!

- Còn em thì không!

Svetlana thờ sâu, cắn môi, mắt nẩy lửa. Tôi chưa từng thấy nàng trong cơn giận thế này bao giờ, cũng không cả ngờ được rằng lại có thể có cơn giận ấy. Mà điều gì khiến nàng nổi đóa thế được nhỉ?

- Nghĩa là, anh sợ phải yêu những bông hoa bị cắt? - Svetlana chậm rãi tấn công tôi - Ra là thế, phải không?

Tôi đã hiểu vấn đề. Quả thực, không phải ngay lập tức.

- Xéo! Xéo ngay khỏi đây!

Tôi lùi lại và đã chạm lưng vào cánh cửa. Nhưng tôi vừa đứng lại là Svetlana cũng dừng lại. Nàng hất đầu, cho một tràng tiếp:

- Anh hãy cứ ở lại trong thân xác này mãi đi! Nó hợp với anh hơn... anh không phải đàn ông, đồ giẻ rách!

Tôi im lặng. Im lặng bởi vì đã nhìn thấy được điều gì sẽ tới tiếp sau. Nhìn thấy trước mắt chúng tôi lộ tuyến của những điều có thể xảy ra, thấy số phận cười cợt đang sắp đặt những con đường của mình.

Và khi Svetlana òa khóc, tức thì mất hết toàn bộ lửa chiến, úp

mặt vào tay, khi tôi ôm vai nàng và nàng sẵn lòng nức nở trên vai tôi, trong tôi trống rỗng và lạnh lẽo. Lạnh buốt, như thể tôi lại đang đứng trên mái nhà phủ tuyết, dưới những cơn gió mùa đông.

Svetlana vẫn còn là một người thường. Trong con người nàng có quá ít phần Người-Khác, nàng không hiểu... không nhìn thấy con đường dẫn về nơi tít tắp mà định mệnh đã vạch cho chúng tôi phải đi qua. Mà hơn nữa, nàng không nhìn thấy con đường ấy lại chia về các ngã.

Tình yêu là hạnh phúc, nhưng chỉ khi nào bạn tin rằng tình ấy là mãi mãi. Và cho dù điều đó mỗi một lần ta lại ngộ ra là điều không thật thì chỉ có niềm tin mới đem lại cho tình yêu sức mạnh và niềm vui.

Còn Svetlana thì tức tưởi trên vai tôi.

Biết nhiều thì sầu nhiều. Tôi ước sao không phải biết về một tương lai bất khả kháng! Không biết gì - và yêu, không phân vân, như một người bình thường, trần tục.

Nhưng dẫu thế nào đi nữa, cũng thật khó chịu rằng tôi lúc này không ở trong thân xác của mình.

...

Người ngoài có thể tưởng rằng hai cô bạn chí thân quyết định cùng vui bên nhau một buổi tối yên bình, xem tivi, uống trà mút, bên một chai rượu vang nguyên chất và nói dăm ba câu chuyện về những đề tài bất tận: đàn ông là lũ đểu, rồi hết đồ để mặc, và nhất là - làm sao để giảm cân.

- Chẳng lẽ anh thích bánh mì sao? - Svetlana ngạc nhiên hỏi.
- Thích. Ăn với bơ mút, - tôi rầu rĩ đáp.
- Em tưởng có ai đó đã hứa gìn giữ thân hình này mà.
- Thế anh làm gì hại nó đâu? Em có thể tin là cơ thể hoàn toàn sáng khoái.

- Ái chà, - Svetlana đáp không rõ ràng. - Sau này thử hỏi Olga đi, xem chị ấy giữ form thế nào.

Tôi do dự, nhưng vẫn cứ cắt một cái bánh mì con làm đôi và phết dặm mút.

- Thế ai nảy ra ý tưởng thiên tài là giấu anh trong cơ thể phụ nữ vậy?

- Hình như là sếp.
- Em không nghi ngờ điều ấy.
- Olga ủng hộ ngài.
- Chứ sao nữa... Boris Ignachevich đối với chị ấy như Sa Hoàng và Chúa Trời.

Tôi hơi ngờ điều này, song tôi giữ im lặng. Svetlana đứng dậy, đến gần tủ đồ lót. Mở ra, dăm chiêu nhìn cái giá áo.

- Anh mặc kha-lat không?
- Sao? - tôi ghen bánh mì.
- Anh cứ thế này mà đi lại trong nhà à? Cái quần Jeans này căng chật trên người anh. Không thoải mái.
- Thế có tìm được bộ đồ thể thao nào không? - tôi hỏi, vẻ phàn nàn.

Svetlana cười cợt nhìn tôi, rồi mỉm lòng:

- Được.

Thú thực, bộ đồ ấy tôi khoái nhìn thấy người khác mặc hơn. Svetlana chẳng hạn. Quần sooc trắng cộc cốn và áo cánh. Nửa như đồ đánh tennis, nửa như đồ để chạy việt dã.

- Anh thay đồ đi.

- Sveta... Anh không nghĩ là mình sẽ tiêu cả buổi tối ở nhà đâu.

- Không sao mà. Dù sao cũng cần, nghĩ là phải kiểm tra xem có vừa cỡ không. Anh mặc đi, còn em đi đun lại trà đây.

Svetlana đi ra, tôi vội vã tụt quần bò. Bắt đầu cởi chiếc áo, nhằm lẫn những chiếc cúc quá cứng không quen, đoạn, nhìn mình trong gương với vẻ ghen tị.

Một cô gái dễ thương, nói gì thì nói. Có thể chụp ảnh cho tạp chí gợi cảm được.

Hấp tấp thay đồ xong, tôi yên vị trên đi-văng. Trên tivi đang chiếu phim bộ - thật lạ là Svetlana lại bật kênh này. Nhưng nói chung, các kênh khác thực ra cũng toàn một giuộc...

- Nhìn anh tuyệt lắm.

- Svetlana, thôi đừng vậy mà. - tôi đề nghị. - Không thể thì cũng đã phát lợm giọng rồi.

- Thôi được, em xin lỗi, - nàng dễ dàng đồng tình, ngồi xuống bên cạnh. - Vậy ta phải làm gì?

- Ta? - tôi nhắc lại, hơi nhấn giọng.

- Vâng, anh Anton. Chắc anh không tự dừng lại đến em.

- Anh phải kể cho em nghe anh dính vào những rắc rối gì.

- Cứ cho là vậy. Nhưng một khi sắp... - cái từ “sắp” nàng biết cách nhắc đến một cách đặc biệt ngọt xớt, và với vẻ vừa kính trọng, đồng thời lại vừa mỉa mai, - sắp cho phép anh thổ lộ với em... Nghĩa là em phải giúp anh. Chí ít là do sắp đặt của số phận. - Nàng không cầm lòng được.

Tôi đầu hàng.

- Anh không được ở một mình. Không một phút nào. Toàn bộ kế hoạch được vạch ra dựa trên giả thuyết phía Bóng Tối cố tình thí các quân tốt của mình, hoặc là giết họ, hoặc là cho phép họ được chết.

- Như lần trước?

- Đúng. Chính thế. Và nếu như sự khiêu khích này nhằm vào anh thì bây giờ đang diễn ra một vụ giết người nữa. Trong thời điểm này, khi anh... ờ, tất nhiên là theo như họ nghĩ, không có bằng cứ ngoại phạm.

Svetlana nhìn tôi, tay chống cằm. Chậm rãi lắc đầu:

- Và khi đó, Anton, anh sẽ nhảy ra khỏi tấm thân này như một con quỷ nhỏ nhảy ra từ cái hộp con. Té ra anh không thể nào thực hiện được những vụ giết người hàng loạt... Kẻ thù sẽ bị nhục nhã.

- Uhm...

- Anh đừng giận... Em ở đội Tuần chưa lâu, và có thể chưa hiểu điều gì đó...

Tôi căng người. Còn Svetlana ngắc ngứ một giây, rồi tiếp:

- Đấy... khi có chuyện xảy ra với em... Hồi ấy như thế nào nhỉ? Hội Bóng Tối định thu nạp em. Chúng biết Tuần Đêm phát hiện ra điều đó và thậm chí còn xác định được là anh có thể can thiệp và

giúp em.

- Đúng.

- Vì thế mới có màn diễn trận đồ với dăm quân cờ bị thí, bày ra một số trung tâm lệnh giả mạo. Rồi Tuần Đêm lúc đầu bị xỏ mũi. Nếu sếp không trù tính màn đối kích, nếu anh không di chuyển lên phía trước bất chấp mọi điều...

- Thì giờ đây em có thể đã là kẻ thù của anh, - tôi nói. - Sẽ học ở Tuần Ngày.

- Em không định nói thế, Anton. Em biết ơn anh, biết ơn toàn thể đội Tuần, nhưng trước tiên là anh... Nhưng giờ em không nói về chuyện ấy. Anh hãy hiểu là những gì anh kể cũng có vẻ giống thật, y như như câu chuyện lần trước. Tình hình không chuyển biến rành mạch đến thế, đúng không? Một đôi ma-cà-ròng sẵn trộm. Cậu bé có năng lực cao cường của Người-Khác. Cô gái bị lời nguyên kinh khủng đeo bám. Mối đe dọa khủng khiếp đối với thành phố.

Tôi không biết phải trả lời sao. Tôi nhìn Svetlana và thấy má nàng ửng màu. Cô gái chưa qua hết một phần ba khóa học, một lính mới tò te trong nghề, lại đang mổ xẻ trước mặt tôi một tình huống theo cách mà tôi lẽ ra phải phân tích...

- Điều gì đang xảy ra vậy? - Svetlana không nhận thấy những dẫn vật của tôi. - Giết người hàng loạt, một kẻ tiêu diệt người của Bóng Tối. Anh rơi vào danh sách bị tình nghi. Sếp ngay lập tức đi một nước khôn lanh... anh và Olga đối xác. Vâng, nhưng nước ấy khôn lanh đến mức nào? Em hiểu thế này, phương pháp đối xác là rất phổ biến. Boris Ignachevich cách đây chưa lâu đã sử dụng nó, đúng không? Ngài có bao giờ lại dùng một phương pháp hai lần liền

chưa? Để chống lại cùng một đối thủ.

- Anh không biết. Sveta ạ, chi tiết của các chiến dịch tác chiến anh không được thông báo.

- Thế thì anh dùng đầu mà nghĩ thôi. Còn nữa... Chẳng lẽ Zavulon lại là một lão điên cuồng thù vật như thế? Lão cũng mấy trăm tuổi rồi, đúng không anh? Lão lãnh đạo Tuần Ngày đã rất rất lâu rồi. Nếu cái gã khùng kia...

- Dikar.

- Nếu quả đúng đã vài năm nay chúng cho phép Dikar nhởn nhơ trên các đường phố Matxcova để chuẩn bị cho vụ khiêu khích thì liệu thượng cấp của Tuần Ngày có định thí gã ta chỉ vì một con tốt thôi sao? Đừng giận, Anton à, nhưng anh đúng là cũng không phải cái đích lớn.

- Anh hiểu. Anh là phù thủy bậc năm... về danh chính ngôn thuận. Nhưng sếp nói rằng thực tế, có thể giành được bậc ba.

- Kể cả là thế đi chẳng nữa.

Chúng tôi nhìn thẳng vào nhau, và tôi giang tay:

- Anh chịu thua. Svetlana, có lẽ em đúng. Nhưng anh đã kể những gì anh biết. Còn những phương án khác thì anh không nhìn ra.

- Nghĩa là, anh sẽ phục tùng mọi sắp đặt? Mặc váy, không ở một mình giây nào?

- Khi gia nhập đội Tuần, anh đã biết mình mất một phần tự do.

- Một phần, - Svetlana phì cười. Anh nói hay lắm. Thôi được rồi, anh biết rõ hơn mà... Nghĩa là, đêm nay ta ở cùng nhau?

Tôi gật:

- Ừ. Nhưng không phải ở đây. Anh luôn luôn nên có mặt chỗ đông người thì hơn.

- Thế ngủ?

- Không ngủ vài đêm có khó gì, - tôi nhún vai. - Anh nghĩ, thân thể Olga được huấn luyện không kém gì thân xác anh. Những tháng gần đây cô ấy thường xuyên sống cuộc sống của giới thượng lưu.

- Anton à, em chưa được học những thuật ấy. Em ngủ khi nào được?

- Ban ngày, trong giờ học.

Nàng cau mày. Tôi biết là Svetlana sẽ đồng ý, điều này là bất khả kháng. Đơn giản là tính cách nàng không cho phép nàng từ chối giúp đỡ - kể cả một người vu vơ không quen biết, mà tôi đâu sao cũng không phải là một kẻ vu vơ.

- Ta đến “Maharaja” nhé? - tôi đề nghị.

- Là gì vậy?

- Một nhà hàng Ấn Độ, rất lịch sự.

- Nhà hàng làm việc đến sáng ạ?

- Rất tiếc là không. Nhưng ta sẽ nghĩ ra đi đâu tiếp.

Svetlana nhìn tôi lâu đến nỗi toàn bộ vốn mặt dày bẩm sinh của tôi cũng không đủ để chịu đựng. Tôi lại làm gì sai à?

- Anh Anton, cảm ơn anh - Svetlana nói tình cảm. - Cảm ơn anh nhiều. Anh mời em đi nhà hàng. Em đợi điều này đã gần hai tháng rồi.

Nàng đứng lên, đi đến tủ áo, mở tủ, đắm chiêu nhìn quần áo treo

trên mắc.

- Đồ cỡ của anh thì em không chọn được cái gì tươm tất đâu, - nàng nhận xét. - Anh lại phải chui vào cái quần Jeans vậy. Mặc thế người ta có cho vào nhà hàng không?

- Phải cho, - tôi nói không tự tin cho lắm. Cùng lắm thì cũng có thể tác động nhỏ lên nhân viên nhà hàng...

- Nếu có gì em sẽ thử luyện thuật thôi miên, - như thể đọc được ý nghĩ của tôi, Svetlana bảo. - Sẽ ép họ cho vào. Mà đó là việc thiện đấy chứ nhỉ?

- Tất nhiên.

- Anh biết không, anh Anton... - Svetlana tháo cái váy trên móc xuống, ướm vào người, lắc đầu. Nàng lấy ra bộ vét váy màu be. - Em thấy phục tài của nhân viên đội Tuần biết cách dùng quyền lợi của Thiện và Ác để giải thích mọi tác động vào đời sống con người.

- Đâu phải tất cả mọi tác động! - tôi bực mình.

- Tất cả - tất cả. Khi cần thì trấn cướp cũng là việc thiện, cả giết người nữa.

- Không.

- Anh tin chắc thế à? Thế bao lần anh phải can thiệp vào tri giác của người thường rồi? Đấy, kể cả việc chúng mình gặp nhau - anh chẳng cũng bắt em phải tin rằng mình là người quen cũ đấy sao? Anh có thường xuyên sử dụng năng lực của Người-Khác trong cuộc sống không?

- Thường xuyên. Nhưng...

- Anh thử tưởng tượng xem, anh đang đi trên đường. Trước mặt

anh có một người lớn đánh đứa trẻ con. Anh sẽ làm gì?

- Nếu còn tiêu chuẩn được can thiệp... - tôi nhún vai. - Anh sẽ sửa lưng lão ấy. Đương nhiên rồi.

- Thế anh có chắc là điều đó đúng đắn không? Không hề phân vân suy nghĩ, không hề đi sâu tìm hiểu? Và nếu đứa trẻ bị phạt vì chuyện gì đó? Nếu hình phạt có thể cứu nó khỏi những rắc rối lớn hơn trong tương lai, bằng không, khi lớn lên nó sẽ là kẻ giết người hoặc kẻ cướp? Thế mà anh thì - sửa lưng...

- Sveta, em nhầm.

- Nhầm sao ạ?

- Nếu anh không còn tiêu chuẩn được phép can thiệp bằng thần giao cách cảm - anh vẫn cứ không để yên chuyện này.

Svetlana phì cười:

- Và anh cứ tin chắc vào sự đúng đắn của mình? Thế ranh giới ở đâu?

- Ranh giới thì mỗi người tự xác định. Cái đó tự đến.

Nàng nhìn tôi, vẻ ngấm ngấm:

- Anton, những câu hỏi thế này thường mỗi một lính mới vẫn hay hỏi. Đúng không ạ?

- Đúng, - tôi cười.

- Còn anh đã quen với việc trả lời chúng, anh biết cả một mớ lời giải sẵn, những kiểu ngụy biện, những dẫn chứng lấy trong lịch sử, những so sánh ẩn dụ...

- Không, Sveta ạ. vấn đề không phải ở chỗ ấy. Đơn giản là người của Bóng Tối hoàn toàn không đặt ra những câu hỏi ấy.

- Làm sao anh biết?

- Phù thủy Bóng Tối có thể chữa bệnh, phù thủy Ánh Sáng có thể giết người, - tôi nói - Đó là sự thật. Em có biết Ánh Sáng và Bóng Tối khác nhau ở chỗ nào không?

- Không ạ. Điều đó bọn em không được dạy... không hiểu sao. Rất khó xác định, đúng không ạ?

- Chẳng khó chút nào. Nếu em nghĩ về mình, về những quyền lợi của mình trước nhất - con đường của em là ở Bóng Tối. Nếu em nghĩ về người khác - con đường đó dẫn đến Ánh Sáng.

- Thế phải đi có lâu không để đến nơi đó? Đến với Ánh Sáng ấy?

- Đi mãi.

- Đó chỉ là đầu môi chót lưỡi thôi, anh Anton. Trò chơi của những ngôn từ. Một phù thủy Bóng Tối có kinh nghiệm sẽ nói gì với tân binh? Có thể, cũng nói những lời đẹp và đúng đắn như thế?

- Đúng, về tự do. về chuyện mỗi người trong cuộc đời chiếm một vị trí xứng đáng với mình, về chuyện, mỗi một sự thương cảm sẽ làm thấp hèn con người, về chuyện, tình yêu chân chính luôn mù quáng, về chuyện, lòng nhân hậu thực sự luôn bất lực, về chuyện, sự tự do hoàn toàn đó là không ràng buộc vào ai hết.

- Những điều ấy là sai sự thật?

- Không, - tôi gật. - Đó cũng là một phần của sự thật. Sveta, chúng ta không có quyền lựa chọn chân lý tuyệt đối. Chân lý luôn có hai mặt. Tất cả những gì ta có là quyền được từ chối sự dối trá nào khiến ta cảm thấy khó chịu hơn. Em có biết lần đầu tiên anh nói với học viên mới về U Minh Địa thế nào không? Ta đi vào nó để nhận

được sức mạnh. *Và giá phải trả cho việc ấy là phải từ chối cái phần sự thật mà chúng ta không muốn tiếp nhận.* Đối với người thường thì đơn giản hơn. Hàng triệu lần đơn giản hơn, với tất cả những bất hạnh, những vấn đề, những nỗi quan tâm của họ mà đối với những Người-Khác chúng hoàn toàn không tồn tại. Trước mắt những người thường chẳng khi nào đặt ra sự chọn lựa - họ có thể tốt bụng hoặc độc ác, điều ấy tùy thuộc vào thời điểm, vào hoàn cảnh, vào cuốn sách hôm qua vừa đọc, vào miếng thịt bít-tết vừa ăn buổi trưa... Đó là lý do tại sao lại dễ dàng điều khiển họ - đến một kẻ ác nghiệt dã man nhất cũng dễ dàng quay về với Ánh Sáng, còn một người tốt bụng cao thượng nhất cũng có thể bị đẩy về Bóng Tối. Còn chúng ta - chúng ta lựa chọn.

- Em cũng đã lựa chọn, anh Anton. Em cũng đã từng bước vào màn U Minh.

- Đúng.

- Thế thì tại sao em không hiểu đâu là ranh giới, và có gì khác nhau giữa em với một yêu nữ nào đó thường dự những buổi tà lễ? Tại sao em lại đặt ra những câu hỏi này?

- Em thì sẽ luôn luôn hỏi mãi. Ban đầu em hỏi ra lời. Sau rồi sẽ thầm hỏi. Chuyện này sẽ không hết, không bao giờ. Nếu em muốn thoát khỏi những câu hỏi dẫn vật thì em đã chọn không đúng phía để theo rồi.

- Em đã chọn điều mà em muốn.

- Anh biết. Bởi vậy - hãy chịu đựng.

- Cả đời sao?

- Phải. Cuộc đời sẽ rất dài, nhưng dù sao em cũng chẳng bao giờ

quen được. Không bao giờ có thể thoát khỏi câu hỏi: mỗi một bước đi của ta đúng dẫn đến mức nào?

Chương 3

Makxim không khoái các nhà hàng. Cũng lại do tính cách. Ở các quán bar và các câu lạc bộ, gã cảm thấy vui và thoải mái hơn nhiều - đôi khi cả ở những nơi đắt tiền nhưng không đòi hỏi lễ nghi quá đáng. Tất nhiên, một số người kể cả trong quán ăn sang trọng cũng xử sự như những chính ủy đang thương thuyết với các nhà tư sản... không có phong thái mà cũng không có nguyện vọng có được những phong thái ấy.

Nhưng còn những người Nga mới trong các truyện tiểu lâm thì giống cái gì nhỉ?

Song đêm qua thì cần phải sửa sai. Vợ gã hoặc là tin vào “cuộc hẹn công việc quan trọng”, hoặc là sẽ làm ra vẻ tin. Nhưng đôi chút cần rút lương tâm vẫn còn rớt lại. Tất nhiên là... giá mà thị biết được... Giá mà thị ngờ được gã thực ra là ai và đang tiến hành công việc gì...

Makxim không thể nói ra điều gì. Và đành phải dàn xếp vụ vắng mặt ban đêm kỳ bí bằng các cách thức mà bất kỳ một người đàn ông đứng đắn nào cũng áp dụng sau mỗi một lần đàn dúi. Những món quà, quan tâm chăm sóc, cùng đi đâu đó. Chẳng hạn, vào một nhà hàng tử tế, sang trọng, với những món ăn đặc sản độc đáo, bồi bàn người ngoại quốc, có nội thất trang nhã và thẻ rượu phong phú...

Tò mò thật, không biết có đúng là Elena nghĩ đêm trước gã đã phản bội thị hay không? Câu hỏi này choán tâm trí gã, nhưng, dẫu sao cũng không đến mức thốt ra lời. Luôn luôn phải giữ lại điều gì đó chưa nói hết. Có thể, một ngày nào đó cô nàng sẽ biết sự thật. Sẽ biết và sẽ tự hào vì gã.

Đúng là những hy vọng viễn vông. Gã hiểu điều đó. Trong cái thế giới đầy ắp những sản phẩm của hận thù và bóng tối, gã là một hiệp sĩ Ánh Sáng duy nhất, vĩnh viễn đơn độc, chẳng thể chia sẻ với ai chân lý đôi khi được bộc lộ. Ban đầu, Makxim còn hy vọng gặp được một người giống như mình: người sáng mắt giữa đám đông những người mù, một con chó gác có khả năng đánh hơi được lũ sói dưới lớp lông cừu giữa đàn cừu uể oải...

Không. Không có những người ấy, không có ai có khả năng sát cánh cùng gã.

Và gã vẫn không buông xuôi.

- Anh nghĩ sao, có nên lấy món này không?

Makxim ghé mắt nhìn thực đơn. “Áo len Mã lai” là cái món quái gì gã không biết. Nhưng điều đó không bao giờ ngăn cản gã chọn chính món đó. Và lại ở đó có ghi rõ thành phần của món.

- Em lấy đi. Thịt có rưới nước sốt vàng sữa.

- Thịt bò à?

Gã chưa hiểu ngay là Elena đang đùa. Sau đó mới đáp lại nụ cười của cô nàng.

- Chắc chắn.

- Nếu mình gọi món gì đó có thịt bò thì sao anh nhỉ?

- Họ sẽ lịch sự từ chối, - Makxim phỏng đoán.

Bồn phận mua vui cho vợ không đến nổi nặng nề. Mà đúng hơn là dễ chịu. Và dù thế nào, gã cũng muốn quan sát gian phòng một chút với sự sáng khoái. Có gì đó không ổn. Có gì đó đang trượt trong màn tranh tối tranh sáng, đập vào lưng lạnh buốt, buộc gã phải nheo mắt lại và nhìn, nhìn, nhìn...

Không có lẽ!

Thường thì các vụ việc xảy ra cách nhau vài ba tháng, đến nửa năm. Chứ ngay sau một ngày như thế này...

Nhưng các điềm báo đều quá quen thuộc.

Makxim cho tay vào chiếc túi trong cửa áo vét, như thể kiểm tra ví. Kỳ thực, gã đang quan tâm điều khác - chiếc dao găm gỗ bé nhỏ được khắc gọt chu đáo nhưng mộc mạc. Gã vẫn thường tự làm lấy vũ khí, từ hồi còn bé, lúc ấy không hề hiểu để làm gì, nhưng cảm nhận được rằng đó không chỉ là trò chơi...

Chiếc dao đang chờ đợi.

Ai được nhỉ?

- Makx? - trong giọng nói của Elena nhuộm chút hờn giận. - Anh mơ màng đâu đâu thế?

Hai người chạm cốc. Điềm xấu, chồng chạm cốc vợ, nghĩa là tiền bạc trong nhà sẽ đội nón ra đi. Nhưng Makxim không phải người mê tín.

Ai được nhỉ?

Thoạt tiên, gã nghi ngờ hai cô gái. Cả hai đều dễ thương, thậm chí là xinh đẹp, nhưng mỗi người đẹp một kiểu. Cô kia, thấp hơn

chút - tóc sẫm màu, chắc lẳn, với những cử chỉ góc cạnh kiểu đàn ông - đúng là tràn căng nhựa sống. Từ cô tỏa ra những cơn sóng gợi tình. Cô kia, tóc sáng màu, cao hơn - bình thản và kiềm chế hơn. Mà vẻ đẹp cũng khác, vẻ đẹp đem lại sự bình tâm.

Makxim bắt gặp ánh mắt chăm chú của vợ, và lảng nhìn chỗ khác.

- Đồng tính đấy, - vợ gã nói, vẻ kỳ thị.

- Sao?

- Anh cứ thử nhìn họ mà xem! Cô kia, tóc thẫm ấy, mặc đồ Jeans, đúng là đàn ông.

Đúng thật. Makxim gật đầu, và điểm thêm cho gương mặt một nét biểu cảm thích hợp.

Không phải hai người này. Dẫu sao cũng không phải hai người này. Vậy thì là ai... là ai...

Ở góc phòng có tiếng điện thoại di động vang lên ri ri - và ngay lập tức có chục người bắt đầu với tay vào cái mobile của mình. Makxim dõi theo tiếng chuông - và thấy nghệt thờ.

Cái người đang nói chuyện điện thoại một cách khe khẽ và nhát gừng, không đơn giản chỉ là cái ác. Toàn bộ người hấn được cuộn trong màn đen mà người thường không nhìn thấy, nhưng Makxim cảm được. Từ người hấn toát ra sự nguy hiểm, hơn thế, sự nguy hiểm đến rất gần và đáng sợ.

Ngực nhói buốt.

- Em biết không, Lena, anh ao ước được sống trên một hòn đảo hoang, - bất ngờ với chính mình, Makxim nói.

- Một mình?

- Với em, với các con. Nhưng phải không có ai. Không thêm một ai nữa.

Gã uống một hơi nốt chỗ rượu vang, người bồi bàn tức khắc rót đầy cốc.

- Em thì không muốn, - cô vợ nói.

- Anh biết.

Chiếc dao găm trong túi trở nên nặng trĩu và bóng rầy. Một cơn hưng phấn trào lên - đột ngột, gần như cơn hứng tình. Cần được giải tỏa.

- Anh có nhớ Edgar Poe^[58] không?

Người ta cho chúng tôi vào quán rất dễ dàng, tôi thậm chí cũng không ngờ. Có thể là quy định của quán đã dân chủ hơn là những gì tôi vẫn nhớ, hoặc là vì quán đang ít khách.

- Không. Ông ấy mất lâu rồi. Semion có kể...

- Ôi em có nói về ông ấy đâu. Về truyện ngắn của ông ấy cơ.

- “Người của đám đông”? - tôi định thần.

Svetlana cười khẽ.

- Vâng. Anh giờ đang ở trong hoàn cảnh của ông ấy. Buộc phải lang bang những chốn đông người.

- Tạm thời những nơi ấy chưa làm anh chán ghét.

Chúng tôi gọi mỗi người một ly Baileys^[59], đặt một chút đồ ăn. Chắc hẳn điều đó hướng các bồi bàn đến ý nghĩ về nguyên cớ vào quán của chúng tôi - hai ả cave ló ngó đang *tìm việc*, nhưng tôi mặc

kệ.

- Ông ta là Người-Khác à?

- Poe á? Chắc là Người-Khác mà không được công nhận.

Có những bản tính - những con người không lộ diện

Song song hai cuộc đời - gương mặt họ hiện hình

Bản chất lưỡng thân, nguồn gốc ở đời

Là ánh sáng trong vật chất, là sự vật và là phản hồi ánh sáng...

Svetlana khe khẽ đọc.

Tôi kinh ngạc nhìn nàng.

- Anh biết chứ?

- Biết nói với em thế nào... - tôi ngược mắt và trịnh trọng đọc:

Đừng hãi sợ Niềm Lặng Im hiển hiện

Chẳng mang điều gì có hại cho ai

Nhưng nếu mi chạm phải cái bóng của Người

(Linh hồn Bóng Tối không tên sống mãi

Nơi không có dấu con người)

Thì hãy nguyện cầu Ai, mi sẽ phải đau buồn

muôn vạn kiếp.

Chúng tôi nhìn nhau một giây, đoạn, cùng phá lên cười.

- Một cuộc đối thơ nho nhỏ, - Svetlana châm chọc nói. - Tỷ số một đều. Tiếc là không có khán giả. À mà sao Poe lại không được phát hiện ạ?

- Trong số các nhà thơ, nói chung có rất nhiều Người-Khác tiềm năng. Nhưng một số ứng viên nên để họ sống như những người thường thì hơn. Poe có tinh thần quá là không ổn định, giao vào tay những người như thế những công lực đặc biệt thì cũng như là giao cho người mắc chứng cuồng phóng hỏa một bình xăng vậy. Anh thậm chí còn không dám nghĩ ông ta sẽ đứng về phía nào. Chắc là sẽ đi hẳn vào cõi U Minh, và đi rất nhanh.

- Thế ở đó người ta sống thế nào? Những người đi hẳn ấy?

- Anh không biết, em ạ. Mà chẳng ai biết, chắc vậy. Đôi khi có thể gặp họ trong thế giới U Minh, nhưng tiếp xúc với họ theo quan niệm thông thường thì không.

- Em muốn biết quá, - Svetlana trầm ngâm nhìn quanh phòng. - Thế anh có nhận ra ở đây có ai là Người-Khác không?

- Ông già ngồi sau lưng anh, đang nói chuyện điện thoại?

- Ông ta mà già gì?

- Rất già. Anh không nhìn bằng mắt mà.

Svetlana cắn môi, mày cau lại. Trong nàng cũng bắt đầu thức dậy những tham vọng.

- Tạm thời chưa thành, - nàng thú nhận. - Em còn không thể hiểu được, ông ta là người của Bóng Tối hay Ánh Sáng nữa.

- Bóng Tối. Không phải Tuần Ngày, nhưng là người của Bóng Tối. Phù thủy bậc trung. Thêm nữa, ông ta cũng phát hiện ra mình.

- Rồi mình sẽ làm gì?

- Mình á? Chẳng làm gì cả.

- Ông ta là người của Bóng Tối mà!

- Ừ, cũng như chúng ta là người của Ánh Sáng thôi. Thì sao nào? Với tư cách là những nhân viên của Đội Tuần, ta có thể kiểm tra giấy tờ của lão. Chắc giấy tờ ổn cả thôi.

- Thế khi nào thì chúng ta có quyền can thiệp?

- Thì... Nếu bây giờ lão ta đứng dậy, vung tay và biến thành một con quỷ, bắt đầu gặm đầu mọi người...

- Anh Anton!

- Anh hoàn toàn nghiêm túc đấy. Chúng ta không có quyền gì ngăn cản một người đang hoàng của phía Bóng Tối được nghỉ ngơi.

Anh bồi bàn mang đồ ăn chúng tôi đã gọi đến, chúng tôi im bật. Svetlana ăn mà không ngon miệng chút nào. Rồi nàng buông sống, vẻ hờn giận, như một đứa trẻ làm nũng:

- Thế đội Tuần còn luồn cúi như thế bao lâu?

- Trước Bóng Tối á?

- Vâng.

- Tới khi nào chúng ta có được ưu thế tuyệt đối. Đến khi nào những người trở thành Người-Khác thậm chí không còn mảy may do dự về việc lựa chọn Ánh Sáng hay Bóng Tối. Cho tới khi những người phía Bóng Tối chết già. Tới khi họ không còn đẩy người ta đến với cái ác dễ dàng như bây giờ.

- Nhưng đó là sự quy hàng mà, anh Anton!

- Đó là sự trưng dụng. Trạng thái cân bằng. Hai bên đều hết bí nước, có gì phải giấu.

- Anh biết không, lão Dikar đang đơn độc quậy phá người của Bóng Tối, em còn thấy cảm tình hơn. Cứ mặc cho lão vi phạm Giao

Ước, mặc cho lão vô tình chơi xỏ chúng ta! Bởi lão ta gây chiến với Bóng Tối, anh hiểu chứ, gây chiến! Một mình chống lại tất cả!

- Thế em không nghĩ tại sao lão ấy giết người của Bóng Tối mà lại không liên hệ với chúng ta à?

- Không ạ.

- Lão ấy không nhìn ra chúng ta. Trực diện cũng không thấy.

- Lão ta tự học mà.

- Phải. Một kẻ tự học tài năng, một Người-Khác mang những công lực xuất thần bát nháo. Có khả năng nhìn thấy cái Ác. Không có khả năng nhìn ra cái Thiện. Em vẫn không thấy ngại à?

- Không ạ, - Svetlana rầu rĩ nói. - Em xin lỗi, nhưng em không hiểu anh đang lái sự việc đến đâu.

- Không sao.

- Người Bóng Tối kia đi đâu ấy, - Svetlana nói, nhìn qua lưng tôi - đi hút công năng của người khác, tạo ra những bùa chú độc ác. Thế mà mình lại không can thiệp.

Tôi hơi quay lại. Nhìn thấy người của Bóng Tối - quả thật, bề ngoài người này quá lắm là 30 tuổi. Ăn mặc có gu, khả ái.. Nơi bàn ông ta ngồi lúc nãy một thiếu phụ ngồi lại cùng hai đứa bé - cậu bé con khoảng 7 tuổi, cô bé nhỏ hơn chút..

- Ông ta đi giải quyết nỗi buồn, Sveta ạ. Đi vệ sinh. Còn gia đình ông ta cũng hoàn toàn bình thường đấy chứ. Không có tạo công lực nào. Em cũng đề nghị xóa sổ họ chắc?

- Con nhà tông không giống lông thì cũng...

- Em thử nói điều đó với Garik xem. Bố cậu ta là phù thủy Bóng

Tối. Đến giờ vẫn còn sống.

- Cũng có những ngoại lệ.
- Toàn bộ cuộc đời làm nên từ những ngoại lệ.

Svetlana im bặt.

- Anh biết điều bứt rứt này, Sveta. Làm điều Thiện, truy quét điều Ác. Một lần và mãi mãi. Anh cũng là người như thế. Nhưng nếu em không hiểu được rằng đó là ngõ cụt - - kết cục của em là cõi U Minh. Và ai đó trong số người của chúng ta sẽ phải kết thúc sự tồn tại trên trần thế của em.

- Nhưng bù lại, em lại kịp...

- Em có biết người ngoài sẽ nhìn những hành động của em như thế nào không? Một ả tâm thần giết hại những người tử tế bình thường, gập đầu giết đấy. Những dòng mô tả lạnh hờn trên báo. Những biệt danh rất kêu - “Borgia Matxcova”^[60] chẳng hạn. Em đưa vào trái tim con người biết bao ác độc mà cả một đội phù thủy Bóng Tối nguyên một năm cũng không làm nổi.

- Tại sao các người lúc nào cũng có sẵn lời đáp cho mọi chuyện vậy? - Svetlana cay đắng hỏi.

- Là bởi vì chúng tôi đã trải qua tôi luyện. Và đã đứng vững. Phần lớn là đứng vững được.

Gọi người bồi bàn đến gần, tôi hỏi xin thực đơn. Tôi nói:

- Uống cocktail nhé? Rồi ta chuồn khỏi đây? Em chọn đi.

Svetlana gật đầu, nghiêng cứu thẽ rượu vang. Anh bồi bàn rậm nắng, cao, không phải người Nga, đứng đợi. Anh chàng đã thấy đủ thứ trên đời rồi, và hai cô ả, một ả hành xử như một gã đàn ông, thì

cũng không làm anh ta thấy bối rối.

- “Alter Ego”, - Svetlana nói.

Tôi ngờ vực lắc đầu - cocktail loại ấy thuộc loại nặng nhất. Nhưng tôi không tranh cãi.

- Cho hai cocktail và tính tiền luôn.

Trong lúc quầy bar chuẩn bị cocktail, còn anh bồi đang loay hoay tính tiền, chúng tôi ngồi trong im lặng nặng nề. Cuối cùng, Svetlana hỏi:

- Thôi được, với các nhà thơ thì dễ hiểu rồi. Họ là những Người-Khác có triển vọng. Thế còn với những bạo nhân thì sao? Caligula^[61], Hitler, những kẻ cuồng sát...

- Là những người thường.

- Tất cả họ?

- Về nguyên tắc thì thế. Chúng ta có những ác nhân của mình. Những cái tên của chúng không gọi cho người thường điều gì cả..., à mà bọn em sắp có khóa về lịch sử đấy.

“Alter Ego” té ra là lựa chọn chuẩn. Hai lớp chất lỏng nặng không tan lẫn vào nhau trông thành trong ly - màu đen và trắng, rượu sữa ngọt và bia đen đắng.

Tôi thanh toán bằng tiền mặt, tôi không thích để lại những dấu vết điện tử, rồi nâng ly.

- Uống vì đội Tuần.

- Vì đội Tuần, - Sveta đồng tình. - Và để chúc anh may mắn, sao cho anh thoát khỏi vụ này...

Tôi rất muốn nói nàng gõ lên mặt gỗ^[62]. Nhưng tôi lại im lặng.

Uống hết ly cocktail - hai ngụm, ban đầu là ngọt dịu, rồi đắng dịu.

- Tuyệt, - Svetlana nói. - Anh biết không, em lại thấy thích chỗ này. Hay chúng mình ngồi thêm?

- Ở Matxcova có nhiều chỗ dễ chịu lắm. Ta đi tìm một nơi không có phù thủy Bóng Tối nghỉ ngơi đi.

Sveta gật đầu:

- Nói ra mới nhớ, không thấy ông ta xuất hiện trở lại.

Tôi nhìn đồng hồ. Đúng... Giải quyết nỗi buồn từng ấy thời gian thì có mà hai xô.

Mà điều khó chịu nhất là gia đình gã phù thủy ấy vẫn ngồi đợi bên bàn. Người phụ nữ rõ ràng là đang lo lắng.

- Sveta, anh quay lại ngay.

- Anh đừng quên anh là ai đấy! - nàng thì thào với theo.

Đúng. Và đúng là đi theo dấu một phù thủy Bóng Tối vào toilet tôi cũng thấy hơi kỳ.

Nhưng tôi vẫn đi qua gian phòng, vừa đi vừa ngó vào màn U Minh. Theo logic là phải thấy quầng sáng của tay phù thủy - nhưng chung quanh chỉ có khoảng không màu xám, ánh sáng lên những quầng sáng bình thường - thỏa mãn, lo âu, dâm dăng, say mềm, hoan hỉ.

Ông ta làm sao chui qua đường cống nước được!

Chỉ có ở bên ngoài những bức tường của tòa nhà, đâu đó gần với Sứ quán Belarus, thấp thoáng ánh lửa yếu ớt - quầng sáng của một Người-Khác. Nhưng không phải của tay phù thủy Bóng Tối kia, quầng sáng yếu hơn nhiều, và màu cũng khác.

Ông ta biến đi đâu nhỉ...?

Trong hành lang hẹp kết thúc bằng hai cái cửa, vắng teo. Tôi còn do dự một khắc - hừm, biết đâu được, nhớ chúng tôi không phát hiện ra ông ta, nhớ tay phù thủy đã đi khỏi thông qua U Minh Địa, nhớ ông ta công lực cao đến nỗi có công phu di hình hoán ảnh thì sao. Đoạn, tôi mở cánh cửa phòng vệ sinh nam.

Ở đây rất sạch sẽ, rất sáng sủa, hơi chật một chút và nồng nặc mùi bình xịt thơm mùi hoa.

Tay phù thủy Bóng Tối nằm cạnh cửa, và đôi tay dang ra khiến cửa không mở được hết. Gương mặt ông ta có vẻ ngờ ngàng, không hiểu chuyện gì, trong lòng bàn tay mở tôi thấy ánh một cái ống pha lê mảnh. Ông ta đã tóm lấy vũ khí, nhưng quá muộn.

Không có máu. Không có gì hết, và khi tôi lại một lần nữa ngó vào màn U Minh, thì không tìm thấy trong không gian những dấu vết nhỏ xíu nào của ma thuật.

Cứ như thể tay phù thủy Bóng Tối chết vì một cơn trụ tim hoặc đột quỵ tầm thường... như thể ông ta có khả năng chết như vậy ấy...

Nhưng còn một chi tiết nữa khiến giả thuyết đó hoàn toàn bị bác bỏ.

Một vết cắt trên cổ áo sơ mi. Mảnh như vết rạch bằng dao lam để lại. Như thể có con dao thọc vào cổ, chỉ hơi sượt qua quần áo. Nhưng chỉ có điều, trên da thịt lại không có dấu vết nào của cú ra đòn.

- Lũ chó chết... - tôi thì thầm, không hiểu mình đang rửa ai. - Chó

chết!

Khó có thể có tình huống nào tồi tệ hơn cảnh tôi đang bị vướng vào. Thay hình đổi dạng, cùng “nhân chứng” đi đến nhà hàng đông người để rồi bây giờ đứng thế này, hoàn toàn đơn độc trước thầy ma một phù thủy Bóng Tối bị Dikar giết hại.

- Đi thôi, Pavlik... - có tiếng nói đằng sau.

Tôi quay lại - người phụ nữ đã ngồi cùng bàn với tay phù thủy Bóng Tối, vừa bước vào dãy hành lang hẹp, tay dắt đứa con trai.

- Con không muốn đâu, mẹ! - cậu bé kêu toáng lên phụng phịu.

- Con vào nói với ba, rằng mẹ con mình đợi... - người phụ nữ hấp tấp nói. Một khắc sau, chị ta ngẩng lên và nhìn thấy tôi.

- Gọi người đi! - tôi kêu lên tuyệt vọng. - Hãy gọi với! Ở đây có người bị mê! Hãy đưa thằng bé đi, hãy gọi người lại đây!

Ở gian nhà hàng hắt đã nghe thấy tôi, giọng của Olga rất khỏe. Tức khắc, gian phòng im phắc, chỉ có tiếng nhạc dân ca lê thê buồn tẻ vẫn tiếp tục vang lên, nhưng những tiếng ồn ỉ léo nhéo của các giọng nói thì nín bặt.

Tất nhiên, người phụ nữ không nghe lời tôi... Cúi xuống, đẩy bật tôi ra, chị ta đổ ập xuống xác chồng, cất giọng than van - đúng là than van, khóc nức nở, đã nhận thức được điều gì xảy ra, mặc dù đôi tay cứ làm gì đó, hết tháo cái cổ áo đã rách ra, lại sờ sẫm cái thân thể đã bất động. Rồi người phụ nữ tát má ông chồng, như thể hy vọng rằng ông ta chỉ giả chết hay chỉ là bất tỉnh mà thôi...

- Mẹ, sao mẹ lại đánh ba? - Pavlik kêu lên lạnh lạnh. Không phải hoảng sợ mà là kinh ngạc, rõ ràng là chú bé chưa bao giờ nhìn thấy

bố mẹ cãi nhau. Một gia đình hòa thuận.

Tôi nắm lấy vai cậu bé và thận trọng dẫn cậu sang một bên. Mọi người đã tràn vào hành lang - tôi nhìn thấy Sveta, đôi mắt nàng mở to, nàng hiểu ngay sự tình.

- Hãy dẫn cậu bé đi đi, - tôi đề nghị anh bồi. - Hình như, người kia chết rồi...

- Ai tìm thấy xác? - người bồi bàn hỏi rất bình tĩnh. Không hề lơ lớ chút nào, hoàn toàn không giống như lúc phục vụ ở ngoài bàn.

- Tôi.

Người bồi gật đầu, khéo léo chuyển chú bé - bấy giờ đã bắt đầu kêu gào, hiểu ra rằng trong thế giới bé nhỏ và yên ấm của mình đã có gì đó không ổn xảy ra - cho một người đàn bà nào đó trong số các nhân viên phục vụ quán.

- Thế quý cô làm gì trong nhà vệ sinh nam?

- Cửa để mở, tôi nhìn thấy anh ta nằm... - không nghĩ ngợi, tôi nói dối.

Anh bồi gật đầu, công nhận khả năng xảy ra sự ấy. Nhưng vẫn cứ giữ chặt khuỷu tay tôi.

- Cô phải đợi công an, thưa quý cô.

Svetlana đã chen đến chỗ chúng tôi, cau mày khi nghe những từ vừa rồi. Chỉ còn thiếu nước là nàng sẽ xóa hết ký ức của những người xung quanh!

- Tất nhiên, tất nhiên rồi... - tôi bước một bước, và người bồi bàn bất giác phải buông tay ra và đi theo tôi. - Svetka, kinh khủng quá... ở đó có xác người!

- Olia... - Sveta phản ứng chuẩn. Ôm vai tôi, ném sang anh bởi một ánh mắt phần nộ rồi đẩy tôi vào gian nhà hàng.

Vào lúc ấy giữa hai chúng tôi, lách qua đám đông tò mò và háo hức, cậu bé xuất hiện. Cậu gào lên lao đến chỗ mẹ, lúc nào đang được mọi người gắng kéo ra khỏi cái xác. Lợi dụng lúc rối loạn, thiếu phụ lại nhích đến bên người chồng đã chết và lắc người ông ta:

- Dậy đi! Anh Ghena, dậy đi anh! Dậy!

Tôi cảm thấy Svetlana rung mình khi nhìn cảnh đó. Tôi nói thầm: Sao? Ta vẫn quyết đuổi cùng giết tận người của Bóng Tối chứ?

- Anh làm vậy làm gì? Không thể em cũng hiểu được cơ mà! - Svetlana rít lên phần nộ.

- Cái gì?

Chúng tôi nhìn thẳng vào mắt nhau.

- Không phải anh sao? - Sveta hỏi, vẻ bối rối. - Xin lỗi anh... em tin.

Và bấy giờ tôi hiểu, mình đã dính chương hoàn toàn.

Người dự thẩm viên không quan tâm đến tôi cho lắm. Trong mắt anh ta đã đọc thấy kết luận đã được hình thành rồi - chết tự nhiên. Tim yếu, lạm dụng ma túy... và đủ mọi thứ khác. Chưa từng có, và cũng không thể có được ở người này bất kỳ một sự thông cảm nào đối với kẻ hay đến các nhà hàng đắt tiền.

- Xác người cứ nằm thế à?

- Cứ nằm thế, - tôi mệt mỏi xác nhận. - Khủng khiếp!

Người điều tra viên nhún vai. Anh ta chẳng thấy gì khủng khiếp

trong một thây ma, hơn thế, lại còn không có máu me gì. Nhưng dẫu sao cũng xác nhận một cách độ lượng:

- Ừ, cảnh nặng nề thật. Có ai đó đứng gần không?

- Chẳng có ai. Nhưng sau đó thì xuất hiện người phụ nữ... vợ của xác chết, với cậu con trai.

Một nụ cười vẹo vọ thưởng cho tôi vì những lời rời rạc giả tạo ấy.

- Cảm ơn cô, cô Olga. Có thể còn phải liên hệ với cô. Cô đừng rời thành phố nhé?

Tôi nhiệt tình lắc đầu. Tôi chẳng hề ngại công an tí nào.

Thế nhưng, sếp, người đang ngồi ở cái bàn trong góc - thì tôi lại rất ngại.

Người điều tra viên để cho tôi yên và biến sang chỗ “vợ của xác chết”. Còn Boris Ignachevich chậm rãi đi đến bàn chúng tôi. Rõ ràng là ngài được phủ một bùa chú nhỏ nào đó tránh tò mò, chẳng ai để ý gì đến ngài cả.

- Hai người diễn xong chưa? - ngài chỉ hỏi vậy.

- Hai người? - tôi hỏi lại cho chắc.

- Đúng. Hai người. Đúng hơn là - anh.

- Tôi làm theo đúng tất cả những chỉ dẫn được đưa ra, - giận sôi lên, tôi nói khế - Và cái tay phù thủy này tôi không hề động vào!

Sếp thở dài.

- Ta không nghi ngờ điều ấy. Nhưng dở hơi thế quái nào mà anh, một nhân viên chuyên nghiệp của đội Tuần, biết rõ toàn bộ tình thế, lại bị tóm dính với người của Bóng Tối trong tình trạng một mình như thế?

- Ai mà ngờ được ạ! - tôi bức bối, - Ai chứ?

- Anh. Một khi chúng ta đã dùng đến phương cách như thế này... đã dùng đến sự nghi trang vô tiền khoáng hậu thế này! Ăn, ngủ - cùng với Svetlana. Tắm cũng tắm hai người! Đi vệ sinh cũng cùng đi! Sao cho mỗi một khắc, một khắc anh đều... - sắp thở dài và im bật.

- Thưa Boris Ignachevich, - Svetlana bất ngờ xen vào câu chuyện. - Bây giờ việc này không còn ý nghĩa gì nữa. Ta hãy nghĩ xem làm gì tiếp ạ.

Sếp hơi ngạc nhiên nhìn nàng. Gật:

- Cô nói đúng, cô bé ạ... Ta cùng nghĩ nhé. Bắt đầu từ chỗ tình hình đã tồi tệ đi một cách thê thảm. Nếu trước, Anton gián tiếp bị tình nghi thì giờ đây cậu ta gần như bị bắt tận tay. Đừng lắc đầu! Người ta nhìn thấy anh đứng cạnh xác chết còn ấm. Xác một phù thủy Bóng Tối bị giết cũng bằng cách thức từng giết những nạn nhân trước. Bảo vệ anh khỏi lời buộc tội thì chúng ta không đủ sức. Tuần Ngày sẽ liên hệ với Tòa án và đòi quyền đọc ký ức của anh.

- Điều đó rất là nguy hiểm? - Svetlana hỏi. - Đúng không ạ? Nhưng bù lại sẽ sáng tỏ được là Anton vô tội.

- Sẽ sáng tỏ được. Nhưng tiện thể phía Bóng Tối sẽ biết thêm tất cả những thông tin mà Anton được biết. Svetlana, cô cứ hình dung xem, một lập trình viên gạo cội của đội Tuần sẽ biết bao nhiêu điều? Cứ cho là có một số thứ cậu ta không tự nhận thức được, liếc qua những dữ liệu, phân tích và quên đi. Nhưng Bóng Tối cũng sẽ có các chuyên gia của mình. Và khi Anton được xử trắng án bước ra khỏi phòng xử... cứ cho là Anton có thể chịu đựng được việc tua lại nhận

thức, Tuần Ngày đã biết hết mọi hoạt động của chúng ta. Cô có hiểu điều gì sẽ xảy tới không? Những phương pháp đào tạo và tầm dẫu những Người-Khác mới, phân tích các chiến dịch tác chiến, mạng lưới điệp viên, thống kê mất mát, những thông số trích ngang của các nhân viên, các kế hoạch tài chính...

Họ nói chuyện về tôi, còn tôi thì ngồi, như thể không dính dáng tới những gì đang diễn ra. Và vấn đề không còn là sự thăng thấn đến trần trụi nữa mà ở cái sự - sắp trao đổi với Svetlana, một phù thủy tập sự... chứ không phải với tôi, một phù thủy tiềm năng bậc Ba...

Nếu ví sự việc với một ván cờ thì thế cờ nom đơn giản đến bức mình. Tôi là một con tượng, quân tượng bình thường và hay ho của Tuần Đêm. Còn Svetlana là con tốt. Nhưng quân tốt đang chuẩn bị được phong cấp Hậu.

Và mọi tai vạ có thể đến với tôi, sắp đã gạt sang bên để nhường chỗ cho cơ hội dạy cho Svetlana một bài học thực tế nho nhỏ.

- Thừa Boris Ignachevich, ngài vẫn biết là tôi không cho phép người ta đọc ký ức của tôi, - tôi nói.

- Thế thì anh sẽ bị xử án.

- Tôi biết. Nhưng tôi còn có thể thề nguyện rằng không có liên quan gì đến cái chết của những người phía Bóng Tối ấy. Chỉ tội không có bằng chứng thôi.

- Thừa Boris Ignachevich, thế nếu như đề xuất rằng... cho kiểm tra ký ức của Anton nhưng chỉ là ký ức của ngày hôm nay thôi! - Svetlana reo lên vui sướng. - Thế là xong, và họ có thể thấy rõ...

- Ký ức không thể cắt ra thành múi được, Sveta. Ký ức bị lôi ra toàn bộ. Bắt đầu từ khoảnh khắc đầu tiên của cuộc đời. Từ mùi sữa

mẹ, từ vị nước ối, - sắp lúc này nói dần giọng khắc nghiệt. - Rủi là như thế đấy. Kể cả nếu Anton chẳng biết một bí mật nào... thì cô cứ hình dung xem, việc nhớ lại và sống lại từ đầu - tất tần tật! Phải chao đảo trong thứ chất lỏng dính dớp tối tăm, những bức vách chuyển động, chớp lòa ánh sáng từ bên ngoài, cơn đau, sự ngạt thở, nỗi khát khao được thở... sự ra đời của bản thân. Rồi tiếp đó, các khoảnh khắc tiếp nối... Cô có bao giờ nghe đến chuyện, trước khi chết, toàn bộ cuộc đời chạy qua trước mắt không? Khi tua lại ký ức cũng như thế đấy. Lúc ấy, đâu đó trong sâu thẳm vẫn còn lại hồi ức nhắc nhở rằng mọi điều đều đã từng trải qua. Cô hiểu không? Rất khó có thể giữ vững được lý trí lành mạnh.

- Ngài nói... - Svetlana thốt lên e dè. - Cứ như là...

- Ta đã trải qua điều này. Không phải bị thẩm vấn. Nửa thế kỷ trước, khi đội Tuần mới học về hiệu quả của sự tua lại ký ức... cần có người tình nguyện. Rồi người ta đưa ta trở lại bình thường trong gần một năm.

- Bằng cách nào ạ? - Svetlana tò mò hỏi.

- Bằng những ấn tượng mới. Những điều mà ta trước đó chưa từng trải qua. Những đất nước xa lạ, những món ăn không quen, những cuộc gặp bất ngờ, những vấn đề không thông thuộc. Và dù sao đi nữa, - sắp nhếch mép cười. - Đôi khi ta bắt gặp mình đang nghĩ, quanh mình là gì đây? Hiện thực hay là những hồi tưởng? Ta đang sống hay đang vạ vật trong tấm pha lê ở văn phòng Tuần Đêm, và ký ức của ta đang bị tua vòng, như một cuộn len...

Sếp ngừng lời.

Xung quanh mọi người ngồi bên các bàn ăn, những người bồi

bàn lảng xảng đi lại. Nhóm điều tra đã đi, mang theo xác người đàn ông của Bóng Tối, đến đón bà vợ góa của ông ta và lũ trẻ là một người đàn ông nào đó, chắc là người bà con. Chẳng ai còn để tâm đến những gì đã xảy ra nữa. Và cũng không ai để mắt đến chúng tôi, bùa chú mà sắp tạm thời tung ra đã khiến tất cả đều hướng mắt đi nơi khác.

Thế còn nếu như, những điều ấy đã xảy ra?

Nếu như tôi, Anton Gorodetsky, lập trình viên hệ thống của công ty thương mại “Nix”, kiêm phù thủy Tuần Đêm, đang nằm trên tấm pha lê phủ đầy những thư họa cổ? Và ký ức của tôi đang bị gỡ ra, sẫm soi, mổ xẻ, cho dù là những ai đi nữa - những phù thủy của Bóng Tối hay là phiên tòa có thành phần hỗn tạp...

Không!

Không thể có chuyện đó được. Tôi không cảm thấy những gì sắp vừa nói. Tôi không có trạng thái *déjà vous* - hội chứng “đã thấy”^[63]. Tôi chưa từng sống trong thân xác phụ nữ, chưa từng tìm thấy những thầy người trong các nhà vệ sinh công cộng...

- Ta làm hai bạn căng thẳng, - sắp nói. Lôi từ túi áo ra điều xì-gà bé xíu. - Tình hình đã rõ ràng chưa? Sẽ làm gì tiếp đây?

- Tôi sẵn sàng thực hiện bổn phận của mình, - tôi nói.

- Gượng đã, Anton. Không phải anh hùng rơm.

- Tôi không tỏ ra anh hùng, vấn đề không phải ở chỗ tôi sẵn sàng bảo vệ bí mật của đội Tuần. Đơn giản là tôi không chịu được kiểu thăm vấn như thế. Chết còn hơn.

- Chúng ta vốn không chết như người thường...

- Vâng, chúng ta khốn khổ hơn. Nhưng tôi sẵn lòng.

Sếp thở dài.

- Các cô bé ạ... xin lỗi, Anton... Ta đừng nghĩ đến hậu quả, mà hãy nghĩ đến gốc gác của sự việc vừa xảy ra. Đôi lúc nhìn lại quá khứ cũng có ích.

- Xem đã, tôi nói, không mấy hy vọng.

- Dikar săn trộm trong thành phố đã vài năm. Theo dữ liệu gần nhất của phòng Phân tích - những vụ án mạng kỳ lạ này bắt đầu từ ba năm rưỡi nay. Một nhóm nạn nhân là người của Bóng Tối đã rõ ràng. Một nhóm có lẽ mới chỉ là tiềm năng của Bóng Tối. Không ai trong những người bị giết hại lại có đẳng cấp quá cấp độ Bốn. Không ai làm việc ở Tuần Ngày. Rất ngộ là tất cả bọn họ đều là những người Bóng Tối chừng mực... trong độ cho phép của cái tù này. Họ giết hay tác động lên con người, ít hơn nhiều so với khả năng của họ.

- Họ bị thí, - Svetlana nói. - Đúng không ạ?

- Chắc vậy. Tuần Ngày không động tới kẻ loạn trí này, - mà còn đẩy cho gã những người của mình, những người mà họ không tiếc. Để làm gì? Câu hỏi chính yếu - để làm gì?

- Để buộc tội chúng ta vô trách nhiệm... - tôi phỏng đoán.

- Mục đích không bao biện cho phương tiện.

- Để bẫy ai đó trong chúng ta.

- Anton... trong tất cả những nhân viên của đội, bằng chứng ngoại phạm cho những thời điểm ấy chỉ có anh là không có. Tuần Ngày sẵn anh để làm gì?

Tôi nhún vai.

- Sự báo thù của Zavulon... - sếp hoài nghi lắc đầu. - Không. Anh vừa đụng độ với ông ta chưa lâu. Mà cú đòn này được tính toán từ ba năm rưỡi trở về trước. Câu hỏi còn lại là - để làm gì?

- Có thể Anton về mặt tiềm năng sẽ là một phù thủy cao tay? - Svetlana hỏi khẽ. - Và người phía Bóng Tối hiểu điều đó. Kéo về bên mình thì đã muộn... nên quyết định diệt anh ấy.

- Anton cao cường hơn là cậu ta nghĩ, - sếp đáp xẵng. - Nhưng cao hơn bậc Hai thì cậu ấy không bao giờ lên được.

- Thế nếu kẻ thù nhìn thấy các khảo dị của hiện thực xa hơn chúng ta? - tôi nhìn thẳng vào sếp.

- Thì sao?

- Tôi có thể là phù thủy yếu kém, có thể là phù thủy bậc trung hoặc cao tay. Nhưng nếu như... nếu tôi chỉ cần làm gì đó đã có thể thay đổi tương quan lực lượng? Làm một điều gì đó đơn giản, không dính dáng gì đến phép thuật? Thừa sếp, phía Bóng Tối chẳng đã từng gắng tách tôi ra khỏi Svetlana đấy thôi - nghĩa là chúng nhìn được nhánh của hiện thực, nơi tôi có thể hỗ trợ cho Svetlana! Và nếu chúng nhìn thấy gì đó nữa? Điều gì trong tương lai? Và nhìn thấy lâu rồi, và từ lâu đã muốn vô hiệu hóa tôi? Thêm nữa, so với chuyện này thì cuộc đấu tranh vì Ánh Sáng chỉ là nhỏ nhặt...

Thoạt tiên, sếp lắng nghe. Rồi cau mày và lắc đầu:

- Anton... anh có ma lực lớn. Xin lỗi. Ta xem xét các lộ tuyến của mọi nhân viên đội Tuần, từ những nhân vật gạo cội cho đến bác thợ ống nước Shura. Nhưng mà... xin lỗi, thấy là trong tương lai anh

không có sự nghiệp gì vĩ đại cả. Không một tuyến hiện thực nào cho thấy điều đó.

- Thưa Boris Ignachevich, ngài tin chắc là không nhầm lẫn chứ ạ?
Dẫu sao ngài cũng đã làm tôi nổi xung.

- Tất nhiên, không chắc. Ta không tin cái gì tuyệt đối cả. Kể cả bản thân mình. Nhưng có rất rất ít cơ hội để thấy anh đúng. Hãy tin như vậy.

Tôi tin.

So với sếp, năng lực của tôi tiêm cận số Không.

- Như vậy, chúng ta không biết được điều cốt yếu - là nguyên nhân?

- Đúng. Cú ra đòn nhằm vào anh, giờ không còn nghi ngờ gì nữa. Dikar bị điều khiển một cách rất khéo léo và tế nhị. Gã cho rằng gã đang chiến đấu với cái Ác, nhưng chính gã từ lâu đã trở thành con rối bị giật dây rồi. Hôm nay chúng hướng gã đến đúng cái nhà hàng mà anh đã đến. Tổng vào đó một nạn nhân. Và anh dính chương.

- Vậy thì, phải làm sao?

- Đi tìm Dikar. Đó là cơ hội cuối cùng, Anton ạ.

- Chúng ta, trên thực tế... sẽ giết anh ta.

- Không phải chúng ta. Chúng ta chỉ sẽ tìm ra anh ta thôi.

- Cũng vậy thôi. Dù anh ta tòi tẹ đến thế nào, dù lằm lặc ra sao đi nữa, anh ta vẫn là người mình! Anh ta giao chiến với cái Ác theo năng lực của mình. Chỉ cần cắt nghĩa cho anh ta hiểu...

- Muộn rồi, Anton ạ. Đã muộn. Ta đã nhãng mất sự xuất hiện của anh ta. Bây giờ tay anh ta đã nhúng chàm... Anh có nhớ con ma nữ

kia có kết cục thế nào không?

Tôi gật:

- Vĩnh viễn biến mất.

- Mà ả ta gây ít tội ác hơn nhiều, tội ác - theo quan điểm của phía Bóng Tối. Và cũng có hiểu sự gì đâu. Mà Tuần Ngày vẫn coi là có tội.

- Ngẫu nhiên kết tội chẳng? - Svetlana hỏi. - Hay là cố tình lập ra một tiền lệ?

- Ai mà biết... Anton ạ, anh cần phải tìm ra Dikar.

Tôi ngẩng đầu lên.

- Tìm ra và trao lại cho phía Bóng Tối, - sếp nói khắc nghiệt.

- Tại sao lại là tôi?

- Vì điều đó về mặt đạo lý, chỉ có anh là được phép. Chính anh bị chiếu đòn. Anh chỉ tự vệ. Với bất kỳ ai trong chúng ta, việc giao một người của Ánh Sáng vào tay Bóng Tối, cho dù là một người tự học, mạnh động, bị lừa gạt, thì cũng là một cú chấn động quá lớn. Anh sẽ chịu được.

- Tôi không chắc lắm.

- Anh sẽ chịu được. Và nên biết, Anton, anh chỉ có một đêm nay. Tuần Ngày sẽ chẳng kéo dài thêm nữa làm gì, sáng ra sẽ tuyên bố lời cáo buộc danh chính ngôn thuận đối với anh.

- Thừa Boris Ignachevich...

- Hãy nhớ ra đi! Hãy nhớ xem ai đã có mặt ở nhà hàng? Ai đi theo tay phù thủy Bóng Tối vào toilet?

- Không có ai. Tôi chắc mà, tôi chốc lại để ý xem ông ta có ra không, - Svetlana xen vào.

- Nghĩa là, Dikar đã đợi sẵn ở toilet. Song anh ta chắc phải đi ra chứ. Hai người có nhớ được không? Sveta, Anton?

Chúng tôi im lặng. Tôi thì chẳng nhớ. Tôi đã gắng không nhìn về phía phù thủy Bóng Tối.

- Có một người đi ra, - Svetlana nói. - Anh ta... ờ... anh ta...

Nàng ngẫm nghĩ.

- Anh ta chẳng thế nào cả, hoàn toàn chẳng có gì đặc biệt. Một con người tầm tầm, như thể hàng triệu gương mặt trộn lẫn với nhau và nặn ra một gương mặt chung chung. Tôi có nhìn thoáng thấy, nhưng lại quên ngay.

- Cố nhớ lại đi, - sắp yêu cầu.

- Thừa Boris Ignachevich, tôi chịu. Chỉ là một người. Người đàn ông. Trung tuổi. Tôi thậm chí cũng không biết anh ta là Người-Khác.

- Anh ta là Người-Khác một cách bột phát. Anh ta không biết chui vào màn U Minh, anh ta ngật ngưỡng ở ngoài rìa. Sveta, cô hãy nhớ ra đi! Gương mặt... hoặc có đặc điểm gì đặc biệt...

Svetlana di ngón tay lên trán:

- Khi anh ta ra... ngồi xuống cái bàn... ở đó có một người phụ nữ. Xinh đẹp, tóc quăn. Cô ta có trang điểm, tôi còn nhận ra là mỹ phẩm của cô ta hiệu "Lumen", tôi cũng đôi khi dùng hiệu ấy... không đắt mà lại tốt...

Dù gì thì gì, tôi vẫn cứ phải mỉm cười.

- Cô nàng không hài lòng, - Svetlana thêm. - Cười, nhưng cười nửa miệng. Như thể muốn ngồi thêm mà lại phải đi...

Svetlana lại ngẫm nghĩ.

- Quầng sáng của người phụ nữ! - sếp đột ngột kêu lên. - Cô có nhớ quầng sáng! Truyền sang cho ta mẫu!

Sếp cao giọng, rồi thay đổi ngữ điệu. Tất nhiên không ai trong quán nghe được ngài. Nhưng trên mặt mọi người có những cơn co giật chạy qua, người bồi bàn đang bê chiếc khay, vấp một cái, đánh rớt chai rượu vang và cặp ly.

Svetlana lắc mạnh đầu - sếp đưa nàng vào trạng thái lên đồng một cách dễ dàng cứ như nàng là một người bình thường vậy. Tôi thấy đôi đồng tử của nàng giãn ra và một dải cầu vồng nhẹ bỗng nổi giữ hai gương mặt của cô gái và sếp.

- Cảm ơn cô, Sveta, - Boris Ignachevich nói.

- Tôi đã làm được à? - Svetlana ngạc nhiên hỏi.

- Đúng. Có thể tự coi mình là phù thủy bậc Bầy rồi đấy. Ta sẽ thông báo rằng ta đã trực tiếp sát hạch cô. Anton này!

Lúc này, tôi nhìn thẳng vào sếp.

Một cú xóc nảy.

Những sợi tia năng lượng bí ẩn đối với người thường.

Hình ảnh.

Không, tôi không nhìn thấy gương mặt người bạn gái của Dikar. Tôi thấy quầng sáng rất lớn. Những tầng lớp xanh lá lẫn xanh biển giống như món kem trong cốc thủy tinh, một chấm nâu bé xíu, một dải trắng. Quầng sáng khá phức tạp nhưng lại dễ gây ấn tượng, và cơ bản là dễ chịu. Tôi bỗng cảm thấy khó ở.

Cô này yêu anh ta...

Yêu, và có gì đó giận hờn, và cho rằng anh ta hết yêu mình,

nhưng vẫn cứ chịu đựng, và sẵn sàng chịu đựng tiếp...

Phải theo dấu người phụ nữ này để tôi tìm cho ra Dikar. Và sẽ trao anh ta cho Tòa Án - để anh ta đón nhận cái chết chắc trong tầm tay.

- Kh... không... - tôi nói.

Sếp nhìn tôi, vẻ thông cảm.

- Cô ta không có lỗi gì hết! Và cô ấy yêu anh ta, ngài cũng thấy đó!

Trong tai nức nở một điệu nhạc sầu thảm, và không ai có phản ứng gì với tiếng kêu của tôi. Nếu có trượt trên sàn nhà hay chui xuống gầm bàn người khác ngồi - thì chỉ có những đôi chân sẽ co lại, còn người ta vẫn cứ tiếp tục thưởng thức những món ăn Ấn Độ...

Svetlana nhìn chúng tôi - nàng ghi nhớ được quầng sáng, nhưng chưa thể giải mã được nó... đó là công lực của đẳng cấp Sáu rồi...

- Vậy thì anh sẽ chết, - sếp nói.

- Tôi biết nguyên do mình phải chết...

- Anh không nghĩ cho những người yêu quý anh sao, Anton?

- Tôi không có quyền ấy.

Boris Ignachevich cười khẩy:

- Anh hùng lắm... Ôi chao, chúng ta đều là những anh hùng... Bàn tay ta sạch, tim ta tim vàng, chân không dẫm vào bản thù... Còn người phụ nữ vừa được đưa đi khỏi đây, anh có nhớ không? Anh có nhớ những đứa trẻ kêu gào không? Họ đâu phải người của Bóng Tối. Họ là những người bình thường mà chúng ta đã thề sẽ

bảo vệ. Chúng ta cân nhắc biết bao nhiêu cho mỗi một chiến dịch hành động? Tại sao những phân tích viên mới năm mươi tuổi đầu đã bạc, thấy rõ điều này cho dù ta liên tục mắng mỏ họ?

Cũng giống như mới đây tôi vừa mắng mỏ Svetlana, mắng mỏ một cách tự tin và đầy uy quyền, giờ đây sắp đang xa xa vào mặt tôi...

- Anh cần cho đội Tuần, Anton ạ! Sveta cũng cần! Thế nhưng, cái kẻ tâm thần kia, kể cả là tốt bụng đi nữa - thì không! Một con dao con cầm tay rồi tóm cổ con dân của Bóng Tối ở ngách cổng và các nhà vệ sinh - đó là việc đơn giản. Không cần nghĩ gì về hậu quả, không cần đắn đo nghĩ về lỗi lầm... Trận tuyến của chúng ta là ở đâu, Anton?

- Giữa những người thường, - tôi cúi mặt.

- Ta bảo vệ ai?

- Những người thường.

- Không có cái ác trừu tượng, anh thì anh cần phải biết điều ấy! Cái gốc của ta là ở đây, chung quanh ta... trong bầy đàn này, nơi người ta nhai nuốt và vui vầy với nhau chỉ một tiếng đồng hồ sau khi vụ án mạng xảy ra! Đấy, anh cần phải chiến đấu vì điều đó đấy! Vì những người thường. Bóng Tối là loài thủy quái, và càng chém được nhiều đầu của nó thì đầu mới lại càng mọc thêm ra! Người ta thường bỏ đói chúng, loài thủy quái, anh có hiểu không? Anh giết một trăm người của Bóng Tối - thế chỗ chúng sẽ có thêm một ngàn. Vì thế, Dikar là kẻ có tội! Vì thế mà anh, chính anh, phải tìm được gã. Và bắt gã tới phiên tòa. Một cách tự giác... Hoặc là cưỡng chế.

Sếp bỗng ngừng lời. Đột ngột đứng dậy:

- Ta đi, các cô bé...

Tôi đã không còn để ý đến cách gọi như vậy nữa. Đứng phắt dậy, vờ lấy cái xắc bằng một động tác phản xạ vô thức.

Không phải ngẫu nhiên sắp lại thức giục như vậy.

- Nhanh!

Tôi bất thần hiểu rằng, tôi cần đến chỗ mà tay phù thủy Bóng Tối bất hạnh đã gặp cái chết của mình. Nhưng không dám cả việc hé răng nói ra điều đó. Chúng tôi di chuyển ra cửa vội vã đến nỗi đội bảo vệ đã có thể giữ lại ngay lập tức nếu họ có thể nhìn thấy chúng tôi.

- Muộn rồi, - sắp khế nói - Mãi buôn chuyện quá...

Có ba người bước vào quán, như là ào vào. Hai cậu trai rắn chắc và một cô gái.

Cô này tôi biết. Alisa Donnikova. Nữ yêu của Tuần Ngày. Mắt cô ả tròn xoe lên khi nhìn thấy sắp.

Và đằng sau có hai cái bóng vô hình vọt đi xuyên qua màn U Minh.

- Đề nghị ở lại, - bằng giọng khàn khàn, như thể trong cổ họng bỗng nhiên khô khốc, Alisa nói.

- Tránh ra, - sắp khế đưa bàn tay, và những đồ đệ của Bóng Tối bị ấn sang hai bên, ép sát vào tường. Alisa xiêu vẹo, gắng chống lại bức tường rắn, nhưng không cân sức.

- Zavulon, tôi xin gọi ngài! - ả rít lên.

Ô hô. Ả nữ yêu bé nhỏ này là ái khanh của thủ lĩnh Tuần Ngày, một khi đã có quyền được gọi!

Từ trong màn U Minh, có thêm hai người nữa bước ra. Bằng mắt, tôi nhận định họ là những phù thủy tác chiến cấp độ Ba và Bốn. Tất nhiên còn lâu họ mới bằng Boris Ignachevich được, mà tôi cũng có khả năng trợ giúp sếp nữa, nhưng họ có thể trùng trình câu giờ...

Sếp đã hiểu ngay điều đó.

- Các người cần gì? - ngài uy nghi hỏi. - Lúc này là giờ của Tuần Đêm.

- Vừa có một tội ác, - mắt Alisa náy lửa. - Ở đây, và chưa lâu. Một người anh em của chúng tôi bị giết, do một ai đó của... - mắt cô nàng lúc thì xoáy vào sếp, lúc xoáy vào tôi.

- Của ai? - sếp hỏi, vẻ khấp khờ.

Nữ yêu không rơi vào bẫy khiêu khích. Chỉ cần ả, với cấp bậc của mình, và lại không đúng thời điểm, liều mạng ném vào Boris Ignachevich một lời buộc tội như thế - ngài sẽ ép ả bẹp dí vào tường ngay.

Hơn nữa, còn không cần giây nào nghĩ ngợi cân nhắc.

- Ai đó người của Ánh Sáng!

- Tuần Đêm không biết gì về kẻ gây tội ác.

- Chúng tôi chính thức đề nghị hiệp đồng tác chiến.

Rồi. Bây giờ không thể lùi đi đâu được nữa. Từ chối chỉ viện cho đội bạn gần như là sự tuyên chiến.

- Zavulon, tôi xin gọi ngài! - Ả nữ yêu kêu lên lần nữa. Tôi le lói hy vọng là thủ lĩnh Bóng Tối không nghe thấy ả, hoặc đang vướng việc gì đó.

- Chúng tôi sẵn sàng hợp tác, - sếp nói. Giọng ngài lạnh băng.

Tôi nhìn lại gian nhà hàng qua những cái vai rộng của các gã phù thủy - nhân viên Bóng Tối đã bao vây chúng tôi, rõ ràng là có ý định giữ chúng tôi ngay cửa ra vào. Trong nhà hàng đang diễn ra một điều rất bất thường.

Mọi người đang nhai nuốt.

Nhai nuốt soàm soạp cứ như thể ngồi bên những chiếc bàn là một lũ lợn. Nom họ ngu ngốc, những đôi mắt long lên như mắt thủy tinh, những bộ đồ ăn ghì chặt giữa các ngón tay, nhưng thức ăn lại được bốc bằng lòng bàn tay, nhồi nhét, phì ra, ọe ra. Một người đàn ông đứng tuổi có vẻ ngoài lịch thiệp, ngồi ăn tối ung dung giữa vòng vây của ba vệ sĩ và một cô gái trẻ, ông ta tu rượu vang thẳng từ chai. Một chàng thanh niên dễ thương thuộc dạng dân Yuppi^[64] và cô bạn gái đáng yêu của anh ta đang giằng nhau chiếc đĩa, đánh đổ nhoে nước sốt màu cam nhầy mỡ. Những người phục vụ chạy qua chạy lại từ bàn nọ sang bàn kia, ném, liệng cho các miệng ăn những cái đĩa, chén, chai lọ, lò than nhỏ, bình...

Phía Bóng Tối có các phương thức riêng của mình để đánh lạc hướng sự chú ý của người ngoài.

- Ai đó trong các người có mặt ở nhà hàng vào thời điểm xảy ra án mạng? - ả nữ yêu trịnh trọng hỏi.

Sếp im lặng một lúc.

- Có.

- Ai?

- Những cô gái đi cùng ta đây.

- Olga... Svetalana... - nữ yêu hau háu nhìn chúng tôi. - Ở đây

không có mặt Người-Khác, nhân viên Tuần Đêm, mang tên của người thường là Anton Gorodetsky à?

- Ngoài chúng ta ra ở đây không có mặt Tuần viên nào nữa cả! - Svetlana nói nhanh. Nói rất hay, nhưng quá nhanh. Alisa cau mày, hiểu rằng câu hỏi của ả được diễn đạt quá tối nghĩa.

- Một đêm yên tĩnh, đúng không? - từ cửa ra vào vọng đến giọng nói.

Zavulon đến theo lời gọi...

Tôi nhìn về ông ta, tuyệt vọng hiểu rằng với Đại phù thủy, sự giả trang không lừa gạt được. Lão ta có thể không nhận ra sếp tôi trong lột Ilia, nhưng con cáo già không bị bắt hai lần cùng một bẫy được.

- Không được yên tĩnh lắm, Zavulon ạ, - sếp nói giản dị. - Hãy xua đàn gia súc của ông đi, nếu không ta sẽ làm điều đó thay ông đấy.

Lão phù thủy Bóng Tối nom vẫn vậy, như thể thời gian dừng lại, như thể mùa đông băng giá năm đó chưa hề được thế chỗ bằng một mùa xuân ấm áp dù đôi chút muộn màng. Bộ vét, cà-vạt, chiếc sơ-mi xám, đôi giày hẹp lố mốt. Đôi má hóp, cái nhìn mờ đục, mái đầu cắt ngắn.

- Ta biết trước là ta và ông sẽ gặp nhau, - Zavulon nói.

Lão nhìn sang tôi. Chỉ một mình tôi.

- Thật ngu ngốc... - Zavulon lắc đầu. - Anh cần điều này làm gì, hả?

Lão bước lên một bước, Alisa tránh đường lão.

- Công việc ổn định, cuộc sống dư dật, lòng tự ái được ve vuốt... mọi niềm vui thú của thế giới... đều nằm trong tay anh cả, chỉ cần

ngộ ra đúng lúc rằng lần này điều Thiện là gì... Mà nói chung - nôn nóng quá... Ta không hiểu anh... Anton ạ...

- Còn ta thì không hiểu ông, Zavulon, - sắp chặn đường lão ta. Lão phù thủy Bóng Tối miễn cưỡng nhìn sắp:

- Vậy là, ông đã đang về già... Trong thân xác người tình của ông... - Zavulon cười hình hích, - là Anton Gorodetsky. Nhân vật mà chúng ta tình nghi trong các vụ giết người hàng loạt. Anh ta trốn ở đó lâu chưa, Boris? Và ông không phát giác ra sự tráo đổi à?

Lão ta một lần nữa lại cười hình hích.

Tôi đưa mắt nhìn nhân viên Bóng Tối. Họ còn chưa định thần được. Họ cần thêm một giây nữa, nửa giây nữa...

Rồi tôi thấy Svetlana nâng tay lên - trong lòng hai bàn tay nàng một ngọn lửa phép đang xung động.

Cuộc sát hạch để lên bậc Năm đã được trả xong... thế nhưng trong trận đấu này, chúng tôi sẽ thua. Chúng tôi có ba người. Đối phương có sáu. Nếu Svetlana ra đòn - không phải để giải cứu bản thân mà là cứu tôi, một kẻ đã lún sâu hoàn toàn vào vũng bùn - thì sẽ có cuộc huyết chiến lớn.

Tôi song phi lên phía trước.

Thật hay là Olga có một thân thể được tôi luyện và rắn rỏi. Thật hay là tất cả chúng tôi - những người Ánh Sáng lẫn Bóng Tối đều đã mất thói quen dựa dẫm vào sức mạnh của chân tay, vào cái trò thụi nhau thẳng vào mặt rất đơn giản, quá ư đơn giản. Rất tuyệt là Olga, từng bị mất đi một phần phép thuật của mình, không hề xem nhẹ công phu này.

Zavulon gặp người và kêu lên một tiếng khàn khàn khi cú đâm của tôi - hay của Olga - cắm vào bụng lão. Cú tung cước của tôi dồn ngã đầu gối lão và quăng lão xuống đường.

- Dừng tay! - Alisa kêu. Vừa thán phục, vừa cảm hận và cả yêu thương nữa - cùng một lúc.

- Tóm lấy hắn, tóm lấy...

Tôi chạy theo đường Pokrovka về hướng phố Zemlianyi-Val. Cái xắc lắc đập trên lưng... may mà tôi không đi guốc cao gót. Cắt đuôi... mất hút... khóa học về cách thoát hiểm trong thành phố lúc nào tôi cũng thấy thú, chỉ tiếc là khóa học ngắn quá, quá ngắn, ai mà biết được là nhân viên đội Tuần sẽ phải trốn lui và bỏ chạy chứ không phải là đi bắt những kẻ lui và chạy...

Đằng sau vang lên một tiếng rít lạnh lạnh.

Tôi nhảy né sang bên theo phản xạ, chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Một luồng lửa đỏ tía uốn éo chạy dọc theo con phố, gắng sức dừng và quay lại nhưng lực quán tính quá lớn - khối lửa đâm sầm vào bức tường của tòa nhà, trong phút chốc nung trắng những tảng đá.

Ờ, đây chính là...

Tôi lùi lại, ngã ngời ra và nhìn về sau. Zavulon một lần nữa lại hướng cây trượng chiến của lão, nhưng lão chuyển động rất chậm chạp, như thể có gì đó đang kìm hãm, đang cản trở lão.

Lão đang ra đòn một cách điên cuồng, đuổi cùng diệt tận!

Chắc hẳn tôi sẽ chẳng còn một nhúm tro nếu xích tôi bằng câu chú “Cây roi Shaaba”^[65].

Vậy là... vậy là, sắp dù sao cũng đã nhầm. Tuần Ngày không cần những gì có trong đầu tôi. Chúng cần tiêu diệt tôi.

Nhân viên Bóng Tối chạy theo sau, Zavulon nâng vũ khí lên ngắm vào đích, sắp ôm lấy Svetlana đang vùng vẫy muốn thoát ra... Tôi nhảy lên và lại lao đi, đã hiểu rằng không thể thoát được. Chỉ duy nhất một điều mừng là trên đường không có người, nỗi sợ hãi bản năng vô thức quét sạch những người qua đường từ khi bắt đầu cuộc đụng độ của chúng tôi. Sẽ không có ai bị sát thương cả.

Có tiếng phanh rít. Tôi ngoái lại và thấy nhân viên đội Tuần chạy tóa ra, nhường đường cho một chiếc xe phóng điên cuồng. Tài xế, hẳn là cho rằng đã rơi vào đúng trung tâm một vụ thanh toán nhau của băng đảng mafia, dừng lại một thoáng rồi tăng tốc.

Chặn chiếc xe? Không, không được.

Tôi nhảy lên vỉa hè, ngồi thụp xuống trốn sau chiếc Volga đậu ghếch vệ đường, bỏ qua người tài xế tình cờ. Con Toyota bạc phóng vèo qua rồi cùng với tiếng phanh rít chói tai của má phanh cháy đường, nó dừng lại.

Cánh cửa phía tay lái vụt mở, và có người vẫy tôi.

Không thể có chuyện ấy!

Thường chỉ thấy trong những cuốn phim hành động rẻ tiền mới có chiếc xe hơi tình cờ ngang qua đón lấy người hùng đang chạy trốn.

Tôi nghĩ xong điều đó thì đồng thời đã bật cánh cửa sau và lao vào bên trong.

- Nhanh, nhanh lên! - người phụ nữ ngồi cạnh tôi, kêu to.

Nhưng giục giã người lái xe là không cần thiết - chúng tôi đã lao lên trước. Đằng sau bỗng có ánh lửa sáng lòe, và một khối lửa của cây roi lửa Shaaba lại đuổi theo... Người lái xe né được, khiến luồng lửa vụt qua. Người phụ nữ ré lên.

Không biết họ coi những sự kiện đang xảy ra là gì nhỉ? Lửa súng cối? Tên lửa hàng loạt? Phát súng phóng hỏa?

- Để làm gì, anh quanh lại làm gì? - người phụ nữ cố chồm lên phía trước, rõ ràng là muốn đánh vào lưng anh tài. Tôi đã định tóm lấy tay chị ta nhưng xe nảy lên hất chị ta trước.

- Đừng làm thế, - tôi nói mềm mỏng. Và nhận được ánh mắt thù hận.

Chứ sao nữa. Có người đàn bà nào lại mừng khi trong xe có mặt một cô gái lạ dễ thương nhưng tội tã, bị cả đồng thổ phải có vũ trang đuổi theo... và vì cô ta mà ông chồng bỗng nhiên hứng lửa.

Tuy nhiên, hiểm họa trực tiếp đã qua rồi. Chúng tôi lao ra đại lộ Zemlianyi Val và giờ đây đã hòa vào dòng xe đông đúc. Cả bạn bè lẫn kẻ thù đã ở lại phía sau.

- Cảm ơn anh chị, - tôi nói với cái gáy cạo ngắn của người lái xe.

- Chị không trúng đạn chứ? - anh ta thậm chí không ngoảnh lại.

- Không... Cảm ơn anh chị nhiều. Sao anh lại dừng lại ạ?

- Bởi vì anh ta là thằng ngu! - người đàn bà ngồi cạnh tôi rít lên. Chị ta bật ra góc kia của ghế xe, né tránh tôi như tránh bệnh dịch hạch.

- Bởi vì tôi không phải kẻ ngốc, - người đàn ông trả lời, giọng đều đều. - Thế vì sao mà chị... mà thôi, không phải việc của tôi.

- Chúng định làm nhục tôi, - tôi hấp tấp nói không suy nghĩ. Mà đúng, một giả thuyết tuyệt vời. Ngay trong nhà hàng, trên bàn... không phải Matxcova với những niềm vui sướng của các băng đảng của nó, mà là một quán rượu ở Phương-Tây-rất-mọi-rợ.

- Chờ chị đến chỗ nào?

- Đến đây ạ, - tôi nhìn lên chữ cái đang sáng phía bên trên cửa vào metro. Tôi sẽ tự về nhà.

- Chúng tôi có thể đưa chị về nhà mà.

- Không cần đâu. Cảm ơn, anh chị thế là đã làm hơn cả những gì có thể cho tôi rồi.

- Thôi được.

Anh ta không tranh cãi, cũng không thuyết phục. Chiếc xe phanh lại, tôi thoát ra ngoài. Nhìn vào người phụ nữ, nói:

- Xin cảm ơn chị rất nhiều.

Chị ta “xì” một cái, lao lên đóng sập cửa xe lại.

Thế đấy.

Và dấu sao - những trường hợp như thế này chứng minh rằng, công việc của chúng tôi cũng có đôi chút ý nghĩa gì đó...

Tôi bất giác sửa lại mái tóc, xốc lại chiếc quần Jeans. Người đi đường thận trọng liếc nhìn tôi, nhưng không né sang bên... nghĩa là nhìn tôi cũng không đến nỗi kinh dị lắm.

Tôi còn bao nhiêu thời gian nữa nhỉ? Độ 5, 10 phút trước khi hội săn đuổi tóm được dấu vết? Hay sắp có thể giữ chân họ được?

Giá mà thế thì tốt. Bởi vì hình như tôi bắt đầu hiểu điều gì đang diễn ra.

Và tôi có cơ hội, dù là rất nhỏ, nhưng có.

Tôi đi vào metro, vừa đi vừa lấy điện thoại từ trong xách của Olga ra. Bắt đầu bấm số của Olga, rồi rửa thầm, và bấm số mình.

Năm tiếng chuông... sáu... bảy...

Dập đi, tôi bấm lại số cầm tay của mình. Lần này Olga nhắc ngay:

- Alô? - một giọng nói xa lạ khàn khàn vang lên cục cằn. Giọng của tôi.

- Tôi đây, Anton đây, - tôi kêu lên. Một anh chàng đi ngang qua kính ngạc nhìn về phía tôi.

- Đồ ngu!

Tôi cũng không mong chờ lời nào khác hơn từ Olga.

- Cậu ở đâu, Anton?

- Chuẩn bị chui xuống dưới.

- Vẫn còn kịp. Tôi có thể giúp gì?

- Cậu biết hết rồi hả?

- Ừ. Tôi đang nói chuyện với Boris... song song.

- Tôi cần lấy lại cái thân tôi.

- Ta gặp ở đâu?

Tôi nghĩ một giây.

- Khi tôi định hất cái quăng đen trên đầu Svetlana ra... rồi tôi ra ở bên...

- Hiểu rồi. Boris đã giải nghĩa. Thế này nhé - cộng thêm ba bên nữa theo đường vòng tròn, lên trên rồi rẽ trái.

Aha... nàng đang tính theo sơ đồ.

- Rõ.

- Ở giữa bến. Tôi sẽ có mặt ở đó sau 20 phút.

- Tốt.

- Cần mang gì cho cậu không?

- Có. Mang tôi đến. Những cái khác thì tùy cậu.

Gập điện thoại lại, tôi nhìn quanh một lần nữa và nhanh chóng đi về phía bến metro.

Chương 4

Tôi đứng ở giữa ga tàu điện ngầm Novoslobodskaya. Một cảnh thường thấy vào giờ chưa phải là muộn nhất - một cô gái đang đứng chờ... có lẽ đợi bạn trai, mà cũng có thể là đợi bạn gái.

Trong trường hợp của tôi là đợi cả hai.

Dưới lòng đất khó tìm thấy tôi hơn là trên kia. Kể cả bậc phù thủy cao tay nhất của Bóng Tối cũng không thể phát hiện được quãng sáng của tôi - xuyên qua những tầng đất, xuyên qua những ngôi mộ cổ nằm dưới Matxcơva, giữa đám đông, trong dòng người nườm nượp. Tất nhiên, lòng sục các ga tàu cũng không có gì khó - cứ lòng trong mỗi ga một Người-Khác có bộ dạng của tôi... là xong.

Nhưng tôi hy vọng tôi vẫn còn độ nửa giờ hoặc một giờ từ nay cho đến khi Tuần Ngày triển khai bước ấy.

Mọi điều hóa ra lại đơn giản làm sao. Tình thế nan giải lại biến chuyển thật tài tình. Tôi lắc đầu, mỉm cười - và ngay lập tức bắt gặp ánh mắt dò hỏi của một thanh niên trẻ... Không, anh bạn ạ, anh lầm rồi. Cái thân hình bốc lửa này đang mỉm cười với những ý nghĩ của chính mình cơ...

Nhưng nói chung, cũng nên nhận thức ngay rằng, những sợi dây gian kế đang siết lên tôi. Sếp tất nhiên đã có lý. Tôi không đáng giá để bọn họ lập ra một thế cờ phá nước nguy hiểm, dai dẳng nhiều

năm trời, vấn đề là ở chỗ khác, hoàn toàn khác.

Bọn họ định tóm chúng tôi ở những điểm yếu. Là lòng nhân và tình yêu.

Và chúng đang tóm được... hoặc đang gần như tóm được.

Tôi đột nhiên thèm hút thuốc, rất thèm, đến nỗi miệng túa đầy nước miếng. Lạ quá, tôi ít khi cho phép mình hút thuốc lắm... Có lẽ, đó là phản ứng của cơ thể Olga. Tôi hình dung ra nàng 100 năm trước - một quý bà tuyệt đẹp với điếu thuốc gắn trên đầu... ngồi đâu đó trong một phòng khách cùng đàm đạo với Blok hay Gumiliov^[66]. Miệng mím cười, bàn luận những vấn đề về hội tam điểm, quyền lực nhân dân, khao khát hướng tới sự hoàn thiện tinh thần...

Còn thì, rốt cuộc...

- Anh có thuốc lá không ạ? - tôi hỏi một thanh niên đi ngang qua, ăn bận khá tươm đủ để không hút "Yava vàng"^[67].

Ánh mắt nhìn ngạc nhiên, nhưng vẫn chìa cho tôi bao "Parlament".

Tôi cầm thuốc lá, mím cười cảm ơn và yểm lên mình một câu chú nhỏ. Những ánh nhìn của mọi người tản đi các phía.

Thế tốt rồi.

Tập trung ý chí, tôi nâng nhiệt độ ở đầu điếu thuốc lên đến 200 độ và rít một hơi. Ta sẽ đợi. Sẽ vi phạm những quy định nhỏ vụng như thành đồng.

Mọi người trôi ngang qua, đi vòng cách xa tôi một khoảng một mét. Họ kinh ngạc hít ngửi, không hiểu được mùi thuốc lá từ đâu ra. Còn tôi thì hút, gảy tàn thuốc xuống dưới chân, theo dõi gã công an

đứng cách năm bước và thử phân tích những cơ hội của mình.

Té ra cũng không đến nỗi tệ quá. Thậm chí còn ngược lại. Và điều này khiến tôi hoang mang.

Nếu thế cờ đã được chuẩn bị ba năm trời thì khả năng tôi tỉnh đòn ra là chúng phải tính đến. Và hẳn phải có nước cờ trả đũa... chỉ có điều là nước gì?

Một ánh nhìn thẳng thốt tôi không nhận ra ngay. Và khi định thần được ai đang nhìn thì tôi giật nảy mình.

Egor.

Cậu bé con, một Người-Khác yếu ớt nửa năm trước đây bị dính vào trận giao chiến lớn giữa hai đội Tuần. Bị cả hai phía xô đẩy. Một con bài ngựa mà cho đến giờ chưa được chia cho người chơi, mà nói chung, thường người ta cũng không đá nhau để giành những con bài như thế.

Cậu ta đủ công lực để nhìn thấu vòng bảo vệ cầu thả của tôi. Còn cuộc gặp gỡ này thậm chí lại không khiến tôi ngạc nhiên. Trên đời có nhiều sự tình cờ, nhưng ngoài ra còn có cả điều tiền định.

- Chào Egor, - tôi nói, không chút nghi ngại. Và vén màn bùa phép, đưa cậu bé vào vòng yểm chú.

Chú bé rùng mình nhìn quanh. Nhìn vào tôi. Tất nhiên... Olga trong hình hài con người thì cậu ta chưa từng nhìn thấy. Chỉ thấy con cú trắng...

- Chị là ai, và sao lại biết tôi?

Đúng là, cậu bé đã trưởng thành hơn. Không phải ở vẻ ngoài, mà trong tâm hồn. Tôi không hiểu làm sao cậu ta có thể khôn khéo tránh

được việc phải định vị cho bản thân đến cùng, không ngả về phía Ánh Sáng hay Bóng Tối, trong từng giây thời gian. Mà cậu ta cũng đã từng đi vào U Minh Địa... thêm nữa, trong những hoàn cảnh có thể thành người của bên nào cũng được. Thế nhưng, quầng sáng của cậu bé vẫn cứ trong sáng và trung dung như cũ.

Số phận của mình. Thật hay khi có được số phận của riêng mình.

- Anh là Anton Gorodetsky, nhân viên Tuần Đêm, - tôi nói đơn giản. - Em nhớ anh chứ?

Lẽ đương nhiên rồi, cậu ta nhớ.

- Nhưng...

- Em đừng để tâm làm gì. Đây là nghi trang thôi, bọn anh biết cách tráo hình đổi dạng.

Tôi chợt nghĩ, không biết có nên nhớ lại khóa học ảo giác để tạm thời trở về hình hài cũ của mình không. Nhưng điều đó không cần đến - cậu bé tin tôi. Có thể vì cậu nhớ lại lần tráo lột của sếp.

- Các người cần gì ở tôi?

- Không cần gì cả. Anh đang đợi một đồng sự... một cô gái, là cô có cái thân xác này này. Anh và em gặp nhau hoàn toàn tình cờ thôi.

- Căm thù đội Tuần của các người! - Egor gào lên.

- Tùy em thôi. Anh quả thực không hề theo dõi em. Em muốn thì cứ đi đi.

Điều này thì té ra lại khiến cậu ta khó tin hơn là sự đổi lột. Cậu bé ngò vực nhìn quanh, mặt cau lại.

Tất nhiên, cậu ta khó lòng bỏ đi. Cậu đã chạm vào một bí mật, đã cảm nhận được những lực lượng ảnh hưởng đến thế giới người

thường. Và cậu đã chối bỏ những lực lượng ấy, cho dù chỉ là tạm thời.

Nhưng tôi hình dung ra cậu muốn vô cùng được lĩnh hội dù chỉ dăm điều vật vãnh, dù chỉ là chút làm phép với những trò phóng ra lửa bằng siêu cảm, dùng nhãn quang điều khiển sự vật, ám thị, trị bệnh ngoại cảm, bắt quyết yểm bùa... tôi không rõ chính xác món nào, nhưng chắc chắn là muốn biết. Mà không chỉ biết, mà là muốn biết cách thực hành.

- Các anh đúng là không theo dõi em đấy chứ? - rốt cuộc cậu cũng hỏi.

- Không. Bọn anh không biết nói dối - với nghĩa đen.

- Làm sao em biết được... cũng có thể đó là dối trá... - Lảng mắt đi nơi khác, cậu bé làm bầm.

Logic đấy.

- Đúng là chẳng làm sao biết được, - tôi đồng tình. - Em tin thì tin thôi.

- Em muốn tin... - vẫn cứ cắm mặt xuống sàn, cậu ta nói. - Nhưng em còn nhớ những gì xảy ra trên gác thượng. Đêm nào em cũng mơ...

- Em có thể không sợ ả ma kia nữa, - tôi nói. - ả ta đã bị trấn yểm. Theo phán quyết của tòa.

- Em biết.

- Sao em biết? - tôi ngạc nhiên.

- Sếp của các anh gọi cho em. Cái ông mà cũng từng đổi lốt ấy.

- Anh không biết ông ấy đã gọi cho em.

- Có gọi... một lần, khi người nhà em đi vắng cả. Ông ấy nói là à ma bị xử rồi. Và còn nói, vì em là một Người-Khác có triển vọng, cho dù chưa được định vị, em đã bị xóa tên khỏi danh sách người thường. Bọn ma-cà-rồng sẽ không tấn công em nữa, em có thể yên tâm.

- Đúng, tất nhiên rồi, - tôi xác nhận. - Em...

- Em thì hỏi ông ta, vậy bố mẹ em cũng vẫn có tên trong danh sách đó à.

Lúc này tôi chẳng biết đáp sao. Tôi hiểu được sếp đã trả lời thế nào.

- Thôi được rồi, em đi đây... Egor lùi một bước. - À mà thuốc lá của anh cháy hết rồi...

Tôi vút mẩu thuốc dở, gạt đầu.

- Em đi đâu về? Muộn thế này...

- Đi tập ạ, em hay đi bơi. Nhưng mà, anh nói xem, đây có đúng là anh không?

- Màn ảo thuật với chiếc ly vỡ, em nhớ chứ?

Egor cười yếu ớt. Những màn biểu diễn rẻ tiền nhất lại gây ấn tượng mạnh hơn cả đối với con người.

- Em nhớ. Mà kìa... - cậu bé ngừng bật, nhìn trượt qua tôi.

Tôi ngoảnh lại.

Nhìn thấy chính bản thân mình bằng con mắt người ngoài thật là lạ. Một thanh niên mang gương mặt của tôi, đi bằng dáng đi của tôi, mặc quần Jeans và chiếc áo gió của tôi, thắt lưng đeo máy nghe, tay cầm túi nhỏ. Nụ cười - nhẹ, thoáng qua, cũng là nụ cười của tôi.

Thậm chí cả đôi mắt, cái cửa sổ tâm hồn không trung thực, cũng là của tôi.

- Chào Anton, - Olga nói. - Chào buổi tối, Egor.

Việc cậu bé có mặt ở đây không làm nàng ngạc nhiên. Olga nói chung luôn điềm đạm.

- Chào chị, - Egor hết nhìn Olga lại nhìn tôi. - Anh Anton bây giờ đang trong lốt của chị à?

- Đúng vậy.

- Trông chị hay quá. Mà sao chị biết em?

- Chị từng thấy em rồi, khi chị còn trong bộ dạng kém hay hơn cơ. Còn giờ thì, xin lỗi em nhé, Anton đang có những rắc rối lớn. Bọn chị phải giải quyết chúng đã.

- Em phải đi hả? - Egor như đã quên hẳn là cậu chàng vừa mới định làm điều đó xong.

- Ừ. Và đừng giận, ở đây sắp rất nóng... rất nóng bỏng đấy.

Cậu bé nhìn tôi.

- Anh bị Tuần Ngày săn đuổi, - tôi giảng giải. - Tất cả nhân viên Bóng Tối ở Matxcơva.

- Tại sao?

- Chuyện dài lắm. Vì thế, em hãy lập tức về nhà đi.

Câu này nghe khá thô bạo, nên Egor nhăn mặt và gật đầu. Liếc nhìn về phía sân ga - vừa lúc một chuyến tàu đáp tới.

- Nhưng anh được bảo vệ mà? - cậu vẫn thấy khó khăn khi xác định xem giữa chúng tôi ai là ai. - Đội tuần của anh chị ấy?

- Sẽ gắng bảo vệ, - Olga đáp mềm mỏng. - Còn giờ thì em đi đi,

nhé. Bọn chị có ít thời gian lắm, và càng lúc càng ít dần đi.

- Tạm biệt, - Egor quay mặt và chạy về phía tàu. Được ba bước, cậu đã ra khỏi vòng yểm chú và gần như khụy xuống.

- Giá cậu ta ở lại, tôi đoán chắc rằng cậu ấy sẽ đứng về phía chúng ta... - Olga nhìn theo dấu Egor, nói. - Thử xem xét các khả năng xem... tại sao hai người lại chạm mặt ở metro.

- Tình cờ.

- Những sự tình cờ không có đâu. Hãy, Anton, xưa tôi đọc được các lộ tuyến hiện thực dễ dàng lắm cơ, như đọc cuốn sách mở ấy...

- Tôi cũng muốn biết một lời tiên tri tốt.

- Lời tiên tri thực sự không bao giờ có được theo đơn đặt hàng. Thôi, vào việc đã. Cậu muốn lấy lại lốt?

- Đúng, ngay tại đây.

- Tùy cậu, - Olga đưa tay ra - đôi tay của tôi - và nắm lấy vai tôi. Một cảm giác quái dị, cảm nhận nhị thể. Olga rõ ràng cũng có những cảm giác ấy, nhếch miệng cười: - Sao cậu bị dính chương nhanh thế, Anton? Tôi đã có những kế hoạch rất ác liệt cho buổi tối nay...

- Có thể tôi phải cảm ơn Dikar đã phá hỏng kế hoạch của cậu.

Nàng tập trung tư tưởng, thôi cười.

- Được rồi. Ta vào việc.

Chúng tôi đứng dựa lưng vào nhau, bắt chéo tay. Tôi nắm những ngón tay của Olga.. à, ngón tay của tôi...

- Hoàn trả lốt của ta... - Olga nói.

- Hoàn trả lốt của ta, - tôi lặp lại.

- Geser,^[68] chúng tôi hoàn trả ân huệ của Người.

Tôi rùng mình khi nhận thức được rằng nàng đã nhắc đến tên cúng cơm của sếp. Và một cái tên vĩ đại!

- Geser, chúng tôi hoàn trả ân huệ của Người!

- Geser, chúng tôi hoàn trả ân huệ của Người!

Olga chuyển sang nói tiếng cổ - lời nói của nàng mềm mại và ngân nga, cách phát âm như thể thứ tiếng ấy là tiếng mẹ đẻ của nàng. Nhưng tôi đau đớn cảm thấy nàng thật khó nhọc gắng sức với công pháp này, không lớn lắm, độ bậc Hai của công lực.

Hoán hình đổi dạng cũng như lắp đặt một cái lò xo. Mọi ý thức của ta đang bị kìm giữ trong thân xác người khác hoàn toàn chỉ nhờ năng lượng mà Boris Ignachevich.. à, Geser đã xuất ra. Chỉ cần chối bỏ cái sức mạnh mà ngài truyền cho là lại trở về bộ dạng ban đầu. Nếu một trong hai chúng tôi là phù thủy bậc Một thì đã không cần đến sự tiếp xúc da thịt, có thể đứng từ xa thực hiện việc này.

Giọng Olga cao vút lên - nàng đã nói đến câu thần chú sau cùng của lời chối bỏ ấy.

Một khoảnh khắc đầu tiên chưa có gì xảy ra. Thế rồi một cơn kinh giật làm tôi quay cuồng, giằng giật tôi, trước mắt mọi vật xám xịt đi và trôi bồng bềnh, như thể tôi đang đi vào cõi U Minh. Trong một thoáng, tôi nhìn thấy sân ga, toàn bộ sân ga, những bức phủ điêu chạm tro đủ màu, cái sàn ga nhem nhuốc, những chuyển động chậm chậm của mọi người, những ánh cầu vồng của các quầng sáng, hai thân thể giã giụa như đang bị đóng đinh vào nhau thành chiếc thập tự giá...

Rồi tôi bị xô đẩy, bị ép chặt, bị nén vào một cái lỗ.

- A-a-a... - tôi rít lên, ngã ra sàn. Sự trở về với xác còn ít dễ chịu hơn, có lẽ là do không có sếp giúp.

- Ổn chứ? - Olga mệt mỏi hỏi. - Ôi... cậu... thật là khỉ gió...

- Sao? - tôi nhìn cô nàng.

Olga đã đứng dậy, nhăn nhó:

- Lẽ ra cậu có thể... xin lỗi, ngó vào nhà vệ sinh một cái chứ?

- Chỉ khi nào Zavulon cho phép.

- Thôi được rồi... Quên đi. Anton, chúng ta còn 15 phút nữa. Kể đi.

- Kể gì?

- Kể những gì cậu ngộ ra. Nào. Cậu không chỉ muốn về lại xác cậu, mà cậu đã lập được một kế hoạch...

Tôi gật, rướn thẳng người, phúi hai lòng bàn tay nhỏ nhem, vỗ vỗ vào đầu gối, phúi chiếc quần jeans. Dưới nách chiếc dây đai đeo bao súng thắt quá chặt, phải nới lỏng ra chút. Người vào metro đã vắng, những dòng người chính đã bót nườm nượp đi. Bù lại, những người còn đó không bận chen lấn trong đám đông đã có thêm thời gian ngắm ngợi - những dải cầu vồng của các quảng sáng bùng lên, đưa đến cho ta những mẫu phản chiếu cảm xúc của người.

Công lực của Olga đã bị sút đi nhiều quá! Trong thân thể nàng, tôi đã phải gồng lên để có thể nhìn thấy thế giới bí ẩn của những xúc cảm con người. Mà điều đó lại rất đơn giản, hoàn toàn rất đơn giản... Thậm chí không cần phải hãnh diện về điều ấy.

- Tuần Ngày không cần tôi, Olia ạ. Hoàn toàn không cần. Tôi là một phù thủy hạng trung rất bình thường.

Nàng gật.

- Nhưng họ săn tôi. Không còn nghi ngờ gì nữa. Như vậy... như vậy là... tôi không phải chiến lợi phẩm mà là thú mồi. Như kiểu Egor là con mồi còn Sveta từng là chiến lợi phẩm ấy.

- Bây giờ cậu mới hiểu điều đó sao? - Olga lắc đầu. - Tất nhiên. Cậu là mồi nhử.

- Để nhử Svetlana?

Nữ phù thủy gật đầu.

- Chỉ hôm nay tôi mới hiểu, - tôi thú nhận. - Một tiếng đồng hồ trước, khi Sveta định chống lại Tuần Ngày, cô ấy bước lên đến bậc Năm thành công lược. Một phát. Rồi ầu đã bắt đầu - họ có thể giết cô ấy. Người chúng ta cũng dễ bị giật dây quá, Olia ạ. Người thường thì có thể xô đẩy họ sang các phía, đến với Thiện và Ác, còn người của Bóng Tối thì ta có thể bắt quả tang họ ở những trò đều giả, ở sự ích kỷ, ở sự thèm khát quyền lực và hư vinh. Còn chúng ta thì bị tóm dính bởi tình yêu. Bây giờ ta yếu đuối như trẻ con vậy.

- Đúng.

- Sếp có biết không? - tôi hỏi. - Olia?

- Biết.

Nàng trả lời như thể bị ghen cổ. Tôi không tin! Không thể có sự hồ thẹn ở những phù thủy Ánh Sáng đã sống qua hàng ngàn năm tuổi. Họ từng cứu rỗi thế giới, thường đến nỗi quá rành những cách bỏ qua chuyện luân thường đạo lý. Những bậc nữ Đại Phù Thủy, kể cả cựu Nữ Đại Phù Thủy, không thể biết hồ thẹn. Chính họ cũng từng bị phản bội quá thường xuyên.

Tôi phá lên cười.

- Olya, hai người hiểu ngay vấn đề à? Ngay từ lúc nhận được kháng thư của Bóng Tối? Rằng cuộc săn nhằm vào tôi, còn mục đích là ép Svetlana phải nổi loạn?

- Phải.

- Phải, phải, phải! Thế mà không hề cảnh báo cho cả tôi lẫn cô ấy?

- Svetlanka cần phải trưởng thành. Nhảy qua những nấc thang, - một ngọn lửa nhỏ bùng lên trong mắt Olga. - Anton... cậu là bạn tôi. Và tôi xin nói thẳng... Hãy hiểu rằng giờ không có thời gian nuôi dưỡng một Nữ Phù Thủy vĩ đại một cách tuần tự trọn vẹn. Mà Svetlana là phù thủy rất quan trọng, rất cần thiết, hơn cả hình dung của cậu. Cô ấy sẽ có đủ sức. Cô ấy sẽ được tôi luyện, sẽ học được cách thu nhận và vận dụng nội công, và quan trọng nhất là học cách kiểm giữ nội công ấy.

- Thế nhờ tôi bỏ mạng, thì điều đó sẽ làm tăng ý chí và căm thù của Svetlana đối với Bóng Tối?

- Đúng. Nhưng cậu sẽ không bỏ mạng, tôi tin chắc. Đội Tuần đang truy tìm Dikar, mọi người được huy động hết. Ta sẽ nộp lại chúng cho phía Bóng Tối và những cáo buộc cho cậu sẽ được hủy bỏ...

- Nhưng lại phải hy sinh một phù thủy Ánh Sáng không được thu nhận đúng thời điểm. Bất hạnh, cô độc, bị săn đuổi, tự tin rằng mình đang đơn thương độc mã chiến đấu với Bóng Tối.

- Đúng.

- Ngày hôm nay cái gì cậu cũng đồng ý với tôi, - tôi nói không một chút ác ý. - Olga, thế nếu như những gì các người đang làm là để tiện?

- Không, - trong giọng nàng không hề có sự phân vân. Nghĩa là, họ đã chơi cao tay trong ván bài này.

- Tôi phải chịu đựng bao nhiêu thời gian nữa, hỡi nữ môn đồ Ánh Sáng?

Nàng rùng mình.

Một thuở xa xưa, xưa xưa rồi, đó là cách nhân viên đội Tuần xưng hô với nhau. Môn đồ Ánh Sáng, nữ môn đồ Ánh Sáng... Vì sao những từ này lại mất đi ý nghĩa ban đầu, vì sao giờ đây chúng vang lên nghe thật kỳ quặc, giống như kiểu xưng hô “các ngài” trong đám những kẻ vô gia cư bẩn thỉu bên quầy bia vậy.

- Chỉ ít là đến sáng.

- Buổi đêm không còn là giờ của ta nữa. Hôm nay tất cả hội Bóng Tối sẽ tràn ra các đường phố Matxcơva. Và chúng sẽ có quyền làm thế.

- Chỉ cho đến khi ta tìm thấy Dikar. Cố trụ vững nhé.

- Olga... - tôi bước về phía nàng, chạm tay vào hai má, trong một thoáng hoàn toàn quên đi sự khác biệt về tuổi tác giữa chúng tôi - một thiên niên kỷ có là gì nếu so với một đêm vô tận - quên đi sự chênh lệch về công lực, về kiến thức. - Olga, cậu có thực tin là tôi sẽ sống đến sáng không?

Nữ phù thủy im lặng.

Tôi gật đầu. Chẳng còn điều gì để nói nữa.

*“Thật là hay, thật hay
Đánh mất mình khi bình minh tới
Gõ vào cánh cửa trong suốt
Và biết rằng sẽ chẳng ai đáp lời...”*

Bật tách cái nút, tôi mở player ở chế độ Random - chọn bài ngẫu nhiên. Không phải vì bài này không hợp tâm trạng, mà ngược lại.

Tôi yêu thích metro ban đêm. Chính tôi cũng không hiểu nguyên do. Chẳng có gì để nhìn ngắm ngoài những quảng cáo đã làm chán ngấy và những quầng sáng của con người mệt mỏi, đơn điệu. Tiếng động cơ rầm rầm, làn không khí lùa qua những cửa sổ hé mở, những cú xóc nảy trên đường ray. Đờ đẫn chờ đợi đến bến mình.

Nhưng dù sao vẫn cứ yêu.

Chúng tôi thật dễ bị tóm cổ bởi tình yêu của mình...

Tôi rùng người, đứng lên, đi về phía cửa tàu. Tóm lại, tôi định đi suốt một đường nhánh này, đến tận bến cuối.

- Bến Rizhskaya, bến sau là - Alekseevskaya...

*“Lại lặng im căng thẳng
Ai cũng nói một điều thôi
Hôm nay câu lạc bộ người hủi
Đang vào mùa...”*

Bài này hợp cảnh...

Khi đã bước lên bậc thang cuốn, tôi thấy phía trước một luồng lực nhẹ. Trượt mắt theo dòng thang đối diện - gần như ngay lập tức

nhìn thấy người của Bóng Tối. Không, đó không phải là nhân viên chính quy của Tuần Ngày, tác phong không giống. Một tiểu phù thủy cấp độ Bốn, cấp độ Năm gì đó, đúng ra là cấp Năm - gã đang căng thẳng vô cùng, soi khắp lượt những người đứng quanh. Hăng còn rất non, tuổi cỡ ngoài hai mươi, tóc dài sáng, mặc chiếc áo khoác nhẹ nhàu nhĩ phanh ra, gương mặt dễ chịu mặc dù căng thẳng.

Ma quỷ nào xui khiến cậu đi về phía Bóng Tối? Điều gì đã xảy ra đến trước khi cậu lần đầu tiên bước vào U Minh Địa? Cãi nhau với bạn gái? Bất hòa với bố mẹ? Hồng thi ở trường đại học, hay bị điểm hai ở trường phổ thông? Hay trong xe điện bị người ta giẫm vào chân?

Nhưng sợ nhất là, bề ngoài thì cậu không thay đổi gì cả. Có thể, thậm chí lại bảnh bao hơn. Bạn bè ngạc nhiên nhận thấy chơi với cậu thật thích và vui, rằng sẽ luôn may mắn nếu liên quan đến cậu. Cô bạn gái phát hiện được khối ưu điểm chưa được bộc lộ của cậu. Bố mẹ không hết mừng vui có một đứa con trai đã chứng chắc và hiểu biết hơn. Thầy cô tán phục anh sinh viên tài năng.

Và không một ai biết được cậu đã thu lại những gì từ mọi người chung quanh. Lòng nhân hậu của cậu, những trò đùa cợt của cậu, lòng trắc ẩn của cậu sẽ được đáp lại ra sao.

Nắm hờ mắt lại, tôi dựa vào thanh bám. Tôi mệt, hơi biếng biếng vì say, tôi không để ý đến điều gì nữa, tôi nghe nhạc...

Ánh mắt của thanh niên Bóng Tối trượt qua tôi, đi xuống dưới, run lên và dừng lại...

Tôi không có thời gian chuẩn bị, không thay hình đổi dạng và biến đổi quang sáng. Tôi không ngờ là cuộc truy tìm cuối cùng cũng

bắt đầu ngay trong metro.

Một cái động chạm lạnh lẽo, thấu buốt như cơn gió. Gã trai đối chiếu tôi với hình mẫu chắc là được phát khắp lượt những người của Bóng Tối ở Matxcova. Cậu ta lóng ngóng so sánh, quên cả việc tự vệ, không nhận ra là ý thức của tôi đã trượt theo lối mòn đã khai thông trong màn U Minh và chạm đến ý nghĩ của cậu ta...

Sướng quá. Khoái chí quá. Hoan hỉ. Tìm ra rồi. Chiến lợi phẩm. Người ta sẽ cho mình một phần thành công lực của chiến lợi phẩm. Sẽ đánh giá cao mình. Sẽ phong cấp. Vinh quang. Đã phục thù xong. Họ từng không biết giá trị của mình. Họ sẽ hiểu ra. Họ sẽ phải trả giá.

Tôi vẫn cứ đợi xem, dù cho là ở một góc của tri giác, những ý nghĩ khác nữa. Rằng tôi là kẻ thù, rằng tôi chống lại người của Bóng Tối. Rằng tôi đã giết hại những người giống gã.

Không. Không có gì hết. Gã chỉ nghĩ về bản thân.

Trước khi tay phù thủy trẻ lồi được những cái xúc tu bạch tuộc vụng về ra, tôi đã rút bộ vôi của mình. Thế đấy. Gã không có công lực mạnh, liên lạc với Tuần Ngày từ metro thì không làm được. Mà cũng không muốn làm. Đối với gã, tôi là con thú đã trúng độc, lại là con thú không nguy hiểm, là thỏ chứ không phải sói.

Nào chiến đi, anh bạn.

Tôi bước ra khỏi metro, trượt sang một bên cửa ra vào và tìm cái bóng của mình. Một hình nhập nhoạng mờ ảo ngật ngưỡng trên mặt đất, và tôi bước vào nó.

Màn U Minh...

Người đi đường trở thành màn sương hư ảo, ô tô bắt đầu bò như

rùa, ánh sáng đèn đường tối sầm, thốt trở nên nặng nề, đè nén. Yên ắng, những âm thanh biến thành một thứ tiếng lầm rầm nghèn nghẹn, khó nắm bắt.

Nói chung thì tôi đã hấp tấp khi mà gã phù thủy mới chỉ đi lên theo tôi... Nhưng tôi cảm thấy mạnh mẽ, tôi đã căng tràn sức sống. Có lẽ đó là nhờ Olga. Trong thân xác tôi, nàng đã lấy lại công năng cũ, và khiến cho cơ thể tôi giờ đầy căng năng lượng... nhưng chưa lợi dụng được chút nào. Nàng cũng không nghĩ đến điều ấy, dù đã trải qua cả một cuộc thử thách...

“Đây là ranh giới em sẽ tự hiểu được”, - tôi đã nói với Svetlana như thế. Olga biết ranh giới từ lâu lắm rồi, mà còn biết rõ hơn tôi nhiều.

Tôi đi dọc theo bờ tường, nhìn xuyên qua tấm bê tông vào lòng đất thoải thoải, vào những dải thang cuốn. Cái chấm đen đã chạy lên trên. Khá nhanh, gã phù thủy đang vội vã, chạy theo các bậc thang, nhưng vẫn chưa ra khỏi thế giới con người. Gã giữ sức. Nào, nào...

Tôi sống lại.

Một đám mây nhỏ cuồn cuộn bay là là mặt đất trượt về phía tôi, một khối sương tụ thành hình vốc con người.

Một Người-Khác. Từng là Người-Khác.

Có lẽ, anh ta từng là người của chúng tôi. Mà cũng có thể không, người của Bóng Tối sau khi chết cũng tản đi đâu đó mà. Nhưng giờ đây chỉ là một đám mây lơ lửng mờ mịt, một kẻ tha hương lưu lạc vĩnh viễn trong cõi U Minh.

- Cầu hương hồn anh được thanh thản, người đã khuất, - tôi nói.
- Dù cho anh là ai.

Bóng hình nghiêng ngả dừng lại trước mặt tôi. Cái lưới của màn sương thò ra từ tấm thân mù và nhoài về phía tôi.

Anh ta cần gì không biết? Những trường hợp mà cư dân U Minh Địa muốn tiếp cận với người sống có thể đếm trên đầu ngón tay!

Cánh tay - nếu có thể coi đó là cánh tay - run run. Những sợi sương mù trắng trắng đứt ra, tan biến vào màn U Minh, sa xuống đất.

- Tôi có rất ít thời gian, - tôi nói. - Người đã khuất, dù anh từng là ai trên cõi đời, người của Bóng Tối hay Ánh Sáng, cũng mong hương hồn anh thanh thản. Anh muốn gì ở tôi?

Như thể có một cơn gió thổi tan những đụn khói trắng. Bóng ma quay lại, cánh tay vươn ra - giờ tôi đã không còn nghi ngờ rằng anh ta quả đã đưa tay cho tôi - xuyên qua màn U Minh chỉ vào hướng đông bắc. Tôi nhìn theo hướng tay - anh ta chỉ vào cái bóng mảnh bé xíu hình chiếc kim cháy sáng leo lét trên nền trời.

- Vâng... cái tháp, tôi thấy rồi! Nghĩa là sao?

Đám sương mù bắt đầu tản ra. Chỉ một thoáng - và bóng tối xung quanh lại trở nên rỗng rảnh như nó vẫn vậy.

Một cơn run rẩy chiếm lĩnh tôi. Người chết định nói chuyện với tôi. Anh ta là ai, bạn hay thù?

Khuyến bảo hay cảnh báo?

Chưa hiểu.

Tôi đưa mắt nhìn qua những bức tường của tòa nhà, xuyên qua đất - gã Bóng Tối gần như đã lên đến trên, nhưng vẫn đứng trên thang cuốn. Nào, ta thử cố hiểu xem... bóng ma muốn gì? Tôi không

định đi ra chỗ ngọn tháp, tôi đã lên một hành trình khác, mạo hiểm lại bất ngờ. Như thế, cảnh báo tôi về việc đi đến chỗ tháp Ostankyno không có ý nghĩa.

Chỉ dẫn chẳng? Mà là ai chỉ dẫn mới được chứ? Bạn hay thù, đó là câu hỏi trọng yếu. Không nên hy vọng rằng đằng sau ranh giới sự sống, mọi phân biệt đã mờ nhạt đi... Những người chết của chúng ta vẫn không bỏ ta trong trận chiến.

Tôi phải quyết. Buộc phải quyết - nhưng không phải lúc này.

Tôi chạy đến cửa metro, vừa chạy vừa lôi khẩu súng lục từ bao súng dưới nách ra.

Vừa kịp - gã phù thủy Bóng Tối xuất hiện ở cửa và ngay lập tức chui vào màn U Minh.

Khá nhẹ nhàng - chỉ có điều tôi nhìn thấy sự gì đã mang lại khả năng ấy. Những quầng sáng của người khác bùng lên, những tia sáng thăm màu bay tóe về tứ phía.

Nếu tôi đang ở thế giới người thường, tôi sẽ thấy những gương mặt người méo xẹo đi vì cái nhói đau đột ngột nơi tim, hoặc cơn đau tim... một cơn đau nghiêm trọng hơn nhiều.

Phù thủy Bóng Tối nhìn quanh, soi tìm dấu tôi. Rút sức mạnh của người xung quanh thì gã biết làm, nhưng với khoa học kỹ thuật gã không đủ sức.

- Im lặng, - tôi nói, và hòng súng dí sát vào xương sống gã. - Im lặng. Người đã tìm thấy ta. Và chỉ thấy mừng rỡ vì điều đó thôi hả?

Tay kia tôi ấn vào cườm tay gã, không cho gã phóng chương thôi miên. Tất cả những gã phù thủy trẻ nhâng nháo thế này đều có cả

một bộ sưu tầm rập khuôn những câu chú đơn giản mà công hiệu nhất. Nhưng chúng lại đòi hỏi phải bắt quyết bằng hai tay.

Lòng bàn tay gã ướt rượt.

- Đi thôi, - tôi nói. - Ta trò chuyện đôi chút.

- Người... người... - gã không thể nào tin được vào những gì vừa xảy ra. - Người là Anton! Người ở ngoài vòng pháp luật!

- Cứ cho như thế. Thế điều đó có giúp gì được cho người không?

Gã quay đầu - trong màn U Minh, khuôn mặt gã biến dạng, mất đi vẻ lôi cuốn và hiền hậu. Không, gã vẫn chưa có được bộ dạng Bóng Tối triệt để như kiểu Zavulon. Song gương mặt dù sao cũng đã không còn là của con người nữa. Quai hàm quá trể, miệng rộng như miệng ếch, cặp mắt ti hí mờ đục.

- Người đúng là quái thai, anh bạn ạ, - tôi một lần nữa đẩy họng súng vào lưng gã. - Đây là súng lục. Nó được nạp những viên đạn bạc, mặc dù cũng không nhất thiết phải thế. Trong thế giới U Minh, nó sẽ công hiệu không kém gì ở thế giới thường... Chậm hơn, nhưng điều đó cũng không cứu được người. Ngược lại, người sẽ cảm nhận thấy viên đạn xé rách da thịt, bò giữa các thớ cơ, đốn vỡ xương và làm nát thần kinh...

- Người sẽ không làm được điều ấy!

- Tại sao?

- Vì lúc ấy không còn gì có thể bào chữa cho người nữa!

- Thật sao? Thế nghĩa là tạm thời vẫn có cơ đấy nhỉ? Người có biết càng lúc ta càng muốn nắm cò không? Đi thôi, đồ cặn bã.

Dùng cả chân đạp, tôi đẩy gã phù thủy đến chỗ khe hẹp giữa hai

ki-ôt. Màng rêu xanh mọc đầy trên vách ki-ôt tràn ra, loài thực vật U Minh Địa thêm muốn thử nếm cảm xúc của chúng tôi - cơn giận dữ của tôi và nỗi sợ hãi của gã trai. Nhưng đồng thời, ngay cả loài thảo mộc không có óc ấy cũng đủ bản năng tự vệ.

Chỉ một gã phù thủy Bóng Tối này cũng đã cung ứng thừa thãi cho chúng rồi.

- Nghe này, anh muốn gì ở tôi? - gã gào lên. - Người ta cho tôi định vị tọa độ, bắt phải truy tìm anh! Tôi chỉ thực hiện lệnh! Tôi tôn trọng Giao Ước mà, Tuần viên!

- Ta không còn là nhân viên đội Tuần nữa... - tôi đẩy bật gã vào sát tường, vào vòng ôm dịu mềm của đám rêu. Để cho đám rêu hút bớt chút sợ hãi của gã, không thì gã nói cũng không nổi. - Những ai sẵn ta?

- Tuần Ngày.

- Cụ thể?

- Ông chủ... tôi... tôi không biết tên ông ta...

Điều này thì gần như chắc chắn là sự thật. Còn tôi thì biết lão.

- Người ta sai người đến đúng ga đó?

Gã do dự.

- Nói, - tôi dí họng súng vào bụng nhóc phù thủy.

- Thừa vâng.

- Một mình người?

- Vâng.

- Nói dối. Nhưng thôi, cũng không quan trọng. Chúng lệnh phải làm gì nếu phát hiện ra ta?

- Theo dõi.

- Nói dối. Cái này thì quan trọng. Nghĩ đi, cho phép nói lại.

Gã im lặng... Hình như, mảng rêu xanh đã gắng sức quá đà.

Tôi bóp cò, và viên đạn reo mừng vượt qua một mét chiều dài giữa chúng tôi. Gã phù thủy không kịp nhìn thấy nó - mắt gã tròn xoe, trở lại giống hình mắt người nhiều hơn, gã giăng ra, nhưng đã quá muộn.

- Tạm thời đó chỉ là một vết thương, - tôi nói. - Thậm chí cũng không phải trọng thương.

Gã quần quai trên đất, ấn tay vào vết thương toác ra trên bụng. Máu tràn trong màn U Minh có màu gần như trong suốt. Có thể đó là ảo giác, nhưng cũng có thể đó là đặc điểm riêng của gã phù thủy này.

- Trả lời đi!

Tôi hươ tay đốt rụi đám rêu xanh xung quanh. Đủ rồi, giờ sẽ chơi bằng nỗi sợ, đau đớn và thất vọng. Từ bi thế đã quá đủ rồi, đại lượng đã quá đủ rồi, đối thoại thế cũng quá đủ rồi.

Đó là Bóng Tối.

- Họ lệnh phải thông báo và nếu đủ sức thì tiêu diệt.

- Không phải là bắt giữ? Mà chính xác là - tiêu diệt?

- Vâng...

- Câu trả lời được chấp nhận. Còn phương tiện liên lạc?

- Điện thoại, chỉ đơn giản là điện thoại ạ...

- Đưa đây.

- Trong túi ạ...

- Ném ra đây...

Gã lóng ngóng thò tay vào túi - vết thương không chết người, trữ lượng sức kháng cự của gã phù thủy còn lớn, nhưng những cơn đau gã phải chịu thì khủng khiếp.

Những cơn đau mà gã đáng phải chịu.

- Số phone? - bắt lấy chiếc mobile, tôi hỏi.

- Ờ nút gọi khẩn cấp...

Tôi ngó vào màn hình nhỏ.

Xét theo mấy số đầu - thì số điện thoại này có thể thuộc vùng nào cũng được. Cũng một dạng mobile.

- Đây là bộ tham mưu à? Nó nằm ở đâu?

- Tôi không... - gã im bật, liếc khẩu súng.

- Nhớ ra đi, - tôi khích lệ.

- Họ bảo là sẽ đến đây trong vòng năm phút.

Thế đấy!

Tôi ngoái ra sau, nhìn lên chiếc kim mảnh cháy sáng trên bầu trời. Rất hợp lý, hoàn toàn thích hợp...

Gã trai phù thủy ngo ngoạ.

Không, tôi không hề khiêu khích hẳn khi nhìn sang nơi khác. Nhưng lúc gã lôi từ trong túi ra chiếc côn ngắn, thô, rõ ràng không phải côn tự làm mà là đồ mua rẻ tiền, tôi thấy nhẹ người.

- Nào? - tôi hỏi, khi gã đờ người, vẫn chưa dám vung vũ khí lên. - Chiến đi chứ!

Gã trai im lặng, không động đậy.

Cứ thử tấn công xem - tôi lại chẳng cho cả băng đạn vào người. Điều đó thì không tránh khỏi rồi. Nhưng, chắc hẳn bọn này cũng được dạy cách xử thế trong xung đột với người của Ánh Sáng. Và gã cũng hiểu tôi khó có thể được giết một kẻ bất lực, không vũ khí.

- Chống cự đi, - tôi bảo. - Chiến đi! Đồ chó đẻ, người có hề nào phân vân khi làm hỏng số phận những người khác, khi tấn công những con người yếu đuối! Thế nào? Chiến đi!

Gã phù thủy liếm môi - lưỡi của gã dài và hơi tách đôi. Tôi chợt tưởng tượng được ra hình hài tà giáo mà gã trai không chống thì chầy sẽ có, nên tôi cảm thấy khó chịu.

- Tôi xin đầu hàng, thưa ngài tuần, xin mở lòng. Xin ông khoan hồng và xét cho.

- Ta mà đi một cái là người lại liên hệ với đồng bọn ngay, - tôi nói. Hoặc người sẽ hút công lực từ những người xung quanh đủ để hồi thương và đi đến trạm điện thoại. Đúng không? Hai ta đều biết điều đó mà.

Gã Bóng Tối mỉm cười và nhắc lại:

- Xin được đòi khoan hồng và xét lại, thưa ngài tuần!

Tôi đứng đưa khẩu súng trong hai tay, vừa nhìn vào gương mặt đang cười mát. Chúng lúc nào cũng sẵn sàng xin, đòi. Không bao giờ cho, tặng.

- Ta luôn thấy khó hiểu cái đạo lý hai mặt của riêng chúng ta, - tôi nói. - Thật là nặng nề và khó chịu. Điều này sẽ qua đi cùng thời gian, nhưng ta lại có rất ít thời gian... Khi cứ phải nghĩ ra cách bao biện. Khi không thể bảo vệ được tất cả mọi người. Khi biết rằng trong

một cục đặc vụ người ta ký những giấy phép... những giấy phép ghi tên những người thường được giao vào tay Bóng Tối. Rất giận, đúng không?

Nụ cười vụt mất trên gương mặt gã trai. Gã lặp lại như một lời chú:

- Xin được đòi khoan hồng và xét lại, thưa ngài tuần!

- Ta giờ không còn là nhân viên đội Tuần nữa, - tôi đáp.

Khẩu súng giật lên, gõ đập, cơ bả m lười nhác đập vào, phóng ra những vỏ đạn. Những viên đạn bò trong không gian như một đàn ong vò vẽ nho nhỏ dữ tợn.

Gã chỉ kêu lên một tiếng, đoạn, hai viên đạn làm tung hộp sọ thành từng mảnh. Khi khẩu súng nổ tành tạch rồi im tiếng, tôi chậm rãi thay đạn một cách máy móc.

Thân xác rách tươm vẹo vẹo nằm trước mặt tôi. Nó đã bắt đầu ra khỏi màn U Minh và lớp hóa trang của Bóng Tối đang bị xóa khỏi gương mặt trẻ trung.

Tôi huơ tay trong không khí, giăng ra, nắm chặt lấy qua không gian một cái gì đang trôi tuột khó bắt. Lớp trên cùng. Lớp phủ ngoài sao lại hình dạng của gã phù thủy Bóng Tối.

Mai người ta sẽ tìm thấy gã. Một chàng trai tử tế, hay ho, được mọi người yêu quý. Bị giết một cách dã man. Bây giờ, tôi đã mang đến cho thế giới bao nhiêu điều ác? Bao nhiêu nước mắt, giận dữ, căm thù cùng cực? Và cái chuỗi xích nào sẽ kéo dài vào tương lai?

Thế còn bao nhiêu điều ác tôi đã diệt được? Bao nhiêu người thường được sống lâu hơn và yên ổn hơn? Bao nhiêu nước mắt

không phải tuôn trào, bao nhiêu thù hận sẽ không tích tụ, bao nhiêu căm giận sẽ không phát sinh?

Có lẽ, tôi đã bước qua cái barie mà không được phép đi qua.

Có lẽ, tôi đã hiểu được ranh giới tiếp theo - cái ranh giới cần phải bước qua.

Tôi bỏ khẩu súng vào bao, rồi bước ra khỏi U Minh Địa.

Tháp Ostankyno găm chặt chiếc kim lên bầu trời.

- Chúng ta tiến hành trò chơi không có luật gì cả, - tôi nói - Hoàn toàn chẳng có.

Tôi bắt ngay được một con xe, thậm chí chẳng cần kêu gọi lòng trắc ẩn ở bác tài. Có thể bởi vì hiện giờ tôi đang đeo mặt nạ hình dạng gã phù thủy Bóng Tối đã chết... một gương mặt rất khả ái?

- Cho đến tháp truyền hình, - tôi chui vào chiếc xe số Sáu^[69] bệ rạc. - Và đi nhanh cho, trước khi tháp đóng cửa.

- Đi xa hơi vui vẻ à? - người đàn ông ngồi sau tay lái mỉm cười, một người khô khan, đeo kính, có gì đó giống giống anh chàng Shurik^[70] già nua trong những bộ phim hài cũ.

- Chứ sao nữa, - tôi đáp. - Chứ sao nữa!

Chương 5

Vẫn còn giờ cho vào thăm tháp. Tôi mua vé đặc biệt có giá thêm tiền để được quyền vào quán ăn, rồi đi theo khoảng đường xanh quanh tháp. 50 mét đường cuối cùng có mái che bé tí bên trên. Lại thật, không hiểu mái che dựng lên để làm gì? Từ tòa tháp cũ này thì thoảng lại có vụn bê tông rơi ra chẳng?

Đoạn mái che kết thúc bằng một cái chốt gác nhỏ soát vé. Tôi trình hộ chiếu^[71], đi qua cổng phát hiện đồ kim loại - nói thêm là cổng ấy không làm việc. Đây là tất cả những thủ tục, đây là tất cả mọi sự canh phòng đối với một công trình có tính chiến lược...

Lúc này, những ngờ vực lại xâm chiếm lấy tôi. Nói gì thì nói, cái ý tưởng đi về đây là một ý tưởng lạ lùng. Tôi không cảm thấy đâu đây có sự tăng cường lực lượng của Bóng Tối. Mà nếu chúng có ở đây thì chắc cũng ẩn nấp kỹ quá - thế nghĩa là tôi phải chạm trán với các phù thủy bậc Hai, bậc Ba. Đúng là một sự tự sát!

Bộ chỉ huy. Bộ chỉ huy chiến dịch của Tuần Ngày được triển khai để phối hợp sẵn lòng... sẵn lòng tôi. Gã phù thủy thiếu kinh nghiệm còn phải thông báo với những ai nữa về chiến lợi phẩm vừa được phát hiện?

Nhưng chui vào Bộ chỉ huy... đến nơi mà không có ít hơn chục người của Bóng Tối, có cả những gã vệ sĩ tinh nhuệ nữa... là tự

chui đầu vào thông lọng - đó là ngu ngốc chứ không phải anh hùng, nếu như vẫn còn dù chỉ một vài cơ hội thoát hiểm. Mà tôi rất hy vọng là vẫn còn cơ hội.

Từ dưới nhìn lên, từ dưới những cánh bê tông của các cột trụ, tháp truyền hình gây ấn tượng mạnh hơn nhiều so với khi đứng từ xa nhìn lại. Mà chắc rằng phần lớn dân Matxcova cả đời chẳng bao giờ leo lên khu vọng cảnh trên tháp, cứ coi tháp chỉ là một bóng hình vĩnh cửu trên nền trời, hữu ích và mang tính chất biểu tượng, chứ không thể là một nơi nghỉ ngơi. Nơi đây, như trong một chiếc ống khí động của một công trình kết cấu phức tạp, gió thổi qua thổi lại, thoáng nghe một âm thanh ngân dài khó nắm bắt - tiếng của ngọn tháp.

Tôi đứng một lúc, nhìn lên phía trên, những chấn song và cửa sổ, tấm bê tông bị ăn mòn lỗ chỗ, cái dáng tháp yếu kiêu, mềm mại kỳ lạ. Đúng là tháp thật mềm mại... những vòng bê tông được giữ trên những dây chảo kéo căng. Cương nằm trong nhu. Một sức mạnh chỉ có được trong sự mềm dẻo.

Sau đó, tôi bước vào qua những cánh cửa kính.

Lạ thật - tôi cứ ngỡ sẽ có rất nhiều người muốn ngắm Matxcova ban đêm từ độ cao 337 mét. Hóa ra không. Thậm chí trong thang máy tôi cũng đi lên một mình, chính xác hơn là với một nữ nhân viên phục vụ.

- Tôi cứ nghĩ là sẽ đông khách đến thăm, - tôi nói, mỉm cười thân thiện. - Tối nào chỗ các chị cũng thế này à?

- Không, thường thì ồn ào... - người đàn bà trả lời không lấy gì

làm ngạc nhiên, nhưng âm điệu ngờ vực trong giọng nói tôi vẫn cứ cảm được. Tai bất thần ù đi và người dính chặt xuống sàn - thang máy vọt lên trên, nhanh nhưng êm đến lạ. - Mới vắng đi độ hai tiếng đổ lại đây thôi.

Hai tiếng.

Chẳng bao lâu sau cuộc chạy trốn của tôi khỏi nhà hàng.

Nếu thời điểm này, ban tham mưu chiến dịch triển khai trên ngọn tháp thì chẳng có gì lạ khi hàng trăm người chuẩn bị leo lên nhà hàng trên mây kia trong một chiều xuân trong, ấm đã bất thần thay đổi kế hoạch của mình. Người thường, dù không nhìn được, nhưng họ cảm được.

Và họ, cho dù chẳng liên quan gì đến những điều đang xảy ra, cũng đủ thông minh để không lại gần những con người của Bóng Tối...

Tất nhiên, tôi đang ở trong bộ dạng của gã phù thủy Bóng Tối. Mọi vấn đề là ở chỗ, chỉ có duy nhất sự nguy trang này thì có đủ không? Gã bảo vệ sẽ đối chiếu mặt tôi với danh sách được gài vào óc, mọi điều khớp... gã sẽ cảm thấy được công lực tôi đang có.

Liệu gã có đào xới sâu thêm không? Liệu có kiểm tra dạng công lực, để xác định xem tôi là người của Bóng Tối hay Ánh Sáng và ở đẳng cấp nào?

Xác suất 50-50. Một mặt thì điều đó là cần thiết. Mặt khác, gác cổng ở đâu cũng thế, luôn luôn coi thường những thủ tục tương tự. Chỉ có khi nào họ quá buồn chán rồi hời, hoặc khi vừa mới vào ca xong, còn đầy nhiệt tình mẫn cán, họ mới thực hiện những trò ấy.

Suy cho cùng, 50 trong số 100 xác suất rủi ro đã là rất rất nhiều so

với khả năng có thể trốn được khỏi Tuần Ngày trên đường phố.

Thang máy dừng lại. Tôi thậm chí còn chưa kịp nghĩ cho hết căn kế mọi sự, thang đi lên mất độ 20 giây. Giá mà trong các nhà dân bình thường thang máy cũng có được tốc độ như thế...

- Đến rồi, - người đàn bà nói hầu như vui vẻ. Có lẽ, tôi là người khách tham quan tháp Ostankino gần như cuối cùng của ngày hôm nay.

Tôi bước ra không gian vọng cảnh.

Thường thì ở đây đông chật người. Có thể phân biệt ngay những người vừa mới lên với những người đã đứng đây khá lâu rồi - căn cứ vào vẻ e dè trong tác phong, sự thận trọng đến tức cười khi đến gần ô cửa sổ tròn, vào cái cách họ dò dẫm quanh những ô cửa kính viền thép được gắn chặt xuống sàn - họ dùng đầu mũi giày lo ngại thử xem độ chắc chắn của chúng...

Giờ tôi tính được số lượng chung những người tham quan vào độ đôi chục. Hoàn toàn không có trẻ con, và tôi không hiểu sao hình dung rõ những cơn hoảng loạn đến với bọn trẻ ở chân đế tháp, và các bậc phụ huynh bối rối và cáu kỉnh... Trẻ con nhạy cảm trước bọn người Bóng Tối hơn.

Và những người đang ở sảnh hiện giờ cũng có vẻ hoang mang, căng thẳng. Họ không còn để tâm đến một Matxcova đang trải rộng ra ở bên dưới được tô điểm bởi những đốm lửa, sáng rỡ. Không khí mang màu sắc hội hè quen thuộc, cho dù đó là “bữa tiệc thời dịch hạch”^[72] thì dù sao vẫn cứ là buổi lễ tiệc đẹp đẽ. Song, giờ đây, chẳng ai thấy vui sướng vì điều ấy. Hơi thở của Bóng Tối đang ngự trị xung quanh, ngay cả đối với tôi cũng không hiện hình rõ rệt,

nhưng có thể cảm nhận được, đè nén như khí ga oxit cacbonic không màu, không mùi, không vị.

Tôi nhìn xuống chân, tóm lấy cái bóng mình và bước vào nó.

Gã vệ sĩ đứng ngay cạnh, cách độ hai bước chân, đứng ngay trên tấm kính được lắp dưới sàn. Gã nhìn tôi vẻ thân thiện, nhưng hơi ngạc nhiên. Trong U Minh Địa gã trụ không được tự tin cho lắm, và tôi hiểu để bảo vệ cho bộ tham mưu chiến dịch chúng đã cắt cử không phải những lực lượng tinh nhất. Đậm chắc, trẻ trung, mặc bộ vét đứng đắn và áo sơ mi trắng, thắt cà-vạt không sáng màu - đúng là một nhân viên nhà băng chứ không phải là kẻ phụng sự Bóng Tối.

- Chào Anton, - gã phù thủy nói.

Trong một thoáng tôi thấy ngạt thở.

Không lẽ tôi lại ngu ngốc đến thế? Ngay thơ một cách khủng khiếp, không thể chịu nổi?

Và chúng đã đợi tôi, như tôi, vút lên bàn cân thêm một con tốt thí nữa, thậm chí còn sử dụng không rõ bằng cách nào đó một ai đó đã từ lâu bị nuốt vào cõi U Minh...

- Sao mày lại ở đây?

Tim lại bắt đầu đập và phục hồi lại nhịp. Mọi sự giản dị hơn, giản dị hơn rất nhiều. Gã trai Bóng Tối vừa bị giết lại trùng tên với tôi.

- Mình phát hiện ra một vài điều, cần tư vấn.

Gã bảo vệ cau mày. Cách nói chuyện không giống, chắc vậy. Nhưng dù sao gã vẫn chưa hiểu.

- Anton, nói thật đi. Không thì tao không cho vào đâu, mày biết rồi đấy.

- Mày phải cho, - tôi hấp tấp nói cầu may. Trong đội Tuần của chúng tôi bất kỳ ai biết được nơi tập hợp bộ chỉ huy, đều có thể đến đó.

- Tại sao tự dừng lại thế? - gã mỉm cười, nhưng tay phải đã bắt đầu đưa xuống dưới...

Cây côn ở thắt lưng gã được nạp chương đầy ắp. Một cây côn bằng sừng, được làm cầu kỳ từ đoạn xương ống một đầu có gắn một viên kim cương đỏ nho nhỏ. Kể cả trường hợp tôi né được, nấp được thì chương lực ấy tung ra sẽ kinh động tất cả những Người-Khác chung quanh.

Tôi nâng cái bóng của mình từ dưới sàn lên và bước vào tầng thứ hai của U Minh Địa.

Lạnh.

Sương mù cuộn cuộn... mà không, không phải sương mà là mây. Là là mặt đất, những đám mây sũng nước, nặng nề. Nơi đây đã không còn tháp Ostankyno nữa, thế giới đã mất đi sự đồng dạng cuối cùng của thế giới con người. Tôi bước về phía trước - theo đám mây bông, theo những giọt nước đang phình to lên, theo một lối mòn vô hình. Thời gian chậm bước chạy - đúng ra là tôi đã ngã, nhưng chậm chậm đến độ tạm thời vẫn chưa sao. Phía trên trời cao kia có ba vầng trăng đang tỏa sáng, đục thủng bức trướng mây bằng những vết lõm mờ - mặt trăng màu trắng, màu vàng và màu huyết dụ. Đằng trước, một ánh sét xuất hiện, bùng lên, xù những chùm kim phóng điện, bò qua những đám mây, đốt cháy đoạn đường ống mọc nhánh ngang dọc...

Tôi đến gần cái bóng mờ đang ì ạch khó nhọc thò tay xuống thất

lưng, đến chiếc côn. Tóm lấy tay hắn - bàn tay nặng nề, rắn đanh, lạnh như băng. Không giữ được. Phải lùi lại vào tầng thứ nhất của U Minh Địa, và nghênh chiến. Với ít nhiều cơ hội chiến thắng.

Hỡi Ánh Sáng và Bóng Tối, nhưng tôi lại không phải lính chiến! Tôi chưa bao giờ xung trận tuyến đầu cả. Cứ để cho tôi làm công việc mà tôi yêu và rành!

Nhưng cả Ánh Sáng lẫn Bóng Tối đều im lặng, cũng như vẫn luôn im lặng khi được gọi đến tên. Chỉ có một giọng nói giễu cợt đôi lúc vẫn vang lên trong mỗi tâm hồn, thì thầm: “Không ai hứa hẹn cho người có một công việc trong sạch cả”.

Tôi nhìn xuống chân. Đôi bàn chân tôi đã đứng thấp hơn gã phù thủy Bóng Tối độ 10 xăng-ti-mét. Tôi đang ngã, tôi bị mất hoàn toàn điểm tựa trong thế giới này, ở đây chẳng có cái tháp truyền hình nào, chẳng có cái gì tương tự như thế - chẳng tồn tại những tảng đá mảnh thế và những thân cây cao như thế.

Ước sao có được đôi bàn tay không vấy bùn, trái tim nóng và cái đầu lạnh. Nhưng không hiểu sao ba yếu tố ấy chẳng chung sống với nhau. Không bao giờ. Con chó sói, con dê và cái bẫy - lấy đâu ra người vận chuyển hàng nào lại nhét chúng lên cùng một chiếc thuyền chứ?

Và lấy đâu ra con chó sói đã chén thịt con dê lại từ chối không thử thưởng thức người chở thuyền?

- Có Chúa biết... - tôi nói. Giọng nói bị sa lầy trong mây. Tôi đưa tay tóm lấy bóng của gã phù thủy Bóng Tối, một miếng giẻ vạt vờ, loang lổ trong không gian. Tôi kéo cái bóng lên, ném vào thân xác và tống gã vào tầng thứ hai của U Minh Địa.

Gã rống lên, khi thế giới xung quanh mất đi sự vững chãi. Chắc hẳn gã chưa từng phải chui xuống sâu hơn tầng thứ nhất. Tôi đã tốn năng lượng cho chuyến tham quan này của gã, còn mọi cảm nhận đối với gã là mới mẻ.

Trụ trên vai gã Bóng Tối, tôi đẩy gã xuống dưới. Còn mình thì trèo lên trên, giậm lên tấm lưng gập xuống một cách không thương tiếc.

“Những Đại phù thủy vẫn luôn trèo lên cao bằng những bậc thang vai người khác”.

- Đồ chó đẻ! Anton, mày là chó đẻ!

Gã Bóng Tối thậm chí không hiểu tôi là ai. Không hiểu, cho đến khi gã lật người lại, đã nằm ngửa ra làm thành điểm tựa cho đôi chân tôi, quay lại và nhìn vào mặt. Ở đây, tầng thứ hai của U Minh Địa, sự nguy trang thô thiển không còn tác dụng. Mắt gã trợn tròn, kêu lên một tiếng khàn ngắn, rú lên, vồ lấy một chân tôi.

Nhưng gã vẫn chưa hiểu, tôi đang làm gì... tôi làm vậy để làm gì.

Tôi đánh gã, liên tục vài cái, dùng gót giày đập lên ngón tay và mặt. Tất cả những trò đó đối với Người-Khác không đáng sợ, nhưng tôi cũng chưa thử gây thương tích. Thấp xuống, thấp xuống, ngã xuống đi, di chuyển đi, theo tất cả các tầng của thế giới, xuyên qua thế giới con người và cõi U Minh, xuyên qua bức trướng lung lay của các tầng U Minh Địa. Ta không có thời gian, mà cũng chẳng có đủ công lực để chiến tay đôi đến cùng với mi, theo tất thảy những luật lệ của các đội Tuần, theo những quy tắt bày ra cho lũ nhóc của Ánh Sáng, với niềm tin của chúng vào sự tồn tại của Thiện và Ác, sự bất di bất dịch của mọi giáo lý, sự trả giá không tránh khỏi.

Đến khi tôi cho rằng gã Bóng Tối bị nhấn xuống đã đủ sâu, tôi rời tấm thân nằm xoài, nhảy lên màn sương ẩm lạnh và dứt mình ra khỏi màn U Minh.

Ngay lập tức vào thế giới con người. Ngay lập tức rơi vào sảnh vọng cảnh.

Tôi nhô lên trên tấm kính, ngồi xổm, thở hổn hển, cố nén cơn ho bất thần, người ướt sũng từ đầu tới chân. Cơn mưa của thế giới khác bốc mùi khai mù và khét lẹt.

Chung quanh có tiếng thở dài khe khẽ - mọi người dạt ra, tránh xa tôi.

- Ổn cả! - tôi kêu khò khè. - Các người nghe thấy không?

Những ánh mắt của họ không thể đồng tình với tôi. Một người mặc đồng phục, đứng sát tường, là nhân viên, một nhân viên lương thiện của tháp truyền hình, nghiêm mặt và lôi từ bao súng ra khẩu súng lục.

- Vì lợi ích của các người, - tôi vừa nói vừa bị rơi vào một cơn ho mới. - Các người hiểu tôi không?

Tôi thả cho công lực bứt ra khỏi người và chạm tới ý thức của họ. Những gương mặt bắt đầu giãn ra, bình tâm lại. Mọi người chậm rãi quay đi, dí mắt vào những ô cửa kính. Người bảo vệ đứng đơ ra, tay đặt trên bao súng đã mở.

Chỉ đến lúc ấy tôi mới cho phép mình nhìn xuống chân. Và sống người.

Gã Bóng Tối đang ở đây. Gã kêu to - đôi mắt biến thành hai đồng nằm xu màu đen, mở to đau đớn và kinh hoàng. Gã bị treo lủng lẳng

dưới tấm cửa kính trên sàn, treo trên những đầu ngón tay buộc vào kính, thân thể lắc qua lắc lại như cây đèn biển bị gió xô, một ống tay áo sơ-mi trắng sũng máu. Cây côn vẫn còn ở thắt lưng như cũ - gã phù thủy quên hẳn nó. Giờ đây, gã chỉ thấy có mình tôi - ở phía tấm kính ba lớp bọc thép, trong tấm vỏ khô ráo, sáng ảm của sảnh vọng cảnh, ở phía có thiện và ác. Tôi, một phù thủy Ánh Sáng, đang ngồi phía trên đầu gã và nhìn vào đôi mắt thất thần.

- Thế người cứ nghĩ là chúng ta lúc nào cũng đấu sức một cách trung thực sao? - tôi hỏi. Không hiểu sao tôi cứ cảm thấy gã sẽ nghe được - kể cả là qua một tấm kính và tiếng gió rít. Tôi đứng dậy, giận gót lên tấm kính. Một cái, hai cái, ba cái - không quan trọng là cú đập có chạm được đến những ngón tay đang bám chặt vào kính kia không.

Tay phù thủy giật người lên, giằng tay ra tránh cú nện gót đang hạ xuống gần, hoàn toàn vô thức, tuân theo bản năng chứ không phải lý trí.

Thân xác kia không chịu nổi.

Trong một thoáng, tấm kính đỏ lòm những máu, rồi máu ấy ngay lập tức bị gió xóa bay. Chỉ còn thân hình gã phù thủy Bóng Tối đang teo dần, nhào lộn trong dòng chảy của không khí. Gã bị ném đâu như đến quán bar “Ba chú lợn con”, một tụ điểm ăn chơi dưới chân tháp.

Cái đồng hồ vô hình đang tích tắc trong đầu tôi kêu “đổp” một cái và nháy mắt rút ngắn đi một nửa thời gian còn lại.

Tôi rời tấm kính, đi một vòng, không nhìn vào mọi người - họ tự tản đi - mà nhìn vào màn U Minh. Không, không còn hội bảo vệ nào

nữa. Chỉ còn phải xét xem bộ tham mưu ở đâu. Ở phía trên, trong các gian công vụ, giữa những máy móc thiết bị? Tôi không nghĩ vậy.

Có lẽ đúng hơn là trong một không gian tiện lợi hơn.

Lại thêm một gã bảo vệ đứng ở cầu thang dẫn xuống dưới, về phía những nhà hàng. Chỉ liếc một cái là tôi đủ hiểu gã vừa dánh đòn can thiệp ma thuật, mà hoàn toàn chưa lâu. Cũng còn may là chương lực rất sơ sài thôi.

Và cũng rất may là bọn họ cho rằng, cần phải can thiệp phép thuật. Quả là con dao hai lưỡi.

Gã bảo vệ há miệng định gào lên.

- Im! Đi! - tôi ra lệnh ngắn gọn.

Không thốt ra một lời, gã chuyển động theo sau tôi.

Chúng tôi vào toilet - một khu giải trí bé xíu miễn phí của tháp, một cái bệ tiểu và đôi bệ xí cao nhất Matxcơva, anh chị có muốn lưu lại vết tích của mình giữa trời mây chẳng? Tôi đưa lòng bàn tay ra - từ một buồng vệ sinh, một cậu choai choai mặt đầy trứng cá vừa kéo khóa quần vừa lao vọt ra, một người đàn ông đang sè sè bên bồn tiểu, vội ngừng lại và với đôi mắt biết điều lê bước ra ngoài.

- Hãy cởi đồ, - tôi ra lệnh cho gã lính gác, rồi bắt đầu giăng cái áo gió ẩm ra.

Chiếc bao súng vẫn mở nửa chừng, khẩu “Đại bàng sa mạc” lớn hơn khẩu “Makarov”^[73] cũ kỹ nhiều. Nhưng tôi không lấy làm lo lắng lắm. Quan trọng là bộ trang phục hầu như vừa vặn.

- Nếu nghe thấy tiếng súng, - tôi bảo gã bảo vệ, - thì tụt ngay xuống dưới và làm nhiệm vụ của mình. Rõ chưa?

Gã gật đầu.

- *Gửi người cho Ánh Sáng, - tôi đọc câu chiêu nạp. - Chối bỏ Bóng Tối, bảo vệ Ánh Sáng. Trao người mắt sáng, phân biệt Thiện - Ác. Trao người niềm tin, đi theo Ánh Sáng. Trao người can trường, đối đầu Bóng Tối.*

Có lần tôi từng nghĩ, không bao giờ tôi có thể sử dụng quyền chiêu mộ những người tình nguyện. Đối với lũ Hắc Ám, thì họ làm sao có tự do lựa chọn nào chứ? Làm sao có thể buộc một người thường vào trò chơi của chúng tôi nếu như chính những đội Tuần đều được lập ra trên nguyên tắc đối lập với trò này?

Giờ đây, tôi hành động không do dự. Lợi dụng chính cái mảnh khoe mà hội Bóng Tối đã bỏ lại, giao nhiệm vụ cho nhân viên bảo vệ là người thường phải cảnh giới cho bộ tham mưu của chúng... ừ thì, đơn giản chỉ để đề phòng, như giữ trong nhà một con chó nhỏ không biết cắn nhưng biết sủa. Và hành động đó cho tôi quyền được đẩy cảnh giới viên sang hướng khác, kéo về phe mình. Bởi anh ta chẳng phải Thiện cũng không phải Ác, chỉ là một người rất bình thường, có một người vợ được anh ta yêu vừa phải, với cha mẹ già anh ta không quên trợ giúp, một đứa con gái nhỏ và một thằng con riêng gần như đã trưởng thành của đời vợ trước, với một niềm tin yếu ớt vào Chúa, với những nguyên tắc đạo đức lộn xộn và một số mơ ước khuôn sáo... một người bình thường tử tế.

Một cây bia thịt chắn giữa hai đội chiến binh là Ánh Sáng và Bóng Tối.

- Ánh Sáng ở bên người, - tôi nói. Và cái con người tội nghiệp bé nhỏ ấy gật đầu, mặt bừng sáng. Trong đôi mắt rực lên niềm mê đắm.

Cũng y hệt như cách đây đôi tiếng, anh ta đã nhìn một gã phù thủy Bóng Tối phát ra cho anh ta một lệnh ầu và cho xem bức ảnh của tôi.

Một phút sau, nhân viên bảo vệ trong bộ đồ ấm và hôi hám của tôi đã đứng bên cầu thang. Còn tôi thì đi xuống dưới, vừa đi vừa cố hiểu xem mình sẽ phải làm gì nếu trong bộ chỉ huy có mặt Zavulon. Hoặc một phù thủy khác cùng đẳng cấp với lão ta?

Thì công lực của tôi lúc ấy chẳng đủ cho một giây nghi trang.

Gian phòng “Đồng”... Tôi bước ra, ngó vào cái phòng ăn hình tròn kỳ quái đó. Một cái vòng tròn với những bàn ăn nhỏ gắn bên trên đang chậm rãi xoay.

Không hiểu sao tôi cho rằng hội Bóng Tối tập trung bộ chỉ huy của chúng trong gian “Vàng” hoặc “Bạc” cơ. Nên tôi thậm chí hơi ngạc nhiên khi thấy cảnh tượng diễn ra trước mắt.

Những người bồi bàn lướt đi như những con cá to lờ đờ, đem đến các bàn đồ cồn mà nói chung là bị cấm ở đây. Ngay trước mắt tôi, trên hai chiếc bàn có mấy bộ máy tính nối với hai chiếc mobile. Người ta không kéo cáp nối vào những mạng truyền dẫn có vô số kẻ ở tháp... như vậy là Bộ tham mưu trụ ở đây sẽ không lâu. Ba thanh niên tóc dài đang tập trung làm việc - những ngón tay nháy múa trên bàn phím, trên màn hình những dòng chữ bò ra, thuốc lá bốc khói trong các gạt tàn. Tôi chưa từng thấy các lập trình viên phía Bóng Tối, nhưng tất nhiên đây là những nhân viên bình thường chứ chưa phải dân quản trị mạng. Và họ chẳng khác mấy với bất kỳ một phù thủy nào bên tôi, bị đặt ngồi trong Bộ tổng với chiếc notebook nối mạng. Có thể thậm chí, nhìn họ còn đạo mạo hơn một số người bên tôi nữa.

- Vùng Sokolniky đã được bao vây toàn bộ, - một trong số những thanh niên nói. Dù nói khẽ, nhưng giọng lại vang khắp vòng cung quán ăn khiến các bồi bàn giật nảy mình ríu bước.

- Đường thẳng Tagan-Krasnopresnensky đã trong vòng kiểm soát, - một người khác đáp lời. Các thanh niên nhìn nhau và phá lên cười. Hẳn là họ đang có cuộc đua nhỏ xem ai thông báo nhanh hơn về các khu vực mình phụ trách.

Bắt ta đi, bắt đi nào...

Tôi di chuyển vòng theo quán ăn, đi đến quầy bar. Đừng để ý đến ta... Một nhân viên bảo vệ - người thường yếu đuối, một trong những người bị tiện thể chỉ định vào vai chó hoang giữ cổng. Và giờ thì nhân viên này bỗng thèm uống bia - anh ta hoàn toàn đánh mất tinh thần trách nhiệm... Hay anh ta định kiểm tra sự an toàn của các ông chủ mới. Tấn công Tuần Đêm theo lệnh nhà vua. Là lá la, là lá la...

Một phụ nữ không còn trẻ đang đứng sau quầy bia, lau cốc vại bằng những động tác máy móc. Khi tôi dừng, chị ta lẳng lặng rót bia cho tôi. Mắt chị ta tối sầm và trống rỗng, chị ta biến thành con rối, và một tia giận dữ cuồng bạo ngăn ngủi trong mắt bị nén lại một cách khó khăn. Không nên. Không có quyền được bộc lộ cảm xúc. Tôi cũng là một cái máy. Những con rối không có tình cảm.

Thế rồi tôi nhìn thấy cô gái ngồi trên chiếc ghế xoay cao đối diện với quán bar, và tim tôi một lần nữa lại rút.

Sao tôi không nghĩ ngay đến điều này nhỉ?

Bất kỳ một bộ tham mưu tác chiến nào cũng đòi hỏi phải công khai với đối phương. Bất kỳ một ban chỉ huy tác chiến nào cũng

được cử đến một quan sát viên. Đó là một phần của Giao ước, một trong những luật lệ của trò chơi, đôi bên đều có lợi - cho dù cái lợi này chỉ là cảm tưởng vậy thôi. Và trong Bộ tổng của chúng tôi, nếu được triển khai, thì cũng có người của Bóng Tối ngồi quan sát.

Ở đây có Hồ con.

Thoạt tiên, ánh mắt cô gái lướt qua tôi, chẳng chút tò mò, và tôi đã tưởng qua được rồi.

Sau, đôi mắt cô ấy quay lại.

Cô nàng đã nhìn thấy nhân viên bảo vệ mà tôi đội lốt trước đó rồi. Và có điều gì không khớp với những nét đã ăn sâu vào trí óc. Khiến cô bất an. Một khắc - cô nhìn tôi qua màn U Minh.

Tôi đứng im bất động, không trốn tránh.

Cô gái lảng mắt đi, nhìn vào gã phù thủy ngồi đối diện. Một gã phù thủy công lực không tồi - tôi đoán gã độ một trăm tuổi, và bậc công lực thì không ít hơn bậc Ba. Không yếu, chỉ có điều khá tự mãn.

- Dẫu sao mọi hành động của các ngài cũng là sự khiêu khích, - cô gái nói đều đều. Tuần Ngày tin chắc rằng Dikar không phải là Anton.

- Thế thì là ai?

- Một kẻ chúng ta không biết, một phù thủy Ánh Sáng chưa hoàn thiện. Là người của Ánh Sáng nhưng bị Bóng Tối điều khiển.

- Để làm gì hả cô bé? - gã phù thủy ngạc nhiên rất chân thành. - Giải thích ta nghe xem nào. Chúng ta diệt người của ta làm gì, cho dù là những kẻ tép riu nhất...

- “Những kẻ tép riu nhất” - đó là cụm từ khóa đấy, - Hồ con nói, về ai oán.

- Cứ cho là thế. Cứ cho là chúng ta có thể diệt được thượng cấp của phía Ánh Sáng Matxcova... mà ông ta thì, cũng như mọi bận, nằm ngoài vòng nghi vấn. Còn thí đôi chục mạng của mình chỉ vì duy nhất một phù thủy Ánh Sáng bậc trung thì... Không nghiêm cho lắm. Hay cô nghĩ chúng tôi ngốc?

- Tôi nghĩ các ngài thông minh chứ. Có lẽ thông minh hơn tôi, - Hồ con cười đều. - Nhưng tôi chỉ là một lính dã chiến thôi. Người khác sẽ có kết luận, và họ sẽ làm được điều ấy, tôi không nghi ngờ việc này.

- Chúng ta không đòi hỏi phải xử hình ngay lập tức! - Gã Bóng Tối mỉm cười. - Chúng ta thậm chí đến giờ vẫn không loại trừ khả năng nhầm lẫn. Phiên tòa, sự xét xử chuyên nghiệp và vô tư, sự công bằng, đó là những gì chúng ta muốn!

- Cơ mà cũng kỳ cục lắm, rằng thượng cấp của các ngài sử dụng ngón *Cây roi Shaaba* mà vẫn không phạm được vào Anton... - cô gái dùng ngón tay xoay xoay vai bia vơi một nửa. - Kỳ lạ thật. Đó là thứ vũ khí yêu thích mà ông ta dùng thành thạo hàng trăm năm rồi... Cứ như thể Tuần Ngày không quan tâm lắm đến vụ truy bắt Anton ấy...

- Cô bé yêu quý ơi, - gã phù thủy Bóng Tối chồm qua bàn. - Cô mâu thuẫn quá rồi! Không nên vừa lên án chúng ta truy đuổi người vô tội - một phù thủy Ánh Sáng tôn trọng luật pháp, và rồi lại lên án về chuyện chúng ta không gắng sức bắt hắn!

- Thế tại sao?

- Một sự tàn bạo nho nhỏ thôi mà... - gã phù thủy cười hi hí. - Ta thấy khoái thực sự khi nói chuyện với cô đấy... chẳng lẽ cô coi chúng ta là một băng đảng toàn lũ tâm thần cuồng bạo khát máu sao?

- Không, chúng tôi coi các ngài là băng đảng của hội đề tiện khôn ranh.

- Nào, ta so sánh những phương pháp hành động của hai bên nhé, - Gã Bóng Tối, có vẻ như vừa được gãi đúng chỗ ngứa. - Ta so sánh những tổn hại do hai đội Tuần gây ra cho người phạm... cho cơ sở cung cấp thực phẩm của chúng ta nhé.

- Chỉ đối với các ngài thì người thường mới là thực phẩm thôi.

- Thế bên các cô thì sao? Hay là những người Ánh Sáng bây giờ gốc gác toàn từ Ánh Sáng chứ không phải sản sinh ra từ đám đông người phạm?

- Đối với chúng tôi, người thường là gốc rễ. Gốc rễ của chúng tôi.

- Ừ thì cứ cho là gốc rễ. Bắt bẻ câu chữ làm gì! Thế thì họ cũng là gốc rễ của bọn ta, cô bé ạ. Và họ cung cấp cho bọn ta ngày càng nhiều tinh lực... ta không giấu giếm, điều đó không có gì là bí mật cả.

- Người của chúng tôi cũng không ít đi. Và điều ấy cũng chẳng có gì là bí mật cả.

- Tất nhiên. Thời thế điên đảo, các loại stress, quá tải công việc - loài người đang sống chông chênh bên miệng vực, dễ tụt lắm. Ít ra thì hai bên chúng ta cũng có thể cùng đi đến một kết luận chung như vậy! - gã phù thủy cười hình hích.

- Đúng, - Hổ con đồng tình. Cô không nhìn về phía tôi nữa, câu

chuyện đi về chủ đề muôn thưở không ngã ngũ, chủ đề từng gây tranh cãi kịch liệt và làm đau đầu những triết gia của cả hai phía chứ nào đến lượt hai phù thủy Bóng Tối và Ánh Sáng đang rồi việc này. Tôi hiểu rằng tất cả những gì cần thiết đối với tôi, Hồ con đã thông báo hết.

Hoặc là tất cả những gì cô cho rằng có thể nói...

Tôi cầm vại bia đặt trước mặt. Uống vài hơi dài khoan thai. Thêm uống quá chừng.

Cuộc săn là trò vờ vĩnh?

Đúng. Cả điều này tôi cũng hiểu từ lâu. Cái chính là tôi cần biết - những người của chúng tôi cũng hiểu điều này.

Dikar vẫn chưa bị tóm?

Rõ ràng rồi. Nếu không mọi người đã liên lạc với tôi. Qua điện thoại hoặc bằng giao cảm, cái đó đối với sếp không khó gì. Kẻ giết người được giao cho Tòa, Svetlana không bị giằng xé giữa mong muốn được trợ giúp tôi với việc không được nhúng tay vào cuộc ẩu đả, còn tôi thì đã có thể cười vào mũi Zavulon...

Làm sao nhỉ, làm sao có thể tìm được trong thành phố lớn một con người có công lực xuất hiện một cách tự phát? Bùng lên rồi tắt lịm. Từ án mạng này đến án mạng kia, giữa các chiến thắng vô nghĩa trước cái ác? Nếu phía Bóng Tối quả đã biết anh ta thì đó là bí mật của thượng cấp. Chứ quyết không phải của hội... hội Bóng Tối rặt những chân chạy loong toong này.

Tôi ghê tởm nhìn quanh.

Có điều gì không ổn lắm!

Nhân viên bảo vệ mà tôi đã giết một cách dễ dàng. Phù thủy cấp độ Ba đang châm chọc móc máy nữ quan sát viên của chúng tôi một cách hiểu thẳng, thậm chí chẳng nhìn quanh quất.

- Bến Tsvetnoy Bulvar đã được rà soát!

- Bến Polezhaevskaya trong tầm theo dõi!

Phải rồi, đây là bộ chỉ huy chiến dịch cơ đấy. Cũng ngớ ngẩn và không chuyên nghiệp y như những nhân viên Bóng Tối thiếu kinh nghiệm đã săn đuổi tôi trong thành phố. Phải rồi, cái lưới tung ra mà không ai thấy lo ngại về số lượng lỗ thủng của nó. Tôi càng thoát được khỏi các cuộc vây ráp, càng vẫy vùng mạnh - càng tốt cho phía Bóng Tối. Tỷ số nghiêng về bên chúng, tất nhiên rồi. Svetlana sẽ không chịu nổi. Sẽ vùng ra. Sẽ gắng cứu tôi khi nàng cảm nhận được một sức mạnh thực sự đang phát sinh trong mình. Chẳng ai trong người phía chúng tôi có thể kìm giữ nàng - chắc chắn như thế. Và bọn chúng sẽ tính sổ với nàng.

- Đại lộ Volgogradsky...

Tôi có thể cứa cổ và bắn chết hết bọn chúng ngay bây giờ! Tất cả không trừ một mống! Là lũ cận thừa của Bóng Tối, những kẻ xui xẻo, lũ ăn thịt người hoặc là không có tương lai, hoặc có quá nhiều điểm yếu. Phía Bóng Tối chẳng tiếc gì bọn này - chúng quấy rầy, làm vướng chân, Tuần Ngày không phải là cơ sở từ thiện như đôi khi Tuần Đêm mang nét giống vậy. Tuần Ngày loại bỏ những kẻ thừa, mà thường thì dùng bàn tay của chúng tôi. Trong sự đó, chúng giành được thế thượng phong, được quyền trả đũa vì sự thay đổi cân bằng lực lượng.

Và cái hình bóng mờ ảo đã chỉ cho tôi tháp Ostankyno kia là sản

phẩm của Bóng Tối. Đề phòng nhỡ ra tôi không biết đi đâu tiếp để
nghênh chiến.

Còn mọi nước đi thực sự do một Người-Khác duy nhất điều
khiển.

Là Zavulon.

Lão ta tuyệt nhiên không hề có ác ý gì với tôi cả, đương nhiên rồi.
Trong ván cờ nghiêm túc này đâu có cần những cảm xúc phức tạp
và không lành như thế! Lão đã từng súc miệng bữa sáng bằng cả
mớ những thằng như tôi, đẩy qua bàn cờ và đổi lấy tốt.

Khi nào thì lão cho rằng ván cờ đã chơi xong, rằng cần phải chơi
đòn *tàn cuộc*?

- Cho xin tí lửa, - tôi đề nghị, bỏ vại bia xuống và khều bao thuốc
lá vạ vạt trên mặt quày. Ai đó bỏ quên, có thể là một khách ăn bỏ
chạy trong hoảng loạn, mà cũng có thể là người của Bóng Tối...

Mắt Hổ con lóe lên không lành, cô căng người ra. Tôi hiểu rằng
chỉ một tích tắc nữa là nữ phù thủy sẽ biến hình xung trận. Chắc hẳn
cô cũng đánh giá được công lực của đối phương và rất kỳ vọng vào
chiến thắng.

Nhưng điều đó đã không còn cần thiết.

Phù thủy Bóng Tối, lão phù thủy già cấp độ Ba, cúi thả chìa cho
tôi chiếc bật lửa. Chiếc bật lửa Ronson bật tách một cách ngân nga,
thè ra một lưỡi lửa nhỏ, còn gã Bóng Tối tiếp:

- Tất cả những lời buộc tội của bên kia đối với Bóng Tối - trong
chuyện trò chơi hai mặt, về sự quý quyết gian manh, về sự khiêu
khích,... đều có chung một mục đích. Che đậy cái sự vô sinh lực của

mình. Sự không thấu hiểu thế giới và những quy luật của nó. Không thấu hiểu con người, tóm lại là thế! Chỉ cần công nhận rằng, dự đoán phía Bóng Tối đưa ra chính xác hơn nhiều, rằng chiều chuộng những ham muốn tự nhiên của tâm hồn con người sẽ đưa họ về phía chúng ta - thì có ảnh hưởng gì đến luân lý của các người chứ? Ảnh hưởng gì đến triết lý sống của các người? Hà?

Tôi châm thuốc, lịch sự gạt đầu và đi về phía cầu thang. Hồ con bối rồi nhìn theo tôi. Cố hiểu nhé, bạn. Hãy tự đoán xem tại sao mình lại bỏ đi...

Tất cả những gì mình có thể biết được ở đây, mình đã biết rồi.

Đúng hơn là - gần như tất cả.

Ghé xuống một gã tóc cua đeo kính đang dí mũi vào cái máy tính xách tay, tôi hỏi, về thành thạo:

- Những quận nào ta sẽ bao vây sau cùng?

- Bến Vườn Thực Vật và VDNKh, - không ngẩng lên, gã trả lời. Điềm di chuột trượt theo màn hình, gã xuống lệnh, khoan khoái cảm nhận quyền năng của mình, di chuyển những chấm đỏ trên bản đồ Matxcova. Lôi gã ra khỏi trò này còn khó hơn giằng gã ra khỏi người yêu.

Mà chúng cũng biết yêu chứ.

- Cảm ơn, - tôi nói, đoạn, thả diều thuốc chưa dập vào chiếc gạt tàn đã đầy. - Ông bạn giúp ích cho tôi quá.

- Chuyện vặt, - không liếc lên, gã trực máy phẩy tay. Gã thè lưỡi, chấm vào một điểm nữa trên bản đồ - một lính Bóng Tối vừa bước vào trận ruộng bố. Mi vui sướng cái nỗi gì, đồ ngốc, những kẻ điều

khiến buổi vũ hội sẽ chẳng bao giờ hiện lên trên bản đồ của mi. Chơi trò trận giả còn hay hơn, cũng có niềm hân hoan với quyền lực y như thế.

Tôi trượt xuống cầu thang hình xoắn ốc. Con phần nộ tôi đã có khi trên đường đến đây - muốn chém giết, mà đúng ra là muốn bị chém giết - đã tan biến. Có lẽ trong một thời điểm nào đó của cuộc chiến, sự bình thản lạnh lùng cũng xâm chiếm lấy người lính y như thế. Cũng y như thế, bác sĩ phẫu thuật thôi không run tay khi người bệnh bắt đầu trút hơi thở cuối cùng trên bàn mổ.

Người tiên liệu trước những phương án nào vậy, Zavulon?

Rằng ta sẽ bắt đầu vùng vẫy trong lưới sắt và người của Ánh Sáng và Bóng Tối sẽ bu đến... tất cả, và nhất là Svetlana?

Sự thật rồi.

Rằng ta sẽ đầu hàng hoặc bị bắt, và bắt đầu một quá trình tra tấn lê thê, đung đỉnh... và kết thúc bằng cơn cuồng trí của Svetlana ở Phiên Tòa?

Sự thật rồi.

Rằng ta sẽ nghênh chiến với tất cả bộ tham mưu gồm những phù thủy thất thế, sẽ lần lượt giết hết chúng và sa vào cạm bẫy ở độ cao một phần ba ki-lô-met, và Svetlana sẽ bổ đến ngọn tháp...

Sự thật rồi.

Rằng ta sẽ đi loanh quanh trong bộ Tổng, phát hiện ra rằng ở đây chẳng ai biết gì về Dikar, và ta gắng câu giờ?

Có thể lắm.

Vành đai đang thắt lại, ta biết. Vành đai bao vây đã khép lại ở

vùng ven, theo đường Vòng Tròn lớn^[74], thế rồi thành phố bắt đầu bị khoanh vùng từng quận, các tuyến giao thông bị chia cắt... Nhưng vẫn còn chưa muộn để chạy đến vùng ngoại vi gần nhất chưa bị khống chế, tìm nơi trú ẩn cố mà trốn... Bởi một lời khuyên duy nhất mà sếp có thể cho ta - đó là trụ vững, kéo dài thời gian trong khi Tuần Đêm vào cuộc và truy lùng Dikar...

Người chắc hẳn không phải ngẫu nhiên mà hướng ta đến cái quận đã từng diễn ra trận ẩu đả vật vãnh giữa chúng ta hồi mùa đông. Đúng không? Ta không thể không nhớ đến trận đấu ấy, nghĩa là bằng cách này hay cách khác ta vẫn sẽ phải hành động trong vòng ảnh hưởng của ký ức.

... Sảnh vọng cảnh đã trống. Hoàn toàn. Những khách tham quan cuối cùng đã tản đi, cả nhân viên phục vụ cũng không có - chỉ còn một nhân viên bị tôi sai khiến đang đứng ở bên cầu thang, tay siết chặt khẩu súng lục, mắt nãy lửa nhìn xuống dưới.

- Tráo đổi trang phục lần nữa, - tôi ra lệnh. - Hãy nhận lời tri ân của Ánh Sáng. Và quên những gì chúng ta trao đổi. Về nhà. Chỉ nhớ rằng ngày hôm nay bình thường như hôm qua. Không có sự vụ gì xảy ra.

- Không có sự vụ gì! - người bảo vệ đồng tình nói một lèo trong lúc chui ra khỏi bộ quần áo của tôi. Thật dễ dàng nấn người thường sang phía Ánh Sáng hoặc Bóng Tối, song họ vẫn hạnh phúc hơn cả nếu cho phép họ được là chính mình.

Chương 8

Ra khỏi tháp, tôi dừng lại, thọc tay vào túi. Đứng một lúc, ngược nhìn những luồng sáng đèn pha đang quét trên bầu trời và nhìn các chốt kiểm soát.

Chỉ có hai thứ tôi chẳng hiểu trong cái trò mà hai đội Tuần đang chơi này... đúng hơn là thượng cấp của hai đội đang chơi. Cái người đã bị mất hút trong cõi U Minh kia - anh ta là ai, thuộc phe nào? Đã cảnh báo cho tôi hay đe dọa tôi?

Cậu bé con Egor - cuộc gặp giữa chúng tôi là tình cờ hay không phải? Nếu không phải tình cờ thì cuộc gặp ấy nói lên điều gì, nút thắt của số phận hay là một nước đi nữa của Zavulon?

Về gã cư dân của U Minh Địa thì tôi gần như không biết tí gì. Có thể ngay cả Geser cũng không biết.

Còn về Egor thì có thể phân tích.

Cậu ta là lá bài chưa được chia trong ván bài. Dù chỉ là quân số Sáu, nhưng là chủ bài, cũng như tất cả chúng tôi. Mà những quân chủ bài thấp đôi lúc cũng rất cần. Egor đã từng vào U Minh Địa - lần đầu tiên khi gắng nhìn ra tôi, lần thứ hai lặp lại - khi tự giải cứu khỏi ả ma nữ. Một sự bố trí không hay lắm, nói thẳng thắn là như thế. Cả hai lần đều do sợ hãi... và còn gì để nói nữa, tương lai của cậu ta gần như đã được định sẵn. Cậu ta có thể trụ được vài năm nữa ở

rià cuộc sống giữa con người và Người-Khác, nhưng con đường của cậu sẽ dẫn tới Bóng Tối.

Quả vậy, cậu bé là người của Bóng Tối. Nhưng không giữ vai trò gì, một khi cậu ta vẫn là Egor - một chú nhóc bình thường, tử tế. Nếu tôi sống sót, sẽ đến lúc tôi phải hỏi giấy tờ của cậu khi gặp mặt... hoặc là xuất trình giấy tờ của mình.

Quả là Zavulon có thể tác động đến cậu ta. Hướng cậu ta đến điểm có tôi. Điều này dẫn đến ý nghĩ rằng lão ta cảm nhận rõ vị trí tôi xuất hiện - nhưng tôi cũng chuẩn bị tinh thần cho điều này rồi.

Thế nhưng, ý nghĩa của cuộc gặp mặt “tình cờ” giữa hai chúng tôi nằm ở đâu?

Cứ theo những gì gã trực điện nói - vùng VDNKh tạm thời chưa bị lục xét, thì ý nghĩa ấy có thật. Tôi có thể bị chi phối bởi một ý tưởng bốc đồng là sử dụng cậu bé - trốn trong nhà cậu hoặc nhờ cậu gọi chi viện. Tôi có thể đến nhà cậu ta. Đúng chưa?

Phức tạp quá. Quá phức tạp. Bình thường thế này đã có thể dễ dàng tóm được tôi rồi. Tôi đang bỏ qua điều gì đó... điều gì đó chủ yếu nhất.

Tôi đi ra đường, không còn ngoái lại nhìn ngọn tháp đã chứa bộ tham mưu giả mạo của Bóng Tối trong ngày hôm nay, tôi đã gần như quên hẳn tấm thân tàn tạ của gã phù thủy cảnh giới đang vạ vật đâu đó dưới chân tháp.

Bọn chúng cần gì ở tôi? Cần gì? Ta phải bắt đầu từ câu hỏi này.

Tôi có thể là con chim mồi. Rơi vào đám Tuần Ngày. Mà còn rơi vào đó với những tội lỗi không thể nghi ngờ. Và điều này trên thực tế đã xảy ra rồi.

Thế rồi Svetlana sẽ không kiềm chế nổi. Chúng tôi có thể bảo vệ cả nàng lẫn người thân của nàng. Chúng tôi chỉ không đủ sức can thiệp vào những quyết định riêng của nàng. Và nếu Svetlana lao vào giải cứu tôi, kéo tôi ra khỏi hang ổ của Tuần Ngày, hay cướp tôi ngay trong phiên Tòa... thì nàng sẽ bị tiêu diệt, rất nhanh gọn, không chút trù trừ. Toàn bộ cuộc chơi được dựng nên chỉ đợi một bước đi sai của nàng. Toàn bộ trò chơi đã được trù tính từ lâu lắm rồi, khi phù thủy Bóng Tối Zavulon nhìn thấy trong tương lai có sự xuất hiện của Nữ Đại Phù Thủy và nhìn được vai trò của tôi trong việc này. Và những cạm bẫy được giăng ra. Cạm bẫy đầu tiên bị hụt. Cái thứ hai đang ngoác hố miệng ăn thịt ra chờ đợi. Có thể, phía trước còn có cái bẫy thứ ba.

Nhưng thế thì cậu nhóc còn chưa có khả năng xuất chương lược kia có ý nghĩa gì ở đây?

Tôi đứng lại.

Cậu bé chẳng phải là người của Bóng Tối sao?

Trong chúng tôi ai giết những người của Bóng Tối? Giết những kẻ yếu ớt, chưa từng trải, không có ý định leo lên cao...

Lại một xác chết định buộc vào cổ tôi... nhưng ý nghĩa là gì?

Tôi không rõ. Song chuyện cậu bé con định mệnh bắt phải chết và cuộc gặp gỡ ở metro không phải là tình cờ - là điều tôi đã hoàn toàn rõ. Một lần nữa không hiểu, đây là một tiên cảm lại đến với tôi hay là thêm một đoạn đề nan giải chắn ngay trước mắt.

Egor sẽ chết.

Tôi sức nhớ cái cách cậu bé nhìn tôi ở sân ga, mặt cau có, vừa

muốn hỏi điều gì đó, vừa muốn công kích, thêm lần nữa la lối lên cái sự thật về các đội Tuần - cái sự thật mà cậu được biết quá sớm. Tôi nhớ cảnh cậu ta quay đi và chạy về phía đoàn tàu.

“Nhưng anh được bảo vệ mà? Đội Tuần của anh chị ấy?”

“Sẽ gắng bảo vệ.”

Đương nhiên, sẽ gắng. Sẽ truy tìm Dikar đến người cuối cùng.

Lời giải đây rồi!

Tôi dừng lại, dùng hai tay bóp đầu. Hỡi Ánh Sáng và Bóng Tối, tôi ngu quá! Ngây thơ thậm tệ!

Một khi Dikar còn sống - bấy sẽ chưa sập. Gán cái tên sẵn trộm phía Ánh Sáng, tên đi sẵn tâm thần kia cho tôi chưa đã! Quan trọng nữa là phải tiêu diệt được cả Dikar thật.

Người của Bóng Tối - hoặc, chí ít là Zavulon, biết rõ Dikar là ai. Hơn thế, còn biết cách điều khiển gã. Đẩy cho gã con mồi - những kẻ mà chúng chẳng nhìn thấy lợi lộc gì nếu giữ lại. Giờ đây, Dikar không chỉ chiến đấu một cách anh hùng với Bóng Tối như mọi lần, mà gã còn lao vào trận chiến một cách điên cuồng, toàn tâm toàn ý. Người của Bóng Tối nhan nhản khắp nơi quanh gã, ban đầu là thiếu phụ-người-sói, rồi phù thủy Bóng Tối trong nhà hàng... lúc này là cậu bé. Hẳn gã đang có cảm giác thế giới điên đảo hết rồi, rằng ngày Tận Thế đang đến gần, rằng các thế lực Bóng Tối đang thôn tóm thế giới. Tôi thật không muốn thế vào chỗ anh ta tí nào.

Nữ người-sói được cần đến để lũ người kia công bố bản kháng thư đối với chúng tôi và phô ra cái người đang bị nhắm đánh.

Gã phù thủy Bóng Tối được dùng để vây bủa tôi hoàn toàn và để

có quyền buộc tội và chính thức bắt tôi.

Cậu bé con - rớt cuộc, để tiêu diệt gã Dikar đã hoàn thành xong vai trò của mình. Chúng sẽ can thiệp vào phút cuối, tóm tận tay ngay cạnh xác chết, giết, cản đường chạy và sự chống cự - gã ta đâu có hiểu chúng tôi tham chiến theo luật, gã sẽ không bao giờ đầu hàng và không phản ứng với lệnh của một “Tuần Ngày” mà gã chưa từng biết tới...

Sau khi Dikar chết, tôi sẽ không còn con đường thoát. Hoặc là đồng ý tua lại trí nhớ, hoặc biến hẳn vào cõi U Minh. Trường hợp nào thì Svetlana cũng sẽ “tức nước vỡ bờ”.

Tôi so vai lại.

Lạnh. Dù sao vẫn cứ lạnh. Tôi cứ ngỡ mùa đông đã chết hẳn rồi, ra chỉ là tưởng vậy thôi.

Tôi đưa tay vẫy chiếc xe đầu tiên trên đường. Nhìn thẳng vào tài xế và ra lệnh:

- Ta đi...

Xung động cảm ứng khá mạnh, anh ta thậm chí chẳng hỏi phải đi đâu.

...

Thế giới đã gần đến ngày tận số.

Có gì đó đang lay động... đang chuyển dịch... những bóng ma hời ngợ nguậy... những từ ngữ âm u của những ngôn ngữ bị lãng quên đang vang lên... cơn run rẩy làm chấn động quả đất.

Bóng Tối tràn lên ngự trị thế giới.

Makxim đứng ở ban-công hút thuốc, nghe loáng thoáng tiếng cầu nhàu của Lena. Cô nàng không ngừng kêu ca đã mấy tiếng đồng hồ nay rồi, từ cái lúc cô gái được cứu lao ra khỏi ô tô ở cạnh bến metro. Makxim được nghe về mình đủ thứ có thể tưởng tượng được, và một ít thứ hoàn toàn không đủ sức tưởng tượng ra.

Cái sự gã là thằng ngu và hám gái, sẵn sàng lao vào làn đạn chỉ vì một thị mệt kháu khỉnh chân dài, Makxim thản nhiên chấp nhận. Cái sự rằng gã trâng tráo và vô lại, ngay trước mặt vợ lại tán tỉnh một con điểm xấu xí và nhàu nhĩ - đã hơi khác thường hơn rồi đây. Nhất là khi nhớ lại, gã chỉ trao đổi với nữ hành khách bất ngờ có đôi ba câu...

Còn giờ thì đầy những thứ hàm hồ được tung ra. Những chuyển công tác bất thần được nhớ lại, hai lần gã về nhà trong trạng thái say rượu... đúng là say bét nhè. Những giả thuyết về số lượng người tình của gã được đưa ra, về sự bạc nhược và ngu xuẩn của gã đã cản trở sự thăng tiến và ngăn cản dù chỉ ít thôi việc họ có được cuộc sống trường giả...

Makxim liếc qua vai.

Lena thậm chí không sừng cồ. Hơi lạ. Thị ngồi trên chiếc đi-văng da trước mặt chiếc tivi "Panasonic" to đùng, và nói, nói, nói... gần như rất thành thực.

Đúng là thị nghĩ như vậy sao?

Rằng gã có cả đồng bồ nhí? Rằng gã cứu cô gái không quen vì cơ thể đẹp chứ không phải vì những viên đạn xé rít trong không khí? Rằng gã và thị sống nghèo khó, khổ sở? Gã và thị, những người mới ba năm trước mua một căn hộ tuyệt đẹp, bày biện nó như bày biện

món đồ chơi, đã đi Pháp chơi vào kỳ nghỉ Giáng Sinh?

Giọng của vợ gã rất tự tin. Giọng kết án. Giọng thống khổ.

Makxim búng điều thuốc xuống dưới. Nhìn vào đêm.

Bóng tối... bóng tối đang chuyển động lại gần.

Ở đó, trong toalet, gã đã hạ tên phù thủy Bóng Tối. Một trong những sản phẩm kinh tởm nhất của các ác toàn thế giới. Một kẻ mang trong mình sự độc ác và nỗi kinh sợ. Hút năng lượng của người xung quanh, đè bẹp linh hồn người khác, đổi trắng thành đen, biến tình thành hận. Vẫn như thường lệ, gã... đơn thương độc mã chống lại cả thế giới này.

Nhưng trước đây sự thế này chưa từng xảy ra. Hai ngày liên tục chạm mặt với con cháu của quý dữ... hoặc là bọn chúng đã chui ra khỏi hang ổ hôi thối, của mình, hoặc là nhãn quang của gã đã sắc hơn.

Và bây giờ nữa...

Makxim nhìn từ trên độ cao của tầng mười và nhìn thấy không phải một thành phố ban đêm trong muôn ngàn ánh điện. Cảnh ấy dành cho những người khác. Dành cho những người phàm trần, đui mù và bất lực... Gã nhìn thấy màn đặc quánh của bóng tối đang loang ra bên trên mặt đất. Không cao lắm... ở quãng độ tầng 10-12, hình như vậy.

Makxim nhìn thấy sản phẩm quen thuộc của Bóng Tối.

Cũng như mọi lần. Như thường. Nhưng tại sao lại mau như vậy, tại sao lại liên tục thế? Đã là lần thứ ba! Lần thứ ba trong một ngày đêm!

Bóng tối chập chờn, lắc lư, chuyển động. Bóng tối đang sống.

Mà đằng sau lưng thì Lena, bất hạnh và tức tối đang kể tội gã bằng một giọng mệt mỏi. Thị đứng dậy, đi ra cửa ban-công, như thể nghi ngờ việc Makxim có nghe hay không. Thôi được, thế cũng được. Ít nhất là không đánh thức bọn trẻ... tất nhiên, nếu như chúng đang ngủ. Không hiểu sao Makxim không tin là chúng đang ngủ cho lắm.

Giá mà gã thực sự tin ở Chúa Trời. Một cách thực tâm... Nhưng cái niềm tin yếu ớt đã sưởi ấm Makxim sau mỗi lần sám hối, đã hầu như không còn nữa. Không thể có Chúa trong cái thế giới mà cái ác đang thăng hoa.

Nhưng giá mà gã... hoặc là, chí ít trong tâm hồn Makxim còn lại một niềm tin nguyên vẹn... Ngay lúc này gã sẽ quỳ xuống sàn bê tông bẩn thỉu, rạn vỡ, đưa tay lên bầu trời đêm mờ tối, hướng vào khoảng trời, nơi cả đến những ngôi sao cũng sáng khế khàng và buồn bã. Gã sẽ kêu to: “Vì sao? Vì sao, thưa Đấng cao cả? Điều đó quá sức con, vượt quá bản thân con! Xin hãy đỡ cho con gánh nặng này, xin Người, hãy gỡ! Con không phải kẻ Người cần đến! Con yếu đuối...”

Kêu hay không kêu. Đâu phải gã tự nhận vào mình gánh nặng ấy. Cũng không phải gã có thể gỡ nổi. Cháy lên, bùng lên ở phía trước kia một ngọn lửa nhỏ màu đen. Một cái vòi bạch tuộc mới của Bóng Tối.

- Lena, anh xin lỗi... - gã đẩy vợ ra, bước vào phòng. - Anh phải đi.

Vợ gã dợm lời rồi im bật, và trong đôi mắt trước đó vừa mới

chứa đựng rất nổi bất bình và hờn giận, nay thoáng cơn hoảng hốt.

- Anh sẽ về, - gã bước nhanh ra cửa hòng né tránh các câu hỏi.

- Makxim! Makxim! Gượng đã!

Thị chuyển từ mắng mỏ sang khẩn nài trong chớp mắt. Rồi lao theo, tóm lấy tay gã, nhìn vào mặt, vẻ tội nghiệp, quy lụy.

- Anh đừng giận em, đừng giận em... em sợ quá... Tha lỗi cho em, em đã lỡ nói lời ngu xuẩn quá... Makxim!

Gã nhìn cô vợ vừa bất thần rũ bỏ hết vẻ hung hăng, đã quy hàng, sẵn sàng chấp nhận hết thảy, chỉ cần gã, một kẻ ngu ngốc, dâm dăng, mất dạy, không bước chân ra khỏi nhà. Chẳng lẽ có gì đó hiện lên mặt gã - có gì đó khiến Lena hoảng sợ hơn cả vụ thanh toán của bọn cướp mà vợ chồng gã vừa dính phải hôm nay?

- Em không cho anh đi! Không cho anh đi đâu cả! Đêm hôm khuya khoắt...

- Anh không bị sao đâu, - Makxim mềm mỏng nói. - Nói khế thôi, bọn trẻ dậy bây giờ. Anh sẽ về sớm.

- Anh không nghĩ đến mình thì cũng nghĩ đến các con chứ! Nghĩ đến em nữa! - Lena nhanh chóng thay đổi chiến thuật. - Thế nhớ bọn chúng nhớ được số xe? Mà nhớ bây giờ chúng đến đây tìm con đấy kia? Em phải làm sao?

- Không ai đến đâu, - Makxim không hiểu sao biết chắc là như thế. - Còn nếu nhớ ra... thì cửa chắc lắm. Em cũng biết cần phải gọi cho ai mà. Lena... để anh đi.

Cô vợ đứng im phắc ngang cửa, dang tay, ngắc đầu, không hiểu sao mắt hơi nhú lại như thể biết chắc gã sắp đánh.

Makxim thận trọng hôn vào má thị rồi đẩy sang một bên. Gã bước ra hành lang trong ánh mắt vô cùng hoang mang dỗi theo. Trong phòng con gái có tiếng nhạc khó chịu, nặng nề vọng ra - nó không ngủ, và bật cat-xet chỉ để khỏi phải nghe giọng nói giận dữ của hai người... giọng nói của Lena...

- Đứng anh! - cô vợ thì thầm với theo, giọng van nài.

Gã khoác áo, kiểm tra qua xem mọi thứ ở túi áo trong còn đủ không.

- Anh hoàn toàn không nghĩ đến mẹ con em! - Lena kêu nghẹn ngào, như kêu theo quán tính chứ không còn hy vọng gì nữa. Tiếng nhạc ở phòng con gái lại vang to hơn.

- Điều ấy thì không đúng, - Makxim điềm tĩnh đáp. - Chính là anh nghĩ về em và các con đây. Anh bảo vệ cả nhà.

Gã đã xuống hết một nhịp cầu thang, không muốn đợi thang máy, trước khi tiếng gào của vợ đuổi kịp gã - một tiếng gào bất ngờ - cô vợ vốn không muốn vạch áo cho người xem lưng, và chưa từng cãi lộn ngoài cầu thang.

- Thà anh yêu thương còn hơn là bảo vệ chúng tôi!

Makxim nhún vai và rảo bước.

...

Chính nơi đây tôi đã đứng hồi mùa đông.

Mọi sự diễn ra cũng thế, cái ngách cổng im ắng, tiếng ô tô bỏ lại đằng sau, ánh đèn đường yếu ớt. Chỉ có điều lạnh hơn nhiều. Và mọi thứ có vẻ giản dị, rõ ràng như đối với một anh cảnh sát Mỹ tre

trẻ lần đầu đi bắt tội phạm.

Giữ gìn luật pháp. Truy bắt cái ác. Bảo vệ người vô tội.

Thật tuyệt biết mấy nếu mọi sự cứ luôn luôn giản dị và rõ ràng như thế, giống như ở tuổi 12 hay là 20 vậy. Giá như thế giới này thực sự chỉ có hai màu - trắng và đen. Song một cảnh sát trung thực và chất phác nhất được huấn luyện với những lý tưởng to tát của nước Mỹ sớm hay muộn rồi cũng sẽ hiểu - trên đường phố không chỉ có Bóng Tối và Ánh Sáng. Còn có cả những thỏa thuận, những nhượng bộ, những giao kèo. Những nguồn tin, những cạm bẫy, những sự khiêu chiến. Chẳng chóng thì chầy cũng phải cống nộp người của mình, phải lén bỏ những bịch heroin vào túi người khác, thụi vào vùng thận một cách cẩn trọng, không để lại dấu vết.

Và tất thảy đều vì những luật lệ ấy, những luật lệ đơn giản nhất.

Giữ gìn luật pháp. Truy bắt cái ác. Bảo vệ người vô tội.

Tôi cũng đã buộc phải hiểu ra điều này.

Tôi đi qua một đoạn đường ống gạch hẹp, dùng chân hẩy lên mẩu báo phát phơ cạnh tường. Đúng nơi này gã ma-cà-rông tội nghiệp bị mục rữa. Đúng là tội nghiệp, gã chỉ có lỗi là đã cho phép mình phải lòng. Không phải lòng một ả ma-cà-rông, không phải lòng một con người - mà phải lòng một con mèo... một thứ đồ nhậu.

Còn chỗ này, tôi đã vấy rượu từ cái vò làm bóng mặt người phụ nữ mà chính chúng tôi, Tuần Đêm, đã trao cho bọn ma làm mèo nhấm.

Bọn họ, những người của Bóng Tối, mới thích nói từ “Tự do” làm sao chứ! Chúng tôi thì lại hay tự lý giải rằng sự tự do có những ranh giới.

Nhưng mọi sự ấy, có lẽ là hoàn toàn đúng. Đúng đối với những kẻ theo Bóng Tối và Ánh Sáng sống giữa người thường trội hơn họ về công lực chứ chẳng khác gì về ham muốn. Là đối với những kẻ chọn cuộc sống theo luật chứ không phải chọn sự vùng lên đối kháng.

Nhưng nếu dậm chân bước qua giới tuyến, cái ranh giới vô hình nơi chúng tôi, những nhân viên đội Tuần đang đứng, cái ranh giới phân cách Bóng Tối và Ánh Sáng...

Thì sẽ có chiến tranh. Mà chiến tranh luôn luôn là tội ác. Luôn luôn, ở mọi thời, chiến tranh không chỉ có chỗ cho chủ nghĩa anh hùng và sự hiến thân mà còn có chỗ cho sự phản bội, sự đê hèn, ném đá giấu tay. Nếu không, không thể chiến đấu được. Nếu không - ta sẽ thua ngay từ đầu.

Nhưng rốt cuộc, tất cả những điều này là gì vậy hả Trời! Đánh nhau để làm gì, tôi có quyền tham chiến vì mục đích gì chứ - khi tôi đang đứng giữa cái lần ranh giới tuyến của Ánh Sáng và Bóng Tối? Khi những xóm giềng của tôi là ma-cà-rông! Họ, ít nhất là Kostya, chưa bao giờ giết hại người thường. Họ là những người tử tế... trong cái nhìn của người thường. Nếu xét theo hành vi của họ thì họ còn trong sạch hơn sếp hay Olga nhiều.

Vậy đâu là ranh giới? Đâu là lời biện hộ? Đâu là sự tha thứ?

Tôi không biết được lời đáp. Tôi không đủ sức nói một điều gì, kể cả với bản thân. Tôi đã buông mình theo dòng nước, theo những quan niệm và giáo lý cổ hủ. Làm sao mà, họ, những đồng sự của tôi, những người lính cơ động của đội Tuần lại có thể tham chiến liên tục như vậy? Họ tự bao biện cho hành động của mình ra sao? Tôi cũng

không biết. Nhưng lời đáp của họ cũng chẳng giúp ích gì cho tôi. Trong sự này, mỗi người phải chịu trách nhiệm về bản thân... giống y như khẩu hiệu kêu như chuông của Bóng Tối.

Và điều khó chịu nhất mà tôi cảm thấy là, nếu tôi không hiểu được bản chất của vấn đề, không thể dò dẫm được cái giới tuyến ấy, tôi sẽ chết chắc. Và không chỉ mình tôi. Cả Svetlana cũng chết. Rồi sắp sẽ can thiệp vào việc gắng sức vô vọng cứu nàng. Tất cả cơ cấu đội Tuần ở Matxcơva sẽ sụp đổ.

“Chỉ vì xưởng rèn thiếu một cái đinh sắt...”^[75]

Tôi còn đứng thêm chút nữa, dựa tay vào bức tường gạch lem luốc. Cẩn mòi hồi tưởng mọi sự, gắng tìm lời đáp.

Không có lời đáp.

Có nghĩa tất cả mọi sự - là Số Phận.

Đi qua khoảng sân nhỏ yên ắng, tôi đến “ngôi nhà có chân”. Căn nhà chọc trời thời trước gây cho người ta cảm giác gì đó sâu muện kín đáo, mơ hồ mà cũng rõ nét. Cảm giác ấy đôi khi tôi cũng có mỗi lần đi ngang qua những làng quê bỏ hoang hay những kho lương sạt lở. Sự không hợp thời... một cái với hạt kết thúc bằng cú đâm vào không khí.

- Zavulon, - tôi nói, - nếu người nghe được...

Sự tĩnh lặng, một cảnh tịch mịch bình thường của buổi chiều muện Matxcơva - tiếng ồn ô tô, tiếng nhạc vọng ra đâu đó từ các khung cửa sổ, và không một bóng người.

- Dù sao người cũng không thể tính toán hết mọi sự đâu, - tôi nói vào hư vô. - Không thể nào. Luôn luôn có những bước ngoặt của

hiện thực. Tương lai không xác định được. Người biết điều đó. Và cả ta... cũng biết.

Tôi đi qua đường, không nhìn sang hai bên, không để ý đến xe cộ. Tôi đang làm nhiệm vụ mà, đúng chưa?

Tung một trường chiêu Bế Trận.

Tàu điện kêu leng keng, đứng sững trên đường ray. Những chiếc ô tô giảm tốc độ, đi vòng qua chỗ trống mà tôi là tâm điểm. Mọi vật dừng tồn tại - chỉ còn lại tòa nhà mà ba tháng trước chúng tôi đã giao chiến trên mái nhà, chỉ có bóng tối, ánh chớp của năng lượng mà mắt thường không nhìn thấu.

Và ánh lực mà ít người nhìn được ấy, đang lớn dần lên.

Ở đây là vùng tâm bão, tôi không nhầm. Chúng dắt tôi đến đúng nơi này? Hay nhầm. Ta đã đến. Zavulon, dù sao người cũng nhớ được cuộc bại trận nho nhỏ thảm hại ngày trước chứ? Người không thể không nhớ đã bị tát thế nào trước sự chứng kiến của lũ bậu xậu của mình.

Ngoài tất cả những mục đích cao cả - tôi hiểu, đối với lão, chúng rất cao cả - trong lão đang sôi sục thêm một ước muốn nữa, từng một thuở là điểm yếu đơn giản của con người, và giờ đây đã được khuếch đại lên một cách vô hình bởi màn U Minh.

Là việc trả thù. Thanh toán nợ cũ.

Giao đấu lại một lần nữa. Vung nắm đấm sau trận ẩu đả.

Trong con người các người, những Đại phù thủy của cả Ánh Sáng lẫn Bóng Tối, có một đặc điểm: chán ngấy một cuộc độ sức bình thường, muốn chiến thắng thật đẹp mắt. Muốn hạ nhục đối

phương. Các người thấy một chiến thắng đơn giản thật không thú vị, chúng đã xưa rồi. Cuộc phản công vĩ đại đã biến chất trong một trận cờ miên man vô định. Cũng như đối với đại phù thủy Ánh Sáng Geser, người đã đội lốt khác để cười nhạo Zavulon một cách khoái trá đến thế.

Đối với tôi, cuộc công phản còn chưa biến thành cuộc chơi.

Có lẽ cơ hội của tôi chính ở chỗ này đây.

Tôi rút súng ra khỏi bao, tháo chốt an toàn. Hít sâu, thật là sâu - như thể chuẩn bị lặn.

Đến lúc rồi.

...

Makxim cảm thấy lần này công việc sẽ giải quyết rất chóng.

Sẽ không phải thức đêm mai phục. Theo dõi lâu la cũng không. Lần này linh cảm vụt đến quá rõ ràng mà không chỉ cảm giác có mặt một kẻ thù địch xa lạ mà còn có sự ngắm đích rất chắc chắn.

Gã đi đến ngã tư phố Galushkina và Yaroslavs-kaya, dừng lại trong khoảng sân của ngôi nhà cao tầng. Nhìn lên ngọn lửa nhỏ màu đen leo lét đang chầm chậm di chuyển bên trong tòa nhà.

Phù thủy Bóng Tối ở đó. Makxim đã nhận ra kẻ đó một cách rất thật, thậm chí có hình ảnh rõ nét. Một người đàn ông. Công lực yếu. Không phải người-sói, không phải ma-cà-rồng, không phải dâm quỷ *incub*^[76]. Mà là phù thủy Bóng Tối. Căn cứ vào công lực yếu của tên này thì sẽ chẳng có vấn đề gì lớn. Vấn đề là ở chỗ khác.

Makxim chỉ có thể hy vọng và cầu nguyện để mọi sự không xảy

ra thường xuyên đến vậy. Ngày ngày tiêu diệt con dân của Bóng Tối - không chỉ nặng nề về mặt thể xác. Còn có một khắc, một khắc kinh sợ nhất, là lúc con dao xuyên qua tim kẻ thù. Khoảnh khắc khi mọi thứ xung quanh bắt đầu rung động, lắc lư, màu sắc nhạt nhòa, âm thanh mờ đi, mọi chuyển động chậm lại. Gã sẽ làm gì nếu như một ngày gã bỗng nhầm lẫn? Nếu diệt không đúng kẻ thù của loài người mà phạm phải người thường? Gã không biết nữa.

Nhưng cũng chẳng có lối thoát, một khi trong thế giới này chỉ mình gã có khả năng phân biệt được kẻ ác với người thường. Một khi Chúa, Số Phận, sự Tình Cờ đã đặt vào duy nhất bàn tay gã một vũ khí...

Makxim lôi con dao gỗ ra. Nhìn vào thứ đồ chơi với nỗi buồn man mác và chút rối loạn. Đâu phải gã đã từng làm ra con dao găm này, cũng không phải gã đặt cho nó cái tên kêu như chuông: *"Misericord"*^[77].

Ngày ấy, bọn họ mới mười hai tuổi - gã và Petya, người bạn thân nhất và có lẽ là duy nhất thời thơ ấu... mà cũng không việc gì phải giấu rằng đó là người bạn duy nhất trong cả cuộc đời gã. Họ cùng chơi trò đấu sĩ, đúng là cũng không được lâu, vì thời ấu thơ có biết bao trò vui, chẳng cần có những games máy tính hay các trò nhảy nhót disco. Trẻ con cả khu nhà cùng chơi, một mùa hè duy nhất ngắn ngủi, chúng khắc gọt kiếm và dao găm, chém nhau hùng hục nhưng cũng rất thận trọng. Chúng đủ khôn để hiểu rằng dao gỗ cũng có thể chọc vào mắt hoặc gây chảy máu. Cũng lạ là gã và Petya toàn chơi ở các phe khác nhau. Có thể vì Petya ít tuổi hơn Makxim đôi chút nên gã hơi xấu hổ khi chơi với cậu, kẻ luôn nhìn gã với con mắt

ngưỡng mộ và lẻo đẻo theo gã như một cái đuôi im lặng và tôn thờ. Và cũng là chuyện thường khi trong một trận đụng độ, Makxim tước đoạt của Petya con dao găm bằng gỗ - con dao hầu như chưa từng rời cậu ta - và quát to: “Nhà người bị bắt!”

Chỉ có điều, sau đó bỗng xảy ra một sự lạ. Petya lẳng lặng đưa cho gã con dao đó và nói, rằng hiệp sĩ vinh quang cần phải giết cậu ta bằng “*Con dao Nhân Ái*” chứ không phải hạ nhục bằng cách bắt làm tù binh. Đó là một trò chơi... tất nhiên chỉ là trò chơi... nhưng có cái gì đó rung động trong con người Makxim khi gã dùng con dao ấy đâm... giả vờ đâm. Và có một khoảnh khắc thật là ngắn ngủi, lúc Petya hết nhìn vào tay gã đang ép thứ vũ khí đồ chơi vào chiếc áo phông trắng tả tơi, lại nhìn vào mặt gã. Đoạn, bỗng lẩm bẩm: “Hãy giữ lấy, đó là dành cho anh... chiến lợi phẩm”.

Makxim đón nhận con dao găm bằng gỗ một cách hài lòng, không chút do dự. Như một chiến lợi phẩm, và như một món quà. Chỉ có điều, không hiểu sao chẳng bao giờ mang theo mình khi chơi đùa nữa. Gã cất ở nhà, gắng quên đi, như thể ngại ngùng vì món quà bất ngờ và sự đa cảm quá đáng của mình. Nhưng gã nhớ... gã lúc nào cũng nhớ. Ngay cả khi lớn lên rồi, cưới vợ, có con - gã cũng không quên. Thứ vũ khí đồ chơi lẫn lóc cùng với đồng album ảnh, những tấm phong bì nhỏ đựng những lọn tóc và bao nhiêu món đồ vật vãn kỷ niệm khác. Cho đến cái ngày Makxim lần đầu tiên cảm nhận được sự xuất hiện của Bóng Tối trong thế giới này.

Khi ấy, chiếc dao găm gỗ dường như đã lên tiếng gọi gã. Và vụt biến thành một vũ khí thực thụ, tàn nhẫn, không thương tiếc, bất khả chiến bại.

Mà Petya thì đã không còn. Tuổi trẻ đã chia rẽ hai người - đối với lũ trẻ, khoảng cách một năm tuổi đã là nhiều, nhưng đối với bọn choai choai thì đó là cả một hố sâu xa cách. Thế rồi, cuộc sống chia rẽ chúng. Hai người mỉm cười khi gặp mặt, bắt tay, đôi lần có cùng ngồi nhậu, hồi tưởng lại tuổi thơ. Sau, Makxim lấy vợ, chuyển đi nơi khác, họ hoàn toàn cắt đứt liên lạc. Mùa đông vừa rồi, rất tình cờ gã được tin. Mẹ gã, gã vẫn hàng tối gọi điện thăm mẹ như cách hành xử của một đứa con có hiếu, bảo: “Con còn nhớ Petya không? Con với cậu ta hồi bé thân ơ là thân, nghĩa tử là nghĩa tận...”

Gã nhớ. Và hiểu ngay rằng vì sao mẹ lại nói thế.

Petya ngã chết. Lộn cổ từ một gác thượng của tòa nhà cao tầng nào đó, mà cậu ta lên đó giữa đêm hôm để làm gì nhỉ? Có thể định tự sát... có thể, uống say quá, nhưng bác sĩ lại bảo cậu ta không say. Mà cũng có thể bị sát hại. Cậu ấy làm việc ở công ty thương mại nào đó, lương không ít, giúp đỡ được phụ huynh, đi xe xịn...

“Chắc có dính đến ma túy”, - lúc ấy Makxim nghiệt ngã nói. Nghiệt ngã đến độ bà mẹ cũng không định tranh luận nữa. “Chắc vậy, cậu ta luôn luôn có gì đó không bình thường”.

Gã không hề động lòng, tim không se lại. Chỉ đến buổi chiều thì gã không hiểu sao lại uống say mềm. Rồi ra khỏi nhà và giết một phụ nữ đã dùng tà thuật cưỡng ép những người chung quanh từ bỏ bồ nhí mà trở về với vợ; gã đã giết một nữ yêu đứng tuổi, ả lẳng loạn chia rẽ hạnh phúc gia đình người khác, sau hai tuần rình mò không có kết quả.

Petya đã chết, đã nhiều năm rồi không còn cậu bé con mà gã từng kết bạn, và ba tháng rồi không còn một Piotr Nesterov^[78] mà gã

chỉ gặp một năm một lần, có khi còn ít hơn. Nhưng chiếc dao găm được tặng thì vẫn còn đây.

Hình như, không phải ngẫu nhiên mà có tình bạn ấy, cái tình bạn trẻ con vụng về giữa hai người...

Makxim xoay trở con dao trong lòng tay. Tại sao, nhưng tại sao gã lại đơn độc? Tại sao không có bạn ở bên, người bạn có thể đỡ dù chỉ một phần gánh nặng trên vai gã? Có nhiều tà ma đến thế chung quanh, mà lại có quá ít Ánh Sáng.

Không hiểu sao bỗng sức nhớ đến câu nói cuối cùng của Lena đuổi theo lưng gã: “Thà anh yêu thương còn hơn là bảo vệ...”

“Chẳng lẽ hai thứ đó không phải là một sao?” - Makxim chống chế bằng ý nghĩ.

Ồ không, chắc hẳn không phải là một. Thế nhưng, phải làm gì đây cái con người mà đối với anh ta tình yêu - là chiến đấu, con người đấu tranh để chống chứ không để phò tá?

Chống Bóng Tối chứ không phò Ánh Sáng.

Không phò Ánh Sáng, chỉ chống lại Bóng Tối.

- Ta là kẻ cảnh giới, - Makxim nói. Tự nói với mình, khe khẽ, như thể ngượng ngùng khi phải nói thành lời. Chỉ những bệnh nhân tâm thần phân liệt mới hay nói một mình. Mà gã không phải tâm thần, gã bình thường hơn cả bình thường, gã nhìn được cái ác muôn đời đang hung nhúc bò vào thế giới...

Đang bò vào thế giới, hay là đã hoạt náo nơi này từ lâu lắm rồi?

Đó là sự điên loạn. Không được, không được quyền nghi ngờ điều này. Nếu gã đánh mất đi dù chỉ một phần niềm tin của mình,

nếu gã buông lỏng bản thân hoặc đi tìm những đồng minh không tồn tại trên đời - gã sẽ chết. Con dao gỗ sẽ không còn là lưỡi dao rực sáng bài trừ Bóng Tối nữa. Phù thủy Bóng Tối sẽ đốt cháy gã bằng ngọn lửa tà phép, nữ yêu sẽ bỏ bùa quyến rũ, người-sói sẽ xé gã ra từng mảnh.

Là người cảnh giới và là quan tòa!

Gã không được phép do dự.

Mẫu bóng tối vạ vật trên tầng chín bỗng bò xuống phía dưới. Tim đập mạnh - gã phù thủy Bóng Tối đang đi gặp số phận của mình. Makxim chui ra khỏi xe, đưa mắt nhìn quanh. Không có ai. Như lệ thường... có cái gì đó ẩn trong con người gã xua dạt hết những nhân chứng tình cờ, giải phóng trận địa.

Trận địa? Hay là đoạn đầu đài?

Cảnh giới và Quan Tòa?

Hay là đao phủ?

Có gì khác nhau đâu! Gã phụng sự Ánh Sáng!

Một luồng sức mạnh quen thuộc trào dâng đầy ắp cơ thể, khiến người nôn nao. Nắm tay vào ve áo vét, Makxim đi đến cửa cầu thang, đón đầu phù thủy Bóng Tối đang xuống theo thang máy.

Nhanh, mọi việc phải làm thật nhanh. Dẫu sao cũng chưa vào đêm. Người ta có thể nhìn thấy. Mà sẽ chẳng ai và chẳng bao giờ lại tin vào câu chuyện của gã... trong trường hợp khá nhất thì viện tâm thần sẽ cứu gã.

Gọi giật... Xưng danh... Tôm lấy vũ khí.

Miserikord. Nhân ái. Gã là người cảnh giới và là quan tòa. Là

hiệp sĩ Ánh Sáng. Không phải là đao phủ!

Khoảng sân này là trận địa chứ không phải đoạn đầu đài!

Makxim dừng lại trước cửa cầu thang. Nghe thấy tiếng bước chân. Tiếng khóa lạch xạch.

Bất thần, gã thềm được gào lên vì giận dữ và kinh hoàng, kêu to lên nguyên rửa cao xanh, nguyên rửa số Phận, nguyên rửa khả năng trời phú bất thường của mình.

Phù thủy Bóng Tối là một đứa trẻ.

Một chú bé tóc thẫm màu, mảnh dẻ. Bề ngoài bình thường nhất đời - chỉ có điều, Makxim thấy rõ quầng sáng của Bóng Tối run rẩy xung quanh chú bé.

Nhưng tại sao? Chưa từng xảy ra chuyện thế này. Gã đã từng giết phụ nữ và đàn ông, trẻ và già, nhưng chưa từng gặp trẻ con bán tâm hồn cho Bóng Tối. Makxim thậm chí chưa từng nghĩ đến điều này, không rõ là gã không muốn thú nhận khả năng có thể xảy ra điều đó hay là ngay từ đầu đã chối từ việc phải quyết nếu có sự ấỵ xảy ra. Rất có thể gã sẽ ở nhà nếu biết rằng nạn nhân sắp tới của mình mới có mười hai tuổi.

Cậu bé đứng trong cửa cầu thang, bắn khoắn nhìn Makxim. Trong một thoáng nào đó, gã có cảm tưởng là chú chàng sắp quay đầu bỏ chạy, đóng sập lại tấm cửa có code khóa... Thì cứ chạy đi, chạy đi!

Cậu bé bước lên trước một bước, tay giữ để cửa không sập quá mạnh. Nhìn thẳng vào Makxim, hơi cau mày nhưng không chút sợ hãi. Hoàn toàn khó hiểu. Cậu ta không coi Makxim là người qua đường tình cờ, cậu ta hiểu rằng người ta đợi sẵn ở đây. Và tự đi

xuống gặp. Không sợ sao? Tin tưởng vào tà thuật của mình?

- Chú là người của Ánh Sáng, cháu thấy ngay, - cậu bé nói. Khẽ, nhưng tự tin.

- Đúng... - từ phát ra khó nhọc, chui qua cổ họng một cách miễn cưỡng, gã chùn người và lảng mắt đi. Thầm rửa sự yếu đuối của mình, Makxim đưa tay ra, nắm lấy vai cậu bé - Ta là Quan Tòa.

Cậu ta vẫn không hoảng sợ.

- Hôm nay cháu có thấy Anton.

Anton nào? Makxim giữ im lặng, vẻ hoang mang hiện rõ trong mắt.

- Vì anh ấy mà chú đến cháu hả?

- Không, vì cậu.

- Để làm gì?

Cậu bé con tỏ ra hơi kích động, như thể giữa hai người đã từng có cuộc tranh cãi dằng dai nào đó rồi, như thể Makxim có lỗi gì đó và phải nhận lỗi của mình.

- Ta là Quan Tòa, - Makxim lặp lại. Gã bỗng muốn quay đầu bỏ chạy. Mọi điều đâm ra loạn tung bậy cả! Người của Bóng Tối không thể là một đứa trẻ, một đứa bé bằng tuổi con gái gã. Phù thủy Bóng Tối phải phòng thủ, phải tấn công, phải bỏ chạy - chứ không đứng ra về bức bối... cứ như thể cậu ta có quyền được cáu giận vậy.

Tuồng như có gì đó có thể bảo vệ cậu ta.

- Cậu tên gì? - Makxim hỏi.

- Egor.

- Ta vô cùng buồn là mọi sự lại thế này, - Makxim chân thành nói.

Và không hề cảm thấy một sự khoái lạc bạo tàn nào trong sự giỡn mồi này. - Quỷ tha ma bắt... ta có đứa con gái bằng tuổi cậu!

Không hiểu sao điều ấy lại làm gã bực mình hơn cả.

- Nhưng nếu không phải là ta, thì ai sẽ làm?

- Chú nói gì thế? - cậu bé cố giằng tay gã ra. Điều này làm gã thêm quyết đoán.

Bé trai hay bé gái, người lớn hay trẻ con. Có gì khác nhau đâu! Bóng Tối và Ánh Sáng - đó là tất cả sự khác biệt.

- Ta phải cứu cậu, - Makxim nói. Gã dùng cánh tay rảnh lấy con dao từ trong túi ra. - Ta phải cứu - và sẽ cứu rồi cậu.

Chương 7

Thoạt đầu, tôi nhận ra cái xe.

Sau - thấy Dikar bước ra từ xe đó.

Một nỗi niềm ai oán nặng nề và đen tối ập đến. Đó là người đàn ông đã cứu tôi khi tôi trong bộ dạng của Olga chạy từ nhà hàng “Maharaja” ra.

Tôi phải đoán ra mới đúng chứ? Có lẽ sẽ đoán ra nếu có thêm chút từng trải, thêm thời gian và sự điềm tĩnh. Người phụ nữ cùng đi với anh ta... chỉ cần nhìn quầng sáng... mà Svetlana đã mô tả quầng sáng rất chi tiết. Tôi đã có thể nhận ra. Có thể kết thúc mọi sự ngay trên xe.

Chỉ có điều - kết thúc bằng cách nào?

Tôi ngụp vào màn U Minh khi Dikar nhìn về phía tôi. Có lẽ tôi đã hành động chuẩn vì gã tiếp tục di chuyển tới gần cửa cầu thang, cái cầu thang mà ngày nào tôi từng ngồi cạnh ống rác và rầu rĩ trò chuyện với con cú trắng.

Dikar đi sát hại Egor. Đúng như những gì tôi nghĩ. Những gì lão phù thủy Zavulon đã tính trước. Cái bẫy đang ở trước mặt tôi, cái lò xo căng đang bắt đầu bị nén. Chỉ cần đi một nước và Tuần Ngày sẽ hoan hỉ với kết thúc của chiến dịch.

Người đang ở đâu vậy, Zavulon?

Tầng U Minh giúp tôi thêm thời gian. Dikar vẫn đi từng bước về phía tòa nhà, thong thả đặt từng bước chân, còn tôi nhìn quanh soi tìm lũ Hắc Ám. Dấu chỉ một dấu vết, dấu chỉ một hơi thở, dấu chỉ một cái bóng ma...

Áp lực ma thuật nơi đây thật kinh khủng. Ở đây tập trung mọi mối giao hòa của các thế giới hướng đến tương lai. Là nút giao lộ của trăm ngã đường, là giao điểm, nơi thế giới sẽ quyết định đi tiếp theo hướng nào. Không phải vì tôi, không vì Dikar, không vì cậu bé. Tất thảy lũ chúng tôi đều là một phần của cạm bẫy. Lũ chúng tôi là lũ vai phụ, kẻ thì phải kêu: “Dọn đồ ăn”, kẻ thì diễn cảnh trượt ngã, kẻ đóng cảnh ngáng mặt đi lên đoạn đầu đài. Lần thứ hai, địa điểm này của Matxcova lại biến thành võ đài của một trận tranh hơn thua không ai thấy được. Nhưng tôi không thấy những Người-Khác - không thấy phe Bóng Tối lẫn Ánh Sáng. Chỉ có Dikar, song gã ngay cả bây giờ cũng không được coi là Người-Khác, chỉ có trên ngực đang ngời sáng lên một cầu lực. Ban đầu tôi ngỡ mình thấy được trái tim. Sau, hiểu ra rằng đó là vũ khí, chính cái vũ khí gã dùng để triệt hạ người của Bóng Tối.

Không hiểu chuyện gì thế này hả lão Zavulon? Tôi bỗng thấy điên tiết, điên tiết kinh dị. Ta đã đến đây! Ta đang bước vào cái bẫy của lão... nhìn xem, một chân đã trượt qua, mọi sự đang sắp diễn ra ngay bây giờ... lão đâu rồi?

Hoặc lão phù thủy Bóng Tối ẩn mình kỹ quá đến nỗi tôi không đủ tinh để phát hiện ra lão... hoặc là lão không hề có mặt ở đây!

Tôi đã thua. Thua ngay trước khi vào chung cuộc, bởi tôi không thể hiểu mưu đồ của kẻ thù. Ở đây hẳn phải có phục kích, bởi phía

Bóng Tối cần tiêu diệt Dikar ngay khi gã này giết xong Egor...

Giết thế nào được nhỉ?

Bởi tôi đã có mặt ở đây. Tôi sẽ giảng giải cho gã những điều đang diễn ra, kể về các đội Tuần vẫn đang theo dõi lẫn nhau, về cái Giao Ước bắt chúng tôi phải giữ gìn sự trung dung, về người thường và Người-Khác, về thế giới thực và cõi U Minh. Sẽ kể cho gã nghe tất cả như từng kể với Svetlana, và gã sẽ hiểu...

Liệu có hiểu không?

Nếu gã thực sự không biết cách nhìn thấy Ánh Sáng!

Thế giới đối với gã là một đàn cừu xám không có óc. Người theo Bóng Tối là sói đang bủa quanh, hồng tóm những con cừu béo hơn. Còn gã là con chó chặn cừu. Không có khả năng nhìn thấy người chặn cừu, gã mù mẫm vì sợ hãi và giận dữ, lao từ góc này đến góc kia, đơn độc chống chọi lại tất cả.

Gã sẽ không tin, không cho phép mình tin...

Tôi lao lên trước, đến chỗ Dikar. Cửa cầu thang đã mở, và Dikar đang nói chuyện với Egor. Tại sao cậu ta lại ra đường vào đúng lúc đêm hôm thế này, cậu bé ngốc kia, một khi đã quá biết thế lực nào đang điều khiển thế giới của chúng ta? Không lẽ Dikar có năng lực gọi mời những nạn nhân của mình?

Nói cũng bằng thừa. Phải tấn công ngay, từ màn U Minh với ra. Phải đánh quy. Sau mới giảng giải!

... Màn U Minh rú lên thành muôn ngàn tiếng gào trúng thương khi tôi đã cắt ngang một thanh barie vô hình trên đường chạy. Cách Dikar ba bước, đã vung tay chuẩn bị phóng chưởng, tôi va vào một

bức tường trong suốt, sóng surfer đánh bẹp lên tường và từ từ chảy xuống mặt đất, đầu ong hết cả.

Dở quá. Thật dở quá! Gã không hiểu bản chất của Sức mạnh. Gã là phù thủy tự học, gã là kẻ tâm thần của cái Thiện. Nhưng khi hành sự gã tự bao bọc mình bằng một tấm bình phong. Một cách vô thức - nhưng ý nghĩ đó cũng không khiến tôi dễ chịu hơn.

Dikar nói gì đó với Egor. Rồi rút bàn tay từ ve áo vét ra.

Một con dao găm bằng gỗ. Tôi có từng nghe đôi chút về ma thuật này, một thứ phép thuật chân chất mà lại rất mạnh, nhưng lúc này không phải lúc nhớ lại chuyện đã nghe.

Tôi trượt ra khỏi cái bóng của mình, bước vào thế giới người thường, và nhảy xổ vào Dikar từ phía sau.

...

Makxim bị đánh gục khi gã vung dao lên. Thế giới xung quanh đã biến thành màu xám, cử động của cậu bé trở nên chậm chạp - gã nhìn thấy đôi mi mắt từ từ hạ xuống một lần cuối trước khi mở to ra vì đau đớn. Màn đêm biến thành một cái bọc mờ tối, nơi gã đã quen thực hiện việc xét xử, tuyên án, nơi không gì có thể bắt gã dừng lại.

Người ta đã bắt gã dừng lại. Đã đánh gục, đã liệng ra mặt đường. Trong một khắc cuối, Makxim kịp giơ tay đỡ, lăn đi và bật dậy.

Trên sàn diễn xuất hiện một nhân vật thứ ba. Làm sao mà Makxim lại không nhận ra anh ta nhỉ? Làm sao tên này lại có thể lén đến gần gã, người đang thi hành một công việc quan trọng, luôn giữ

gìn tránh kẻ mục kích và những kẻ tham dự thừa bằng một sức mạnh quang minh nhất trên đời, cái sức mạnh đã dẫn dắt gã vào cuộc chiến?

Người đàn ông còn trẻ, trẻ hơn Makxim một chút, có lẽ vậy. Mặc quần Jeans, áo len dài tay, đeo cái túi trên vai - lúc này anh ta cúi thả vút túi xuống, động đậy vai. Tay cầm khẩu súng lục!

Thật là không hay...

- Đứng lại, - người đàn ông nói, như thể Makxim đang chuẩn bị chạy đi đâu vậy. - Hãy nghe tôi nói.

Một người qua đường ngẫu nhiên tưởng nhầm gã là một tên cuồng sát tầm thường sao? Thế còn khẩu súng, còn sự khéo léo mà hấn dùng để tiếp cận gã mà không bị phát hiện? Một lính đặc nhiệm của đội dân phòng? Nếu đúng thì hấn đã bắn, hoặc đánh bết xê lết, không cho đứng lên thế này.

Makxim nhìn vào mặt người lạ, hoảng hồn vì sự phỏng đoán ghê gớm. Nếu như đây lại là một tên của Bóng Tối nữa... gã chưa từng phải đối đầu y một lúc hai tên bao giờ.

Không có dự cảm hắc ám. Không hề có, hoàn toàn không, không chút nào!

- Cậu là ai? - Makxim hỏi, gần như đã quên bằng cậu bé - phù thủy đang chậm chạp lùi về phía người giải cứu bất ngờ.

- Nhân viên đội tuần. Anton Gordetsky, Tuần Đêm. Hãy nghe tôi nói!

Anton đưa cánh tay rảnh tóm cậu bé, đẩy vào lưng. Âm chỉ rất lộ liễu.

- Tuần Đêm? - Makxim vẫn cố nắm bắt hơi thở của Bóng Tối trong kẻ lạ mặt. Gã không tìm ra - và điều đó còn khiến gã sợ hãi hơn. - Cậu là người của Bóng Tối?

Gã không hiểu gì hết. Gã gắng thăm dò tôi - tôi cảm thấy cái sự soi mói điên cuồng, không kiềm chế, đồng thời cũng rất vụng về ấy. Thậm chí tôi không rõ có ẩn mình nổi không trước chiêu soi ấy của gã. Trong con người này, hay là Người-Khác này, (ở đây cả hai khái niệm đều thích hợp), có một sức mạnh nguyên sơ kỳ lạ, một sự bền bỉ điên rồ, cuồng tín. Vì thế tôi không tránh đi.

- Tuần Đêm? Cậu là người của Bóng Tối?

- Không. Anh tên gì?

- Makxim, - Dikar thông thả lại gần. Nhìn chăm chăm, tuồng như gã cảm thấy chúng tôi từng đã chạm mặt, chỉ có điều tôi mang bộ dạng khác. - Cậu là ai?

- Là nhân viên Tuần Đêm. Tôi sẽ cắt nghĩa tất cả, hãy nghe tôi. Anh là phù thủy Ánh Sáng.

Gương mặt Makxim rung động, rồi đờ đẫn.

- Anh sát hại người của Bóng Tối. Tôi biết điều đó. Sáng nay anh giết một phụ nữ - người-sói. Chiều tối, trong nhà hàng, anh tiêu diệt một phù thủy Bóng Tối.

- Cậu... cũng thế à?

Có lẽ tôi chỉ tưởng tượng ra. Có lẽ, trong giọng nói của anh ta đúng là có một tia hy vọng đang lay động. Tôi đút súng vào bao một cách lộ liễu.

- Tôi là phù thủy Ánh Sáng. Không phải loại cao tay ẩn cho lắm,

thú thực. Một trong hàng trăm phù thủy ở Matxcơva. Chúng ta gồm nhiều người, anh Makxim ạ.

Đôi mắt anh ta thậm chí đã mở to, và tôi hiểu, tôi nói trúng tim. Anh ta không phải kẻ mất trí tưởng tượng ra mình là một Siêu nhân và tự hào về điều ấy. Chắc hẳn anh ta chưa từng mong muốn điều gì tha thiết hơn việc gặp được một chiến hữu.

- Makxim ạ, chúng tôi không phát hiện ra anh kịp thời, - tôi nói. Không lẽ có thể giải quyết mọi sự bằng con đường hòa bình, không đổ máu, không cần đến cuộc giao chiến điên rồ giữa hai phù thủy Ánh Sáng? - Đó là lỗi của chúng tôi. Anh đã vào trận đơn độc, anh đã làm sai nhiều điều. Makxim ạ, mọi thứ còn có thể sửa được. Vì anh không biết đến bản Giao Ước...

Anh ta không nghe tôi, anh ta phỉ nhổ vào bản Giao Ước chưa từng biết đến. Cái tin anh ta không đơn độc - đối với anh mới là cốt yếu.

- Các cậu chiến đấu với Bóng Tối chứ?

- Đúng.

- Và có nhiều người?

- Đúng!

Makxim nhìn tôi một lần nữa, và một lần nữa hơi thở lạnh buốt của màn U Minh lóe lên trong mắt. Anh ta gắng sức nhìn ra sự dối trá, nhìn ra Bóng Tối, nhìn ra sự độc ác và hằn thù - anh ta chỉ có khả năng nhìn được những điều ấy.

- Cậu đúng là không phải người của Bóng Tối, - anh ta nói, gần như than vãn. - Tôi thấy vậy. Tôi không nhầm, chưa bao giờ!

- Tôi là nhân viên đội Tuần, - tôi nhắc lại. Nhìn quanh - không thấy ai. Có điều gì đó đã gây hoảng cho mọi người. Chắc là điều đó cũng là một phần công lực của Dikar.

- Cậu bé này...

- Cũng là Người-Khác, - tôi đáp nhanh. - Còn chưa tự xác định trở thành người của Ánh Sáng hay...

Makxim lắc đầu:

- Cậu ta là người của Bóng Tối.

Tôi nhìn sang Egor. Cậu bé chậm chạp ngược mắt lên.

- Không, - tôi nói.

Quầng sáng hiện ra khá rõ - dải cầu vồng trong sáng, long lanh, thường là của những đứa bé con bé tẹo chứ không phải của trẻ vị thành niên, số phận của mình, một tương lai chưa định hình.

- Hắc ám, - Makxim lắc đầu. - Cậu không thấy sao? Tôi không nhầm, chưa bao giờ. Cậu đã ngăn không cho tôi triệt hạ một phái viên của Bóng Tối.

Chắc là anh ta không nói dối. Anh ta không có nhiều năng lực - bù lại, trong lĩnh vực của mình lại rất thiện nghệ. Makxim biết cách nhìn thấy Tà khí, soi được cả những vết nhỏ nhất trong tâm hồn người khác. Hơn thế - chính sự hắc ám đang trong quá trình hình thành, anh ta lại nhìn thấy rõ hơn cả.

- Chúng tôi không lần lượt triệt tất cả người của Bóng Tối.

- Tại sao?

- Chúng tôi có hiệp định ngừng chiến, Makxim ạ.

- Làm sao có thể ngừng chiến với Bóng Tối?

Một con ớn lạnh xuyên qua tôi - trong giọng anh ta không thoáng một chút hoài nghi.

- Bất kỳ cuộc chiến nào cũng tồi tệ hơn hòa bình.

- Nhưng không phải cuộc chiến này, - Makxim vung tay cầm dao găm. - Cậu nhìn thấy không? Đó là món quà... món quà của người bạn tôi. Anh ta đã chết, và có thể chết vì tay những kẻ như cậu này. Bóng Tối quý quýệt lắm!

- Anh nói với tôi điều đó đấy à?

- Tất nhiên. Có thể cậu đúng là người của Ánh Sáng, - mặt anh ta méo mó đi trong nụ cười cay đắng. - Nhưng như thế là Ánh sáng của các người từ lâu đã bị lu mờ. Điều ác không được ân xá. Không có sự đình chiến với Bóng Tối.

- Điều ác không được ân xá? - giờ thì tôi nổi đóa. Mà lại dữ dội chứ. - Khi anh đâm chết phù thủy Bóng Tối trong toilet... sao anh không ở lại thêm mười phút nữa? Sao không nhìn cảnh con cái ông ta kêu gào, cảnh vợ ông ta khóc rữ? Họ đâu phải người của Bóng Tối, Makxim! Họ là người thường không có công lực của chúng ta! Anh lôi từ đám cháy ra một cô gái...

Anh ta giết náy mình, nhưng mặt vẫn không mất vẻ bình thản gỗ đá.

- Anh giỏi lắm! Nhưng việc người ta sẵn sàng ám hại cô ta chỉ vì anh, chỉ vì tội ác của anh thì sao? Anh không biết điều đó?

- Đây là cuộc chiến mà!

- Chính anh là người gây ra cuộc chiến của mình, - tôi thì thảo. - Anh chính là đứa trẻ chơi đùa với con dao trẻ con của mình. Trâu bò

húc nhau ruồi muỗi chết^[79], đúng không? Tất cả đều được chấp nhận trong cuộc chiến cao cả vì Ánh Sáng?

- Tôi chiến đấu không vì Ánh Sáng, - anh ta cũng hạ giọng. - Không vì Ánh Sáng... đối với tôi đó không phải là trâu bò, cũng chẳng là ruồi muỗi. Tôi không cầu xin sức mạnh này, tôi không mơ tưởng tới nó. Nhưng nếu nó đã đến... tôi không thể làm khác được.

Trời ơi, ai đã bỏ qua anh ta mới được chứ?

Tại sao chúng tôi không tìm thấy Makxim ngay từ khi anh ta trở thành Người-Khác?

Anh ta có thể là một lính đã chiến tuyệt vời. Sau những cuộc tranh cãi và giảng giải lê thê. Sau những tháng tập huấn, sau những năm khổ luyện, sau những thất bại, những sai lầm, những lần tìm quên trong rượu, những vụ tự sát không thành. Và cuối cùng - nếu không phải bằng con tim - điều này thì anh ta không có khả năng - mà bằng lý trí lạnh lùng, không thỏa hiệp của mình, anh ta sẽ hiểu được luật lệ đối kháng. Những luật lệ mà Ánh Sáng và Bóng Tối nương vào để tiến hành cuộc chiến, những luật lệ khiến chúng tôi phải ngoảnh mặt trước lũ người-sói đuổi theo con mồi, khiến chúng tôi phải diệt những người mình - những người không chịu ngoảnh mặt.

Đây, người ấy đang đứng trước mặt tôi, một phù thủy Ánh Sáng, người sau vài năm đã triệt hạ số lượng kẻ hắc ám nhiều hơn một lính tác chiến với trăm năm tuổi nghề. Đơn độc, bị săn đuổi. Biết cách căm thù nhưng không có khả năng yêu thương.

Tôi quay sang tóm lấy vai Egor - cậu ta vẫn cứ đứng thế, lặng lẽ, không lên tiếng, căng thẳng nghe cuộc tranh luận của chúng tôi. Tôi

đẩy cậu bé ra trước mặt.

Nói:

- Cậu ta là phù thủy Bóng Tối? Chắc vậy. Tôi lo là anh nói đúng. Chỉ vài năm nữa thôi cậu bé này sẽ cảm nhận được công lực của mình. Cậu ta sẽ đi trên đường đời, mà xung quanh là Bóng Tối. Càng bước, cậu ta càng dễ sống hơn. Mỗi bước đi của cậu được trả giá bằng nỗi đau của người. Có nhớ câu chuyện cổ tích về nàng tiên cá không? Mụ phù thủy đã cho nàng đôi chân, nàng đi, và dường như có những lưỡi dao nung nóng đâm vào bàn chân. Chỉ có điều, Andersen chưa kể hết câu chuyện. Mụ phù thủy có thể hành xử theo cách khác. Nàng tiên cá có thể cứ đi, còn những lưỡi dao thọc vào người khác. Đó là con đường của Bóng Tối.

- Nỗi đau của tôi luôn ở lại cùng tôi, - Makxim nói. Và tia hy vọng điên cuồng là anh ta có thể hiểu, lại le lói trong tôi. - Nhưng điều đó không được... không được quyền làm thay đổi gì hết.

- Anh có sẵn sàng giết cậu bé không? - tôi hát hàm về phía Egor - Makxim, anh nói xem! Tôi là nhân viên đội Tuần... tôi biết ranh giới giữa Thiện và Ác. Kể cả khi giết hại kẻ hắc ám, anh cũng có thể làm nảy sinh ra điều Ác. Anh nói xem - anh đã sẵn sàng ra tay chứ?

Anh ta không do dự. Gật đầu, nhìn thẳng vào tôi vẻ thanh thản và vui sướng.

- Có. Không chỉ sẵn sàng không thôi... Tôi chưa bao giờ bỏ qua con dân của Bóng Tối. Cả bây giờ cũng không bỏ qua.

Cạm bẫy vô hình đã sập.

Tôi sẽ chẳng ngạc nhiên nếu bây giờ nhìn thấy Zavulon bên cạnh. Chui ra từ màn U Minh và thân thiện vỗ vai Makxim. Hoặc mím

cười giễu cợt với tôi.

Chốc sau, tôi hiểu ra rằng Zavulon không có ở đây. Không có và chưa từng có mặt.

Cái bẫy đã đặt không cần phải rình rập quan sát. Nó tự sập. Tôi đã rơi vào bẫy - hơn nữa, bất kỳ một nhân viên Tuần Ngày nào cũng có bằng cứ ngoại phạm hiển nhiên trong thời điểm này.

Hoặc là tôi cho phép Makxim giết cậu bé - người sẽ thành phù thủy Bóng Tối. Rồi tôi thành kẻ tòng phạm với tất cả những hậu quả của việc ấy.

Hoặc là tôi sẽ lao vào ẩu đả. Tiêu diệt Dikar - dấu sao công lực giữa hai chúng tôi cũng vẫn chênh lệch. Chính tay tôi sẽ diệt người làm chứng duy nhất, hơn thế, giết một phù thủy Ánh Sáng...

Makxim chẳng hề nhân nhượng. Đó là trận đồ của anh ta, là vòng khổ hình chuộc tội của anh ta, nơi đã nhiều năm trời anh ta hướng đến. Chiến thắng hay là chết.

Mà Zavulon đích thân chui vào trận đồ này làm gì cơ chứ?

Lão ta đã hành động đúng cả. Giữ sạch những kẻ là gánh nặng ra khỏi hàng ngũ Bóng Tối, chơi cho tôi một vố, gây sức ép, thậm chí còn “bày trò” bắt trượt tôi. Ép tôi phải lao đi tìm gặp Dikar. Còn giờ này lão lại ở xa. Có khi chẳng có ở Matxorva. Có thể lão ta đang quan sát những gì xảy ra - có khá nhiều phương tiện kỹ thuật và phép thuật cho phép làm điều đó. Quan sát và cả cười.

Tôi đã dính chương.

Cho dù tôi có gây ra việc gì đi nữa, thì cõi U Minh cũng chờ đón tôi.

Cái Ác nói chung không nhất thiết phải tự tay loại trừ cái Thiện. Đơn giản hơn nhiều là cho phép cái Thiện được tự tóm gáy mình.

Và cơ hội duy nhất còn lại của tôi bé như hạt cát và cực kỳ vô đạo.

Là không được đến kịp.

Là cho phép Makxim giết cậu bé... mà không, không phải cho phép, đơn giản là không được ngăn cản. Sau đó, Makxim sẽ bình tâm lại. Sau đó, anh ta sẽ cùng tôi đến bộ Chỉ huy Tuần Đêm, sẽ nghe giảng và cãi lại cả trăm lần, sẽ hạ hỏa, bị đàn áp bởi những lý lẽ danh thép và logic không khoan nhượng của sếp, sẽ hiểu ra mình đã làm gì, đã phá vỡ trạng thái cân bằng vốn đã mong manh làm sao. Rồi sẽ tự nộp mình cho Tòa nơi anh ta có một cơ hội được trắng án, cho dù là một cơ hội nhỏ bé mơ hồ, nhưng dù sao cũng có.

Tôi vốn đâu phải lính cơ động. Tôi đã làm hết những gì có thể. Thậm chí, đã hiểu được trò chơi Bóng Tối, hiểu được thế trận mà ai đó mẫn tuệ hơn tôi vô cùng đã nghĩ ra. Tôi chỉ không đủ công lực và thời gian, lại phản ứng chậm thôi.

Makxim vùng bàn tay cầm dao lên.

Thời gian xung quanh thốt trở nên lê thê và chậm chạp, như thể tôi đã chui vào U Minh Địa. Chỉ có điều, màu sắc không bị bọt bọt đi, thậm chí lại rực rỡ hơn, và bản thân tôi đang trôi trong dòng nước thạch dẻo quánh uể oải ấy. Con dao găm gỗ trượt đến ngực Egor, đổi sắc, như là con dao ánh lên màu kim loại hay được bọc trong ngọn lửa xám. Gương mặt Makxim rất chăm chú, chỉ có làn môi bặm lại để lộ ra vẻ căng thẳng, còn cậu bé thì hoàn toàn không kịp hiểu gì, thậm chí không có ý định né tránh...

Tôi đẩy Egor sang bên - những cơ bắp không chịu nghe lời nữa, chúng không muốn thực hiện hành động tự sát điên rồ như thế. Đối với cậu ta, một phù thủy Bóng Tối bé bỏng, cái vung dao ấy chính là cái chết. Đối với tôi - đó là sự sống. Mọi sự thường từng như thế, vẫn và sẽ như thế. Những gì đối với Bóng Tối là sự sống thì đối với Ánh Sáng là cái chết và ngược lại. Người xoay chuyển được điều đó sẽ không phải là tôi...

Tôi đã kịp.

Egor ngã ra, lao đầu vào cánh cửa cầu thang, nhẹ nhàng đáp xuống - tôi đẩy quá mạnh. Tôi mong cứu được cậu ta chứ không để ý đến thương tích. Trong mắt Makxim thấp thoáng một cơn giận dữ gần như kiểu trẻ con. Nhưng dù sao anh ta vẫn cất lời được:

- Nó là kẻ thù!
- Cậu ta không làm gì sai cả!
- Nó bảo vệ Bóng Tối.

Makxim không tranh cãi chuyện tôi là ai, người của Bóng Tối hay Ánh Sáng. Anh ta vẫn nhìn được rõ điều đó.

Đơn giản là bản thân anh ta lại “sáng” hơn cả người của Ánh Sáng. Và đối với anh ta không bao giờ tồn tại tình thế lựa chọn - ai phải sống và ai phải chết.

Vung dao - cái lưỡi dao không còn nhắm vào cậu bé nữa, mà phóng về phía tôi. Tôi nhún người, mắt tìm được cái bóng, kéo nó ra - cái bóng ngoan ngoãn lao đến đón tôi.

Thế giới xám xịt đi, âm thanh lặng phắc, các chuyển động ghìm chậm lại. Egor đang lồm cồm bò hoàn toàn bất động, ô tô bò lờ lờ

trên đường, bánh quay giật cục, những cành cây quên mất cơn gió. Chỉ có Makxim là không chậm lại.

Gã theo sát tôi, mà tự gã không biết điều đó. Gã trượt vào màn U Minh một cách tự nhiên, như một người nhảy từ lòng đường lên vỉa hè. Lúc này gã đã liều mạng - gã tìm nguồn sức lực trong sự vững tin, trong sự căm hận của mình - một sự căm hận sáng thật sáng, trong nỗi ác độc màu sáng. Gã cũng không phải là đao phủ của Bóng Tối. Gã là Quan Tòa. Còn tàn bạo hơn toàn thể Tòa Án của chúng tôi.

Tôi đưa tay, xòe các ngón ra thành dấu hiệu phóng chướng, một dấu hiệu đơn giản và không gián đoạn. Trời, lũ Người-Khác trẻ ranh cười mới ghê chứ khi lần đầu tiên được thấy chiêu pháp này. “Ngón tay xòe quạt”... Makxim thậm chí không dừng lại - người gã lắc nhẹ, gã ngoan cổ cúi gằm đầu và một lần nữa lại đi về phía tôi. Tôi đã bắt đầu hiểu ra, bước lùi lại, ráo riết nhớ lại cả một núi kiến thức về ma thuật.

Agape - chiêu thức Tình yêu - gã lại không tin vào tình yêu.

Chìa khóa cặp ba - mang lại niềm tin và thấu hiểu - gã lại không tin tôi.

Opyum - biểu tượng màu tím, con đường đến giấc ngủ - tôi bắt đầu cảm thấy mí mắt mình sụp xuống.

Gã chiến thắng Bóng Tối bằng cách đó. Sự cuồng tín của gã cộng với công lực tiềm ẩn của một Người-Khác đã cho hiệu ứng phản chiếu của một tấm gương. Đòn phát ra bị bật trả lại. Cũng mạnh ngang với mức độ công lực của đối thủ.

Mà cùng với khả năng phát hiện Bóng Tối, với con dao phép

thuật dờ hơi dờ hồn kia, gã còn có được sự bất khả xâm phạm nữa.

Không, đương nhiên gã không thể chống lại mọi chương lực được. Những đòn xuất ra không bị bật lại ngay. Chiêu *Tanatos* hoặc chiêu *Kiểm trắng* rốt cuộc cũng công hiệu.

Chỉ có điều, giết gã, tôi sẽ tự ra tay giết mình. Tôi đẩy gã theo con đường duy nhất mà mọi chúng tôi đều được số phận an bài - là vào cõi U Minh. Đẩy vào những giấc mơ mờ ảo, những bóng ma nhờn nhọt, vào cõi buốt giá mù sương vạn cổ. Tôi không đủ sức coi gã là kẻ thù như gã đã dễ dàng coi tôi như thế.

Chúng tôi đi vòng quanh nhau. Đôi lúc Makxim tấn công - rất vụng về, gã chưa từng biết giao đấu thực sự, gã chỉ quen giết những nạn nhân của mình một cách nhanh nhẹn và dễ dàng. Tôi nghe thấy giọng cười đều giả của Zavulon ở đâu đó xa xôi. Một giọng mềm mại, ma mị:

“Người quyết chống lại Bóng Tối sao? Cứ làm trò đi. Người có tất cả rồi đấy. Kẻ thù, bạn bè, tình yêu và lòng hận. Hãy lựa chọn vũ khí của mình đi. Bất kỳ vũ khí gì. Đằng nào thì người cũng biết kết cục rồi mà. Giờ đây - người biết chứ?”

Có lẽ, chính tôi đã nghĩ ra giọng nói đó. Mà cũng có thể giọng nói ấy đúng là có vang lên.

- Người đang tự sát đấy! - tôi kêu lên. Cái bao súng đập lộp bộp trên người như nhắc nhở, như xui tôi rút súng và gửi vào Makxim một đàn ong nhỏ là những viên đạn bạc. Đơn giản như tôi từng bắn vào anh chàng cùng tên với mình ấy.

Gã không nghe được - gã không có được năng lực ấy.

Sveta, em từng muốn biết những barie của chúng ta ở đâu, cái

ranh giới mà chúng ta cần dừng lại trong lúc giao chiến với Bóng Tối... Tại sao em không có mặt ở đây lúc này - em thấy mọi điều và sẽ hiểu.

Khốn nỗi là không có một ai chung quanh, không có những kẻ hắc ám hă hê theo dõi cuộc đấu súng, không có người của Ánh Sáng, những người có thể chi viện, có thể lao vào tóm gọn Makxim, phá tan vũ điệu sinh tử trong màn U Minh của tôi và gã. Chỉ có một chú bé đang ngờ nghếch ngồi đây, một phù thủy Bóng Tối tương lai, và một tên đao phủ không chút mủi lòng với gương mặt lạnh lùng sắt đá - một hiệp sĩ không được hoan nghênh của Ánh Sáng. Kẻ vốn gây tội ác không kém một tá người-sói hoặc ma-cà-rồng.

Tôi gom sương lạnh phun thành vòi qua kẽ ngón tay. Cho phép đám sương bám vào hút lực ở các ngón. Dồn thêm chút công lực sang tay phải.

Một lưỡi dao lửa trắng lớn dần từ lòng bàn tay. Màn U Minh rít lên cháy lụi ngay trong lòng đứa con của mình. Tôi nâng lưỡi kiếm trắng, một thứ vũ khí đơn giản và hiệu quả.

Makxim đứng sững.

- Thiện, ác, - một kiểu cười gằn mới lạ, méo mó, xuất hiện trên mặt tôi. - Lại gần ta, lại đây, ta sẽ giết ngươi. Ngươi có thể ba lần là một môn đồ Ánh Sáng, nhưng bản chất vẫn đề không ở chỗ đó.

Với người khác, chiêu này hẳn đã công hiệu. Chắc vậy. Tôi tưởng tượng được cảm giác một người lần đầu tiên nhìn thấy một lưỡi kiếm lửa mọc ra từ hư vô. Còn Makxim thì đã dần bước đi về phía tôi.

Gã cứ thế đi qua khoảng cách 5 bước chân đang có giữa hai

chúng tôi. Một cách bình thản, không nhăn mặt, mắt nhìn lười kiểng trắng. Tôi đứng đó, liên tục thầm nhẩm lại những điều mình vừa dễ dàng và tự tin nói to thành tiếng.

Rồi con dao gỗ găm vào mạng sườn tôi.

Nơi xa xăm, trong sào huyết của mình, thủ lĩnh Tuần Ngày Zavulon đang cười ngất.

Tôi khụy xuống rồi ngã ngửa ra. Ép chặt tay vào ngực. Đau, tạm thời chỉ thấy đau. MÀN U MINH thảng thốt rú lên khi cảm nhận được máu tươi, rồi tản ra.

Thật là bực mình...

Hay đó chính là lối thoát duy nhất của tôi? Phải chết?

Svetlana sẽ không phải cứu thoát ai cả. Nàng sẽ đi hết con đường của mình, con đường dài và vĩ đại... cho dù, ngay cả nàng, đến một ngày nào đó, cũng sẽ phải chìm vào cõi U MINH vĩnh viễn.

Geser, sếp, có thể Người đã biết trước điều này? Và đã hy vọng vào điều này?

Thế giới lấy lại màu sắc. Những sắc màu thẫm đậm của đêm tối. MÀN U MINH bất giác phun tôi ra, chối bỏ thu nạp tôi. Tôi nửa nằm nửa ngồi, tay ép chặt lấy vết thương đang ứa máu.

- Sao ngươi vẫn sống? - Makxim hỏi.

Trong giọng gã lại có nổi tức giận, gã chỉ không quạu mặt vì giận dữ. Tôi muốn mỉm cười mà không được, vì đau.

Gã nhìn con dao rồi phân vân vung lên lần nữa.

Phút cuối, Egor xuất hiện. Đứng che cho tôi trước mặt Makxim. Lần này thì cơn đau không ngăn được tôi cười to.

Một phù thủy Bóng Tối tương lai đang cứu một phù thủy Ánh Sáng khỏi tay một phù thủy Ánh Sáng khác!

- Ta còn sống vì vũ khí của người chỉ chống lại được Bóng Tối, - tôi nói. Ngực kêu óc ách một cách khó chịu. Con dao không chạm vào tim, nhưng làm rách phổi. - Ta không biết ai cho người con dao. Nhưng đó là vũ khí của Bóng Tối. Nó hại được ta không hơn một cái dằm gỗ... mặc dù khiến ta rất đau.

- Người là môn đồ Ánh Sáng, - Makxim nói.

- Đúng.

- Cậu ta là người của Bóng Tối, - con dao chậm rãi hướng về Egor.

Tôi gật đầu. Tôi gắng đẩy cậu bé sang bên, nhưng cậu ta vẫn ương bướng lắc đầu và ghì lại.

- Sao lại thế? - Makxim hỏi. - Sao lại thế, hả? Người là Ánh Sáng, nó là Bóng Tối...

Lần đầu tiên trong cả buổi, gã mỉm cười, cho dù là cười buồn:

- Vậy thì ta là ai? Nói đi!

- Ta cho rằng người là một quan tòa tương lai, - một giọng nói vang lên sau lưng tôi. - Ta gần như tin chắc điều này. Một quan tòa tài giỏi, không khoan nhượng, không bị lung lạc, mua chuộc.

Tôi liếc về phía sau, nói:

- Chào buổi tối tốt lành, thưa Geser.

Sếp gật đầu với tôi, vẻ đồng lõa. Svetlana đứng sau lưng ngài, mặt bạc phếch.

- Anh có thể chịu đựng độ năm phút nữa không? - sếp hỏi. - Rồi

ta sẽ lo cho vết xước da của anh.

- Tất nhiên là chịu được ạ, - tôi đồng ý.

Makxim nhìn lên bằng ánh mắt chờ đợi, nửa điên nửa dại.

- Ta cho rằng, người không cần phải sợ, - sếp hướng về gã, nói. - Phải, một kẻ sẵn trộm bình thường sẽ bị Tòa xử hình. Tay người nhúng vào quá nhiều máu đen, mà Tòa có trách nhiệm gìn giữ thế cân bằng giữa hai bên. Nhưng người tuyệt lắm, Makxim ạ. Những kẻ như người sẽ không bị phế bỏ. Người sẽ đứng cao hơn chúng ta, cao hơn cả Ánh Sáng và Bóng Tối, và cũng không còn quan trọng nữa chuyện người có gốc gác từ phe nào. Có điều đừng ảo tưởng... đó không phải là quyền lực. Đó là một thứ khổ hình. Bỏ dao xuống!

Makxim quăng vũ khí xuống đất, như thể nó vừa nung bỏng tay gã. Đây, sếp đúng là một phù thủy thực sự. Tôi thật không xứng đứng cạnh ngài...

- Svetlana, cô đã trụ được, - sếp nhìn sang cô gái. - Ta có thể nói gì? Công lực cấp độ Ba trong môn Tự chủ và kiềm chế. Không có bất cứ nghi ngờ nào nữa.

Tôi dựa vào Egor và gắng đứng dậy. Tôi muốn bắt tay sếp quá. Một lần nữa ngài lại chơi theo cách riêng. Ngài sử dụng tất cả những con bài có dưới tay. Và đã qua mặt được Zavulon... thật tiếc rằng lão ta không có ở đây! Tôi muốn làm sao được nhìn cái bản mặt lão... cái bản mặt của con quỷ đã biến ngày xuân đầu tiên của tôi thành một cơn ác mộng bất tận.

- Nhưng... - Makxim định nói gì đó, song im bật. Anh ta cũng phải chứng kiến quá nhiều sự kiện ập đến. Tôi rất hiểu những cảm xúc của anh ta.

- Ta vẫn tin, Anton ạ, hoàn toàn đã tin tưởng rằng anh và Svetlana sẽ vượt qua được, - sắp mềm mỏng nói. - Điều đáng sợ nhất đối với các nữ phù thủy công lực lớn như Svetlana trong tương lai, là không kiểm soát được bản thân. Mất những tiêu chí trong cuộc đấu tranh chống Bóng Tối, tăng sự hấp tấp bộp chộp hoặc ngược lại, sự do dự, không quyết đoán. Và giai đoạn tu luyện này không nên để kéo dài.

Svetlana cuối cùng cũng bước đến với tôi. Nàng gượng nhẹ nắm tay tôi. Nhìn về phía Geser, gương mặt một thoáng nhăn lại vì phẫn nộ.

- Đừng thế, - tôi nói. - Svetlana, đừng thế em. Sếp nói đúng. Hôm nay anh đã hiểu ra điều này - lần đầu tiên anh hiểu được đâu là giới hạn trong cuộc đấu sức của chúng ta. Đừng cáu giận. Còn vụ này, - tôi bỏ tay khỏi ngực, - chỉ là sây sát thôi mà. Chúng ta đâu phải người thường, chúng ta dai sức hơn nhiều.

- Cảm ơn Anton, - sếp nói. Ngài chuyển ánh mắt sang Egor - Và cả cháu nữa, bé con ạ, cảm ơn cháu. Rất buồn là cháu sẽ đứng ở chiến lũy bên kia. Nhưng ta vẫn đã tin rằng cháu sẽ hành động vì Anton.

Cậu bé bước đến bên sếp, tôi bóp chặt vai cậu. Chỉ có điều, không nên để cậu ta lỡ lời! Cậu đâu có hiểu hết những phức tạp của cuộc chơi! Không hiểu rằng những gì Geser làm chỉ là những bước phản công.

- Tôi tiếc một điều, thưa Geser, - tôi nói. - Chỉ tiếc một điều. Rằng không có Zavulon ở đây. Tiếc rằng tôi không được nhìn thấy bản mặt ông ta khi toàn bộ trò chơi bị phá sản.

Sếp không đáp ngay.

Chắc hẳn ngài thấy khó nói. Nhưng mà chính tôi cũng không hề vui sướng khi nghe thấy điều này.

- Zavulon không liên quan gì đến vụ này, Anton ạ. Anh đừng giận. Nhưng ông ta quả là không có can hệ gì. Đây hoàn toàn là một chiến dịch của Tuần Đêm.

Câu chuyện thứ ba

Dành riêng cho người mình

Lời phi lộ

Người ấy bé nhỏ, rám nắng, mắt một mí. Là con mồi béo bở đối với bất kỳ anh công an nào của Thủ Đô! Nụ cười bối rối như có lỗi; ánh mắt hồn nhiên, lắc lảo; cho dù trời nóng điên người - vẫn đóng bộ vét thẫm màu, lỗi mốt nhưng còn rất mới; và sau hết là chiếc cà-vạt cổ thời Xô-Viết. Một tay xách chiếc cặp căng phòng bản thủ, cái kiểu cặp mà trong những bộ phim cũ, những kỹ sư nông nghiệp hoặc các chủ tịch nông trang tiên tiến vẫn dùng, tay kia xách một quả dưa bở châu Á dài đứng trong túi lưới.

Người ấy bước ra từ một toa tàu chợ, miệng mỉm cười không thôi. Cười với cô soát vé, với những người bạn đồng hành, với gã bốc vác vừa xô đẩy mình, với chàng thanh niên bán nước chanh và thuốc lá trong ki-ô-t. Người ấy ngược mắt, thán phục nhìn lên mái vòm bao phủ cả nhà ga Kazan. Người ấy bước chậm chậm theo sân ga, thi thoảng lại dừng, xốc lại quả dưa cho dễ xách hơn. Có thể người ấy 30 tuổi, mà cũng có thể 50, khó lòng áng chừng điều này bằng mắt một người châu Âu được.

Anh thanh niên ngay sau đó một phút vừa rời toa nằm cũng đoàn tàu ấy - tàu “Tashkent - Matxcơva”, hình như là một trong những đoàn tàu bản và tơi tả nhất thế giới, xem ra là một thái cực hoàn toàn khác so với người kia. Cũng vẫn kiểu người Đông phương, có vẻ gần với người Uzbek hơn, nhưng ăn mặc thì đúng theo phong cách

thủ đô, quần sooc, áo phông, mắt kính đen, ở thắt lưng là chiếc túi bao tử da bé và điện thoại di động. Không có hành lý gì hết. Không có vẻ gì tỉnh lẻ. Anh không nhìn quanh, không tìm chữ “M”^[80] quý báu. Một cái gật đầu nhẹ với nhân viên tàu, khẽ lắc đáp lại lời mời chào của đám taxi. Thoắt cái đã lẫn vào đám đông, lướt trong đoàn người hối hả vừa đáp xuống, gương mặt thoáng điểm nét ác cảm và xa cách. Chỉ một khắc sau, anh ta đã là một phần của đám người tầm thường, luôn tồn tại cố hữu trên đời. Anh nhập vào bản thể đó như thêm một tế bào nữa, mạnh mẽ và tràn căng sức sống, không gây ngờ vực cả đối với đám công-an-thực-bào^[81] và cả của những tế bào láng giềng nữa.

Người nhỏ thó xách quả dưa và chiếc cặp lại len lách trong đám đông, lập bập nói vô số những lời xin lỗi bằng thứ tiếng Nga không sôi lắm, đầu thụt vào vai, háo hức nhìn quanh. Ông ta đi ngang qua lối đường ngầm, quay đầu tứ phía, đoạn, đi đến miệng đường ngầm khác, dừng lại cạnh tấm biển quảng cáo, chỗ ít bị xô đẩy hơn, vụng về ghì chặt đồ đạc vào ngực, lôi ra một tờ giấy gì đó nhàu nhĩ rồi đắm chìm vào việc nghiền ngẫm nó. Trên gương mặt người Á châu này không thoáng chút nghi ngờ nào về việc ông ta đang bị theo dõi.

Cảnh ấy làm hài lòng ba người đứng cạnh bờ tường nhà ga. Một cô gái xinh đẹp rực rỡ, tóc vàng, mặc chiếc váy lụa ôm sát người; một gã trai trẻ đáng vẻ hippy với đôi mắt buồn chán và già nua đến không ngờ; một người đàn ông lớn tuổi hơn, tóc dài bết lại, ống ẹo kiểu đồng tính.

- Không giống, - cậu trai có đôi mắt người già nói. - Không hề giống. Em gặp ông ta lâu rồi, và cũng không nhiều thời gian, nhưng

mà...

- Hay là, cậu ra lệnh phải hỏi lại Joru^[82] - đưa con gái hỏi, về giểu cợt. - Chị thấy rồi. Đúng hẳn.

- Chị chịu trách nhiệm chứ? - cậu trai không tỏ ra ngạc nhiên hay có ý tranh cãi. Đơn giản là cậu ta hỏi lại cho chắc.

- Ừ, - cô gái không rời mắt khỏi người Á châu. - Đi thôi. Tóm lảo trong đường ngầm.

Những bước đầu tiên của họ không vội vã và đều nhịp. Sau, họ tách ra, cô gái tiếp tục đi thẳng, cánh đàn ông tản sang hai bên.

Con người nhỏ thó gấp mẫu giấy và ngáp ngừng đi vào đường ngầm.

Là dân Matxcova hay là người đến Thủ đô thường xuyên, hẳn sẽ ngạc nhiên về sự thừa người đến bất ngờ ở đây. Dù gì đây cũng là đoạn đường ngắn và thuận tiện nhất từ metro dẫn ra sân ga. Nhưng người bé nhỏ lại không để ý đến điều đó. Không nhận thấy mọi người dừng lại phía sau lưng mình, như thể vấp phải thanh barie vô hình và đi sang các đường ngầm khác. Điều tương tự như vậy xảy ra với đầu bên kia đường ngầm, trong lòng ga xe lửa, ông ta cũng hoàn toàn không nhìn ra được.

Một người đàn ông tươi cười, nom ẻo lả bước ra đi ngược chiều. Đuổi sau lưng là một gái trẻ ưa nhìn và một chàng ăn bận cầu thả, đeo hoa tai, quần jeans xé tướp.

Người kia vẫn tiếp tục đi.

- Dừng lại đã, bố, - người ẻo lả nói, có vẻ hiền. Giọng nói cũng hợp với bề ngoài, eo ẻo. - Dừng vội.

Người Á châu gật đầu cười, nhưng không dừng lại.

Gã eo là gờ tay như vạch một đường giữa mình và người kia. Không gian rung động, một luồng khí lạnh thổi dọc đường ngầm. Đâu đó trên sân ga có tiếng trẻ khóc ré, tiếng một con chó tru lên.

Con người bé nhỏ đứng lại, dăm chiêu nhìn về phía trước. Gắn vào đôi môi cái tẩu, thổi một hơi, ranh mãnh mỉm cười với người đàn ông đứng trước mặt mình. Một tiếng ngân lạnh lốt như có tấm kính vô hình va đập. Gương mặt gã eo là méo đi vì đau, gã lùi lại một bước.

- Hoan hô, *devona*^[83], - đưa con gái nói, dừng lại sau lưng người Á châu. - Nhưng giờ thì ngài đúng là không cần vội đâu.

- Tôi phải đi gấp, ôi Trời, đi gấp... - con người bé nhỏ nói líu ríu. Liếc qua vai - Cô có thích ăn dưa không, người đẹp?

Cô gái cười, nhìn chòng chọc người châu Á. Đề xuất:

- Thế thì đi với chúng tôi đi, quý ngài kính mến! Ta ngồi chén đồ tráng miệng phương Đông. Ăn dưa của ông, uống trà. Chúng tôi đợi ngài lâu rồi, bỏ chạy ngay chẳng hay gì đâu.

Trên mặt con người bé nhỏ hiện rõ sự nghi ngại căng thẳng. Rồi ông ta gật:

- Đi nào, đi nào...

Bước đầu tiên của ông ta đã đánh gục người đàn ông eo là. Cứ như thể trước mặt người Á châu giờ đây đang có một tấm khiên vô hình chuyển động, một bức tường phi vật chất, đúng hơn là làm bằng cơn gió cuồn cuộn - người đàn ông pê-đê bị lôi tuồn tuột trên sàn, mái tóc dài xoải tung, mắt nhắm tịt, từ cổ họng phát ra những

tiếng kêu ăng ặc nho nhỏ.

Gã trai giống dân hippy vùng tay và phóng những chường có màu đỏ sẫm vào con người nhỏ bé. Những vệt sáng chói lòa vừa rời khỏi tay đã bắt đầu nhạt màu khi đi được nửa đường và tới lúc chạm vào lưng người châu Á kia chỉ còn là thứ ánh sáng chập chờn mờ nhạt, khó thấy.

- Chà chà, - không dừng lại, con người nhỏ bé nói. Phẩy hai bàn tay như thể trên lưng có một con ruồi vừa đậu xuống làm phát bực mình.

- Alisa! - gã trai kêu to, vẫn không chấm dứt chiêu pháp vô ích của mình. Những ngón tay cậu ta ngo nguậy, xục vào không khí, xúc từng mảng màu đỏ sẫm tung vào con người bé nhỏ. - Alisa!

Đưa con gái nghiêng đầu, chăm chú nhìn người châu Á đang bỏ đi. Cô ả khế lắm bấm điều gì đó, vuốt tay theo thân váy - trong tay không hiểu từ đâu xuất hiện một mẫu lăng kính hình trụ mảnh và trong suốt.

Người kia rào bước, đảo mắt sang hai bên, ngoẹo cổ rất tức cười. Gã đàn ông ẻo lả vẫn tiếp tục lê trước mặt ông ta, nhưng đã không còn định kêu nữa. Khuôn mặt gã rách bươm đầy máu, tứ chi gãy nát và buông thõng, như thể gã bị trượt qua không phải ba mét đường bằng mà bị một cơn bão điên cuồng lôi tuột đi, hoặc là bị kéo lê xềnh xệch đằng sau con ngựa bị thúc cương suốt ba cây số của lũng đá.

Cô gái nhìn con người bé nhỏ qua thấu kính hình trụ.

Thoạt tiên, người Á châu chậm bước. Đoạn, ông ta hộc lên, nói tay - quả dưa rơi xuống mặt sàn đá hoa cương, vỡ tan, cái cặp êm ái

và nặng nề tuột xuống.

- Ồ, - người bị cô gái gọi là *devona* nói. - Ô hô hô...

Con người bé nhỏ thụp xuống, ngay trong khi ngã, người ông ta đã bắt đầu quắt đi. Đôi má hóp lại, lưỡng quyền nhô cao, đôi tay bỗng trở nên gầy guộc như tay người già và đầy những đường gân bọc quanh. Mớ tóc đen không bạc đi, nhưng bị phủ một lớp bụi xám, trở nên thưa thớt. Không gian xung quanh ông ta thốt run rẩy - những con suối bóng vô hình chảy về phía Alisa.

- Những gì không do ta làm ra, sẽ là của ta từ đây, - đưa con gái rít lên. - Những gì của người giờ là của ta.

Mặt cô ả đỏ ửng lên cũng nhanh chóng như cảnh người kia bị quắt đi. Đôi môi chúm lại, thì thào những từ lào xào vang lên rất kỳ lạ. Gã hippy cau mày, buông tay - một tia đỏ thẫm cuối cùng rút xuống sàn khiến tảng đá thẫm lại.

- Dễ quá thể, - cậu ta nói. - Vô cùng dễ.

- Sếp rất không hài lòng, - lặn miếng lẳng kính vào đầu đó dưới nếp váy, cô ả nói. Mỉm cười. Gương mặt cô nàng vương hơi thở của sức sống và năng lượng bùng bùng đôi khi có được ở đàn bà sau trận yêu đương cuồng nhiệt. - Dễ... nhưng Kolenka của chúng ta lại xui xẻo quá.

Thanh niên hippy gật đầu, nhìn về tấm thân bất động của gã tóc dài. Vẻ thương cảm sâu sắc trong đôi mắt mờ của gã không hề có, cũng như, chẳng có cả sự ghét bỏ.

- Đúng vậy đấy, - gã nói. Bước những bước quả quyết về phía cái cây đã khô cong. Hua tay ở bên trên - cái xác rã nát thành tro. Một động tác nữa, gã biến quả dưa vỡ thành món lầy nhầy dính dóp.

- Cái cặp, - cô gái nói. - Kiểm tra cái cặp đi.

Một cái phất tay - lớp giả da sần rách toác ra, chiếc cặp mở toác như vẩy vỏ trai bật tách dưới lưỡi dao của người thợ mò ngọc thiện nghệ. Thế nhưng, cứ nhìn ánh mắt gã trai thì biết, trong đó không có hạt ngọc mong đợi. Đôi đồ lót bột sền, bộ đồ dệt kim cotton rẻ tiền, áo sơ-mi trắng, đôi dép cao su đi trong nhà đựng trong túi bóng, chiếc cốc nhựa xộp đựng mì ăn liền Hàn Quốc, cái bao kính.

Gã trai huơ tay thêm vài động tác ma thuật nữa khiến cốc mì vỡ bụi, quần áo rách toác theo đường may, chiếc bao kính mở tung ra. Gã chửi um lên.

- Bao kính rỗng, Alisa ạ! Hoàn toàn rỗng.

Trên mặt yêu nữ dần hiện lên nỗi kinh ngạc:

- Stasik, nhưng đây rõ là *devona* mà... Liên lạc viên không thể tin tưởng giao “hàng” cho ai cả!

- Như thế là lão ta đã tin ai đó, - dùng chân đá vung đám tro tàn của người Á châu, gã trai nói: - Em đã cảnh báo chị rồi mà, Alisa! Bọn Ánh Sáng trò gì cũng có thể làm cả. Chị nhận trách nhiệm rồi đấy nhé. Em có thể là phù thủy công lực yếu. Nhưng kinh nghiệm của em nhiều hơn chị - hơn những 50 năm.

Alisa gật. Vẻ thảng thốt đã biến khỏi mặt cô ả. Cánh tay lại lần theo nếp váy tìm tấm lăng kính.

- Ủ, - ả dịu dàng đồng tình. - Cậu đúng, Stasik ạ. Nhưng sau nửa thế kỷ nữa ta sẽ ngang tài ngang sức trong vụ kinh nghiệm này.

Gã trai hip-hop phá lên cười, ngồi xuống bên cạnh cái cây tóc dài, bắt đầu lục nhanh các túi:

- Chị nghĩ thế hả?

- Tin chắc. Cậu cứ khẳng khẳng làm theo ý mình thật là dở, Stasik. Chị đã chẳng đề nghị kiểm tra cả những hành khách còn lại rồi thôi.

Gã trai ngoảnh lại quá muộn khi một chục sợi dây bóng rầy vô hình đã khiến hồn gã lìa khỏi xác.

Chương 1

Chiếc Oldsmobile đời cổ, cổ nên tôi rất khoái.

Chỉ có điều, cửa sổ để mở cũng không giải thoát được khỏi cơn nóng, cơn nóng khủng khiếp trên con đường quốc lộ bị nung bỏng lên sau một ngày. Đúng là cần có điều hòa nhiệt độ.

Rõ ràng là Ilia cũng đồng tình với ý ấy. Anh lái xe, một tay giữ vô-lăng, chốc chốc lại liếc ngang và bắt chuyện. Tôi hiểu là một phù thủy cấp cao như anh luôn nhìn thấy trước mọi việc sớm 10 phút và sẽ không có vụ va chạm xe cộ nào xảy ra, nhưng dẫu sao tôi vẫn cảm thấy bồn chồn.

- Anh cũng đã định lắp điều hòa rồi đấy, - Ilia nói với Iulia, vẻ có lỗi. Cô bé khổ sở vì nóng hơn cả, gương mặt nổi lên những vết đỏ khó coi, mắt mờ đục đi. Chỉ mong cô bé đừng có nôn thôi. - Nhưng lắp điều hòa thì lại làm hỏng cả cái xe. Nó sinh ra có để lắp điều hòa đâu cơ chứ! Không có điều hòa, không điện thoại di động, không có máy tính máy tiếu gì hết!

- Ra thế, - Iulia nói. Mỉm cười yếu ớt. Hôm qua chỗ chúng tôi bị hun nóng, chẳng ai chớp mắt được cả, ngồi trơ cho đến năm giờ sáng, rồi thiếp đi ngay ở văn phòng. Tất nhiên là, thật dễ tiện khi bắt một cô bé mười ba tuổi chịu đựng ngang như người lớn. Nhưng chính cô bé muốn thế mà, không ai ép buộc bé cả...

Svetlana ngồi ghế trên, lo lắng nhìn xuống Iulia. Đoạn - với vẻ rất không đồng tình, nhìn sang Semion. Bị nàng soi, chàng phù thủy vốn điềm tĩnh chút nữa thì sặc khói “Yava”. Anh hít sâu - khói thuốc làng bảng trong xe chui tuột vào phổi. Quảng vèo mẩu thuốc dỏ. “Yava” cũng đã là một nhượng bộ trước dư luận xã hội rồi đấy, cách đây không lâu Semion còn mê hút “Poliot”^[84] và các loại thuốc kinh dị khác nữa.

- Mọi người đóng cửa kính đi, - Semion đề nghị.

Chỉ một phút sau, trong xe đã mát lạnh đi. Thoảng hơi thở của biển, mặn mòi, chòng chành. Tôi còn thấy được đó là biển đêm, và cũng không quá xa xôi - một bờ biển Krym bình dị. Chết i-ôt, loài rong tảo, âm hưởng mong manh của loài ngải đắng. Biển Đen. Làng Koktebel^[85].

- Koktebel à? - tôi hỏi.

- Yalta^[86], - Semion đáp gọn. - Tháng chín, ngày mừng mười, năm 1972, đêm, gần ba giờ sáng. Sau một cơn giông nhẹ.

Ilia tắc lưỡi ghen tị:

- Tuyệt thật! Bộ sưu tập thế này đến giờ cậu vẫn chưa tung ra hết cơ à?

Iulia nhìn Semion, vẻ hối hận. Chiêu pháp điều hòa khí hậu không phải phù thủy nào cũng làm được dễ dàng, và chùng cảm giác mà Semion vừa đưa ra có thể làm xôm cho mọi cuộc vui.

- Cảm ơn anh, Semion Pavlovich... - cô bé không hiểu sao lại ngượng ngùng trước Semion hệt như với sắp, gọi anh bằng tên và phụ danh.

- Chuyện vật ấy mà, - Semion bình thản đáp. - Tôi sưu tầm cả mưa tai-ga năm 930, cơn cuồng phong năm 40, cả sớm xuân ở Jurmala^[87] năm 56, hình như thế... rồi chiều đông ở Gagry^[88]...

Ilia cười to:

- Chiều đông ở Gagry - tớ không quan tâm. Nhưng mà mưa Tai-ga thì...

- Tớ không đổi chác đâu nhé, - Semion vội cảnh báo ngay. - Tớ rất biết bộ sưu tập của tớ, cậu không có gì ngang giá với nó được đâu.

- Ờ thế nếu đổi một lấy hai, mà không, lấy ba...

- Tớ có thể tặng, - Semion đề xuất.

- Quý tha ma bắt cậu đi, - Ilia giận dữ bẻ tay lái. - Tớ biết trả ơn thế nào được?

- Thế thì tớ sẽ rủ cậu đến cùng thả cơn mưa ấy ra.

- Cũng xin kiếu.

Tất nhiên là Ilia dần dỗi vậ thôi. Theo đánh giá của tôi, về mặt công lực họ gần như kẻ tám lạng, người nửa cân, có thể Ilia thậm chí mạnh hơn một chút. Nhưng Semion có sự nhạy cảm nắm bắt được thời khắc đáng giá cho việc lưu giữ phép thuật. Và anh còn biết cách không tiêu phí bộ sưu tập của mình một cách lãng xẹt.

Đương nhiên, ai đó có thể cho rằng việc anh vừa làm là rất xa xỉ. Làm dịu cơn nóng của nửa tiếng cuối cuộc hành trình bằng một bộ cảm giác quý giá đến thế...

- Chiều, khi chén thịt nướng shashlyk^[89], mà được hưởng mùi hương hoa thế này... - Ilia nói. Đôi khi anh tỏ ra khá thô thiển - Iulia

ngồi thẳng lên.

- Tôi còn nhớ, một lần tôi về miền Đông, - Semion đột nhiên kể. - Máy bay trực thăng của ta... ờ, nói chung thì chúng tôi chuyển sang đi bộ. Những phương tiện liên lạc ngừng hết cả, phải dùng đến phép thuật - nhưng rồi cũng chả khác gì như đi trong khu Harlem^[90] mà vẫn tấm biển: “Hãy bài trừ lũ mọi đen” ấy. Chúng tôi đi bộ trên sa mạc Hadramout^[91], và cách vùng dân cư địa phương không mấy nữa, độ trăm, trăm hai cây số. Mà sức thì kiệt. Nước hết. Bấy giờ, Aliosha, một chàng trai rất hay, cậu này giờ làm ở vùng Duyên hải, mới nói: “Tôi chịu hết nổi rồi, Semion Pavlovich ạ, ở nhà tôi có vợ và hai đứa con, tôi muốn về...” Cậu ta lăn ra cát, và giở ra món đồ dự trữ của mình. Cậu ta có một cơn mưa rào. Mưa to, độ hai mươi phút, được sưu tầm từ đủ thứ tầm phào. Chúng tôi uống đầy nước, lấy đầy các bình, và tóm lại là được tăng thêm sức lực. Tôi chỉ muốn cho cậu ta cú đấm vào mồm vì trước đó không hờ ra món đồ, nhưng rồi cũng thấy tội.

Chuyện kể một hơi như thế khiến trong xe lặng đi một phút. Không mấy khi Semion kể thành tiếng những sự kiện trong tiểu sử sống gió đời mình một cách sâu sắc đến vậy.

Ilia hoàn hồn trước nhất.

- Thế sao cậu không sử dụng cơn mưa Tai-ga của mình?

- Cậu lại đánh đồng... - Semion phì cười. - Cơn mưa sưu tầm được từ năm 1913 lại so với trận mưa rào cuối xuân đầy rẫy ra, lại còn thu được ở Matxcơva... xộc lên toàn mùi xăng, cậu tin không?

- Tin.

- Đấy, vấn đề là ở chỗ đó. Cái gì cũng có thời có chốn của nó.

Buổi chiều xinh xắn mà tớ vừa nhớ lại đây, nó rất dễ chịu. Nhưng không phải là trứ danh nhất. Cũng y hệt cái xe cà khổ này của cậu.

Svetlana khẽ bật cười. Không khí hơi căng thẳng lơ lửng trong xe đã tản hết.

... Suốt cả tuần Tuần Đêm náo loạn cả lên. Có vẻ như không có sự kiện gì đặc biệt ở Matxcơva, chỉ là guồng quay công việc thường nhật thôi. Thành phố bị một trận nóng bao vây, trận nóng chưa từng thấy vào mùa tháng sáu, bởi vậy tin tức về các hoạt động sụt xuống đến mức tối thiểu. Cả người của Ánh Sáng lẫn Bóng Tối đều không mê nổi món này.

Gần một ngày đêm nay những phân tích viên của chúng tôi đang xem xét khả năng thời tiết nóng đột ngột có thể là do hành động chuẩn bị gây hấn của phía Bóng Tối. Hẳn Tuần Ngày giờ này cũng đang nghiên cứu xem những phù thủy Ánh Sáng có động thái gì khiến ảnh hưởng đến khí hậu. Khi cả hai bên đều tin chắc vào những nguyên nhân tự nhiên của sự rối loạn về thời tiết, thì chẳng còn việc gì để làm nữa.

Phía Bóng Tối lặng tờ, giống như lũ ruồi bị đuổi vãn đi vì cơn mưa. Khắp thành phố, ngược lại với những dự báo của các thầy thuốc, số lượng những ca tai nạn và tử vong ít hẳn đi. Cánh Ánh Sáng cũng chẳng đầu óc đâu mà làm việc nữa - các phù thủy cãi cọ nhau vì những lý do vặt vãnh, những tài liệu đơn giản nhất muốn lôi ra từ kho lưu trữ cũng phải đợi đến tận trưa, những phân tích viên kêu lên độc địa khi bị đề nghị dự báo thời tiết: *“Trên mây nước đã nhuộm đen...”*^[92]. Boris Ignachevich phờ phạc đi đi lại lại trong văn phòng - ngay cả ngài, với xuất thân và quá khứ phương Đông phong

phú của mình, cũng bị cái nóng kiểu Matxcova đánh quỵ. Sáng hôm qua, thứ năm, ngài triệu tập toàn bộ nhân viên, lệnh cho đội Tuần chỉ để hai tình nguyện viên giúp việc ngài, còn lại phải biến khỏi Thủ đô. Đi đâu cũng được - đến những hòn đảo Mandives, đi Hy Lạp, hay xuống âm ty với quỷ sứ, ở đó dẫu gì cũng dễ chịu hơn - hay là đi ra nhà nghỉ ngoại ô. Trước giờ trưa ngày thứ hai không được chường mặt đến office.

Đội thêm đúng một phút khi trên các gương mặt đã tan hết những nụ cười hạnh phúc, sắp chua thêm rằng hạnh phúc bất ngờ cũng nên có được nhờ lao động. Lao động cần cù. Để sau khỏi hổ thẹn vì những ngày sống không có mục đích trên đời. Rằng người xưa không sai khi nói: “Ngày thứ hai bắt đầu từ thứ bảy”, và, có được ba ngày nghỉ, chúng tôi có trách nhiệm hoàn thành tất cả các công việc thường nhật vào thời gian một ngày còn lại.

Thế là chúng tôi làm việc - một số người làm đến sáng. Rà xét những môn đồ Bóng Tối còn lại trong thành phố và những người trong vòng kiểm soát đặc biệt - ma-cà-rông, người-sói, nam lẫn nữ dân quỷ, những nữ yêu đang hoạt động và một dãy dằng dặc những hạng ma tà vật vãnh những nhieu khác. Mọi điều ổn cả. Ma-cà-rông giờ không khát máu nóng mà thêm bia lạnh. Lũ nữ yêu không gắng sức làm suy đồi người xung quanh mà đang cầu một cơn mưa nhỏ trên vùng trời Matxcova.

Bù lại, bây giờ chúng tôi đang trên đường đi nghỉ. Không đến các hòn đảo Mandives, tất nhiên, sắp đánh giá hơi cao sự hào phóng của phòng kế toán. Nhưng hai-ba ngày nghỉ ở ngoại thành thì cũng đã là tuyệt rồi...

Thật tội cho những tình nguyện viên ở lại cùng sắp tại thủ đô - cảnh giặc và cảnh giới...

- Em phải gọi điện về nhà, - Iulia nói. Cô bé rõ là tỉnh táo hẳn lại khi Semion đổi cái nóng ngột ngạt trong xe lấy làn khí mát lành của biển. - Chị Sveta, chị đưa em ống nghe vớ.

Tôi cũng đang tận hưởng hơi mát. Nhìn sang các xe hơi mà chúng tôi vừa vượt qua - hầu hết các cửa kính đều vẩn xuống, và họ nhìn chúng tôi đầy ghen tị, đoán mò rằng con xe cổ có một hệ thống điều hòa khí hậu rất mạnh.

- Sắp rẽ rồi đấy, - tôi bảo Iulia.

- Ừ, nhớ mà. Mình đi đường này một lần rồi...

- Khẽ thôi! - Iulia xuyt, giọng sợ hãi. Và liền thoảng nói vào ống nghe: - Mẹ ơ, con đây! Vâng ạ, bọn con đến nơi rồi. Tất nhiên là ổn rồi ạ! Ở đây có hồ... không, hồ bé thôi. Mẹ ơ, con nói một phút thôi, bố của Sveta cho con mượn điện thoại cầm tay... Không, không có ai nữa ạ... Sveta ấy ạ? Đây ạ...

Sveta thở dài, nhận ống nghe của cô bé. Nàng rầu rĩ nhìn tôi, còn tôi thì gắng giữ vẻ mặt nghiêm chỉnh.

- Cháu chào cô Natasha, - Svetlana nói bằng giọng trẻ con thanh thanh. - Vâng ạ, rất mừng ạ. Vâng. Không ạ, có người lớn nữa ạ. Mẹ cháu đang ở xa đây, gọi mẹ cháu ạ? Vâng, để cháu chuyển lời. Nhất định rồi ạ. Tạm biệt cô.

Nàng tắt máy và nói vọng ra sau:

- Bé con ơ, thế sẽ ra sao nếu mẹ em hỏi cô bé Sveta thật xem các em vui chơi ngày nghỉ thế nào?

- Thì Sveta sẽ bảo là nghỉ tốt ạ.

Svetlana thờ dài, nhìn sang Semion như tìm đồng minh.

- Sử dụng phép thuật vào việc riêng sẽ dẫn đến những hậu quả khó lường, - Semion nói, giọng khuôn sáo. - Tôi nhớ một lần...

- Phép thuật nào cơ chứ ạ? - Iulia ngạc nhiên một cách thành thật. - Em bảo cô ấy là em đi tụ tập với hội bạn, và đề nghị cô ấy bao che cho em. Sveta ồ á lên, nhưng mà đồng ý, tất nhiên rồi.

Ilia cười khinh khích sau tay lái.

- Em thèm vào bù khú tụ tập! - rõ là chưa hiểu cái gì khiến Ilia khoái chí thế, Iulia bối rối. - Mặc dù ở đó bọn trẻ người thường cũng nhộn lắm. Mà sao các anh chị lại cười vậy ạ? Sao vậy?

...

Mỗi một người trong chúng tôi, những Tuần viên, đều bị công việc lấy mất một phần lớn của cuộc sống. Không phải vì chúng tôi là những kẻ ham mê công việc kinh khủng đâu - người nào có đầu óc bình thường mà chẳng khoái nghỉ hơn lao động? Cũng không phải vì làm việc quá thú vị đâu - phần lớn các hoạt động của chúng tôi gói gọn trong việc tuần tiểu buồn tẻ và mài đống quần ở các phòng giấy. Chúng tôi có quá ít người. Tuần Ngày tổ chức công việc dễ hơn chúng tôi nhiều, bất kỳ một nhân viên Bóng Tối nào cũng có khả năng cai trị. Chỗ chúng tôi tình thế lại hoàn toàn khác.

Song, ngoài công việc ra, mỗi chúng tôi đều có một mẫu nhỏ của cuộc sống riêng mà chúng tôi không trao cho ai hết. Không cho Ánh Sáng lẫn Bóng Tối. Chỉ là của chúng tôi thôi. Mẫu cuộc sống mà

chúng tôi không giấu giếm, mà cũng không khoe ra, nó là mẫu còn lại của cuộc sống cũ, của bản chất người thường.

Người thì có một chút xíu cơ hội là đi du lịch. Ilia chẳng hạn, luôn thích những tour du lịch bình thường, còn Semion lại là khách lữ hành ba lô chuyên đi nhờ xe. Thời trước, anh đã đi từ Matxcova đến Vladivostok không tốn một xu trong một thời gian kỷ lục, nhưng lại không đăng ký kỷ lục ấy tại Liên đoàn du lịch tự do vì trên đường đi có hai lần sử dụng phép thuật.

Ignat, mà cũng không chỉ mình cậu ta, lại quan niệm chuyện nghỉ ngơi không gì khác hơn là việc phiêu lưu tình ái. Hầu như tất cả mọi người đều trải qua thời kỳ này, nhưng cuộc sống cho phép những Người-Khác nhiều hơn những gì người thường có được. Những Người-Khác, cho dù họ không muốn thế, vẫn thường gọi cảm giác quyến rũ vô thức nhưng mạnh mẽ đối với những người phàm - đó là một sự thật rành rành.

Rất nhiều người trong số chúng tôi là người sưu tầm. Từ những người thu thập dao nhíp, đồ đeo chìa khóa, tem hay bật lửa vô hại cho đến những kẻ sưu tầm thời tiết, mùi vị, quầng sáng và những bùa chú. Tôi có thời hay thu thập mẫu xe hơi, bỏ những khoản tiền lớn để mua những mẫu vật quý hiếm có giá trị chỉ đối với vài ngàn kẻ dở người. Hiện giờ, cả bộ sưu tập ấy vất vưởng trong hai cái thùng cac-tông. Hôm nào phải vằn chúng ra đường và rải vào chỗ chơi cát cho bọn nhóc sượng mới được.

Số người thích săn bắn và câu cá cũng nhiều. Igor và Garik mê nhảy dù cảm giác mạnh. Cô bé Galia xinh xinh, nữ lập trình viên vô dụng của chúng tôi, thì chơi cây cảnh. Nói chung, ở đây, toàn bộ trứ

lượng rất phong phú những thú vui do loài người tích lũy được chúng tôi lôi ra bằng hết.

Thế còn cô nàng Hồ con mà chúng tôi đang trên đường đến nhà chơi đây thích trò gì, tôi cũng không đoán được. Tôi tò mò muốn biết điều đó cũng ngang với việc thích thú được dứt ra khỏi cái hỏa lò thành phố. Thường, đến chơi nhà ai đó, ta “đọc vị” được người ấy ngay thôi.

- Còn đi lâu nữa không ạ? - Iulia thốt lên với giọng điệu nhõng nhẽo. Chúng tôi đã rẽ từ đường cái vào và đi qua độ năm cây số đường đất, ngang một ngôi làng nhỏ và một con sông nhánh.

- Gần như là đến rồi đấy, - dò lại sơ đồ đường mà Hồ con để lại cho chúng tôi, tôi đáp.

- Nghĩa là đã đến thật rồi, - Iulia nói và ngoặt xe sang bên, thẳng đến chỗ mấy cái cây. Iulia “ối” lên một tiếng, hai tay che mặt. Svetlana phản ứng bình tĩnh hơn, nhưng cũng giơ tay ra trước để chống cú va đập.

Chiếc xe phóng qua một bụi cây rậm rạp và rặng cây bị bão đổ ngã ngang không đi qua được, đâm sầm vào những thân cây đứng thành bức tường ken dày. Nhưng cú va đập tất nhiên là không có. Chúng tôi xuyên qua màn U Minh và hạ xuống một mặt đường nhựa rất mịn. Phía trước, mặt gương một hồ nước nhỏ ánh lên lấp lánh, trên bờ hồ có một ngôi nhà gạch hai tầng, bao quanh là hàng rào cao.

- Điều tôi luôn thấy ngạc nhiên ở những người-sói, - Svetlana nói, - là cái sự họ luôn muốn giấu mình. Nấp sau màn U Minh vẫn còn ít, còn phải hàng rào nữa cơ...

- Hồ con không phải là người-sói! - cô bé con bức bối. - Chị ấy là phù thủy biến hình!

- Cũng là một mà thôi, - Sveta mềm mỏng bảo.

Iulia nhìn lên Semion, rõ ràng là đợi sự đồng tình. Chàng phù thủy thở dài:

- Xét về bản chất thì Sveta nói đúng. Những phù thủy tác chiến ngành hẹp - cũng là những người-sói mà thôi. Nhưng với dấu hiệu khác. Nếu Hồ con mà có tư tưởng khác đi trong buổi đầu bước vào U Minh Địa thì cô ấy đã có thể trở thành môn đồ Bóng Tối, biến thành người-sói rồi. Hiếm người số phận được định đoạt hết từ trước. Như thường lệ, phải có đấu tranh. Có sự chuẩn bị cho sự nhập môn.

- Thế em thì hồi đó thế nào ạ? - Iulia hỏi.

- Anh có kể rồi, - Semion lầu bầu. - Khá nhẹ nhàng.

- Một sự giáo huấn nhẹ nhàng của thầy cô và phụ huynh, - Iliia vừa cười vừa nói trong lúc dừng xe lại trước cổng. - Thế là cô bé con ngay lập tức tràn đầy tình yêu thương và nhân đạo đối với thế giới chung quanh...

- Iliia! - Semion ngắt lời. Semion từng là sư phụ của Iulia, một thầy giáo khá trẻ nải, gần như chẳng can thiệp gì vào sự phát triển của nữ phù thủy nhỏ. Nhưng giờ, rõ ràng là anh không khoái kiểu đùa cợt của Iliia.

Iulia là cô bé tài năng nên đội Tuần đặt ở em những kỳ vọng nghiêm túc. Nhưng dù sao cũng vẫn không phải những kỳ vọng khiến có thể dồn cô bé lạc trong mê cung những câu đố tinh thần

nan giải với một tốc độ như đã từng làm với Svetlana... một Nữ Đại Phù Thủy tương lai.

Có lẽ ý nghĩ ấy đến với tôi và Svetlana cùng một lúc - chúng tôi nhìn nhau. Nhìn nhau, rồi ngay lập tức lảng mắt đi hướng khác.

Một bức tường vô hình dồn ép chúng tôi, dồn ép, đẩy chúng tôi về đôi ngả. Tôi sẽ mãi mãi chỉ là phù thủy bậc Ba. Svetlana chẳng bao lâu nữa sẽ vượt tôi, và sau một quãng thời gian ngắn ngủi, rất ngắn ngủi, bởi lãnh đạo đội Tuần thấy cần thiết phải như vậy, nàng sẽ trở thành nữ phù thủy siêu đẳng.

Thì lúc ấy, tất cả những gì còn lại giữa chúng tôi là những cái bắt tay bạn hữu khi gặp mặt và những tấm thiệp chúc mừng sinh nhật, Giáng Sinh.

- Họ ngủ cả trong đó rồi hay sao? - Ilia, người thường không bị mất bình tĩnh vì những tình huống như thế này, lại bồn chồn. Anh ngó ra cửa sổ xe, ngay lập tức, một luồng không khí nóng, cho dù là trong lành, ủa vào xe. Ilia vẫy tay, nhìn lên ống kính camera gắn trên cổng. Bấm còi.

Cổng từ từ mở ra.

- Đấy, thế thì tốt hơn... - chàng phù thủy cười khì, đưa xe vào sân.

Mảnh đất lớn và trồng cây dày đặc. Lạ thật, không hiểu người ta xây lâu thế nào mà không ảnh hưởng đến những cây thông, cây tùng khổng lồ này. Ngoài một bồn hoa nhỏ quây quanh một đài phun nước xinh xinh không làm việc, đương nhiên là chẳng thấy một luống đất trồng rau nào. Trong khoảng sân bê-tông trước nhà đã có năm cái xe đậu đó rồi. Tôi nhận ra con “Niva”^[93] cũ mà Danila dùng

vì tinh thần ái quốc, con xe thể thao của Olga - không rõ nàng đi bằng xe ấy thế nào qua đoạn đường đất mà đến được đây? Giữa chúng có cái xe tải mini sút sẹ Tolik vẫn đi và còn hai chiếc xe nữa tôi từng thấy đậu cạnh văn phòng, nhưng của ai thì không rõ.

- Họ chẳng đợi được chúng mình, - Ilia phẫn nộ. - Nhạc nhẽ ồn ã, mọi người đang vui vầy rồi, còn những con người ưu tú nhất của đội thì đang lọ mọ ngoài đường làng...

Anh tắt máy, và vào khắc đó, Iulia reo lên vui sướng:

- Hổ con ơi!

Cô bé nhảy qua tôi một cách dễ dàng, mở cửa và phi ra khỏi xe.

Semion văng một câu rửa ngăn rồi cũng phóng theo cô bé bằng một động tác rất nhanh. Rất kịp thời.

Những con chó ấy trốn ở đâu tôi không rõ. Chỉ biết là chúng không để lộ mình cho đến thời điểm Iulia rời xe ô tô. Và chân cô bé vừa kịp chạm đất, từ tứ phía những bóng màu vàng rơm xông ra không một tiếng động.

Cô bé rú lên. Iulia có đủ công lực chiến đấu với cả một bầy sói chứ kể gì đến năm, sáu con chó. Thế nhưng, do chưa từng phải rơi vào một vòng chiến thực thụ nên cô bé luống cuống. Thực lòng mà nói, cả tôi cũng chẳng ngờ bị tấn công - ngay ở đây. Hơn nữa lại như thế này. Bọn chó nói chung không tấn công những Người-Khác. Chúng sợ người của Bóng Tối. Yêu quý người của Ánh Sáng. Phải huấn luyện con vật cẩn thận lắm mới có thể dẹp được nỗi sợ hãi bản năng của nó trước những nguồn yêu thuật sống.

Svetlana, Ilia, tôi - chúng tôi vùng ra bên ngoài. Nhưng Semion đã đi trước chúng tôi. Một tay anh tóm lấy Iulia, tay kia hua một

đường trong không gian. Tôi cho rằng anh sẽ dùng thuật dọa hoảng hoác sẽ đi vào màn U Minh hay thui cháy bọn chó thành tro. Đôi khi, theo phản xạ, người ta thường đưa ra những câu chú đơn giản nhất.

Nhưng Semion lại sử dụng thuật “Freeze” - đóng băng chớp nhoáng. Chiêu này bắt dính hai con chó trên không - hai tấm thân được bao phủ một vầng sáng xanh treo lơ lửng trên mặt đất, nhô ra phía trước hai cái mõm nhọn nhe nanh. Nước miếng nhều từ những chiếc nanh xuống từng giọt ánh xanh lè.

Ba con chó bị đông đá trên mặt đất nom đỡ kinh dị hơn.

Hổ con cũng đã chạy đến chỗ chúng tôi. Mặt cô trắng bệch, mắt mở to. Cô nhìn Iulia một giây - cô bé vẫn tiếp tục ré lên theo quán tính, nhưng đã dịu dần.

- Mọi người nguyên vẹn cả chứ? - cuối cùng, Hổ con hỏi.

- Mẹ kiếp... - Iliia lầu bầu, bỏ chiếc côn phép xuống. - Cậu nuôi bọn thú gì thế?

- Chúng lẽ ra chẳng làm gì ai đâu! - Hổ con nói, vẻ hối lỗi.

- Thế sao? - Semion bỏ tay ra khỏi nách Iulia, cho cô bé đứng xuống đất. Anh trầm ngâm hua ngón tay trước cái răng nanh nhe ra của con chó bị treo lơ lửng trên không. Lớp đóng băng chắc co dãn dưới tay anh.

- Xin thề đấy! - Hổ con đặt tay lên ngực. - Các bạn... Sveta, Iulienka... mình xin lỗi. Mình không kịp giữ chúng lại. Bọn chó được huấn luyện quá nhiều để đánh ngã và giữ chân người lạ.

- Kể cả Người-Khác?

- Ừ...

- Kể cả người của Ánh Sáng? - trong giọng của Semion xuất hiện một sự khâm phục không giả tạo.

Hồ con cúi đầu, gật.

Iulia đến gần, ôm lấy Hồ con và nói, khá bình thản:

- Em có sợ đâu. Chỉ cuống thôi.

- Thật ngộ là cả tôi cũng cuống, - Iliia rầu rĩ nhận xét, giấu vũ khí đi. - Hồ con này, nhưng mà bọn chó này biết tớ cơ mà nhỉ?

- Cậu thì bọn chúng không động đến đâu.

Không khí căng thẳng nhẹ bớt đi một cách chậm chạp. Đương nhiên sẽ chẳng có gì đáng sợ xảy ra được cả, chúng tôi biết tri thương cho nhau... nhưng cuộc dã ngoại sẽ đi đời nhà ma.

- Mình xin lỗi nhé, - Hồ con nhìn tất cả với ánh mắt khẩn khoản.

- Nay, cậu cần lũ đó làm gì? - Sveta hướng ánh mắt ra chỗ bọn chó. - Giải thích xem nào, để làm gì chứ? Cậu có đủ công lực chiến với cả một trung đội mũ nồi xanh^[94]... cần gì bọn Rottweiler này chứ?

- Đây không phải Rottweiler, mà là giống Staffordshire Terrier đấy...

- Khác gì nhau đâu!

- Có lần chúng đã bắt được một tên cướp. Mình chỉ ở nhà có hai ngày trong tuần thôi mà; mỗi lần từ thành phố về phải đi xa quá.

Những lời phân bua nghe không có sức thuyết phục cho lắm. Chỉ cần một câu chú “dọa hoảng” là chẳng ai trong đám người thường lảng cháng đến đây cả... Nhưng không ai kịp nói lên điều này. Hồ con đã tước vũ khí của chúng tôi:

- Tính mình thế...

- Thế lũ chó bị treo có lâu không ạ? - Vẫn áp người vào Hồ con, Iulia hỏi. - Em muốn kết bạn với chúng. Không thì em sẽ bị ám ảnh tâm lý tự ti mà chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tính cách và gây lệch lạc tình dục.

Semion phì cười. Iulia đã dập tắt vụ bức bối bằng câu phát biểu của mình, chỉ không hiểu là lời ấy bao nhiêu phần là hồn nhiên và bao nhiêu phần tính toán.

- Đến tối chúng sẽ hồi lại. Nào cô chủ, dẫn chúng tôi vào nhà chứ?

Bỏ lại bọn chó đùa treo lơ lửng, đưa đứng sững xung quanh xe, chúng tôi tiến đến gần ngôi nhà.

- Hồ con ơi, nhà chị thật tuyệt! - Iulia nói. Cô bé đã lờ hẩn chúng tôi đi, bám dính lấy cô gái. Có vẻ như nữ phù thủy này là thần tượng của cô bé khiến cô có thể bỏ qua hết mọi thứ, kể cả những con chó cảnh giác quá mức kia nữa.

Hay thật, mới hiểu vì sao linh vật thường là những thứ có năng lực mà ta không đạt được.

Iulia - một phù thủy phân tích viên tuyệt vời, có khả năng gỡ mối các mảnh hiện thực, tìm ra những nguyên nhân ma thuật bí ẩn từ những sự kiện tưởng chừng rất tầm thường. Cô bé thông minh, trong nhóm mọi người đều yêu mến cô bé không chỉ như một em gái nhỏ mà còn như một đồng đội chiến đấu, một nữ đồng sự quan trọng, đôi khi không thể thay thế được. Nhưng thần tượng của em lại là Hồ con, một nữ phù thủy - người-sói, phù thủy tác chiến. Cô bé không bắt chước bà giáo già Polina Vasilievna, cũng không phải lòng

trưởng phòng phân tích, một gã Lovelace^[95] đứng tuổi đường bệ.

Không - thần tượng của bé lại là Hồ con!

Tôi bắt đầu khe khẽ huýt sáo, đi theo đuôi đoàn người. Bắt gặp ánh mắt của Svetlana, tôi khẽ lắc đầu. Mọi điều đều bình thường. Phía trước là một ngày đêm vô công rồi nghề. Không có Bóng Tối hay Ánh Sáng nào hết, không có mưu đồ kế sách, không có đối đầu với ai sất. Bơi hồ, tắm nắng, chén thịt nướng, uống kèm với rượu vang đỏ. Buổi chiều thì tắm hơi. Trong khu biệt thự thế này nhà tắm hơi hẳn phải không tồi. Rồi cùng Semion kiếm vài chai vodka, một hũ nắm muối và chuồn đi đâu đó xa đám đông kia rồi uống cho đến mức loạn trí, ngẩn sao và trò chuyện kiểu triết học về những chủ đề cao siêu.

Tuyệt.

Tôi muốn là người thường. Dù chỉ một ngày đêm.

Semion dừng lại và gật với tôi:

- Ta sẽ kiếm hai chai. Hoặc ba. Thế nào mà chả có ai đó đến nữa.

Không có gì đáng ngạc nhiên cả, bức mình thì càng không nên - Semion không đọc ý nghĩ của tôi, chỉ đơn giản là kinh nghiệm sống của anh phong phú hơn tôi nhiều.

- Cứ thỏa thuận thế nhé, - tôi gật. Svetlana lại một lần nữa ngò vục liếc tôi, nhưng nàng giữ im lặng.

- Với cậu thì đơn giản hơn, - Semion nói thêm. - Tớ rất hiếm khi được... trở thành người thường.

- Cần thế lắm sao? - Hồ con hỏi khi đã dừng lại ở trước cửa.

Semion nhún vai:

- Không, tất nhiên rồi. Nhưng thêm như thế.

Và chúng tôi bước vào nhà.

...

Hai mươi người khách kể như hơi nhiều ngay cả đối với ngôi nhà này. Nếu chúng tôi là người thường thì lại là chuyện khác. Còn thế này, chúng tôi gây ra quá nhiều tiếng ồn. Cứ thử tập trung cùng lúc hai chục đứa bé mà trước đó mấy tháng trời phải học hành căng thẳng, thử đưa vào tay chúng các loại đồ chơi, thử cho phép chúng làm tất cả những gì chúng muốn và hãy quan sát kết quả mà xem.

Hình như chỉ có tôi và Svetlana là hơi tách ra với những trò vui nhộn ồn ã kia. Chúng tôi mỗi người lấy một cốc rượu vang trên bàn tiệc đứng và ngồi vào chiếc đi-văng da ở góc phòng khách.

Semion và Ilia vẫn cứ dính vào nhau trong cuộc độ sức về ma thuật. Một cuộc đấu rất văn hóa, đầy hòa khí và thoát đầu thì rất dễ chịu đối với những người xung quanh. Rõ ràng là trong xe, Semion đã làm chạm nọc tự ái của anh bạn - giờ, họ lần lượt thay đổi khí hậu trong phòng khách. Chúng tôi đã được cảm nhận mùa đông trong rừng ngoại ô Matxcova, thấy được màn sương mù mùa thu, cả mùa hè Tây Ban Nha nữa. Riêng mưa và mưa rào thì Hồ con cấm tiệt, nhưng hai chàng phù thủy cũng không có ý định hoán gọi các hiện tượng dữ dội của thiên nhiên. Họ thống nhất về những hạn chế nội tại nào đó cho sự thay đổi khí hậu, và độ sức với nhau không phải ở sự quý hiếm của khoảnh khắc thiên nhiên được lưu lại mà ở việc ai giữ thời khắc ấy được nhiều phút hơn.

Garik, Farid và Danila chơi bài. Chơi trò rất bình thường, không kiểu cách... chỉ có điều, không khí phía trên mặt bàn tóe lửa vì phép thuật. Bọn họ sử dụng tất cả những ngón bịp ma thuật và các cách thức để phòng chúng. Ở đây đã không còn quan trọng là những lá bài nào đã có trên tay, những lá nào được “đi đêm”.

Ở cạnh cánh cửa mở toang, Ignat đang đứng, quay xung quanh là những cô gái phòng Khoa học, mấy cô lập trình viên vô tích sự của chúng tôi cũng xúm vào đó. Quả là, gã trai dâm dăng của chúng tôi giả thua trên tình trường để giờ đây đang ngồi liếm vết thương lòng trong một vòng tình ái hẹp.

- Anton, - Sveta khẽ hỏi, - Anh nghĩ thế nào, cái trò này thực ra là sao?

- Trò gì cơ?

- Cuộc vui ấy. Anh còn nhớ Semion nói gì chứ?

Tôi nhún vai:

- Khi chúng ta sống đến một trăm tuổi, mình sẽ quay lại câu hỏi này? Anh thì thấy dễ chịu. Đơn giản là dễ chịu. Rằng chẳng phải chạy đi đâu hết, chẳng phải tính toán gì hết, rằng cả hai đội Tuần đã lè cả lưởi ra mà nằm bẹp trong bóng râm.

- Em cũng thấy thoải mái, - Svetlana đồng tình. - Nhưng ở đây chỉ có bốn người chúng ta là như thế, là còn trẻ hoặc gần như còn trẻ. Iulia, Hồ con, anh, em... Trăm năm nữa chúng ta sẽ ra sao nhỉ? Ba trăm năm nữa?

- Để rồi xem.

- Anton, anh hiểu em nhé, - Sveta khẽ chạm vào tay tôi. - Em rất

tự hào là đã gia nhập đội Tuần. Em hạnh phúc là mẹ em đã khỏe lại. Em sống bây giờ khá hơn, chuyện này đem ra bàn cãi thậm chí nực cười. Em... em còn có thể hiểu được tại sao sắp lại bắt anh chịu một thử thách lớn như thế...

- ĐỪNG, Sveta, - tôi cầm tay nàng. - Kể cả lúc anh cũng hiểu sắp, anh lại cảm thấy nặng nề hơn. Không cần nói chuyện này đâu.

- Vâng, em cũng có định nói đâu... - Sveta uống rượu vang, bỏ cái ly rỗng xuống. - Anh Anton, em định nói điều này cơ - em không thấy vui.

- Ở đâu? - có lẽ đôi khi tôi tỏ ra là một kẻ chậm hiểu kinh khủng.

- Ở đây. Trong Tuần Đêm. Trong hội bạn bè hòa thuận của chúng ta. Bởi mỗi một ngày của chúng mình là một cuộc chiến nào đó. Lúc nghiêm trọng, lúc vật vãn. Với một người-sói điên rồ, với một phù thủy Bóng Tối, với tất cả những lực lượng của Bóng Tối hợp lại. Sự căng thẳng của hai thế lực, những cái cằm nhô ra, những cặp mắt lồi to, sẵn sàng áp ngực vào lỗ châu mai... hay là để mộng trần ngồi lên con nhím...

Tôi phát phì cười.

- Svetlana, nhưng ở đây có gì xấu đâu? Ừ, chúng mình là những người lính. Tất cả không trừ ai, từ Iulia cho tới Geser. Trong chiến tranh tất nhiên là không được vui vẻ cho lắm. Nhưng nếu chúng ta lùi bước...

- Thì sao nào? - Sveta đáp lại bằng câu hỏi. - Thì sẽ đến ngày Tận thế? Hàng ngàn năm nay hai thế lực Thiện và Ác đã giao chiến với nhau. Xé nát yết hầu của nhau, hủy hoại những quân đội người phàm, tất thảy đều vì những mục đích cao cả. Nhưng anh nói xem,

Anton, lẽ nào con người sau chừng ấy thời gian lại không tốt đẹp lên?

- Có chứ...

- Thế còn từ thời các đội Tuần bắt đầu hoạt động? Anton, anh yêu quý, anh đã nói cho em hay biết bao điều, mà cũng không chỉ mình anh nói... Rằng cuộc chiến trọng yếu được tiến hành vì tâm hồn con người, rằng chúng ta ngăn ngừa những cuộc huyết chiến lớn. Ừ thì ngăn ngừa. Con người giờ tự họ cũng giết hại lẫn nhau. Còn nhiều hơn cả hai trăm năm trước.

- Ý em muốn nói là công việc của chúng ta chỉ mang lại tác hại sao?

- Không, - Sveta mệt mỏi lắc đầu. - Em không muốn nói thế. Em không cao ngạo như vậy. Em chỉ muốn nói một điều... có thể chúng ta đúng là Ánh Sáng. Có điều... Anh biết không, trong thành phố bắt đầu có bán những đồ trang trí cây thông rơm. Nhìn bề ngoài chúng y như thật, nhưng chúng không hề mang lại niềm vui.

Nàng nói với vẻ hoàn toàn nghiêm túc, và không đổi tông giọng. Nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Anh hiểu không?

- Hiểu.

- Vâng, có vẻ như phía Bóng Tối bắt đầu mang đến ít cái ác hơn, - Svetlana nói. - Những nhượng bộ chung giữa bọn họ và ta... việc Thiện lùi bước để tránh việc Ác, những giấy phép hại người và việc chữa trị cho người... tất thảy đều có thể biện minh, em tin vậy. Phía Bóng Tối đã ít hại người hơn xưa, chúng ta thì đương nhiên không làm ác. Thế còn người thường thì sao?

- Sao lại liên quan đến người thường?

- Có liên quan chứ! Chúng ta bảo vệ họ. Tự nguyện và không mệt mỏi. Nhưng có điều, sao họ sống không khá hơn? Chính họ cũng làm công việc của Bóng Tối. Tại sao? Ta đã mất đi điều gì đó, hả anh? Mất niềm tin mà vì nó, những phù thủy Ánh Sáng đã gửi các đoàn quân đến với cái chết và bản thân mình thì dẫn đầu đoàn quân ấy? Mất kỹ năng không chỉ biết bảo vệ mà còn biết hân hoan? Những bức tường thành vững chãi để làm chi nếu đó là những bức tường tù ngục? Con người đã quên hẳn sự tồn tại của phép thuật thực sự, họ không tin vào Bóng Tối, mà họ cũng đâu có tin vào Ánh Sáng! Anh Anton à, mình là những người lính. Đúng vậy! Nhưng người ta chỉ quý trọng quân đội khi diễn ra chiến tranh.

- Chiến tranh đang diễn ra.

- Ai biết được điều đó?

- Có lẽ chúng ta không hoàn toàn là những người lính, - tôi nói. Từ bỏ vị thế quen thuộc của mình luôn luôn là điều không dễ chịu chút nào, nhưng không có lối thoát nào khác. - Đúng hơn... ta là đoàn quân kỵ mã trống kèn... Te tò te... te tò te...

- Đội quân hiệu biết mỉm cười. Còn ta gần như đã hết.

- Thế theo em ta phải làm gì đây, - tôi thốt nhiên hiểu rằng cái ngày hứa hẹn tuyệt vời đang tuột trôi xuống dốc, rớt xuống một rãnh mương xói lở tối tăm và hôi thối, chung quanh rải đầy rác cũ. - Em nói xem! Em là Nữ Đại Phù Thủy, hoặc là sắp trở thành như thế. Là nữ tướng trong cuộc chiến của chúng ta. Còn anh chỉ là viên trung úy. Em hãy ra lệnh, miễn là một mệnh lệnh đúng đắn. Em nói đi, làm gì bây giờ?

Chỉ bây giờ tôi mới nhận ra rằng trong phòng khách bỗng nhiên im bật, rằng mọi người đang nghe hai chúng tôi. Thây kệ.

- Em bảo hãy đi ra đường và triệt hạ bọn Bóng Tối? Anh sẽ đi. Anh làm việc đó còn kém, nhưng anh sẽ rất, rất cố gắng. Em bảo hãy mỉm cười và tặng cho con người điều lành? Anh sẽ làm. Chỉ có điều, ai sẽ chịu trách nhiệm về cái ác mà anh sẽ vạch đường cho người ta làm? Thiện và Ác, Ánh Sáng và Bóng Tối, phải, chúng ta nhắc đi nhắc lại mãi những từ này, xóa đi ý nghĩa của chúng, treo chúng lên như treo những lá cờ, để chúng mục nát ra trong gió mưa. Vậy hãy tìm cho chúng ta một từ lệnh mới đi! Cho chúng ta những lá cờ mới! Hãy nói phải đi đâu và phải làm gì đi!

Môi Svetlana run lên. Tôi ghen hòng - nhưng đã quá muộn.

Svetlana ôm mặt khóc.

Tôi đang làm cái gì thế này?

Hay có lẽ đúng là chúng tôi đã quên mất cách mỉm cười, thậm chí là mỉm cười với nhau?

Cứ cho rằng tôi một trăm lần có lý, nhưng...

Cái có lý của tôi có nghĩa gì nếu như tôi sẵn sàng bảo vệ cả thế giới, nhưng không bảo vệ những người bên cạnh tôi? Bắt thù hận quy hàng, nhưng lại không mở đường cho thương mến?

Tôi lao đến tóm vai Svetlana, kéo nàng ra khỏi phòng khách. Các phù thủy đứng nhìn theo. Có lẽ họ từng nhìn thấy những cảnh này không phải một lần. Có thể, bọn họ đều hiểu cả.

- Anton, - Hồ con xuất hiện bên cạnh không một tiếng động, cô đã đẩy mở một cánh cửa nào không rõ. Nhìn tôi với vẻ trách móc xen

lẫn thông cảm không ngờ. Rồi để hai chúng tôi lại với nhau.

Chúng tôi đứng bất động hàng phút. Svetlana gục đầu lên vai tôi, khóc khe khẽ, còn tôi chờ đợi. Nói gì bây giờ cũng đã muộn. Tôi đã lỡ buột ra hết những gì có thể nói rồi.

- Em sẽ thử...

Điều này thì tôi không ngờ đến. Tôi lường trước mọi điều - giận dữ, sự phản công của nàng, rồi những lời than vãn... chỉ không ngờ đến điều này.

Svetlana buông tay khỏi gương mặt đắm nước. Lắc lắc đầu, mỉm cười.

- Anh nói đúng, Antoshka yêu quý ạ. Anh hoàn toàn có lý. Em giờ chỉ kêu ca và chống đối lại. Gào lên như một đứa trẻ, chẳng hiểu gì cả. Mà người ta đã dúm em vào đám bày hầy, đã cho sờ thử tay vào lửa... rồi đợi, đợi em trưởng thành. Có nghĩa, điều đó là cần thiết. Em sẽ thử xem. Em sẽ đưa ra những ngọn cờ mới.

- Sveta...

- Anh đúng, - nàng cắt ngang. - Nhưng em cũng hơi đúng. Chỉ có điều thật là không phải khi tỏ ra sồn chí trước mặt mọi người, tất nhiên rồi. Họ đang vui chơi hồ hởi theo cách của mình. Họ cũng chiến đấu hết sức mình. Hôm nay ngày nghỉ, không được phá hỏng ngày nghỉ của mọi người, anh nhỉ?

Và tôi lại chợt thấy bức tường ngăn. Một bức tường vô hình luôn luôn chắn giữa tôi và Geser, giữa tôi và những yếu nhân thượng cấp. Bức tường mà thời gian đang dựng nên giữa chúng tôi. Hôm nay, tôi đã tự tay mình đặt thêm một vài hàng gạch pha lê lạnh toát.

- Tha lỗi cho anh, Sveta, - tôi thì thăm. - Đừng giận.

- Mình quên đi nhé, - nàng nói rất quả quyết. - Cùng quên đi. Hiện giờ còn có thể quên được.

Lúc này chúng tôi mới liếc nhìn xung quanh.

- Thư phòng? - Svetlana đoán.

Những tủ sách gỗ sồi ngâm, những tập sách bên dưới cửa kính màu sẫm. Một cái bàn viết rất to, trên đó có máy tính.

- Đúng.

- Hồ con sống ở đây một mình cơ mà?

- Anh không rõ, - tôi lắc đầu. Chúng ta không có thói quen gạn hỏi.

- Có vẻ như sống một mình. Chỉ ít là bây giờ, - Svetlana rút chiếc khăn mùi-soa, thận trọng thấm nước mắt. - Nhà cô ấy đẹp quá. Ta đi đi, chắc mọi người đều không vui.

Tôi lắc đầu:

- Ôi họ chắc sẽ cảm thấy được rằng không phải mình cãi nhau.

- Không, họ không thể biết được đâu. Ở đây có những tấm chắn giữa các phòng, không sờ thấy được.

Ngó vào màn U Minh, tôi cũng phát hiện ra những đốm chập chờn ẩn giữa các bức tường.

- Ừ nhỉ. Này, càng ngày công lực của em càng mạnh hơn đấy.

Svetlana mỉm cười, đôi chút căng thẳng, nhưng hãnh diện. Rồi nói:

- Lạ thật. Cần gì phải xây bức chắn nếu như sống một mình?

- Thế nếu không sống một mình thì cũng cần gì phải xây tường chắn? - tôi hỏi, giọng khẽ khàng, không cần hồi âm. Mà Svetlana cũng chẳng trả lời.

Chúng tôi trở lại phòng khách.

Cảnh tượng không hoàn toàn như nghĩa địa, nhưng cũng gần như thế.

Không rõ là Semion hay Ilia đã sa đà quá độ - trong phòng tràn ngập khí ẩm ướt bốc mùi đầm lầy. Ignat đứng ôm Lena, rầu rầu nhìn mọi người. Anh chàng chỉ thích sự vui vẻ thư giãn với tất cả mọi hình thái của cái sự ấy. Mọi vụn vặt cọ và căng thẳng đối với cậu ta đều như mũi dao đâm thẳng vào tim. Những con bạc lẳng lặng nhìn vào một lá bài duy nhất nằm trên bàn - dưới ánh nhìn của bọn họ, lá bài ngọ nguậy, uốn éo, thay đổi chất và màu. Iulia với vẻ hờn dỗi đang khẽ hỏi han Olia điều gì đó.

- Mọi người rót rượu đi chứ? - Sveta hỏi, tay khoác tay tôi. - Mọi người biết không, với những kẻ đang điên rồ thì liều thuốc tốt nhất là 50 gram cô-nhắc đấy!

Hồ con đang đứng gần cửa sổ vẻ thiếu náo vội vàng đi về phía bar. Cô ấy sao thế nhỉ, vợ vào mình cái lỗi đã làm chúng tôi cãi nhau sao?

Tôi và Sveta nhận mỗi người một ly cô-nhắc, cố ý chạm cốc nhau rõ to và hôn nhau. Tôi bắt gặp ánh mắt Olia: ánh mắt không vui mừng, không buồn khổ, mà tò mò. Và, một chút ghen tuông. Ở đây, sự ghen tuông ấy chẳng liên quan gì đến nụ hôn cả.

Đột nhiên, tôi cảm thấy rã rời.

Như thể vừa ra khỏi mê cung nơi tôi lạc bước nhiều ngày nhiều tháng dài. Tôi đã ra để rồi nhìn thấy lối vào những hầm mộ tiếp theo.

Chương 2

Chỉ hai tiếng đồng hồ sau tôi mới có thể ngồi trò chuyện riêng với Olga. Cuộc vui, cho dù nó có khiến Svetlana cảm thấy giả tạo đi nữa thì vẫn cứ là cuộc vui, đã chuyển ra ngoài vườn. Semion đứng bên cạnh lò nướng thịt, đưa cho mọi người những xâu thịt shashlyk được nướng với tốc độ cực nhanh, vậy là có sử dụng phép thuật để nướng thịt. Cạnh đó, trong bóng râm có hai thùng rượu vang cốt.

Olia đang buôn chuyện gì đó với Ilia rất thân thiện. Hai người tay cầm xâu shashlyk, tay cầm ly rượu vang. Phá vỡ cảnh đối ẩm điền viên này thật tiếc, nhưng mà...

- Olia, mình muốn nói chuyện một chút, - tôi đi đến gần họ, nói. Svetlana đang say sưa tranh luận gì đó với Hồ con - hai cô gái nồng nhiệt bàn bạc về hội Hóa trang truyền thống vào Năm mới của đội Tuần - từ đề tài thời tiết nóng nực xọ sang đề tài này hẳn là do logic khác thường của cánh phụ nữ.

Đây là thời điểm hợp lý nhất...

- Xin lỗi Ilia, - nữ phù thủy dang tay. - Chúng ta sẽ còn bàn về việc này, được chứ? Cho dù cậu cũng không có lý.

Chàng phù thủy trịnh trọng mỉm cười và bỏ đi.

- Hỏi đi, Anton, - vẫn cái giọng đó, Olga đề nghị.

- Cậu biết tôi sẽ hỏi gì không?

- Tôi đoán được.

Tôi nhìn quanh. Không có ai gần đó. Khoảnh khắc ngắn ngủi của cuộc dã ngoại ở khu nhà nghỉ này vẫn đang diễn ra, khi còn thấy muốn ăn, muốn uống, và không có chút nặng nề nào cả trong dạ dày lẫn trong đầu óc.

- Điều gì sẽ đến với Svetlana?

- Khó mà đọc được tương lai. Mà tương lai của những đại phù thủy và nữ đại phù thủy thì...

- Đừng nói quanh nữa, nữ đồng sự, - tôi nhìn thẳng vào nàng. - Không cần phải thế. Bởi chúng ta dù sao cũng đã từng sát cánh mà? Là một cặp tác chiến? Từ khi cậu vẫn còn chịu hình phạt, bị mất tất cả... kể cả hình hài này. Và chịu phạt một cách chính đáng.

Máu chảy rần rạt trên mặt Olia.

- Cậu biết gì về sai phạm của tôi?

- Biết tất.

- Bằng cách nào?

- Tôi dù sao cũng làm việc với các dữ liệu.

- Cậu không có đủ quyền được tiếp cận thông tin. Những gì xảy ra với tôi không bao giờ được ghi trong bộ phận lưu trữ điện tử.

- Những thông tin gián tiếp, Olia ạ. Cậu có nhìn thấy những vòng tròn trên nước không? Hòn đá có thể nằm dưới đáy rất lâu rồi, đã bị bùn phủ lấp, nhưng những vòng nước vẫn còn. Những xoáy nước làm xói mòn bờ vực, hất lên bờ bọt nước và rác rưởi, làm lật thuyền... nếu hòn đá lớn. Mà hòn đá lại rất lớn. Cậu cứ coi như tôi đã đứng rất lâu bên bờ vực, Olia ạ. Đứng và nhìn những con sóng

đập vào bờ.

- Cậu tung hỏa mù.

- Không, Olga, thế điều gì sẽ đến với Svetlana? Kỳ huấn luyện nào nữa đây?

Nữ phù thủy nhìn tôi, quên bằng món thịt nướng đã nguội và ly rượu vơi nửa. Tôi bồi thêm một cú nữa:

- Chính cậu cũng đã trải qua kỳ thử thách ấy?

- Phải, - hình như nàng thôi không chơi trò im lặng nữa. - Đã trải qua. Nhưng tôi được đào tạo tuần tự hơn.

- Vậy sao phải cập rập như vậy đối với Sveta?

- Không ai ngờ rằng trong thế kỷ này lại có thêm một Nữ Đại Phù Thủy ra đời. Geser đành phải ứng biến, chấn chỉnh đội hình theo thời thế.

- Chính vì thế mà người ta trả lại hình hài cho cậu? Không chỉ vì đã hoàn thành tốt nhiệm vụ?

- Cậu cũng tự hiểu hết mọi điều rồi còn gì! - mắt Olga lóe lên khó chịu. - Còn thử tôi làm gì?

- Cậu kiểm soát việc đào tạo cô ấy? Dựa trên những kinh nghiệm xương máu của mình?

- Đúng. Hài lòng chưa?

- Olga, chúng ta cùng đứng một chiến tuyến cơ mà, - tôi thì thảo.

- Vậy thì đừng cho bạn chiến đấu ăn cùi chỏ như thế!

- Olga, mục đích là gì? Cậu đã không thực hiện được điều gì? Sveta phải làm gì?

- Cậu... - nàng nổi nóng thực sự. - Anton... ra là cậu đã tung hỏa

mù!

Tôi im.

- Cậu không biết điều gì cả! Những vòng xoáy nước... cậu chẳng biết nhìn vào đâu để thấy chúng!

- Cứ cho là thế. Nhưng điều cốt yếu thì tôi đoán được chứ?

Olga cắn môi nhìn tôi. Đoạn, lắc đầu:

- Cậu đã đoán đúng. Câu hỏi thẳng và lời đáp thẳng thắn. Nhưng tôi không giải thích gì đâu. Cậu không được quyền biết. Điều này không liên quan đến cậu.

- Cậu nhầm.

- Không ai trong chúng ta mong điều xấu cho Sveta, - Olga nói gay gắt. - Rõ chưa?

- Chúng ta cũng đâu có biết cách mong điều xấu. Nhưng chỉ có điều, điều lành của chúng ta đôi khi chẳng khác gì điều xấu cả.

- Anton, ta dừng câu chuyện. Tôi không có quyền hạn trả lời cậu. Đừng làm hỏng kỳ nghỉ bất ngờ của người khác.

- Bất ngờ đến mức nào? - tôi hỏi tỉnh bơ. - Hà Olia?

Nàng đã cảnh giác. Và gương mặt nàng trở nên lạnh băng. Quá lạnh đối với một câu hỏi như thế.

- Cậu cũng đã biết quá nhiều rồi, - nàng cao giọng, lấy lại vẻ uy quyền từng có.

- Olia, chúng ta chưa từng được nghỉ phép tất cả cùng lúc. Thậm chí chỉ một ngày đêm. Geser đuổi người của Ánh Sáng ra khỏi thành phố làm gì?

- Không đuổi tất cả.

- Polina Vasilievna và Andrei thì không tính. Cậu biết rõ, họ là những nhân viên văn phòng. Matxcova giờ không có một Tuần viên nào hết!

- Phía Bóng Tối cũng tĩnh mà.

- Thì sao chứ?

- Anton, đủ rồi đấy.

Tôi hiểu là sẽ không moi được ở nàng một lời nào nữa. Tôi gật:

- Được, Olya. Nửa năm trước đây ta đã từng ngang hàng nhau... dù chỉ tình cờ. Bây giờ thì rõ là không như thế nữa. Xin lỗi. Đây không phải là vấn đề của tôi, cũng không phải quyền hạn của tôi.

Olya gật đầu. Điều đó thật bất ngờ khiến tôi không tin vào mắt mình.

- Cuối cùng thì cậu cũng ngộ ra...

Nàng nhạo tôi? Hay đúng là nàng cho rằng tôi quyết không can thiệp vào chuyện gì nữa?

- Tôi cũng khá nhanh ý đấy, - tôi nói. Rồi nhìn về phía Svetlana đang bàn tán chuyện gì đó rất vui với Tolik.

- Cậu không giận tôi nhé? - Olya hỏi.

Chạm nhẹ tay vào Olya, tôi cười và đi vào nhà.

Muốn làm một việc gì đó. Muốn quá, như thể tôi là Thần Đèn vừa được thả ra khỏi một thiên niên kỷ bị giam hãm. Làm tất cả những gì có thể - nâng những tòa lâu đài lên cao, phá hủy các thành phố, lập trình bằng ngôn ngữ Basic^[96] hay thêu thùa kiểu chữ thập cũng được.

Tôi mở toang cửa mà không chạm vào nó - tôi đẩy cửa qua màn

U Minh. Cũng không hiểu để làm gì nữa. Chuyện này ít khi xảy ra với tôi, đôi khi thôi - những lúc tôi uống quá nhiều, đôi lúc là do bức tức quá. Nguyên nhân thứ nhất ở trường hợp này hoàn toàn không ăn khớp.

Phòng khách không có ai. Mà đúng, ngồi trong phòng làm gì khi ngoài sân có shashlyk nóng, vang lạnh và khá nhiều ghế bố dựng dưới những gốc cây...

Tôi ngồi phịch xuống ghế bành. Lăn tìm trên bàn ly rượu của mình - hay của Sveta - rót đầy cô-nhắc, uống ừng ực như thể không phải vừa rót thứ “Prazdnichnyi”^[97] mười lăm năm tuổi mà là thứ rượu vodka rẻ tiền. Lại rót đầy ly nữa.

Đúng lúc ấy Hồ con bước vào.

- Cậu không phản đối chứ? - tôi hỏi.

- Không, tất nhiên rồi... - nữ phù thủy ngồi xuống bên cạnh. - Anton, cậu bức mình à?

- Cậu đừng để ý.

- Cậu và Sveta cãi nhau à?

Tôi lắc:

- Không phải chuyện đó...

- Anton, hay là mình có gì không phải? Mọi người không hài lòng à?

Tôi nhìn cô với vẻ ngạc nhiên thành thật.

- Hồ con, nhảm quá! Mọi điều đều tuyệt. Mọi người đều thích cả.

- Còn cậu?

Chưa bao giờ tôi nhận thấy cô nàng phù thủy - người-sói lại có

thể hoang mang như thế. Thích hay không... làm sao làm hài lòng được tất cả mọi người chứ.

- Người ta vẫn tiếp tục huấn luyện Svetlana, - tôi nói.

- Luyện làm việc gì? - cô gái hơi cau mày.

- Mình không biết. Để làm điều gì đó mà Olga đã không làm được. Một việc rất nguy hiểm và đồng thời cũng rất quan trọng.

- Thế thì tốt, - cô vờ cái ly. Tự rót cho mình, nhấp nháp cô-nhắc.

- Tốt á?

- Thì tốt. Tốt là người ta đang huấn luyện, sẽ cử đi làm nhiệm vụ,

- Hồ con đưa mắt tìm cái gì đó, đoạn, cau mày nhìn giàn máy cạnh tường - Cái remote chuyên đời biển đầu mất hút...

Giàn máy tĩnh lại, nhấp nháy đèn. Vang lên nhạc của "Queen", bài "Kind of Magic". Tôi đánh giá cao vẻ mềm mại trong động tác của Hồ con. Việc điều khiển đồ điện tử từ xa - không phải là chuyện khoan lỗ trên tường hay là đuổi muỗi bằng cầu lửa.

- Cậu được đào tạo bao lâu để làm việc trong đội Tuần? - tôi hỏi.

- Từ năm bảy tuổi. Mười sáu tuổi đã tham gia các chiến dịch.

- Chín năm! Mà đối với cậu thì dễ hơn, phép thuật của cậu là thiên bẩm. Còn người ta đang định nặn Svetlana thành một nữ đại phủ thủy chỉ trong nửa năm - một năm!

- Ừ... căng đấy, - cô gái đồng tình. - Cậu cho rằng sắp sai?

Tôi nhún vai. Nói rằng sắp sai thì cũng ngu ngốc như là phản đối chân lý mặt trời mọc ở hướng đông vậy. Ngài đã hàng trăm... mà sao lại hàng trăm, hàng ngàn năm học cách không phạm sai lầm. Geser có khả năng hành động cứng rắn hoặc thậm chí khắc nghiệt.

Có thể khiêu khích người của Bóng Tối và lờm người của Ánh Sáng. Ngài có thể làm tất cả. Chỉ không thể sai lầm.

- Mình có cảm tưởng, ngài đánh giá quá cao Sveta.

- Quên đi! Sếp có mà tính sai...

- Thôi. Mình biết rồi. Ngài rất giỏi chơi trò cũ.

- Và ngài mong điều tốt cho Sveta, - nữ phù thủy thẳng thắn nói thêm. - Cậu hiểu chứ? Có thể là bằng cách riêng của mình. Nếu là cậu, cậu sẽ hành động khác, cả mình, cả Semion, cả Olga cũng thế... Tất cả chúng ta đều sẽ làm theo cách khác. Nhưng sếp đang lãnh đạo đội Tuần. Nên ngài có toàn quyền hành động.

- Ngài sáng suốt hơn? - tôi chưa chắc.

- Phải.

- Thế quyền tự do thì sao? - tôi lại rót đầy ly. Hình như ly này đã là quá, đầu bắt đầu ong ong. - Tự do?

- Cậu nói giống y bọn Bóng Tối, - cô gái phì cười.

- Mình thích nghĩ là chúng nói giống y như mình hơn.

- Mọi sự rất đơn giản, Anton ạ. - Hồ con nghiêng về phía tôi, nhìn vào mắt. Người cô nồng lên mùi cô-nhắc và hương hoa gì đó rất nhẹ, không phải nước hoa - người-sói thường không thích các loại dầu thơm. - Cậu yêu cô ấy.

- Yêu. Ai còn lạ...

- Cậu biết rằng chẳng bao lâu nữa đẳng cấp công lực của cô ấy sẽ vượt cậu.

- Thế nếu sẽ không vượt... - tôi không nói đến chuyện đó nữa, nhưng bỗng sực nhớ Sveta đã cảm thấy được những tấm màn chắn

ma thuật trên các bức tường một cách dễ dàng thế nào...

- Sẽ vượt hoàn toàn. Hai người sẽ trở nên chênh lệch về công lực. Những vấn đề cô ấy quan tâm sẽ rất khó hiểu, thậm chí xa lạ đối với cậu. Ở bên cạnh cô ấy, cậu sẽ cảm thấy mình như một mẫu sắt vụn vè, một gã đào mỏ, cậu sẽ cố bám vào quá khứ...

- Đúng, - tôi gật, và ngạc nhiên nhận ra rằng cái ly đã rỗng. Tôi đã rót đầy ly ấy trong ánh mắt chăm chú của nữ chủ nhà. - Có nghĩa là mình sẽ không ở lại. Mình cũng chẳng cần điều đó.

- Mà cậu cũng chẳng có được điều gì khác.

Tôi không ngờ là Hồ con cũng có thể khắc nghiệt đến vậy. Cả việc cô có thể lo lắng băn khoăn xem mọi người có ngon miệng và có hài lòng với bầu không khí ở đây không tôi cũng chẳng ngờ đến, cả cái sự thật độc ác này nữa - không thể ngờ.

- Mình biết.

- Nếu đã biết thì... Anton, cậu bức bối về việc sắp tăng cường đẩy Sveta lên bậc cao chỉ có duy nhất một nguyên nhân thôi.

- Thời của mình qua rồi, - tôi nói. - Như cát chảy qua kẽ tay, như mưa từ trên trời rơi xuống.

- Thời của cậu ư? Của hai người các cậu, Anton ạ.

- Chưa bao giờ từng của chung bọn mình, chưa bao giờ.

- Tại sao?

Mà đúng thật, tại sao nhỉ? Tôi nhún vai.

- Cậu biết không, có những loài thú không sinh sôi được khi bị ép duyên.

- Cậu lại thế rồi! - cô gái cáu kỉnh. - Ép buộc là thế nào? Cậu phải

vui mừng cho cô ấy. Svetlana sẽ là niềm tự hào của phía Ánh Sáng. Cậu là người đầu tiên phát hiện ra cô ấy, chính cậu đã cứu được cô ấy...

- Để làm gì? Để tiếp tục giao chiến với Bóng Tối ư? Giao đấu vô ích?

- Anton, bây giờ thì cậu ăn nói y hệt một môn đồ Bóng Tối... Cậu chẳng yêu cô ấy sao! Thế thì đừng có đòi hỏi và đừng đợi điều gì đáp trả! Đó là con đường của Ánh Sáng!

- Nơi nào bắt đầu tình yêu, nơi ấy không còn Ánh Sáng và Bóng Tối.

Cô gái im bặt vì bức bối. Buồn rầu lắc đầu. Rồi miễn cưỡng nói:

- Cậu có thể, chí ít là hứa... không?

- Để xem là hứa gì đã.

- Hứa sẽ chín chắn. Sẽ tin tưởng vào những đồng sự cấp cao của mình.

- Mình xin hứa một nửa thôi.

Hồ con thờ dài:

- Anton, nghe này, có lẽ cậu nghĩ rằng mình chẳng hiểu quái gì cậu... Không phải đâu. Mình cũng đâu có muốn làm phù thủy - người-sói chứ. Mình có năng lực chữa bệnh đấy, khá cao nữa là khác.

- Thật à? - tôi ngạc nhiên. Chưa bao giờ tôi nghĩ...

- Đã từng có, đã từng, - cô gái xác nhận một cách nhẹ nhõm. Nhưng đến khi phải lựa chọn phát triển công lực theo hướng nào thì sếp đã gọi mình lên. Mình và sếp ngồi uống trà, ăn bánh. Nói

chuyện, rất nghiêm túc, nhưng người lớn, dù khi ấy mình còn là một con bé, nhỏ hơn Iulia. Nói về chuyện Ánh Sáng cần điều gì, đội Tuần cần đến ai, mình có thể đạt tới những thành quả nào. Và cùng quyết rằng cần phát triển công lực biến hình tác chiến, kể cả phải hy sinh những năng lực khác. Ban đầu mình không khoái lắm. Cậu có biết biến hình đau đớn thế nào không?

- Biến thành hổ á?

- Không không, biến thành hổ thì không sao, biến ngược lại mới khó... Nhưng mình đã chịu đựng. Bởi mình tin tưởng sếp, và bởi mình hiểu điều đó là đúng đắn.

- Giờ thì sao?

- Giờ thì mình hạnh phúc, - cô gái nồng nhiệt đáp. - Mình tưởng tượng mình sẽ mất những gì, và sẽ làm việc gì nếu chọn ngược lại... Sẽ là những dược thảo, những bùa chú, sẽ tất bật với trường tâm sinh học đau yếu méo mó, phá những cái phễu đen và giải bùa mê...

- Rồi máu, nổi đau, sợ hãi, cái chết, - tôi nói cùng một tông giọng với cô. - Trận chiến ở hai - ba tầng hiện thực cùng một lúc. Né tránh ngọn lửa, nếm mùi máu, chui qua những ống đồng.

- Đó là chiến tranh.

- Ừ, chắc vậy... Nhưng chẳng lẽ chính cậu phải là người tiên phong?

- Thế cũng phải có ai đó tiên phong chứ? Và, cuối cùng thì, nếu không thế, mình không có được ngôi nhà thế này, - Hổ con khoát tay chỉ toàn bộ phòng khách. - Cậu cũng biết, thầy pháp trị bệnh lương không cao. Cứ gò lưng chữa trị, còn những người khác lại giết chóc

không ngừng...

- Ở đây thích thật, - tôi đồng ý. - Thế cậu có hay về đây không?

- Tùy lúc.

- Mình đoán là không thường lắm. Cậu nhận trực liên miên, lao vào điểm nóng...

- Đó là con đường của mình.

Tôi gật. Quá đúng, tôi là gì chứ... Tôi nói:

- Ừ, cậu nói đúng. Chắc mình mệt mỏi thôi. Nên mới lảm chuyện thế.

Hồ con ngờ vực nhìn tôi, có vẻ kinh ngạc trước sự hàng phục nhanh chóng thế.

- Mình phải độc ảm một chút, - tôi nói thêm. - Thật thích khi được say mềm một mình, ngủ gục bên bàn và tỉnh dậy với cơn nhức đầu. Lúc ấy mọi sự sẽ nhẹ nhõm hơn đi.

- Cứ uống đi, - nữ phù thủy nói, giọng cao vút. - Đến đây không uống thì làm gì chứ... Tủ rượu mở sẵn kia, thích gì chọn nấy. Hoặc ra chỗ mọi người. Hay mình ngồi cùng cậu cho vui nhé?

- Không, độc ảm vẫn hơn, - vỗ vỗ vào chai rượu phình, tôi nói. - Hoàn toàn chán chường, không mời, không bạn nhậu. Khi nào các cậu đi bơi thì ngó vào nhé. Biết đâu tớ vẫn còn xê dịch được!

- Ừ, thế nhé.

Cô mỉm cười và ra khỏi phòng. Tôi còn lại một mình, tất nhiên nếu như không coi chai rượu cô-nhắc Acmenia là bạn, người bạn mà đôi khi cũng rất muốn đặt lòng tin.

Một cô gái thật hay. Và mọi người, tất cả đều hay ho và tốt đẹp,

những người bạn, đồng chí của tôi trong đội Tuần. Tôi giờ đây nghe thấy tiếng họ qua âm nhạc của “Queen”, và thấy dễ chịu. Có những người tôi quan hệ tốt hơn một chút, có những người đối với tôi xa cách hơn. Nhưng ở đây tôi không và sẽ không có kẻ thù. Chúng tôi đã và sẽ cùng đi, chỉ mất nhau vì một nguyên cớ... Thế thì tại sao tôi lại không hài lòng với những gì đang xảy ra? Chỉ có mình tôi - cả Olga và Hồ con đều đồng tình với hành xử của sếp, và những người còn lại kia, nếu hỏi thẳng, chắc họ cũng thế.

Hay là tôi đã để mất sự khách quan chẳng?

Có lẽ vậy.

Tôi hớp ngậm cô-nhắc và nhìn xuyên vào màn U Minh, dõi theo những ánh lửa mờ của một cuộc sống phi lý xa lạ.

Trong phòng khách, tôi thấy ba con muỗi, hai con ruồi, còn ở góc xa trên trần nhà, thấy một con nhện con.

Động đây những ngón tay, tôi nặn một quả cầu lửa nhỏ, đường kính độ hai milimet. Ngắm vào con nhện - để khởi động, tốt hơn cả là chọn mục tiêu bất động - tôi tung quả cầu lửa ra.

Hành động của tôi không có ý nghĩa vô đạo nào hết. Chúng tôi đâu phải Phật tử, ít nhất là phần lớn những Người-Khác ở Nga. Chúng tôi chén thịt, giết ruồi và muỗi, diệt gián - nếu hàng tháng lười không học những bùa phép xưa đuổi mới thì lũ côn trùng sẽ nhanh chóng sản sinh ra sức đề kháng chống lại ma thuật.

Chả có gì thất đức cả. Chỉ tức cười thôi, cái trò dân tộc nào cũng có ấy - “săn muỗi bằng cầu lửa”. Đó là trò vui của con nít mọi lứa tuổi từng qua các khóa học của đội Tuần. Tôi nghĩ chắc hội Bóng Tối cũng có trò ấy, chỉ có điều bọn họ không phân biệt ruồi và chim sẻ,

muối và chó.

Con nhện bị tôi đốt cháy thui ngay. Bọn muối ngái ngủ cũng không gây trở ngại gì.

Sau mỗi chiến công tôi lại tự ăn mừng bằng ly cô-nhắc, trước khi uống đều cụng ly cốc một cái vào chai rượu đang chờ sẵn sàng phục vụ. Thế rồi tôi quay sang diệt ruồi, nhưng không rõ là chất còn trong máu đã quá nhiều hay bọn ruồi nhạy hơn bọn kia nên cảm thấy được chấmlửa đang bay đến. Con ruồi đầu tiên khiến tôi tiêu phí bốn viên đạn, nhưng chí ít, cú bắn trượt thì cũng khiến chúng tản ra kịp thời. Con thứ hai tôi hạ gục bằng quả cầu lửa thứ sáu, đồng thời đã kịp nã hai viên chớpbé vào cái giá kính trên tường.

- Đuội thế nhỉ... - tôi uống nốt chỗ cô-nhắc, ăn năn. Đứng dậy - căn phòng lắc lư. Tôi đến gần chiếc giá, trong đó có những thanh kiếm gắn trên tấm vải nhung đen. Thoạt nhìn thì thấy đó là sản phẩm của thế kỷ 15-16, của Đức. Đèn soi bị tắt nên tôi không dám xác định năm tuổi của những thanh kiếm cụ thể hơn. Trong tủ kính tôi phát hiện ra những cái phễu nhỏ, những thanh kiếm thì tôi không động vào.

Tôi ngẩng ngẩng một lúc xem phải sửa sai thế nào, và thấy không gì hay hơn là trả lại về chỗ cũ mẫu kính đã văng ra mà bốc hơi mất đầu đó trong phòng. Việc đó phải mất sức nhiều hơn là nếu tôi phá tan cả cái giá kính rồi phục hồi lại nó hoàn toàn.

Thế rồi tôi chui vào chỗ để tủ rượu. Không hiểu sao không thấy thềm cô-nhắc nữa. Cơ mà cái chai be bé đựng rượu cà phê Mexico lại có vẻ là một thỏa hiệp tuyệt vời giữa mong muốn được uống say mềm và ý muốn được tỉnh rượu. Cả cà-phê, cả cồn - hai trong một...

Tôi quay lại và nhận ra Semion đang ngồi trong ghế.

- Mọi người ra hồ rồi, - chàng phù thủy thông báo.
- Mình ra ngay, - tôi đi đến gần, hứa. - *Mình ấy a là ra ngay.*
- Để cái chai lại đi, - Semion khuyên.
- Tại sao? - tôi hỏi. Nhưng cũng để chai rượu lại.

Semion chăm chú nhìn vào mắt tôi. Những thanh barie trong tôi không hoạt động, mà tôi ngờ đến sự bị chơi lỡm quá muộn. Gắng nhìn đi chỗ khác mà không thể.

- Đồ đều... - tôi thở ra, lê lét dưới đất.

- Đi theo hành lang, rẽ phải! - Semion quát với theo. Ánh mắt vẫn găm vào lưng tôi, bao vây tôi bằng những sợi chỉ vô hình.

Tôi đã chạy đến toilet. Độ năm phút sau, kẻ hành tội tôi cũng đến.

- Đỡ hơn chưa?

- Rồi... - tôi thở nặng nhọc, đáp. Đứng thẳng dậy, tôi gục mặt vào la-va-bô. Semion lảng lạng vịn vào nước, vỗ vỗ vào lưng tôi:

- Thư giãn đi. Ta sẽ bắt đầu bằng biện pháp dân gian, nhưng...

Một làn sóng nóng bùng chạy dọc cơ thể. Tôi rên lên, nhưng không nổi giận hơn nữa.

Cơn mê mụ đã qua đi lâu rồi, nhưng giờ giọt say cuối cùng đã bật ra khỏi người.

- Cậu làm gì thế? - tôi chỉ hỏi được vậy.
 - Cứu lá gan của cậu. Hớp ngụm nước đi, sẽ dễ chịu hơn.
- Đúng là đỡ thật.

Năm phút sau, tôi đi ra khỏi toilet đang hoàng bằng đôi chân của mình, mồ hôi đầm đìa, ướt rượt, mặt đỏ nhưng hoàn toàn tỉnh táo. Thậm chí còn muốn cầu nhàu đòi hỏi công bằng nữa.

- Cậu can thiệp làm gì? Tớ muốn say, và tớ say...

- Chà, cánh trẻ! - Semion lắc đầu trách móc. - Hắn ta muốn say! Ai có thể say cô-nhắc hả? Lại còn sau khi đã uống rượu vang, rồi lại uống với tốc độ như thế, nửa lít trong nửa giờ. Một lần tớ và Sasha Kuprin quyết định nhậu xin...

- Sasha nào nữa?

- Thì vẫn Sasha nhà văn đó^[98]. Nhưng hồi ấy cậu ta chưa viết. Và bọn mình đã uống xin đến nơi, rất văn hóa, say khướt cò bợ, nhảy múa trên bàn, bắn lên trần nhà và làm đủ các trò trác táng.

- Thế cậu ta cũng là Người-Khác à?

- Sasha á? Không, nhưng là người tử tế. Uống hết một phần tư, lại chuốc cho mấy cô bé trung học uống sâm-panh nữa...

Tôi nặng nề đổ phịch xuống đi-văng. Nuốt khan, nhìn vào cái vỏ chai - lại bắt đầu muốn ọe.

- Bọn cậu uống có một phần tư mà đã say à?

- Một phần tư xô, làm sao mà không xin được? - Semion ngạc nhiên. - Say xin cũng có thể được, Anton à. Nếu như rất cần. Chỉ có điều phải bằng vodka cơ. Cô-nhắc và vang - những thứ đó dành cho trái tim.

- Thế vodka dành cho cái gì?

- Dành cho tâm hồn. Nếu thực sự hồn mình đau đớn.

Anh nhìn tôi với sự trách cứ nhẹ nhàng, một anh chàng phù thủy

bé nhỏ tức cười với khuôn mặt tinh ranh, với những hồi tưởng nhỏ nhỏ vui nhộn của mình về những nhân vật vĩ đại và những trận chiến vĩ đại.

- Mình đã không đúng, - tôi thú nhận. - Cảm ơn cậu đã giúp mình.

- Chuyện nhỏ, lão ạ. Có lần mình đã làm tỉnh rượu cho một gã trùng tên với cậu ba lần trong một buổi tối... mà lúc ấy phải uống nhưng không được say, vì công việc...

- Trùng tên à? Chekhov?^[99]

- Không, cậu này! Anton khác, trong hội mình. Cậu ta hy sinh rồi, ở Viễn Đông, khi bọn samurai... - Semion phẩy tay và im bật. Rồi gần như rất dịu dàng, anh nói:

- Cậu đừng có vội vàng. Tối đến chúng mình sẽ uống rất văn hóa. Còn giờ phải đuổi kịp mọi người thôi. Ta đi, Anton.

Theo sau Semion, tôi ngoan ngoãn ra khỏi nhà. Và nhìn thấy Sveta. Nàng ngồi trên ghế bố, đã thay đồ, mặc áo tắm và bận một cái chân váy sắc sỡ hay là quần một mảnh vải quanh eo thì phải.

- Bình thường chứ? - nàng hơi ngạc nhiên, hỏi tôi.

- Hoàn toàn bình thường. Không hiểu sao shashlyk không được lành cho lắm...

Svetlana chăm chú nhìn tôi. Nhưng có vẻ như ngoài sắc mặt xám ngoét và mớ tóc ướt nhẹ ra, không có điều gì tố cáo cơn say xỉn bất ngờ cả.

- Anh phải đi kiểm tra tuyến tụy...

- Bình thường cả, - Semion nói nhanh. - Tin mình đi, mình cũng biết nghề thuốc đấy. Nóng nực, rượu vang chua, thịt nướng thì

mỡ... nguyên nhân có thể thôi. Cậu ấy giờ cần phải tắm tã, còn chiều tối trời mát, bọn mình sẽ cưa đôi chai rượu. Chữa trị chỉ cần thể thôi.

Svetlana đứng dậy, lại gần nhìn vào mắt tôi, vẻ thông cảm.

- Hay mình ngồi đây một lát? Em pha ấm trà đặc...

Đúng, có lẽ thế... Thật là tuyệt. Chỉ ngồi thôi. Hai người chúng tôi. Uống trà. Chuyện trò hoặc im lặng. Vì cũng đâu có quan trọng. Thi thoảng nhìn nàng, hoặc thậm chí cũng chẳng nhìn nàng. Nghe hơi thở, hoặc không nghe. Chỉ cần biết rằng chúng tôi đang bên nhau. Hai người chúng tôi chứ không phải cả tập thể thân thiết Tuần Đêm. Và chúng tôi bên nhau vì muốn điều ấy chứ không phải theo chương trình định sẵn của Geser.

Không lẽ đúng là tôi đã quên mất cách mỉm cười sao?

Tôi lắc đầu. Và đẩy ra bề ngoài gương mặt một nụ cười hèn nhát và bướng bỉnh:

- Đi thôi. Anh chưa phải là phế binh công huân của các cuộc chiến ma thuật. Đi thôi, Sveta.

Semion đã đi lên trước, nhưng không hiểu sao tôi thấy anh nháy mắt. Một cách tán thưởng.

Đêm không đem lại hơi mát nhưng cũng giải thoát khỏi nực nội. Từ khoảng 6-7 giờ cả hội đã xé lẻ ra. Còn lại bên hồ có Ignat và Lena, với cả Olia nữa, thật kỳ lạ. Hổ con và Iulia bỏ vào rừng lang thang. Những người còn lại tập trung ở nhà và khu vực quanh quanh đó.

Tôi cùng Semion chiếm cái ban công to đùng trên tầng hai. Ở đây

dễ chịu, gió lùa nhiều hơn và có bộ bàn ghế mây thật là vô giá đối với thời tiết nóng nực.

- Tiết mục thứ nhất, - Semion lấy ra từ túi bóng có hình quảng cáo yaourt “Danon-kids” một chai vodka và nói - “Smirnoff”.

- Cậu thấy hay à? - tôi ngờ vực hỏi. Về vodka thì tôi không tự coi mình là chuyên gia.

- Mình uống món này đã hai trăm năm nay rồi. Còn trước thì thứ này kém hơn, cứ tin mình đi.

Sau chai rượu xuất hiện hai cái cốc thủy tinh nhiều cạnh, một cái hũ hai lít lèn những quả dưa chuột be bé dưới cái nắp sắt tây dập chắc, một túi bóng lớn đựng bắp cải muối.

- Thế đồ nhắm? - tôi hỏi.

- Vodka không cần đồ nhắm, cậu bé ạ, - Semion lắc đầu. - Rượu phế phẩm mới cần đồ ăn kèm.

- Đúng là “Đến chết vẫn còn phải học”.

- Cậu sẽ kịp học hết trước khi chết. Còn về vụ vodka thì đừng băn khoăn, làng Chernogolovka^[100] là địa bàn quản lý của mình mà. Ở đó có một thầy pháp làm việc trong nhà máy, thầy pháp quên thôi, không đến nỗi tệ lắm. Gã cung cấp cho mình sản phẩm xịn.

- Đổi chác những món vật à? - tôi liều mạng nhận xét.

- Không đổi chác chứ. Mình trả tiền gã. Tất cả đều trong sạch, đó là những mối quan hệ riêng tư của chúng mình, không phải công việc của các đội Tuần.

Semion bằng một động tác thuần thục xoáy nắp chai, rót mỗi người nửa ly. Cái túi cả ngày để ở ngoài hiên, nhưng vodka vẫn

lạnh.

- Chúc sức khỏe nhé? - tôi đề nghị.

- Còn sớm. Chúc mừng chúng ta đã.

Buổi trưa, anh làm tôi tỉnh rượu một cách thực là chất lượng, hình như không chỉ quét sạch chất cồn ra khỏi máu mà tất cả mọi sản phẩm của sự trao đổi chất. Tôi nốc nửa cốc mà không hề rung mình, ngạc nhiên phát hiện ra rằng vodka có thể là món rất dễ chịu không chỉ vào mùa đông sau khi đi ngoài trời giá mà còn cả vào mùa hè, sau một cơn bức bối.

- Đấy mà... - Semion kêu kèng kẹc đặc ý, ngồi xoài ra cho thoải mái hơn. - Phải gợi ý Hồ con là ở đây nên đặt một cái xích đu mới được...

Anh rút bao “Yava” kinh dị của mình ra, châm thuốc hút. Bắt gặp ánh mắt không hài lòng của tôi, anh thông báo:

- Dẫu sao mình vẫn cứ sẽ hút món này. Mình là công dân yêu nước mà lị.

- Còn mình thì yêu sức khỏe của mình, - tôi lầu bầu.

Semion “hừm” một tiếng.

- Đấy, có lần một người quen ngoại quốc rủ mình đến nhà chơi...
- anh bắt đầu kể.

- Thế vụ ấy đã lâu chưa? - tôi hỏi, bất giác điều chỉnh kiểu nói cho hợp gu anh.

- Chưa lâu lắm, năm ngoái. Mà rủ đến để học cách uống rượu kiểu Nga. Gã này sống ở một Penthouse^[101]. Mình kéo thêm một cô bạn mới quen và anh trai cô ta - tên này vừa ra tù, chả có chỗ nào

chơi, và cả hội cùng đi...

Tôi hình dung ra cái hội ấy và lắc đầu:

- Mà người ta vẫn cho vào?

- Ừ.

- Phải nhờ đến phép thuật à?

- Không, ông bạn nước ngoài nhờ đến tiền. Rượu vodka và thức nhậu gã chuẩn bị đầy đủ, chúng mình uống từ ngày 30-4, và 2-5 mới dừng uống. Không cho người dọn phòng vào, tivi không tắt.

Tôi nhìn sang Semion - anh mặc chiếc áo sơ-mi kẻ nhàu nhĩ, hàng nội, quần jeans Thổ đã sờn và đi xăng đan Tiệp cũ kỹ, có thể không khó khăn gì tưởng tượng ra anh chàng ngồi uống bia hơi rót từ bình ba lít. Chứ còn cảnh anh ngồi trong Penthouse thì khó hình dung ra.

- Làm tình làm tội chủ nhà, - tôi nói đầy thông cảm.

- Không, tại sao? Đồng chí kia lại rất khoái. Gã bảo là đã hiểu sự say xỉn kiểu Nga thực thụ phải như thế nào.

- Thế như thế nào?

- Đó là khi tỉnh dậy buổi sáng, mọi thứ xung quanh xám xịt. Bầu trời xám, mặt trời xám, thành phố xám, con người xám, ý nghĩ cũng xám. Chỉ có một lối thoát duy nhất là lại uống. Như thế sẽ dễ chịu hơn. Như thế mọi màu sắc sẽ bừng trở lại.

- Gặp được vị khách nước ngoài thú đấy.

- Còn phải nói...

Semion lại rót rượu vào hai ly, lúc này đã rót ít hơn. Ngẫm nghĩ một chút, và bất thần đổ rượu đến tận miệng ly.

- Uống nào, ông bạn. Ta uống chúc cho ta sẽ không nhất thiết phải uống để được nhìn thấy trời xanh, mặt trời vàng, thành phố rực rỡ. Uống vì điều đó nhé. Mình với cậu chui vào màn U Minh là thấy mặt trái của thế giới không như mọi người tưởng. Cơ mà chắc là không chỉ có cái mặt trái ấy đâu. Uống vì những sắc màu rực rỡ!

Mê mẩn tâm thần, tôi uống hết nửa cốc.

- Đừng tránh né thế, ông bạn, - vẫn cái giọng ấy, Semion nói.

Tôi uống cạn. Cắn một lá bắp cải chua ngọt giòn tan. Hỏi:

- Semion, tại sao cậu lại hành xử như thế? Cậu ra vẻ ngổ ngáo làm gì, cậu cần vẻ ngoài như thế làm gì?

- Những từ ngữ cực kỳ thông minh thì mình chẳng hiểu...

- Tuy nhiên?

- Như thế đơn giản hơn, Antoshka ạ. Mỗi người đều giữ mình bằng cách anh ta có thể. Mình phòng thân bằng cách ấy.

- Thế mình thì phải làm sao, Semion? - tôi hỏi. Không một lời trăn trối.

- Làm cái gì mà cậu thấy phải làm.

- Thế nếu mình không muốn làm điều mình phải làm? Nếu cái sự thật sáng thật sáng của chúng ta, cái lời thề đội Tuần của chúng ta và những ý định nghĩa cử tuyệt vời của chúng ta khiến mình ngấy đến tận cổ?

- Cậu hãy hiểu một điều, Anton, - chàng phù thủy cắn một quả dưa chuột rau rầu. - Cậu cần phải hiểu từ lâu rồi, nhưng cậu chết dí quá lâu cạnh những đồng sắt máy tính của cậu... Sự thật của chúng ta, cho dù nó có lớn lao và cao cả đến đâu, cũng bao gồm vô vàn

những sự thật nhỏ. Và cứ cho Geser là bậc thánh trên cao đi nữa, kinh nghiệm đầy mình nằm mơ cũng không có được, nhưng thêm vào đó, ngài còn có căn bệnh trĩ đã được chữa lành bằng ma thuật, có bệnh Edip^[102] và có thói quen lật lại những kịch bản cũ để xào xáo thành cái mới... Tất cả chỉ là dẫn chứng thí dụ thôi, mình không ở trong chần đếm rận cùng ngài đâu, dù sao cũng là sếp mà.

Anh lôi ra điều thuốc mới, và lần này tôi không dám phản đối.

- Anton ạ, vấn đề không phải ở chỗ đó... Cậu là chàng trai trẻ, gia nhập đội và đã rất phấn khởi. Rút cuộc thì cả thế giới cũng được phân chia rạch ròi trắng đen! Niềm mơ ước của loài người đã thành hiện thực. Đã thấy rõ ai tốt và ai xấu. Thế đấy, hãy hiểu nhé. Không phải vậy. Không phải. Một thời tất cả chúng ta là một. Cả Bóng Tối lẫn Ánh Sáng. Chúng ta từng ngồi bên đống lửa trong hang, nhìn xuyên qua màn U minh xem ở bãi cỏ nào gần đấy có voi mamút đang đánh chén, những ngón tay đã thả những tia lửa bắn ra cùng với lời ca và điệu vũ, còn cầu lửa thì dùng để thiêu cháy các bộ lạc khác. Và, lấy ví dụ để thêm sức thuyết phục này, có hai anh em - Người-Khác. Thằng anh chui vào màn U Minh trước tiên... có thể lúc ấy nó đang no, mà cũng có thể lần đầu biết yêu... Còn đứa kia thì ngược lại. Bụng đau quặn vì mắng xanh, con đàn bà thì nguẩy mặt quay đi, viện cớ đau đầu và mệt mỏi vì công việc cạo bì thú vừa sẵn được. Thế nên mới xảy ra chuyện. Một thằng đứng ngắm con voi mamút là đã thấy hài lòng. Thằng kia muốn cắt lấy mẫu vòi, thêm vào đó, muốn cả con gái tù trưởng. Thế là chúng ta chia cắt, thành Bóng Tối và Ánh Sáng, thành Thiện và Ác... Điều sơ đẳng, phải không? Chúng ta vẫn dạy bọn trẻ - Người-Khác như vậy đấy...

Nhưng có điều, ai nói với cậu... ai đã nói với cậu, ông bạn già, là tất cả những điều đó đã chấm dứt?

Semion nhao người về phía tôi một cách đột ngột khiến cái ghế kêu khọt khẹt:

- Đã từng có, đang có và sẽ có. Luôn luôn có, Anton ạ. Không bao giờ kết thúc. Giờ đây chúng ta trừng phạt kẻ dám nổi loạn, bắt chấp đám đông, làm điều thiện không xin phép, ta rút hồn của gã. Gửi kẻ đó vào cõi U Minh, kẻ phá vỡ cân bằng lực lượng, kẻ tâm thần và loạn trí... phải vào cõi U Minh. Thế ngày mai thì sẽ ra sao? Một trăm năm nữa, một ngàn năm nữa? Ai sẽ nhìn lại? Cậu, mình, hay Geser?

- Khi ấy thì sao...

- Có sự thật của cậu sao, Anton? Nói đi, có không? Cậu có tin chắc vào sự thật ấy? Thế thì cứ tin vào sự thật của cậu, chứ đừng tin sự thật của mình, của Geser. Hãy tin và hãy đấu tranh. Nếu đủ vững lòng. Nếu tâm không động. Sự tự do của phía Bóng Tối không xấu xa chỉ vì đó là không phụ thuộc vào người khác. Đây lại vẫn là bài học dạy con nít. Tự do của Bóng Tối trước tiên là sự tự giải phóng khỏi bản thân, khỏi lương tri và tâm hồn mình. Khi không còn cảm thấy đau lòng - lúc ấy hãy kêu cứu đi. Thật ra, lúc ấy thì đã muộn rồi...

Anh im bặt, thò tay vào túi lôi ra thêm một chai vodka nữa. Thở dài:

- Chai thứ hai. Mình với cậu chẳng xin được, mình cảm thấy thế. Vụ này không thành rồi... À còn về Olga và những lời cô ấy nói...

Làm sao Semion có thể nghe được mọi thứ, mọi lúc thế nhỉ?

- Cô ấy không tị nạnh về chuyện những gì cô ấy chưa làm xong mà Svetlana có thể thực hiện được đâu. Không phải về chuyện Svetka có tất cả ở phía trước, còn Olga, nói thẳng ra, thì mọi điều đã ở sau lưng. Cô ấy ghen vì Sveta có cậu bên cạnh... và cậu luôn muốn giữ người yêu lại. Kể cả là cậu không làm gì được. Geser thì có thể, nhưng lại không muốn. Cậu không thể, nhưng lại muốn. Tóm lại, có lẽ cũng chẳng có gì khác nhau đâu. Nhưng dù sao cũng có gì đó dính dáng với nhau. Cô ấy thấy đau lòng, cho dù có bao nhiêu tuổi đời rồi cũng vậy.

- Cậu có biết người ta đang đào tạo Svetlana để làm trò gì không?

- Biết, - Semion vẩy vodka vào các cốc.

- Làm gì?

- Mình không trả lời được. Mình ký giao kèo rồi.

- Semion...

- Nói rồi mà - đã ký. Muốn mình cởi áo ra cho cậu nhìn thấy dấu lửa trừng phạt trên lưng hả? Bép xép cái gì là bị cháy cùng với cái ghế này ngay, tro than cho gọn được vào bao thuốc lá. Thế nên là xin lỗi cậu, Anton. Đừng gặng. Cái gì nói được mình đã nói rồi.

- Cảm ơn cậu, - tôi nói. - Thế thì... thế thì ta uống đi. Tự dưng muốn say quá. Mình cần phải say.

- Thấy rồi, - Semion đồng tình. - Vào việc thôi.

Chương 3

Tôi tỉnh dậy rất sớm. Một sự tĩnh lặng bao trùm, sự yên tĩnh sông động của khu nhà ngoại ô, với xôn xao tiếng gió. Gió rút cuộc cũng đã mát lạnh khi trời gần về sáng. Song điều ấy chẳng khiến tôi vui. Chăn đệm ẩm mồ hôi, đầu đau như búa bổ. Ở giường bên cạnh, Semion đang ngáy đủ các tông trầm bổng. Mọi người dúai chúng tôi vào một phòng ba. Ngay trên sàn là Tolik đang ngủ, quần mình trong chăn - cậu ta từ chối chiếc võng mà mọi người đưa cho, nói rằng lưng cậu bị đau do chấn thương trong một vụ lộn xộn nào đó năm 76 nên nằm giường cứng thì hơn.

Lấy tay bóp gáy, và để khỏi đổ kênh ra khi cử động đột ngột, tôi ngồi xuống giường. Nhìn sang cái bàn kê đầu giường, tôi ngạc nhiên thấy hai viên thuốc aspirin và chai nước suối “Borzhomy”. Ai tốt bụng vậy nhỉ...

Hôm qua chúng tôi hai người uống hết ba chai... thế... Rồi Tolik lên. Rồi sau đó còn ai đó nữa, mang thêm rượu vang. Nhưng tôi không uống vang. Trí tàn vẫn còn đủ.

Uống viên aspirin bằng nửa chai nước suối, tôi ngồi chờ đến một lúc, đợi thuốc tác dụng. Cơn đau đầu chưa hết. Cảm giác như không chịu nổi mất.

- Semion... - tôi gọi, giọng khô nòng. - Semion...

Chàng phù thủy hé một mắt. Nom anh hoàn toàn bình thường. Như thể chẳng hề uống nhiều hơn tôi. Đây gọi là có hơn một trăm năm kinh nghiệm.

- Cái đầu... gỡ hộ với...

- Không có rìu, - gã phù thủy lâu bầu.

- Quỷ tha ma bắt... - tôi rên rầm. - Gỡ hộ cơn đau đầu với!

- Anton, chúng ta tự nguyện uống đúng không? Không ai ép buộc phải không? Có thấy phê không?

Anh chàng lật người nằm nghiêng.

Tôi hiểu rằng không mong đợi Semion giúp giập gì được. Mà nói chung, anh nói đúng... chỉ có điều, lúc này tôi chịu không thấu. Lấy chân mò đôi giày thể thao, tôi bước qua người Tolik đang ngủ và vùng ra khỏi căn phòng.

Có hai phòng ngủ dành cho khách khứa, nhưng phòng kia bị khóa. May mà cuối hành lang, phòng ngủ của cô chủ nhà thì cửa mở. Tôi sực nhớ đến lời Hồ con về khả năng chữa bệnh, không chút do dự, tôi lao về phía đó.

Không, có vẻ như hôm nay mọi thứ đều đồng loạt chống lại tôi... Cô nàng không có ở đó. Ignata và Lena, không như tôi nghi ngờ, cũng chẳng có ở đó. Hồ con và Iulia ngủ cùng một chỗ. Cô bé con nằm ngủ, dang tay dang chân trên giường kiểu trẻ thơ.

Tôi bất chấp, lúc này nhờ vả được ai cũng nhờ. Tôi thận trọng đến gần, ngồi xuống cạnh cái giường to rộng, thì thào gọi:

- Iulia... Iulenska...

Cô bé mở mắt, hấp háy. Rồi hỏi, vẻ thông cảm:

- Anh xin à?

- Ừ, - tôi không định gật, trong đầu ngay lập tức có một quả lựu đạn nhỏ nổ tung.

- Aha...

Cô bé nhắm mắt, đoạn, thậm chí có khi lại chìm vào giấc mộng lần nữa, rồi quàng tay qua cổ tôi. Trong vài giây không có chuyện gì xảy ra, nhưng ngay sau đó cơn đau thuyên giảm rất nhanh. Như thể đằng sau gáy một cái vòi bí ẩn được bật ra và những chất độc tích tụ đang gầm réo được xả hết ra ngoài.

- Cảm ơn em... - tôi chỉ thì thào như thế, - Cảm ơn Iulenka.

- Anh đừng uống nhiều thế, anh có biết uống đâu, - cô bé lẩm bẩm, và ngáy khò khò đều đặn, như kiểu ngay lập tức chuyển từ chế độ làm việc sang chế độ ngủ. Chỉ trẻ con và máy tính mới làm được như vậy.

Tôi đứng dậy, hân hoan cảm thấy thế giới đã có sắc màu. Semion quả đã đúng, cần phải chịu trách nhiệm. Nhưng đôi khi không đủ sức làm điều đó... hoàn toàn không có sức... Tôi nhìn quanh phòng. Toàn bộ phòng ngủ mang tông màu be, kể cả khung cửa sổ nghiêng được sơn cùng gam màu, bộ giàn nghe nhạc màu vàng, thảm trên sàn dày dặn, màu nâu sáng.

Nói chung thì dở quá. Có ai mời tôi vào đây đâu.

Tôi khe khẽ đi ra cửa, khi đã ra đến ngoài thì nghe thấy tiếng Iulia:

- Anh mua “Snikers”^[103] cho em nhé?

- Hai cái, - tôi đồng ý.

Lẽ ra có thể về ngủ tiếp, nhưng cái giường lại gọi những hồi tưởng không mấy dễ chịu. Như thể cứ đặt lưng xuống, áp mặt vào gối là cơn đau lại kéo đến vậy. Tôi chỉ ngó vào phòng, vớ lấy quần jeans và sơ-mi, đứng ngay ở ngưỡng cửa mà mặc đồ.

Mà không lẽ tất cả đều ngủ? Hồ con thì đã lang thang đâu đó rồi... và những ai đó, hình như đã ngồi trò chuyện và uống tới sáng.

Trên tầng hai còn có một cái sảnh nhỏ nữa - ở đó tôi thấy Danila và Nastya - nhân viên phòng Khoa học, đang ngủ yên bình trên chiếc đi-văng nhỏ, tôi vội vã biến ngay.

Lắc đầu... Danila có cô vợ dễ thương ưa nhìn lắm, mà Nastya thì có ông chồng đứng tuổi và yêu cô nàng đến mất trí luôn.

Quả thực, hai người đó chỉ là người thường.

Còn chúng tôi là những Người-Khác, những tình nguyện viên của Ánh Sáng. Biết làm sao được, ngay cả vấn đề đạo đức của chúng tôi cũng khác. Giống như ngoài mặt trận với những cuộc tình chiến trường và các cô bé y tá vẫn thường an ủi các sĩ quan và binh sĩ không chỉ trong làn cứu thương. Trong chiến tranh cảm nhận mùi vị cuộc sống thường quá đổi mãnh liệt.

Ở đây còn có thư viện. Tôi thấy trong đó có Garik và Farid. Đúng là bọn họ đã buôn chuyện suốt đêm cùng chai rượu, mà không phải một chai. Rồi thiếp đi ngay trên ghế, có vẻ như mới đây thôi - trên cái bàn trước mặt Farid có cái tẩu vẫn còn thoáng bốc khói. Dưới đất ngổn ngang những chồng sách lồi trên giá xuống. Hai người tranh luận về điều gì đó rất lâu, phải viện đến các đồng minh là các nhà văn và nhà thơ, các triết gia và sử gia nữa.

Tôi đi xuống dưới theo cầu thang gỗ xoắn ốc. Liệu có tìm được ai

đó chia sẻ với tôi buổi sớm yên bình tĩnh lặng này không nhỉ?

Trong phòng khách thấy đều ngủ cả. Ngó vào bếp, tôi chẳng thấy ai ngoài con chó dúi dụi ở góc nhà.

- Mà y hồi lại rồi à? - tôi hỏi.

Con chó nòi Terrier nhe nanh và ai oán rên ư ử.

- Ai bảo hôm qua mà y lại gây chiến? - tôi ngồi xuống trước mặt con chó. Lấy trên bàn một mẫu giò... đúng là con chó được dạy dỗ đến nơi đến chốn, không dám tự tiện... - Bắt lấy này.

Cái mõm chó đập ngay sát tay tôi, tộp luôn miếng giò.

- Hãy từ tể, thì người ta cũng từ tể với mà y thôi! - tôi giảng giải. - Và cũng đừng chúi mũi vào góc nhà nữa.

Không, nhất định vẫn cứ phải tìm được ai tình tảo chứ?

Tôi cũng lấy cho mình một mẫu giò. Vừa nhai tôi đi xuyên qua phòng khách và ngó vào thư phòng.

Cả ở đó cũng có người ngủ.

Cái đi-văng ở góc phòng, kéo ra rồi vẫn là hẹp. Vì thế, họ nằm có vẻ chật chội. Ignat nằm giữa, giang đôi tay cơ bắp ra và cười khoan khoái. Lena nghiêng bên trái, áp sát người anh chàng, một tay vọc vào mái tóc dày màu sáng đẹp rực rỡ, tay kia quàng ngang ngực anh ta, với sang cô bạn tình thứ hai của chàng Don Joan. Svetlana rúc vào dưới nách đã cạo nhẵn của Ignat, tay nàng thả dưới tấm chăn hờ hững. Cánh tay của Lena vắt trên ngực nàng.

...

Nhà hàng nhỏ khá ấm cúng. “Sói biển” - đúng như cái tên đã gợi,

rất nổi tiếng nhờ những món ăn làm từ cá và nội thất kiểu tàu thuyền. Thêm nữa, lại còn rất gần bến metro. Mà đối với đám dân trung lưu quen đôi khi sẵn sàng ghé quán ăn nhưng phải tiết kiệm tiền taxi, một yếu tố không kém quan trọng.

Người khách này đến bằng ô tô, một con “số Sáu” cũ kỹ nhưng vẫn còn tươi tắn. Với con mắt tinh đời của người bồi bàn, ông khách có vẻ như có khả năng thanh toán cao hơn nhiều so với con xe của ông ta. Sự điềm tĩnh khi người đàn ông nhấp nhấp món vodka Đan Mạch đắt tiền, không quan tâm gì đến giá cả lẫn các vấn đề có thể nảy sinh với cảnh sát giao thông, chỉ khẳng định thêm nhận định đó.

Khi người bồi bàn mang món cá hồi được kê đến, người đàn ông nhìn gã một thoáng. Trước đó ông ta ngồi, lấy tăm nghịch tăm khăn giải bàn, thi thoảng lại ngồi lặng, nhìn vào ngọn lửa trong bóng kính đèn dầu, mà giờ, đột nhiên lại nhìn lên.

Người bồi bàn không kể cho ai nghe chuyện kỳ lạ xảy ra trong khoảnh khắc. Tuồng như, gã vừa nhìn vào hai mặt giếng lấp lánh. Chói lòa đến độ Ánh Sáng cháy bùng và không còn khác biệt với Bóng Tối.

- Cảm ơn, - thực khách nói.

Anh bồi vừa quay đi, vừa đấu tranh tư tưởng với ý muốn được rảo bước thật nhanh. Lắm nhắm thắm nhủ rằng đó chỉ là ánh sáng đèn lóe lên trong màn tranh tối tranh sáng dễ chịu của quán. Chỉ có điều, ánh lóa trong đêm tối lại nằm không đúng chỗ trong đôi mắt.

Boris Ignachevich vẫn cứ ngồi, bẻ những que tăm. Món cá hồi đã nguội, rượu vodka đựng trong bình pha lê cổ thon đã quá nóng.

Đằng sau vách ngăn tết bằng dây chảo lớn là những vòng tay lái tàu giả và vài thô mô phỏng cánh buồm, có một đám người đang ăn mừng ngày sinh của ai đó, vung ra những lời chúc tụng, kêu ca trời nóng, chửi bới thuế má và những tên lưu manh “không đứng đắn” nào đó.

Geser, sếp của chi nhánh Tuần Đêm Matxcơva, đang ngồi đợi.

...

Những con chó còn ở lại ngoài sân chạy giạt đi khi tôi xuất hiện. Chương đông lạnh “Freeze” là đòn nặng đối với chúng, rất nặng. Tấm thân không phục tùng, không hít thở được và không sửa được, rớt rã đông lại trong miệng, không khí bị một bàn tay nặng nề của bệnh nhân sốt nóng ép lại.

Mà hồn thì vẫn sống.

Bọn chó đã phải chịu đựng thật khổ sở.

Cổng hé mở, tôi bước ra ngoài, đứng lại một chút vì chưa hoàn toàn hiểu mình đang đi đâu và đang định làm gì.

Có phải mọi điều đối với tôi đã không còn quan trọng?

Không giận dữ. Thậm chí đau đớn cũng không. Tôi và nàng chưa từng gần gũi. Hơn thế, tôi còn luôn gắng sức tự dựng nên những barie. Bởi tôi đâu sống tạm bợ một giây một phút, tôi cần có mọi thứ, cùng một lúc và mãi mãi...

Lần tay tìm chiếc player trên thắt lưng, tôi bật bất kỳ một bài hát. Bài hát bất kỳ tôi chọn thường rất hợp thời hợp cảnh. Có lẽ bởi vì tôi, cũng giống Hồ con, biết điều khiển đồ điện tử đơn giản đã lâu lắm

rồi... mà bản thân không nhận ra điều đó chẳng?

*Ai có lỗi khi người mệt mỏi?
Không gặp được điều chờ đợi bấy lâu?
Đã tuột mất rồi những gì tìm kiếm mãi
Bay lên mây và rơi xuống đất này
Là lỗi tại ai, khi ngày lại ngày
Cuộc đời dần ra đi bằng con đường xa lạ
Khi ngôi nhà mình trở nên cô độc quá
Khi ngoài khung cửa kia trống rỗng vô biên
Khi ánh sáng mờ đi, âm thanh lụi tàn thêm
Khi những bàn tay tìm niềm đau mới
Và nếu cơn đau của người dịu lại
Có nghĩa là, tai họa nữa đã kề bên*

Chính tôi đã muốn điều ấy cơ mà. Và chính tôi đã đạt được. Và bây giờ còn trách ai nữa. Thay vì bàn luận cả đêm qua với Semion về những phức tạp của Thế chiến giữa Thiện và Ác, lẽ ra tôi phải đến với Sveta. Thay vì hần học theo dõi Geser và Olga với cái sự thật ranh ma của họ - tôi phải bảo vệ sự thật của tôi. Và không được nghĩ, không bao giờ được nghĩ rằng không thể chiến thắng.

*Chỉ cần nghĩ thế thôi là đã thua rồi.
Ai có lỗi, hỡi người anh em, hãy nói
Một người có tiền, một người có vợ
Một người đang yêu, người kia rất ngộ*

*Một người là chàng rể, người kia là kẻ thù.
Lỗi tại ai khi đây đó trong đời
Người ta đợi chờ nhau, đợi chờ để sống
Nhưng ngày thì buồn mà đêm thì trống
Những nơi ấm êm đã quá đông người
Khi ánh sáng mờ đi, âm thanh lụi tàn rồi
Khi những bàn tay tìm niềm đau mới
Và nếu cơn đau của người dịu lại
Có nghĩa là, tai họa nữa đã kề bên
Ai có lỗi, điều bí ẩn nằm đâu
Khi không còn muộn phiền cũng không còn hạnh phúc
Không thất bại không còn tai họa
Là lỗi tại ai khi còn một mình tàn tạ
Khi cuộc đời đơn độc, và dai dẳng quá
Lại tẻ nhạt vô cùng, người vẫn cứ chờ mong
Đến một ngày được chết...*

- Cái này thì không nhé, - tôi nói thầm và tháo tai nghe ra. - Các người không đợi được đến lúc ấy đâu.

Người ta đã dạy chúng tôi rất lâu rằng phải cho mà không đòi nhận gì đáp lại. Hy sinh bản thân vì mọi người. Mỗi một bước đi như đối diện với làn đạn cối, mỗi một ánh nhìn đều cao thượng và thông tuệ, không có một ý nghĩ trống rỗng nào, không một tư tưởng tội lỗi nào. Bởi chúng tôi là những Người-Khác. Chúng tôi sinh ra từ đám đông, giương cao ngọn cờ vô cùng trong sạch của mình, đánh bóng

những đôi ủng crom, đi vào tay những đôi găng trắng.Ồ vâng, trong thế giới bé nhỏ của mình, chúng tôi cho phép mình làm mọi thứ. Bất kỳ một hành động nào cũng có lý do biện minh, sự bao biện rất trung thực và cao cả. Một tiết mục tuyệt diệu... lần đầu tiên được diễn trên vũ đài... chúng tôi mặc đồ trắng, còn tất cả xung quanh ngập trong nhơ nhớp.

Chán ngấy rồi!

Con tim nóng bỏng, đôi tay trong sạch, cái đầu lạnh... không phải ngẫu nhiên thời cách mạng và nội chiến, gần như toàn bộ môn đồ Ánh Sáng đã bám dính lấy Cheka.^[104]

Còn những ai không dính với Cheka thì phần lớn đều rụng hết. Chết về tay của Bóng Tối, và còn phần lớn bởi bàn tay những kẻ họ đã bảo vệ. Bởi bàn tay người thường. Bởi sự ngu muội, tàn ác, hèn hạ, sự đạo đức giả, thói tị hiềm của loài người. Trái tim nóng, đôi tay sạch... Cái đầu có thể lạnh. Không thể khác được. Nhưng còn những điều khác thì tôi không đồng tình. Cứ để trái tim trong sạch còn đôi tay ấm nóng. Như thế thì tôi thấy hay hơn nhiều.

- Ta không muốn bảo vệ các người, - tôi nói vọng vào màn tĩnh mịch của buổi sớm trong rừng. - Không muốn! Trẻ em và phụ nữ, người già và lũ dở người... không ai hết...! Hãy sống như các người muốn. Hãy nhận những gì các người đáng được hưởng! Hãy chạy trốn ma-cà-rông, hãy cứ quy lụy lũ ma giáo, hãy chìm đắm trong bùn lầy nhục nhã! Nếu xứng đáng - hãy nhận phần của mình! Nếu tình yêu của ta là nhỏ nhoi hơn so với cuộc sống hạnh phúc của các người... ta không muốn người hạnh phúc!

Bọn họ có thể và cần phải trở nên tốt đẹp hơn. Họ là gốc rễ của

chúng tôi, họ là tương lai của chúng tôi, họ là những người được chúng tôi bảo hộ. Những con người lớn, bé, những người quét sân và những vị tổng thống, bọn tội phạm và những viên cảnh sát. Trong họ, Ánh Sáng được ấm lên, Ánh Sáng có thể bùng lên bằng hơi ấm sản sinh sự sống hay ngọn lửa gây nên chết chóc.

Ta không tin!

Ta từng thấy tất cả các người. Những người quét sân và các vị tổng thống, bọn lưu manh lẫn bọn cóm. Ta từng thấy những hỗn loạn gia đình... Từng thấy con trai đuổi mẹ già ra khỏi nhà, thấy con gái cho cha uống thạch tín. Từng thấy một gã chồng không ngừng mỉm cười, khách vừa ra khỏi nhà đã vả vào mặt cô vợ đang mang bầu. Từng thấy cảnh ông chồng hơi “biêng biêng” vừa ra khỏi nhà đi mua thêm đồ, mẹ vợ đã ôm ấp và hôn nồng nhiệt gã bạn thân của chồng. Việc này rất đơn giản - có thể nhìn thấy. Song cần phải biết cách nhìn. Vì thế mà người ta mới dạy dỗ bọn ta trước khi dạy cách nhìn xuyên vào màn U minh - họ dạy chúng ta không nhìn.

Nhưng chúng ta vẫn cứ nhìn.

Bọn họ yếu đuối, bọn họ sống ngán ngùi, bọn họ sợ tất cả mọi thứ. Không nên hạ nhục và căm thù họ một cách tội lỗi. Chỉ được yêu mến họ, thương cảm và bảo vệ. Đó là công việc và là bổn phận của chúng tôi. Chúng tôi là đội Tuần.

Tôi không tin!

Không một ai, không bao giờ đã và sẽ bắt ép được người thực hiện hành vi đê tiện. Người ta không thể dúi ta vào bùn được, mà chỉ có thể tự ta rúc vào bùn thôi. Cho dù cuộc sống xung quanh có thể nào đi nữa, không có và sẽ không có được lời bào chữa nào hết.

Nhưng người ta vẫn đi tìm và tìm ra được lời biện bạch. Người ta dạy bọn họ như thế, và tất cả bọn họ đều là những học trò xuất sắc nhất.

Còn chúng tôi có lẽ chỉ là những người xuất sắc trong số những người xuất sắc nhất.

Phải, chắc là, phải, đương nhiên, đã từng có, đang và sẽ có những kẻ không trở thành Người-Khác mà khôn ngoan ở lại làm người. Chỉ có điều bọn họ ít thôi, rất ít. Mà cũng có thể, đơn giản là chúng tôi sợ không dám nhìn họ kỹ hơn? Sợ phải nhìn thấy những gì có thể bị bóc trần ra?

- Sống vì các người ư? - tôi hỏi. Rừng im lặng, rừng đã đồng tình với mọi lời của tôi từ trước rồi.

Tại sao chúng tôi phải hy sinh tất cả? Bản thân, và cả những người mà mình yêu quý?

Vì những người không bao giờ biết điều ấy và cũng không bao giờ đánh giá được điều ấy?

Mà giả sử có biết, thì điều duy nhất mà chúng tôi nhận được sẽ là cái lắc đầu kinh ngạc và câu tuyên bố: “Lũ dở người!”

Có lẽ rất nên một ngày nào đó cho loài người biết, thế nào là những Người-Khác?

Cho họ biết một Người-Khác duy nhất trên đời không bị trói buộc bằng Giao Ước và vùng ra khỏi tầm kiểm soát của các đội Tuần có thể làm được những gì?

Thậm chí tôi còn mỉm cười khi tưởng ra toàn bộ cảnh ấy. Cảnh tượng nói chung chứ không phải nhìn thấy mình trong đó - tôi thì

người ta sẽ nhanh chóng giữ tay được. Tôi tưởng ra một Đại Phù Thủy hoặc Nữ Đại Phù Thủy bất kỳ bỗng quyết định vi phạm Giao Ước và mở ra trước mắt loài người một thế giới của Người-Khác...

Hắn sẽ âm ỉ lắm đây.

Không một người ở hành tinh khác nào từng hạ cánh cùng một lúc xuống Kremlin và Nhà Trắng lại có thể gây ra dư luận âm ỉ như thế...

Không, đương nhiên rồi.

Con đường đó không phải của tôi.

Trước nhất là vì tôi không cần quyền năng áp đặt lên thế giới hay sự náo loạn chung của loài người.

Tôi chỉ muốn một điều - người phụ nữ tôi yêu không bị ép phải dấn thân. Bởi con đường của những nhân vật vĩ đại chính là sự hy sinh. Những công lực kinh khủng mà họ có được đổi lấy toàn bộ con người họ, không chừa lại gì.

Tất cả chúng tôi - không hoàn toàn là những con người. Nhưng chúng tôi chỉ ít vẫn nhớ rằng đã từng là những con người. Và vẫn còn có thể vui sướng hay buồn khổ, yêu và hận. Những Đại Phù Thủy và Nữ Đại Phù Thủy sẽ bước qua cái ranh giới của những cảm xúc con người. Dường như, họ trải nghiệm những cảm xúc của riêng mình, chỉ có điều chúng tôi không hiểu được họ. Kể cả Geser, phù thủy siêu đẳng, cũng vẫn chưa phải Vĩ đại. Olga cũng không thể trở thành Vĩ đại.

Không hiểu sao họ lại làm hỏng mọi chuyện. Không kéo dài ra được chiến dịch lớn trong trận chiến với Bóng Tối.

Và lúc này họ đã sẵn sàng ném vào trận một ứng viên mới.

Vì lợi ích những con người không hề quan tâm đến Ánh Sáng và Bóng Tối.

Người ta đồn nàng khắp các vòng đua mà một Người-Khác cần phải trải qua. Người ta đã tặng cho nàng lên cấp Ba thành công lực, giờ lại kéo theo cả tri thức. Với một tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Có lẽ, trong vòng đua điên rồ đến cái đích mờ ảo ấy cũng có chỗ cho cả tôi. Geser sử dụng tất cả những gì ngài có trong tay, kể cả tôi. Tôi làm bất cứ điều gì - săn ma-cà-rồng, đuổi theo Dikar, tiếp xúc với Sveta trong bộ dạng của Olga... tất thảy đều do sắp lợi dụng.

Và bất kỳ việc gì tôi đang làm đây cũng được sắp đặt trước rồi, hẳn vậy.

Chỉ có một hy vọng nhỏ nhoi rằng ngay cả Geser cũng không có khả năng lường hết được mọi điều. Rằng tôi sẽ tìm ra một cách duy nhất phá hỏng kế hoạch của ngài. Đại kế hoạch dành cho công lực của Sveta.

Mà đồng thời phương kế ấy cũng sẽ không đem lại điều ác. Bằng không... khi ấy, cõi U Minh sẽ chờ đón tôi.

Bằng không, rốt cuộc, chờ đón Svetlana vẫn là sự nghiệp phụng sự cao cả.

Tôi bắt gặp mình đang đứng, áp mặt vào thân một cây thông non khẳng khiu. Cứ đứng mà đắm bộp bộp vào thân cây. Không ra cái gì, không ra đau buồn. Tôi ngừng tay, bàn tay đã xước xác đầy máu. Nhưng âm thanh bồm bộp thì không dừng. Âm thanh vọng ra từ cánh rừng, từ chính cái ranh giới của barie ma thuật ấy. Những cú

đám đều đặn thế, tiếng rung đầy kích động.

Cúi người xuống - như một người đang say trò trận giả, tôi chạy giữa những thân cây. Nói chung là tôi đã đoán ra mình sẽ nhìn thấy cái gì.

Một con hổ nhảy ra khoảng đất trống trong rừng. Con hổ cái thì đúng hơn. Bộ lông vằn vện màu đen xen lẫn màu hoàng kim loang loáng trong nắng quái. Hổ cái không nhìn thấy tôi. Lúc này, nó không nhận ra được ai và cái gì hết. Len lỏi giữa những hàng cây, cào những lưỡi móng sắc vào vỏ cây. Những vết sẹo trắng sùi bọt trên thân cây thông. Thảng hoặc, hổ cái lại đứng trên hai chân sau và bắt đầu vồ móng lên thân cây thùm thụp.

Tôi chầm chậm lùi lại.

Mỗi người trong bọn tôi đang nghỉ ngơi theo kiểu của mình. Mỗi người trong bọn tôi đang đấu tranh không chỉ chống lại Bóng Tối mà cả Ánh Sáng nữa. Bởi vì, đôi lúc Ánh sáng cũng mù quáng.

Chỉ đừng thương hại chúng tôi: chúng tôi rất rất kiêu hãnh - những người lính của Thế chiến giữa Thiện và Ác, muôn đời là những tình nguyện viên.

Chương 4

Chàng trai bước vào nhà hàng một cách tự tin cứ như là hàng ngày vẫn ghé vào đây dùng điểm tâm vậy. Nhưng thực ra không phải thế.

Anh ta đến thẳng ngay bàn có người đàn ông tầm thước, da rám nắng, đang ngồi, như thể họ quen biết nhau lâu rồi. Thế nhưng, đó cũng chẳng phải sự thật.

Ở bước đi cuối cùng, chàng trai nhẹ nhàng quỳ gối. Không phải sụp xuống, không phủ phục mà điềm tĩnh quỳ xuống, không mất đi tự trọng và không luồn cúi.

Người bồi bàn lướt ngang qua, nuốt khan một cái rồi quay đi. Gã chứng kiến đủ cảnh rồi, kể chi những trò vật vãnh thế này, như là một lưu manh đệ tử mafia đang quy lụy trước mặt ông chủ. Chỉ có điều anh chàng này không giống lưu manh và người đàn ông cũng không giống ông chủ.

Gã đánh hơi thấy mùi của những rắc rối, và chúng có nguy cơ sẽ nghiêm trọng hơn nhiều so với một cuộc thanh toán của những tay anh chị. Gã không biết nhưng cảm thấy, vì bản thân gã cũng là một Người-Khác, mặc dù chưa được công nhận.

Tuy nhiên, chỉ một khắc sau gã đã quên hẳn cái cảnh tượng lạ lùng kia. Có cái gì đó mơ hồ đè lên tim gã, nhưng cái gì thì gã cũng

không còn nhớ nữa.

- Đứng dậy, Alisher, - Geser khẽ nói. - Hãy đứng dậy. Chỗ chúng ta không có lệ thế.

Chàng trai đứng dậy và ngồi xuống đối diện với sếp của Tuần Đêm. Gật đầu:

- Chỗ chúng cháu cũng vậy. Giờ đã bỏ lệ đó. Nhưng cha bảo phải quỳ trước mặt ngài, Geser ạ. Cha là người của những phép tắc cổ. Nếu là Người, Người cũng sẽ quỳ. Nhưng giờ đã không thể làm thế nữa rồi.

- Cháu biết ông ấy hy sinh thế nào chứ?

- Thừa vâng. Cháu nhìn thấy Người tận mắt, nghe tận tai và đã đau nỗi đau của Người.

- Hãy đưa cho ta nỗi đau của ông ấy, hỡi Alisher, con trai của *devona* và dân nữ người thường.

- Xin hãy nhận lấy những gì ngài muốn, hỡi Geser, đáng diệt trừ cái ác, đáng ngang hàng với các Thần Linh không có ở trên đời.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau. Đoạn, Geser gật đầu.

- Ta biết thủ phạm. Cha cháu sẽ được rửa thù.

- Điều đó phải để cháu làm.

- Không. Cháu không thể và cũng không có quyền ấy. Hai cha con cháu đến Matxcorva một cách bất hợp pháp.

- Xin ngài hãy nhận cháu vào đội Tuần, thưa Geser.

Sếp Tuần Đêm lắc đầu.

- Cháu là người ưu tú nhất ở Samarkand, thưa Geser, - chàng trai chăm chăm nhìn Geser. - Xin đừng cười, cháu biết rằng ở đây

cháu sẽ là kẻ rốt cùng. Hãy nhận cháu vào đội. Làm đệ tử của các đệ tử. Làm con chó bị xích. Xin viện đến ký ức về cha cháu để khẩn cầu ngài - hãy nhận cháu vào đội, thưa ngài.

- Cháu khẩn cầu ta nhiều quá, Alisher. Cháu khẩn cầu ta ban tặng cho cháu cái chết.

- Cháu cũng đã từng chết đi rồi, thưa Geser. Khi chúng uống hồn của cha - cháu đã chết cùng cha. Cháu đi, tươi cười, còn cha đánh lạc hướng bọn Bóng Tối. Cháu xuống metro, còn tro tàn của Người bị chúng dẫm đạp. Thưa Geser, cháu dùng quyền của mình xin ngài.

Geser gật đầu.

- Sẽ được như vậy. Cháu đã là người của đội Tuần của ta, Alisher.

Gương mặt chàng thanh niên không biểu lộ cảm xúc gì. Anh gật đầu và đặt tay lên ngực một thoáng.

- Vật mà hai cha con cháu mang theo đâu, Alisher?

- Cháu giữ đây, thưa ngài.

Geser im lặng vươn tay qua bàn.

Alisher mở chiếc xà cọt nhỏ đeo ở thắt lưng. Lấy ra, một cách rất thận trọng, một gói vải thô hình chữ nhật.

- Xin hãy nhận lấy, thưa Geser, hãy cất bỏ cho cháu bốn phận.

Bàn tay Geser phủ lên bàn tay chàng trai, những ngón tay siết chặt. Một khắc sau, khi anh rút tay lại, trong lòng tay đã không còn gì.

- Sứ mạng của cháu đã kết thúc, Alisher ạ. Giờ ta chỉ ngồi nghỉ ngơi thôi. Sẽ ăn uống và tưởng nhớ cha cháu. Ta sẽ kể cho cháu nghe tất cả những gì ta có thể nhớ lại được.

Alisher gật đầu. Không hiểu anh có cảm thấy dễ chịu vì những lời của Geser không, hay đơn giản là anh phục tùng bất kỳ mong muốn nào của ngài.

- Ta sẽ có nửa tiếng đồng hồ, - Geser tiện thể báo. - Rồi sau đó người của Bóng Tối sẽ đến đây. Dù sao bọn họ cũng đã lấy được dấu của cháu. Đã quá muộn, nhưng cũng lấy rồi.

- Sẽ có giao chiến, thưa ngài?

- Ta không biết, - Geser nhún vai. - Mà có gì khác đâu? Zavulon đang ở xa. Những tên còn lại đối với ta không đáng sợ.

- Sẽ có giao đấu, - Alisher trầm ngâm nói. Đưa mắt nhìn khắp gian phòng.

- Cháu hãy xua hết thực khách tản đi, - Geser khuyên. - Thật êm, không gây những nhiễu. Ta muốn xem tay nghề của cháu. Còn sau đó sẽ nghỉ ngơi và đợi khách.

...

Quãng gần 11 giờ, dân tình mới lục tục tỉnh giấc.

Tôi đợi ở ngoài hiên, nằm ườn trên ghế bố, dạn chân ra, thi thoảng lại mút cocktail Jin-tonic trong cái ly cao bằng ống hút. Tôi cảm thấy dễ chịu với nỗi đau đớn của một kẻ thích chịu bạo dâm. Mỗi khi có người xuất hiện ở cửa, tôi chào họ bằng cái vẫy tay thân thiện và phóng một dải cầu vồng nhỏ lên nền trời từ năm ngón tay xò rộng. Trò nghịch kiểu con nít, ai cũng mỉm cười. Cô bé Iulia đang ngáp dài, nhìn thấy kiểu chào thế thì reo lên và phóng một dải cầu vồng đáp trả. Chúng tôi đùa nhau trong vài phút rồi cùng tạo ra một

vòng cung cầu vòng cho cả hai, khá lớn, dài hút tận vào rừng! Iulia tuyên bố sẽ đi tìm hũ vàng rồi kiêu hãnh bước đi dưới mái vòm nhiều màu ấy. Một con trong bọn chó Terror lặng lẽ chạy dưới chân cô bé.

Tôi chờ đợi.

Trong số những người tôi đang đợi, người đầu tiên bước ra là Lena. Vui vẻ, sáng khoái, mặc độc bộ áo tắm. Nhìn thấy tôi, cô lúng túng trong giây lát rồi ngay lập tức gật đầu và chạy ra cổng. Nhìn cô chuyển động thật dễ chịu - cân đối, dẻo dai, tràn đầy sức sống. Rồi cô sẽ lao mình xuống nước mát, đùa giỡn một mình và quay trở lại ăn sáng với cơn đói được đánh thức.

Tiếp sau là Ignat xuất hiện. Bận quần bơi và đi dép cao su.

- Chào Anton! - cậu ta vui vẻ reo. Lại gần, kéo cái ghế bố bên cạnh, ngồi phịch xuống. - Tâm trạng thế nào?

- Sáng khoái! - nâng ly cocktail lên, tôi tuyên bố.

- Khá lắm, - Ignat đưa mắt tìm chai rượu, nhưng không thấy, bèn ghé môi vào cái ống hút và hút từ ly của tôi một cách bổ bã - Cậu pha nhẹ quá.

- Hôm qua tớ đã quá chén rồi.

- Đúng đấy, thế thì nên giữ sức, - Ignat khuyên. - Còn chúng tớ hôm qua cả tối khộp sâm-panh. Rồi đến đêm lại còn thêm cô-nhắc. Tớ sợ đau đầu nhưng lại không sao. Xuôi cả.

Thậm chí không thể giận nổi cậu ta.

- Ignat, hồi bé cậu ước làm nghề gì? - tôi hỏi.

- Hộ lý.

- Cái gì?

- Thì tớ nghe nói bọn con trai không làm nghề y tá, mà tớ lại muốn chữa trị cho mọi người. Thế là tớ quyết rằng khi nào lớn sẽ làm hộ lý.

- Hay, - tôi tán phục. - Thế sao không phải là bác sĩ?

- Trách nhiệm lớn quá, - Ignat thú nhận với tinh thần tự phê. - Và phải học lâu quá.

- Có thành hộ lý không?

- Có. Từng làm trên xe cấp cứu, trong đội tâm thần. Các bác sĩ đều thích làm việc với tớ.

- Vì sao?

- Thứ nhất, tớ rất có duyên, - Ignat cắt nghĩa, tự khen mình cũng với vẻ hồn nhiên như thế. - Tớ có thể nói chuyện với cả đàn ông lẫn đàn bà mà khiến họ bình tâm lại rồi tự nguyện đi đến bệnh viện. Thứ hai, tớ thấy được khi nào có người ốm thật và khi nào người ta chỉ bị bệnh tưởng. Đôi khi chỉ cần thì thầm giải thích rằng mọi điều bình thường cả thôi và chẳng cần đến bất cứ mũi tiêm nào sất.

- Nền y học mất mát nhiều quá.

- Đúng, - Ignat thở dài. - Nhưng sắp thuyết phục tớ rằng ở đội Tuần, tớ sẽ có ích hơn. Mà đúng thế nhỉ?

- Chắc vậy.

- Tớ chán rồi, - Ignat nói, vẻ dăm chiêu. - Cậu có thấy chán không? Tớ đã muốn đi làm rồi đấy.

- Tớ có lẽ cũng thế. Ignat này, thế cậu có thú vui nào không? Ờ... ngoài công việc ra.

- Mà sao cậu lại lục vấn tớ thế nhỉ? - chàng phù thủy ngạc nhiên.

- Tò mò thôi. Hay là bí mật à?

- Bí mật gì giữa chúng ta chứ! - Ignat nhún vai. - Tớ bắt bướm. Tớ có một trong những bộ sưu tập bướm tuyệt nhất thế giới. Chiếm hai phòng.

- Đáng giá đấy, - tôi đồng tình.

- Bao giờ ghé vào ngắm nhé, - Ignat đề nghị. - Ghé vào cùng với Sveta ấy, cô ấy bảo cũng thích bướm.

Tôi cười lâu đến nỗi làm cậu ta động lòng. Ignat đứng dậy, ngượng ngịu mỉm cười, nói líu ríu:

- Tớ đi đây, giúp mọi người chuẩn bị bữa sáng...

- Chúc may mắn, - tôi chỉ thốt được thế. Nhưng dẫu sao cũng không kìm mình được: khi anh chàng Lovelace rạng rỡ của chúng tôi đi đến cửa ra vào, tôi gọi cậu ta lần nữa - Nghe này, sắp lo lắng cho Svetka là không thừa nhỉ?

Ignat làm một động tác hất cằm rất điệu nghệ. Nghĩ một lúc:

- Cậu biết không, đúng là không thừa. Cô ấy quả là cứ căng thẳng sao ấy, không sao thư giãn được. Thì bởi, bao sự nghiệp lớn đang chờ cô ấy, chứ không như chúng mình.

- Nhưng cậu đã gắng sức giúp cô ấy thư giãn chứ?

- Còn phải hỏi! - Ignat giận. - Các cậu cứ ghé qua nhé, thề là tớ sẽ rất vui!

Món rượu Jin bỗng ấm lên, đá trong ly tan chảy. Trên ống hút có lưu lại vết son mờ mờ. Tôi lắc đầu và bỏ lại ly rượu.

Geser, ngài không thể lường hết mọi sự.

Nhưng để đấu lại với ngài... không phải đấu tay đôi về phép

thuật, đương nhiên rồi, nghĩ đến chuyện đó mà nực cười... đấu trên trận chiến duy nhất có thể là võ mồm và võ xử thế, tôi cần biết ngài muốn gì. Cần biết cách sắp xếp các lá bài trong cỗ bài. Và biết ngài đang giữ quân bài nào trên tay.

Có những ai trong cuộc chơi?

Geser - kẻ chủ trì và cổ súy. Olga - người tình của ngài - nữ phù thủy từng chịu khổ hình, là tham mưu. Svetlana - người chơi găng gỏi say mê. Tôi - một trong những công cụ đào tạo nàng. Ignat, Hồ con, Semion và những người Ánh Sáng khác có thể không cần tính đến. Họ cũng là công cụ, nhưng công cụ thứ yếu. Và tôi không thể trông mong gì nơi họ.

Những người Bóng Tối thì sao?

Lẽ đương nhiên, họ có tham dự, nhưng không ra mặt. Cả Zavulon, tất cả hội bầu xâu của lão đang bất an vì sự xuất hiện của Svetlana ở cánh chúng tôi. Nhưng bọn họ chẳng làm gì trực tiếp được. Hoặc là lén lút âm thầm sau lưng, hoặc là chuẩn bị một đòn chí mạng đẩy các đội Tuần đến mấp mé miệng vực chiến tranh.

Còn gì nữa?

Tòa Án?

Tôi gõ nhịp các ngón lên tay vịn của ghế bố.

Tòa Án. Một cơ cấu hành chính cao hơn các đội Tuần. Cơ quan này xem xét các vụ tranh chấp, xử phạt những kẻ lỡ gây sai lầm - của cả hai phía. Cơ quan này phát giác mọi sai phạm. Thu thập các dữ liệu về mỗi người trong chúng tôi. Nhưng chỉ can thiệp trong những trường hợp hãn hữu, còn thì sức mạnh của cơ quan ấy là sức mạnh ẩn chứ họ không nghênh chiến. Khi Tòa Án thụ lý vụ việc

về một phù thủy khá cao cường, họ sẽ điều động các chiến binh của hai đội Tuần.

Nhưng dù thế nào mặc lòng, Tòa Án vẫn cứ phải dính vào cuộc chơi. Tôi biết tính sếp. Ngài khai thác được ít nhất là hai, ba mối lợi từ mọi thứ. Cả câu chuyện vừa qua xảy ra với Makxim, với Người-Khác hoang dã Dikar - cái người của Ánh Sáng đã chuyển sang làm việc ở Tòa Án - là minh chứng cho sự ấy. Sếp dùng vụ này để huấn luyện Svetlana, cho nàng bài học về kiềm chế và lập kế sách, nhân thể kiếm thêm một Quan Tòa mới.

Giá mà biết được Svetlana đang được đào tạo để làm việc gì trong khi tôi đang mò mẫm trong bóng tối. Và điều đáng sợ nhất... là xa dần Sveta.

Tôi đeo tai nghe, nhắm mắt...

Đêm ấy đôi cuốn sách sẽ mở ra

lộng lẫy sắc màu

Các vị Thổ công sẽ trở về nhà hôm ấy đêm sâu

Phía Bắc mây đen, phía Tây gió nổi

Nghĩa là thầy phù thủy sẽ vẫy tay với tôi

Tôi sống trong mong chờ phép lạ, như khẩu súng

đựng trong bao

Tôi như con nhện trong lưới tơ

Như cây trên hoang mạc

Như cáo đen trong hang cùng

Tôi liều mạng. Tôi rất liều mạng. Những đại phù thủy đi trên con đường riêng, nhưng ngay cả họ cũng không dám liều chống-lại-

người-mình. Những kẻ đơn độc thường không sống sót.

Tôi chạy xuyên qua ống kính viễn vọng trốn ánh nhìn hoảng hốt trẻ thơ

Tôi muốn ân ái với tiên cá, nhưng không biết cùng nàng ra sao

Tôi muốn biến thành chiếc tàu điện, muốn đi qua cửa sổ nhà nàng

Từ xa xôi gió nổi, nhưng mình chẳng còn ngại điều gì

Gió nổi từ xa xôi, mà mình chẳng còn ngại điều chi

Hãy là cái bóng của ta, nàng hỡi, là cát kết bậc thang,

Là ngày Chúa nhật sắc bưng, là cơn mưa nắm miên man

*Là Chúa của lòng ta, là mặt bạch dương, là dòng điện mạnh, là khẩu súng
lệch nòng*

Ta đã thấy nàng là gió, nàng thổi vào mặt ta và ta phá lên cười

*Ta chẳng muốn rời xa nàng mà không nghênh chiến với người, khi nàng
vẫn còn mơ thấy ta*

Hãy là cái bóng của ta, nàng hỡi...

Một bàn tay đặt lên vai tôi.

- Chào buổi sáng, Sveta, - tôi nói và mở mắt.

Nàng bận áo bơi và quần sooc. Mái tóc ướt, bới gọn. Chắc nàng vừa tắm. Còn tôi, ngu như hời, có chuyện đó cũng không nghĩ ra.

- Sau vụ hôm qua anh thấy người thế nào? - nàng quan tâm.

- Bình thường. Còn em?

- Không có gì đặc biệt, - nàng quay đi.

Tôi chờ đợi. Trong tai nghe vang lên nhạc của Spleen^[105].

- Anh mong đợi gì ở em chứ? - Sveta hỏi gay gắt. - Em là phụ nữ bình thường, khỏe mạnh, còn trẻ. Từ hồi mùa đông chưa có ai. Em

hiếu, anh nhồi vào đầu cái ý nghĩ là Geser chặn bọn chúng ta như chặn ngựa để giao phối, nên anh sừng cồ...

- Anh chẳng mong đợi gì sắt.

- Vậy xin lỗi anh vì em đường đột!

- Em thấy dấu của anh để lại trong phòng? Khi em dậy?

- Đúng, - Svetlana khó nhọc rút bao thuốc lá ra khỏi cái túi hẹp, châm thuốc hút. - Em mệt mỏi. Dù em chỉ học hành mà không đi làm, em cũng thấy mệt. Và em đến đây để thư giãn.

- Chính em khơi chuyện về cuộc vui giả tạo còn gì...

- Và anh đã phẩn khởi chớp lấy ý đó!

- Đúng thế, - tôi tán thành.

- Mà sau đó thì đi nốc vodka và bày mưu tính kế...

- Mưu kế nào nữa?

- Chống lại Geser. Và chống lại em nữa, tiện thể... Tức cười! Thậm chí em cũng cảm nhận được. Đừng cho mình là Đại Phù Thủy, người có thể...

Nàng ngừng bật. Nhưng đã quá muộn.

- Anh không phải Đại Phù Thủy, - tôi nói. - Bạc Ba thôi. Có thể, bạc Hai. Nhưng không hơn. Mỗi người đều có giới hạn riêng không thể vượt qua, thậm chí có sống đến ngàn năm nữa.

- Em xin lỗi, em không muốn chọc giận anh... - Sveta bối rối nói. Buông lỏng cánh tay đang cầm điều thuốc.

- Bỏ đi. Anh chả có cơ gì phải giận cả. Em có biết tại sao hội Bóng Tối rất thường xây dựng gia đình với nhau, còn chúng ta thích tìm vợ tìm chồng trong đám người thường hơn không? Bọn họ chịu

đựng sự không bình đẳng và ganh đua bất tận giỏi hơn chúng ta.

- Người thường và Người-Khác - đấy còn là sự chênh lệch lớn hơn.

- Sự chênh lệch ấy lại không tính. Khi chúng ta là hai dạng khác nhau thì chẳng có gì đáng kể đến cả.

- Em muốn anh biết là... - Svetlana rít một hơi thuốc dài. - Em không có ý định đẩy sự việc... đẩy sự việc đi xa thế. Em đã đợi anh xuống, đợi anh nhìn thấy, đợi anh ghen tuông.

- Xin lỗi em, anh lại không biết là phải ghen... - tôi chân thành hối lỗi.

- Thế rồi... rồi không hiểu sao mọi sự lại rối tung lên như thế. Em đã không còn dừng lại được nữa.

- Anh hiểu cả mà, Sveta. Bình thường cả thôi.

Nàng ngỡ ngàng nhìn tôi:

- Bình thường?

- Tất nhiên. Ai chẳng có thể vậy. Đội Tuần là một gia đình lớn và gắn bó. Với mọi hậu quả tất yếu của nó.

- Anh thật là đê tiện, - Svetlana thở ra. - Anton, giá mà anh đứng ở vị trí người ngoài mà nhìn lại mình! Bên ngoài nhìn anh mới kỳ cục chứ!

- Sveta, em đến để làm lành mà, phải không? - tôi kinh ngạc hỏi. - Thế thì anh đã làm hòa rồi. Mọi việc bình thường. Bỏ qua hết. Đó là cuộc sống, và trong đời thì cái gì cũng có thể xảy ra.

Nàng đứng phắt dậy, găm vào tôi một cái nhìn lạnh băng. Tôi bối rối hấp háy mắt lia lịa.

- Đồ ngốc... - Nàng buông lời và đi vào nhà.

Vậy em mong đợi điều gì nữa? Giận dữ, kết tội, buồn khổ?

Mà nói chung, cũng chẳng quan trọng. Geser mong đợi gì? Có gì khác nếu tôi thoát khỏi vai trò người yêu khổ khổ của Sveta? Vị trí đó sẽ có người thay thế? Hay nàng đã đến lúc phải còn lại một mình - một mình đơn độc cùng số phận vĩ đại?

Mục đích. Tôi cần phải biết mục đích của Geser.

Đứng phắt dậy khỏi chiếc ghế bố, tôi vào nhà. Và nhìn thấy ngay Olga. Trong phòng khách, đang ở một mình. Đứng trước tủ kính đựng kiếm mở toang, hai tay dang ra nâng một lưỡi kiếm dài hẹp. Nhìn lưỡi kiếm... không, người ta không nhìn món đồ cổ với kiểu nhìn như thế. Hồ con chắc cũng nhìn những thanh kiếm bằng ánh mắt giống vậy. Nhưng với cô gái, tình yêu đối với thứ vũ khí cổ này rất trù tượng. Còn Olga thì không.

Khi Geser chuyển sang sống và làm việc tại Nga - mà nói thêm, là vì nàng, thì những thanh kiếm này có thể vẫn đang được sử dụng...

Tám mươi năm trước, khi Olga bị tước hết mọi quyền năng, người ta đã giao chiến theo kiểu khác rồi.

Nữ cựu đại phù thủy. Một mục tiêu cao cả đã cũ. Tám mươi năm.

- Vậy mà mọi sự lại được toan tính khác...

Nàng giật mình và quay lại.

- Bản thân chúng ta không thể thắng được Bóng Tối. Cần làm sao để những con người bé nhỏ tốt đẹp hơn lên. Để họ trở nên nhân hậu và dịu hiền, yêu lao động và thông thái. Sao cho mỗi một Người-

Khác không ngộ ra điều gì ngoài Ánh Sáng. Mục đích là gì, sao những vòng xoáy nổi lên lâu thế khi cái mục đích ấy đã chìm trong máu.

- Cậu cuối cùng cũng biết được, - Olga nói. - Hay đoán ra?

- Đoán.

- Tốt. Vậy sau đó thì sao?

- Cậu có “phốt” gì vậy, Olga?

- Tôi đã thỏa hiệp. Một thỏa hiệp nho nhỏ với Bóng Tối. Và kết cục là chúng ta thua.

- Chúng ta ấy à? Chúng ta lúc nào chẳng bình yên vô sự. Khéo dàn xếp, điều chỉnh, thâm nhập khắp nơi. Và ta sẽ tiến hành trận đấu năm xưa. Chỉ có con người là thua thôi.

- Sự nhượng bộ là không tránh khỏi, - Olga nhẹ nhàng dùng một tay tóm lưỡi kiếm nhị thủ^[106], khoát trên đầu. - Tôi giống máy bay trực thăng chạy không tải nhỉ?

- Cậu giống người đàn bà múa kiếm. Olga, chẳng lẽ chúng ta không học thêm điều gì?

- Học chứ, làm sao khác được. Lần này mọi việc sẽ khác, Anton ạ.

- Cuộc cách mạng mới à?

- Chúng ta cũng không muốn cách mạng. Mọi sự cần phải diễn ra không có đổ máu... hầu như không đổ máu. Cậu cũng hiểu - chúng ta chỉ có thể thắng được thông qua con người. Qua sự hồi tâm của họ, sự thăng hoa của tinh thần. Chủ nghĩa cộng sản là một chế độ được trù tính tuyệt vời, và... và chỉ do lỗi của tôi mà không thực hiện

được.

-Ồ hô. Thế sao cậu không bị rơi vào cỏi U minh nếu như đó là lỗi lầm của cậu?

- Vì tất cả đều được thống nhất trước rồi. Phù thủy nào cũng đồng tình. Ngay cả cái thỏa hiệp đen đui kia cũng thế... cũng được phép.

- Và giờ đây sẽ là một lần thử thay đổi loài người nữa sao?

- Một lần thử kế tiếp.

- Tại sao lại ở nơi này? - tôi hỏi. - Tại sao một lần nữa lại diễn ra ở chỗ chúng ta?

- Chỗ chúng ta là ở đâu?

- Ở nước Nga! Nước Nga còn phải chịu đựng bao nhiêu nữa?

- Chẳng nào còn đòi hỏi phải như thế.

- Thế tại sao lại ở ta một lần nữa?

Olga thở dài, nhẹ nhàng hút kiếu vào bao. Đặt trả về giá.

- Bởi vì, cậu bé thân yêu của tôi ạ, trên chiến trường nơi đây còn có nhiều điều có thể đạt tới. Châu Âu, Bắc Mỹ - những vùng đất ấy đã được xử lý xong. Những sự gì có thể thử đã được thử nghiệm hết. Cũng có đôi điều cho đến giờ vẫn đang được xử lý. Nhưng các nước ấy giờ đã lơ mơ, họ đã ngủ quên. Một người hưu trí tráng kiện mặc quần sooc, đeo cái máy quay phim bên người - đấy, những quốc gia phương Tây thành đạt là như thế đấy. Còn thử nghiệm những gì mới mẻ nên dùng lớp trẻ. Nước Nga, châu Á, vương quốc Ả rập - là những bàn đạp của ngày hôm nay. Cậu đừng làm cái mặt cáu kỉnh thế nữa đi, tôi yêu Tổ Quốc cũng chẳng kém gì cậu! Tôi đã

vì Tổ Quốc mà đổ máu nhiều hơn cả lượng máu đang chảy trong huyết quản của cậu kia. Cậu hãy hiểu, Antoshka thân mến, mặt trận của cuộc chiến là cả thế giới này. Cậu vẫn biết điều đó không kém gì tôi.

- Cuộc chiến với Bóng Tối chứ không phải với con người!

- Đúng, với Bóng Tối. Nhưng chúng ta có thể thắng được chỉ khi đã xây dựng xong một xã hội lý tưởng. Một thế giới trong đó ngự trị tình yêu, lòng nhân ái và sự công bằng. Công việc của các đội Tuần không phải là đi tóm gáy lũ phù thủy loạn trí trên đường phố và cấp giấy phép cho ma-cà-rồng! Tất cả những thứ vật vãnh ấy cũng làm mất thời gian và trí lực, song chúng là thứ yếu... giống như hơi ấm của bóng đèn điện vậy. Những ngọn đèn cần phải sáng chói lên chứ không phải là ấm lên. Chúng ta cần thay đổi thế giới loài người chứ không phải triệt hạ những bút phá vật vãnh từ phía Bóng Tối. Đấy - mục đích đấy. Đấy - con đường đi tới chiến thắng.

- Olga, điều đó tôi hiểu.

- Tuyệt. Vậy cậu hãy hiểu cả những gì không được nói thẳng ra. Ta chiến đấu đã hàng ngàn năm rồi. Và suốt thời gian ấy, chúng ta gắng biến đổi bước đi của lịch sử. Tạo dựng một thế giới mới.

- Một thế giới mới lộng lẫy muôn màu.

- Đừng mỉa mai. Chúng ta cũng đã đạt được một số điều nhất định. Bằng máu, bằng những nỗi niềm thống khổ, thế giới dầu sao cũng đang trở nên nhân đạo hơn. Nhưng cần phải có một công cuộc lật chuyển thực sự, chân chính.

- Chủ nghĩa cộng sản từng là ý tưởng của chúng ta à?

- Không phải của chúng ta, nhưng chúng ta ủng hộ lý tưởng đó.

Nó từng là lý tưởng khá tốt đẹp.

- Thế giờ thì sao?

- Rồi cậu sẽ thấy, - Olga mỉm cười. Rất thân ái, chân thành. - Anton này, mọi sự sẽ tốt thôi. Tin tôi đi.

- Tôi cần được biết.

- Không. Điều này thì lại không cần thiết. Cậu có thể không lo lắng, không có cuộc cách mạng nào đang được lên kế hoạch đâu. Không trại cải tạo, không xử bắn, không tòa án. Chúng ta sẽ không lặp lại những sai lầm cũ.

- Bù lại, ta phạm những sai lầm mới.

- Anton! - nàng cao giọng. - Tóm lại, cuối cùng thì cậu cho phép mình làm gì vậy? Chúng ta có những cơ hội tuyệt vời để chiến thắng. Đất nước ta sẽ nhận được hòa bình, yên ổn và thịnh vượng! Sẽ đứng đầu xã hội loài người. Sẽ vượt lên Bóng Tối. Mười hai năm tù bị, Anton ạ. Và không chỉ một Geser làm việc... tất cả các cấp lãnh đạo tối cao.

- Sao?

- Đúng. Vậy mà cậu tưởng mọi sự là mạnh động sao?

Tôi điếng người.

- Các người theo dõi Svetlana mười hai năm trời?

- Tất nhiên là không! Một mô hình xã hội mới được nghiên cứu. Tiến hành những thử nghiệm... từng phần riêng rẽ của kế hoạch. Thậm chí tôi cũng không được biết toàn bộ chi tiết. Từ hồi ấy Geser đã chờ đợi đến lúc những thành viên của kế hoạch tập trung lại một khối cùng một không gian và thời điểm.

- Là những ai cụ thể? Svetlana hay vị quan tòa kia?

Đôi đồng tử của Olga một thoáng thu nhỏ lại, và tôi hiểu rằng đã đoán trúng. Một phần.

- Còn những ai nữa? Tôi được ấn định vai trò gì? Và cậu sẽ làm việc gì?

- Cậu sẽ được biết đúng lúc.

- Olga, sự can thiệp của ma thuật vào cuộc sống con người chưa bao giờ dẫn đến điều lành cả.

- Không cần đến những định luật kiểu học sinh phổ thông như thế, - nàng bắt đầu nổi đóa thực sự. - Đừng coi mình thông tuệ hơn người. Chúng ta không định sử dụng ma thuật. Bình tâm lại và nghỉ ngơi đi.

Tôi gật:

- Được. Cậu đã đưa ra lập luận của mình... tôi không đồng tình.

- Một cách chính thức?

- Không. Nói riêng thôi. Và trên tư cách cá nhân, tôi cho rằng mình có quyền phản đối.

- Phản đối ai? Geser? - Mắt Olga mở tròn, khóe môi nhếch thành nụ cười. - Anton...

Tôi quay ngoắt, bước ra.

Phải, nực cười. Phải, kỳ quái.

Không đơn giản là một chiến dịch hỗn loạn mà Geser và Olga tiến hành. Không chỉ là lăm le lặp lại cuộc thử nghiệm xã hội bất thành. Một chiến dịch được chuẩn bị, lên kế hoạch đã lâu mà tôi rủi quá bị dính vào.

Chiến dịch được lãnh đạo tối cao thông qua...

Được Ánh Sáng tán thành...

Cớ gì tôi còn vùng vẫy? Mà tôi cũng không có quyền làm thế. Không có quyền gì hết. Và cơ hội cũng không. Hoàn toàn không. Có thể tự an ủi bằng cái thuyết thông thái về hạt cát nhỏ nhoi trong đồng hồ cát, nhưng tôi giờ đây là hạt cát trong những cái cối đá xay, chẳng có ích cho ai cả.

Và điều thảm nhất là - những cái cối đá rất thân ái và ân cần. Sẽ không ai tầm nã tôi. Không ai tranh đấu với tôi. Người ta chỉ ngăn tôi làm điều ngốc nghếch - những điều không và sẽ không mang lại ích lợi gì.

Vậy tại sao lại thấy đau đớn, đau đớn không chịu nổi trong ngực.

Tôi đứng ngoài sân, siết nắm tay trong cơn cuồng nộ bất lực, vừa lúc một bàn tay đặt lên vai.

- Có vẻ như cậu vừa sáng ra điều gì, hả Anton?

Tôi nhìn Semion, gật đầu.

- Nặng nề?

- Ừ, - tôi thú nhận.

- Cậu hãy nhớ một điều, xin cậu. Cậu không phải là hạt cát. Giữa những con người, không ai là hạt cát cả. Hơn thế nữa, giữa những Người-Khác.

- Phải sống bao lâu để có thể đoán được ý nghĩ người khác thế?

- Độ trăm năm, Anton ạ.

- Thế thì Geser có thể đọc được lòng bất kỳ ai trong chúng ta như đọc một cuốn sách?

- Đương nhiên.
- Nghĩa là, tôi phải học cách không nghĩ nữa, - tôi nói.
- Thoạt tiên phải học cách nghĩ đã. Cậu có biết trong thành phố xảy ra chuyện rồi không?
- Khi nào?
- Mười lăm phút trước. Nhưng xong rồi.
- Thế có chuyện gì?
- Một liên lạc viên đến gặp sếp, đầu như từ miền Đông. Bọn Bóng Tối định theo dõi và triệt anh ta. Ngay trước mắt sếp, - Semion cười gằn.
- Thế là chúng gây hấn rồi.
- Không, chúng có quyền ấy. Liên lạc viên đến theo con đường bất hợp pháp.

Tôi nhìn chung quanh. Không ai vội đi đâu hết. Những chiếc xe không nổ máy, đồ đạc không được thu dọn. Ignat và Ilia lại đang đốt lò nướng.

- Chúng ta không phải về à?
- Không. Sếp tự xử lý hết rồi. Có giao đấu nhỏ, không ai bị sao. Liên lạc viên được nhận vào đội mình, còn hội Bóng Tối thì phải trắng tay mà biến. Chỉ mỗi cái nhà hàng hơi bị thiệt hại chút.
- Lại nhà hàng nào nữa?
- Nơi sếp gặp gỡ với liên lạc viên, - Semion kiên nhẫn giảng giải.
- Chúng ta được phép tiếp tục nghỉ.

Tôi nhìn lên trời - bầu trời xanh ngắt ngập tràn hơi nóng.

- Cậu biết không, không hiểu sao mình chẳng muốn nghỉ. Mình

về Matxcova đây. Mình nghĩ sẽ không ai giận đâu.

- Tất nhiên là không.

Semion lấy thuốc lá ra hút. Rồi thận trọng buông lời:

- Ở địa vị cậu, mình sẽ tìm hiểu xem liên lạc viên mang cái gì từ phương Đông đến. Biết đâu đó là cơ hội của cậu.

Tôi cười cay đắng.

- Bọn Bóng Tối còn không biết được điều đó, thế cậu xui mình lục két của sếp chắc?

- Bọn Bóng Tối không thể lấy được. Cho dù đó là cái gì đi chăng nữa. Lấy đi hoặc thậm chí chạm vào món hàng đương nhiên cậu không có quyền. Thế nhưng tìm hiểu để biết...

- Cảm ơn cậu. Đúng là cảm ơn cậu.

Semion gật đầu, nhận lời cảm ơn không chút khiêm tốn vờ vệt.

- Ta sẽ tính sổ chuyện ân tình ở U Minh Địa sau... Hừm, cậu biết không, mình cũng mệt vì nghỉ ngơi rồi. Sau bữa trưa sẽ mượn xe máy của Hồ con và về thành phố. Quá giang không?

- Ừ.

Tôi thấy xấu hổ. Có lẽ, sự hổ thẹn này chỉ có những Người-Khác mới có thể cảm nhận được toàn vẹn. Chúng tôi luôn hiểu khi nào người ta đang dang tay ra với mình, khi nào người ta tặng mình những món quà mình không xứng đáng được hưởng, thế nhưng, lại không thể từ chối.

Tôi không thể ở lại đây thêm nữa. Không làm sao được. Chạm mặt Svetlana, Olga, Ignat. Nghe sự thật của họ.

Sự thật của tôi sẽ mãi ở lại cùng tôi.

- Mà cậu có biết đi xe máy không thế? - tôi hỏi, vụng về lái câu chuyện sang hướng khác.

- Mình tham dự vòng đua xe rally Paris - Dakar đầu tiên đấy. Đi ra giúp mọi người đi.

Tôi rầu rĩ nhìn Ignat đang bỏ củi. Cậu ta sai khiến chiếc rìu một cách thiện nghệ. Và sau mỗi cú bỏ lại đứng thẩn ra một thoáng, đưa mắt nhìn mọi người, quay quay cơ vai.

Cậu ta rất yêu bản thân. Và chẳng, yêu cả thế giới nữa, không ít hơn. Nhưng bản thân vẫn là trên hết.

- Ta giúp một tay, - tôi đồng tình. Vung tay, ném qua màn U Minh dấu hiệu lưỡi dao cạo ba lớp. Một số khúc gỗ bay tóa ra thành những thanh củi đều đẹp. Ignat đúng lúc ấy đang vung rìu chuẩn bị cú bỏ tiếp theo, mất thăng bằng suýt ngã. Cậu ta quay quay đầu.

Lẽ dĩ nhiên dấu vết củi bỏ của tôi trong không gian vẫn hằn lại. Màn U Minh rít lên, tham lam hút năng lượng.

- Antosha, sao lại làm thế? - Ignat hỏi có chút bức bối. - Để làm gì? Như thế là ăn gian!

- Nhưng mà lại hiệu quả, - tôi trả lời, tụt từ bậc sân đất xuống. - Bỏ nữa không?

- Quỷ bắt cậu đi... - Ignat cúi xuống xếp củi. - Cứ thế này thì sẽ đến lúc ta nướng shashlyk bằng cầu lửa...

Tôi không cảm thấy có lỗi gì cả, nhưng dấu sao vẫn giúp cậu ta. Những thanh gỗ được đốn gọn gàng, vết cắt ánh lên màu vàng hổ phách long lanh. Thậm chí thấy tiếc vẻ đẹp như thế lại dành cho những thanh củi.

Rồi tôi nhìn về phía ngôi nhà và thấy Olga trong cửa sổ tầng một.

Rất nghiêm trang, nàng theo dõi trò nghịch nhố nhăng của tôi.
Nghiêm trang quá mức.

Tôi vấy tay với nàng.

Chương 5

Chiếc mô tô của Hồ con rất khá... nếu như “khá” là một từ không được sắc cho lắm khi dùng để nói về mác xe “Hạc-lây”. Dù là đời xe đơn giản nhất đi nữa thì cũng vậy, trên đời có Harley-Davidson và có những loại mô tô khác.

Con xe này Hồ con cần làm gì tôi không rõ, cứ xem kiểu cưỡi nó độ đôi lần một năm thì thấy. Chắc cũng không khác gì căn biệt thự to đùng mà nữ phù thủy chỉ cư ngụ vào những ngày cuối tuần. Được cái nhờ chiếc xe mà chúng tôi về đến thành phố khi chưa đến hai giờ chiều.

Semion điều khiển cỗ máy hai bánh nặng nề một cách điêu luyện. Tôi thì chắc chẳng bao giờ làm thế được, kể cả huy động những “kỹ xảo đặc biệt” nhất trong trí nhớ và tham khảo các tuyến hiện thực. Cũng có thể tôi sẽ đi với tốc độ như vậy được nếu tiêu tốn phần lớn công lực dự trữ. Còn Semion thì đơn giản là lái chiếc xe - và toàn bộ ưu thế của anh so với một người thường chỉ là sự từng trải.

Ngay cả khi phóng với tốc độ 100 km/h không khí vẫn cứ nóng bỏng. Gió táp như cọ một chiếc khăn bông nóng ram ráp vào má. Chúng tôi như đi qua một cái lò đốt nhựa đường vô tận, lèn chặt những chiếc xe hơi đang bò và đã bị nung nóng dưới ánh mặt trời. Độ ba lần tôi có cảm tưởng chúng tôi sẽ đâm vào chiếc xe nào đó,

hoặc vào cột mốc bên vệ đường đang ưỡn ngực ra mời mọc. Chúng tôi có thể tan xác nhưng khó đến mức tử vong vì đám bạn bè sẽ cảm thấy, sẽ đến nhặt ghép lại từng mẩu da thịt... nhưng như thế chẳng mấy hay ho...

Chúng tôi về đến nơi không hề hấn gì. Qua đường vành đai, Semion sử dụng phép thuật độ năm lần, nhưng chỉ để qua mặt mấy chú cảnh sát.

Semion không hỏi địa chỉ mặc dù chưa từng đến nhà tôi. Anh dừng xe cạnh cửa nhà, tắt máy. Lũ choai choai đang tụ bạ ngoài sân chơi trẻ con nốc thứ bia rẻ tiền, ngay lập tức im phắc dán mắt vào chiếc mô-tô. Thật hay khi trong đời có những ước mơ giản dị và rõ ràng như thế - bia, thuốc lắc trên sàn nhảy, cặp bồ và có con “Hạc-lây” đẽm dưới sân.

- Cậu biết ngón linh cảm đã lâu chưa? - Semion hỏi.

Tôi giật mình. Tôi nói chung không lộ ra là tôi cũng có linh cảm.

- Cũng khá lâu rồi.

Semion gật. Nhìn lên cao phía cửa sổ nhà tôi. Tại sao lại hỏi vậy thì anh không nói rõ.

- Có lẽ, mình lên với cậu nhé?

- Này, hình như mình không phải là con gái để được đưa về tới tận cửa phòng.

Chàng phù thủy nhếch mép cười:

- Cậu đừng nhắm mình với Ignat... Thôi được, nhắm nhí cả. Bảo trọng nhé.

- Bảo trọng gì?

- Nói chung ấy mà.

Động cơ mô tô đã nổ. Chàng phù thủy lắc đầu:

- Có chuyện... có chuyện rồi đấy, Anton ạ. Sắp xảy ra. Cậu hãy bảo trọng.

Anh phóng vèo đi khiến bọn nhóc kêu lên vài tiếng thán phục, lách rất lẹ qua cái khe hẹp giữa chiếc “Volga” đang đỗ và chiếc “Giguly” đang đi từ từ. Tôi nhìn theo, lắc đầu. Chẳng cần linh cảm cũng dám nói rằng Semion sẽ đánh võng cả ngày trên đường phố Matxcova rồi sẽ gia nhập vào tổ lái nào đó, bám dính ở đó độ mười lăm phút và cho ra đời dăm huyền thoại về một tay đua già rất phui.

Hãy bảo trọng...

Trong việc gì?

Và điều cốt yếu là để làm gì?

Tôi đi vào, máy móc ấn code cửa, gọi thang máy. Mới sáng nay còn là kỳ nghỉ, là bạn bè, thật dễ chịu...

Mọi điều vẫn còn đấy, chỉ có tôi là không ở đó nữa.

Nghe nói, khi một phù thủy Ánh Sáng nổi loạn thì thường có kèm theo những “bùng nổ” như những bệnh nhân trước khi lên cơn động kinh vậy. Sử dụng công lực vào những chuyện không đâu như kiểu bắn ruồi bằng cầu lửa và đốn củi bằng những bùa chiến. Cãi cọ với những người thân yêu. Bất ngờ xa lánh bạn bè, rồi bất ngờ thân thiện với người lạ. Tất cả những điều đó ai cũng biết, và chúng tôi còn biết sự nổi loạn của môn đồ Ánh Sáng thường có kết cục ra sao.

Hãy bảo trọng...

Tôi lại gần cửa và đưa tay tìm chìa khóa.

Nhưng cửa đã mở.

Về cơ bản, bố mẹ tôi cũng có chìa. Nhưng họ không bao giờ từ Saratov lên thăm tôi mà không báo trước cả. Mà nếu có thể thì tôi đã cảm nhận được họ gần bên.

Kẻ cắp người thường cũng không bao giờ đập hộp nhà tôi được, gã sẽ bị tín hiệu gián dị bên ngưỡng cửa cản lại. Với những Người-Khác cũng có những rào cản riêng. Tất nhiên qua mặt được những rào cản ấy chỉ là việc của công lực thôi. Song hệ thống cảnh giới cũng sẽ hoạt động ngay!

Tôi đứng nhìn cái khe hẹp giữa cánh và rầm cửa, cái khe mà lẽ ra không thể có. Tôi nhìn xuyên qua màn U Minh, nhưng chẳng thấy gì.

Tôi không mang theo vũ khí. Súng lục để trong nhà, chục cái bùa chiến cũng thế.

Lẽ ra có thể hành động theo công thức. Nhân viên Tuần Đêm phát hiện ra có người lạ đột nhập vào chỗ ở được đặt dưới sự cảnh giới phép thuật có trách nhiệm trình báo cho trực chiến và giám sát viên, sau đó...

Tôi chỉ mới tưởng ra cảnh tôi gọi Geser bây giờ, người vừa vài tiếng trước đánh đuổi toán loạn cả hội Tuần Ngày, là mọi ý muốn tuân theo chỉ dẫn liền tiêu tan. Gập các ngón tay, phác một phép chú mau lẹ “Freeze”. Có lẽ tôi nhớ ra được động tác rất công hiệu của Semion...

Hãy bảo trọng ư?

Tôi đẩy cửa vào phòng mình, căn phòng đột nhiên biến thành xa

lạ. Và khi đã bước vào, tôi nhận thức ra rằng một ai đó đủ sức mạnh, quyền năng và trắng trợn vô lối đã đến nhà tôi không cần có lời mời.

- Chào sếp! - tôi nói và ngó vào thư phòng.

Quả là có một điểm tôi không nhầm...

Zavulon đang ngồi trong ghế bành cạnh cửa sổ, ngạc nhiên nhượng mắt. Bỏ tờ “Luận chứng và sự kiện” đang đọc xuống. Cẩn thận gỡ mắt kính gọng vàng mảnh. Và chỉ sau đó mới đáp:

- Chào Anton. Biết không, ta sẽ rất vui nếu được là sếp của anh.

Lão mỉm cười, lão phù thủy siêu đẳng ấy, sếp của Tuần Ngày Matxcova. Như thường lệ, lão vẫn bận bộ vét đen vừa vặn không chê vào đâu được, chiếc sơ-mi xám sáng màu. Một Người-Khác gầy gò, tóc cắt cua không rõ tuổi tác.

- Tôi nhầm, - tôi nói. - Ông làm gì ở đây?

Zavulon nhún vai:

- Cầm lấy mẫu bùa đi. Đâu đó trên bàn ấy, ta cảm thấy được nó.

Tôi lại gần bàn, mở ngăn kéo, lôi ra mặt dây chuyền bằng sừng dính trên chiếc dây đồng. Nắm trong tay, cảm được mẫu bùa ấm dần.

- Zavulon, ông không điều khiển được tôi...

Lão phù thủy Bóng Tối gật:

- Được. Ta không muốn anh cảm thấy nghi ngờ về sự an toàn của mình.

- Ông làm gì ở nhà một môn đồ Ánh Sáng, hả Zavulon? Tôi có quyền khiếu kiện lên Tòa.

- Ta biết, - Zavulon dang tay. - Biết hết. Ta sai. Ngu ngốc. Tự bẫy

mình. Bấy cả Tuần Ngày. Nhưng ta đến với anh không phải như đến với kẻ thù.

Tôi lặng thinh.

- Phải, anh có thể không cần băn khoăn về các thiết bị quan sát - Zavulon băng quơ buông lời. - Cả của Ánh Sáng lẫn của phía Tòa Án. Ta tự cho phép mình làm chúng... cứ tạm gọi là - tê liệt. Những gì ta và anh nói với nhau sẽ mãi chỉ tồn tại giữa hai ta.

- Người thường chỉ nên tin một nửa, môn đồ Ánh Sáng - nên tin một phần tư, còn môn đồ Bóng Tối thì ta không được tin bất cứ điều gì! - tôi lẩm bẩm.

- Tất nhiên. Anh có quyền không tin ta. Thậm chí có trách nhiệm không tin! Nhưng ta mong anh nghe hết... - Zavulon bỗng mỉm cười, cười mở và hiền hòa một cách đáng kinh ngạc. - Anh là môn đồ Ánh Sáng mà. Anh có trách nhiệm giúp đỡ. Giúp những ai xin cứu giúp, kể cả ta. Và bây giờ ta đang xin...

Hoang mang, tôi đi về phía chiếc đi-văng nhỏ, ngồi xuống. Không cởi giày, không gỡ câu chú "Freeze" vừa phác ra, cho dù thật nực cười khi tưởng ra cảnh mình giao chiến với Zavulon.

Người lạ ở trong phòng của mình. Nhà tôi - pháo đài của tôi... tôi gần như đã tin chắc vào điều đó sau những năm tháng làm việc ở đội Tuần.

- Trước tiên là - ông vào đây bằng cách nào? - tôi hỏi.

- Trước tiên ta dùng một cái móc mở khóa bình thường nhất, nhưng...

- Zavulon, ông biết rõ tôi nói về cái gì. Hệ thống barie báo động

chỉ có thể bị phá hủy chứ không bị qua mặt được. Hệ thống nhất định phải làm việc khi có người lạ đột nhập.

Lão phù thủy Bóng Tối thờ dài.

- Kostya giúp ta vào. Anh đã cho hắn quyền vào mà.

- Tôi đã tưởng cậu ta là bạn tôi. Dù là ma-cà-rông.

- Thì hắn vẫn là bạn anh, - Zavulon mỉm cười. - Và mong muốn giúp anh.

- Theo kiểu của mình.

- Theo kiểu của chúng ta. Anton ạ, ta vào nhà anh nhưng không định hại anh. Ta không hề xem tài liệu công việc anh nắm giữ. Không để lại dấu theo dõi. Ta đến để nói chuyện.

- Nói đi.

- Hai chúng ta đều có vấn đề, Anton ạ. Cùng một vấn đề. Và ngày hôm nay, cái vấn đề đó đã bùng lên đến độ nghiêm trọng rồi.

Tôi đã biết ngay câu chuyện sẽ hướng về đề tài gì từ khi nhìn thấy Zavulon. Bởi vậy, tôi chỉ gật đầu.

- Tốt... anh hiểu... - lão phù thủy chồm người lên trước, thờ dài. - Anton ạ, ta không vẽ ra ảo tưởng. Chúng ta nhìn thế giới theo kiểu khác nhau. Và hiểu bốn phần của mình cũng không giống nhau. Nhưng kể cả với những tình huống như thế thì vẫn có những điểm gặp nhau. Có thể quở trách chúng ta, những kẻ theo Bóng Tối, trong những vấn đề nào đó - dưới quan điểm của các anh. Đôi lúc chúng ta hành động khá là bất nhất. Và trong quan hệ với con người, cho dù là miễn cưỡng bởi bản chất tự nhiên của mình, chúng ta hành xử quả là cũng kém thận trọng... Phải, tất cả những điều đó đều có thật.

Song chưa một ai, hãy để ý mà xem, chưa một ai từng lên án chúng ta dám can thiệp vào số phận của loài người với quy mô toàn cầu! Sau khi Giao Ước được ký kết, chúng ta sống cuộc sống riêng của mình và cũng muốn ở phía các anh một điều như vậy.

- Chưa ai từng lên án các người, - tôi đồng tình. - Bởi thời gian, muốn hay không muốn, cũng có lợi cho các người.

Zavulon gật đầu:

- Vậy điều đó nghĩa là gì? Có thể, chúng ta gần gũi con người hơn chẳng? Có thể, chúng ta có lý chẳng? Tuy nhiên, gác những tranh cãi đó lại, những cuộc tranh luận bất tận. Ta nhắc lại lời ta nói - chúng ta đọc Giao Ước. Và nhiều khi tuân theo Giao Ước còn nghiêm chỉnh hơn các lực lượng Ánh Sáng nhiều.

Một thủ thuật bình thường trong tranh luận. Thoạt tiên công nhận một lỗi lầm chung nào đó. Tiếp đến - mềm mỏng trách cứ người đối diện về sự không trong sạch - cũng là một điểm chung như thế. Mắng mỏ đôi chút rồi ngay lập tức phẩy tay... thôi quên đi nhé.

Và chỉ sau các chiêu đó mới chuyển sang điểm cốt yếu.

- Nhưng thôi, ta nói đến điểm cốt yếu này, - Zavulon nghiêm mặt.
- Ta cứ loanh quanh vòng vo mãi. Trong một thế kỷ trở lại đây, những lực lượng Ánh Sáng đã ba lần tiến hành các cuộc thử nghiệm toàn cầu. Cuộc cách mạng ở Nga, Thế chiến thứ hai. Và giờ... lại nữa. Cũng theo kịch bản cũ.

- Tôi không hiểu ông nói gì, - tôi nói. Ngực đau đớn nhói lên.

- Thật sao? Ta giải thích đây. Những mô hình xã hội được nghiên cứu - những mô hình mà, cho dù phải dùng phương cách chấn động kinh khủng, bằng đường máu, nhưng sẽ đưa loài người hoặc phần

lớn loài người đến một xã hội lý tưởng. Lý tưởng với quan niệm của các anh, nhưng ta không bàn chuyện đó! Ai cũng có quyền được mơ ước. Nhưng cái sự... phương cách của các anh thật quá khốc liệt...
- lại một lần nữa nở nụ cười buồn. - Các anh cứ lên án chúng ta tàn ác... ừ, thì cũng có cơ sở... nhưng có thối gì một đứa trẻ bị giết trong buổi tà lễ nếu đem so với một trại trẻ tập trung hạng xoàng của phát-xít? Mà chủ nghĩa phát-xít cũng là sản phẩm của các anh. Lại là một thứ sản phẩm vượt ra ngoài vòng kiểm soát. Các anh cùng xô đẩy thế giới, cùng theo dõi kết cục. Rồi lại thờ dài, xóa sạch mọi thứ và bắt đầu thử nghiệm mới.

- Những sai lầm là nhờ sự nỗ lực của các người đấy.

- Đương nhiên! Bởi chúng ta có bản năng tự vệ mà! Chúng ta không xây dựng những mô hình xã hội trên nền móng giáo lý của mình. Vậy hà cớ gì phải để yên cho các dự án của các anh?

Tôi im.

Zavulon gật, vẻ hài lòng hiện rõ.

- Vậy đó, Anton à... Chúng ta có thể là những địch thủ. Mà chúng ta vốn là những địch thủ. Mùa đông vừa rồi anh đã cản bước chúng ta, và khá nghiêm trọng đấy. Mùa xuân anh một lần nữa lại ngáng đường ta. Triệt hạ hai nhân viên của Tuần Ngày. Đúng, đương nhiên Tòa Án đã phán quyết những động thái của anh được thực hiện trong khuôn khổ tự vệ và cấp thiết, nhưng hãy tin đi - ta không vui. Sếp gì mà không bảo vệ nổi nhân viên của mình? Thế, chúng ta là địch thủ. Nhưng giờ đây phát sinh một tình huống hy hữu. Có một thử nghiệm mới. Và anh bị lôi kéo vào đó một cách gián tiếp.

- Tôi không biết ông nói về cái gì.

Zavulon bật cười. Giơ hai tay lên:

- Anton, ta không muốn moi điều gì ở anh đâu. Và sẽ không ra các câu hỏi. Sẽ không đề nghị bất kỳ điều gì. Hãy nghe câu chuyện của ta. Sau đó ta sẽ đi...

Tôi sức nhớ hồi mùa đông, trên gác thượng của ngôi nhà cao tầng, ả yêu nữ Alisa đã sử dụng quyền can thiệp của mình. Rất nhỏ thôi... ả chỉ cho phép tôi nói sự thật. Và cái sự thật ấy đã đẩy cậu bé Egor về với Bóng Tối.

Tại sao mọi sự lại diễn biến như vậy?

Tại sao Ánh Sáng lại tác động thông qua dối trá, còn Bóng Tối - thông qua sự thật? Tại sao sự thật của chúng ta thường bất lực, thì làm sao dối trá lại có thể hữu hiệu được? Tại sao Bóng Tối lại khéo lách qua sự thật để làm điều ác? Và đó là bản chất của thế giới nào đây - của thế giới loài người hay của chúng tôi?

- Svetlana là nữ phù thủy tuyệt diệu, - Zavulon nói. - Nhưng tương lai của cô ta không phải là lãnh đạo Tuần Đêm. Người ta định sử dụng cô ấy chỉ với duy nhất một mục đích. Để thực hiện sứ mạng mà Olga thực hiện không thành công. Anh cũng biết sáng nay một liên lạc viên từ Samarcand đã lọt vào thành phố chứ?

- Biết, - không hiểu sao tôi lại thú thật.

- Ta có thể nói là gã mang đến cái gì. Anh đang muốn biết điều đó mà?

Tôi nghiêng chặt răng.

- Anh muốn biết... - Zavulon gật đầu. - Liên lạc viên mang đến một mẫu phần.

Với hội Bóng Tối - đừng bao giờ tin. Nhưng không hiểu lẽ gì tôi lại có cảm tưởng lão không gạt tôi.

- Một mẫu phấn bé tí, - lão phù thủy mỉm cười. - Có thể dùng để viết trên bảng học trò. Hoặc vẽ ô lò cò lên mặt đường. Hay để xoa đầu gây chọc bi-a. Tất cả những điều ấy có thể làm dễ dàng cũng như dùng con triện lớn của Hoàng gia để đập hạt dẻ vậy. Thế nhưng nếu Nữ Đại Phù Thủy nắm trong tay được mẫu phấn ấy... Phải là Đại Phù Thủy - phù thủy thường không đủ công lực. Phải là Nữ phù thủy vì trong tay nam giới phấn chỉ là phấn. Hơn thế, nữ phù thủy ấy phải là người của Ánh Sáng. Với Bóng Tối, cái vật thể nhân tạo ấy là vô dụng.

Tôi có cảm tưởng có thể lão ta thở dài thật? Tôi nín thinh.

- Một mẫu phấn nhỏ... - Zavulon ngả người trên ghế, đu đưa. - Nó đã bị mòn vẹt cả, hơn một lần nó được những ngón tay thon thả của các cô gái xinh đẹp có đôi mắt rực lửa Ánh Sáng cầm lên. Người ta đưa nó vào việc, khiến trái đất rung chuyển, những biên giới của các quốc gia tan rã, tầng cao các đế chế, những kẻ chặn cừu trở thành tiên tri, những tay thợ mộc trở thành các vị thánh, lũ con rơi được tuyên ngôi vua, những gã trung sĩ quèn leo lên tận ngôi hoàng đế, học viên chủng viện nửa mùa và những họa sĩ bất tài thốt vùng lên thành bạo chúa. Một mẫu phấn con. Chỉ vậy.

Zavulon đứng lên. Dang tay ra:

- Thế thôi, hơi kẻ thù thân mến của ta, đó là tất cả những gì ta muốn nói. Còn lại, anh tự hiểu lấy, tất nhiên nếu anh muốn.

- Zavulon... - Tôi nói nắm tay và nhìn vào mẫu bùa. - Ông đúng là sản phẩm của Bóng Tối.

- Lẽ dĩ nhiên. Nhưng chỉ là thứ Bóng Tối có trong ta. Thứ Bóng Tối mà ta tự mình lựa chọn.

- Ngay cả sự thật của ông cũng chuyển tải điều ác.

- Cho ai? Cho Tuần Đêm ư? Đương nhiên. Còn cho con người ư? Xin phép được không nhất trí...

Lão đi ra cửa.

- Zavulon... - tôi lại gọi lão. - Tôi đã từng thấy chân tướng của ông. Tôi biết ông là ai và là vật gì.

Lão phù thủy đứng ngậy như phỗng. Đoạn, chậm rãi quay lại, vuốt tay lên mặt - trong một thoáng, gương mặt biến đổi, nơi là lớp da thấp thoáng màng vẩy mờ đục, đôi mắt biến thành hai rãnh hẹp.

Màn u ám tản ra.

- Đúng, đương nhiên rồi. Anh đã thấy, - Zavulon trở lại hình người. - Còn ta từng nhìn ra anh. Và xin phép được thú thực, anh không phải thiên thần trắng mang bảo kiếm long lanh đâu. Tất cả phụ thuộc vào góc nhìn. Tạm biệt, Anton. Hãy tin là ta rất vui lòng được tiêu diệt anh... một ngày nào đó sau này. Nhưng bây giờ, chúc may mắn. Lời chúc từ đáy tâm hồn - thứ mà ta chẳng nào cũng không có.

Cửa sập sau lưng lão.

Và ngay lập tức, như thể bừng tỉnh, tiếng còi hiệu cảnh giới réo inh ỏi từ trong màn U Minh. Cái mặt nạ Chhoen trên tường rít lên, trong hai con mắt khoét gỗ ánh lên nét giận dữ, miệng há hoác.

Những kẻ cảnh giới bé nhỏ...

Còi hiệu bị tôi bắt im tiếng bằng hai động tác, còn với cái mặt nạ,

tôi bắn câu chú “Freeze” đã có sẵn vào. Cuối cùng nó cũng được dùng đến.

- Mẫu phẩn... - tôi nói.

Hình như tôi có nghe qua. Nhưng đã lâu lắm rồi, phong thanh thôi. Như thể là vài câu lờ lời của giáo viên trong giờ học, như thể là chuyện tầm phào trong hội bạn, hay những câu chuyện thêu dệt của lũ học viên. Đúng là về một mẫu phẩn...

Tôi đứng lên khỏi đi-văng và đưa tay ra. Ném mẫu bùa xuống sàn.

- Geser! - Tôi gào lên qua màn U Minh. - Geser, hãy đáp lời tôi!

Cái bóng nhảy nhót từ dưới sàn lên phía tôi, nhập vào người và nuốt lấy tôi. Ánh sáng mờ đi, căn phòng bắt đầu trôi, những đường nét đồ gỗ nhập nhòa. Trở nên yên ắng không chịu nổi. Cái nóng đã lui. Tôi đứng, tay dang ra, và màn U Minh hào hứng uống công lực của tôi.

- Geser, tôi gọi tên ngài!

Những sợi sương xám chảy dài qua gian phòng. Tôi cóc cần biết còn ai nữa có thể nghe thấy tiếng thét của tôi.

- Geser, sư phụ của tôi, tôi gọi ngài - xin đáp lời!

Một cái bóng vô hình nơi xa xăm thờ một hơi dài.

- Ta nghe anh, Anton.

- Hãy đáp lời!

- Anh muốn lời đáp cho điều gì đây?

- Zavulon có nói dối không?

- Không.

- Geser, xin hãy dừng tay!

- Muộn rồi, Anton ạ. Tất cả đang diễn ra như nó phải diễn ra. Hãy tin tưởng ở ta.

- Geser, hãy dừng tay!

- Anh không có quyền đòi hỏi điều gì hết.

- Có quyền! Nếu chúng tôi là một phần của Ánh Sáng, nếu chúng tôi mang đến điều thiện - chúng tôi có quyền!

Geser im lặng. Thậm chí, tôi còn nghĩ, ngài quyết định không nói gì với tôi nữa...

- Được. Ta đợi anh ở quán bar “Dù”.

- Ở đâu, ở đâu?

- Quán bar dành cho vận động viên nhảy dù. Metro “Turghenevskaya”. Đằng sau bưu điện trung tâm cũ.

Im lặng bao trùm.

Tôi lùi lại, thoát khỏi U Minh Địa. Một địa điểm độc đáo để hẹn hò đấy. Có phải chỗ đó Geser đã xử lý hội Tuần Ngày không nhỉ? Không, hình như vụ ấy xảy ra ở nhà hàng nào cơ...

Thôi được, đâu là ở bar “Dù”, đâu là ở “Rozy”^[107], đâu là ở quán “Thời cơ”^[108]. Chẳng quan trọng. Là vận động viên nhảy dù, là yuppie hay là “gay” cũng có sao.

Nhưng có một việc khác mà trước khi gặp Geser tôi phải tìm hiểu.

Lấy mobile ra, tôi bấm số của Svetlana. Nàng đáp lại ngay.

- Chào em, - tôi nói giản dị. - Em vẫn ở ngoại ô à?

- Không ạ, - hình như nàng hơi ngớ ngàng vì giọng tôi đầy vẻ

công việc. - Em đang về thành phố.

- Với ai?

Nàng ấp úng:

- Với Ignat.

- Tốt, - tôi nói chân thành. - Nghe này, em không biết gì về viên phấn à?

- Về cái gì cơ?

Bây giờ thì vẻ ngơ ngác lộ rõ.

- Về những tính năng ma thuật của viên phấn. Em không được học về cách sử dụng phấn trong ma thuật à?

- Không... Anh Anton, anh ổn đấy chứ?

- Hơn cả ổn.

- Không có gì xảy ra chứ?

Đúng kiểu đàn bà muôn đời, ra một câu hỏi bằng hai, ba kiểu khác nhau...

- Không có gì đặc biệt.

- Anh có muốn... - nàng lúng túng. - Anh có muốn em hỏi Olia không?

- Cô ấy đi cùng mọi người à?

- Vâng, ba người bọn em đi về thành phố.

- Có lẽ không cần đâu. Cảm ơn em.

- Anton...

- Gì, em?

Tôi lại gần cái bàn, mở ngăn kéo đựng những đồ phép thuật lật

vật. Nhìn những viên pha lê mờ đục, cái côn thuật được đeo gọt vụng về... hồi đó tôi còn từng muốn trở thành phù thủy chiến đấu. Đẩy ngăn kéo trở lại.

- Em xin lỗi.
- Em không có gì phải xin lỗi cả.
- Em đến anh được không?
- Mọi người ở xa không?
- Được nửa đường rồi.

Tôi lắc đầu, đáp:

- Không kịp. Anh có cuộc hẹn quan trọng. Anh gọi lại sau.

Tôi ngắt máy và mỉm cười. Sự thật có thể là độc ác và gian dối trong nhiều trường hợp. Chẳng hạn, nếu chỉ nói một nửa sự thật. Nói rằng không muốn nói chuyện và không giải thích vì sao.

Xin cho phép tôi được thực hiện điều thiện thông qua điều ác. Tôi không có bất cứ cái gì khác nữa trong tay.

Để đề phòng, tôi vẫn đi quanh nhà, ngó vào buồng ngủ, vào toilet, vào nhà tắm và bếp. Đủ để cảm thấy được Zavulon đúng là không bỏ lại “những món quà nhỏ”.

Trở về phòng làm việc, tôi bật notebook, đặt đĩa có dữ liệu về phép thuật. Đánh mật khẩu. Và nhập từ “phấn” vào.

Tôi không mong có kết quả gì khả quan. Những gì tôi muốn biết có thể nằm ở tầng cho phép truy cập cao hơn, không khi nào có trong dữ liệu máy tính.

Trong data, tìm được ba tư liệu liên quan đến từ “phấn”.

Trường hợp thứ nhất nói về mỏ đá phấn, nơi xảy ra cuộc đấu tay

đôi vào thế kỷ mười lăm giữa hai phù thủy bậc Một của Ánh Sáng và Bóng Tối. Bọn họ đều tử trận, bỏ xác đơn giản chỉ vì kiệt sức, không thoát nổi khỏi U Minh Địa khi trận giao chiến kết thúc. Trong nửa thiên niên kỷ tiếp theo, ở khu vực đó có gần ba ngàn người bỏ mạng.

Trường hợp thứ hai liên quan đến cách sử dụng phấn để vẽ những dấu hiệu ma thuật và vòng bảo vệ. Ở đây thông tin phong phú hơn rất nhiều nên tôi vội vàng đọc hết. Không có gì đặc biệt. Sử dụng phấn không có ưu việt gì hơn so với than, bút chì, máu hay sơn dầu. Chỉ có điều, phấn dễ xóa hơn cả.

Nhận xét thứ ba nằm trong mục “Những huyền thoại và các thông tin chưa được xác thực”. Tất nhiên, mục này toàn những điều nhằm nhí, như kiểu dùng bạc và tỏi để chống ma-cà-rông, hay những mô tả về các tà lễ và nghi thức không tồn tại.

Nhưng tôi cũng từng gặp chuyện là giữa những “huyền thoại” bắt được những thông tin xác tín từ lâu đã bị lãng quên.

Phấn được đề cập đến trong bài báo “Những pho sách Định Mệnh”

Tôi đọc đến nửa bài thì hiểu ra đã nhầm trúng. Thông tin hoàn toàn lộ liễu, nằm phơi ra đó, bất kỳ một tay phù thủy linh mới nào cũng có thể đọc được, và có lẽ thông tin này cũng có trong các nguồn mở đối với người thường.

Những pho sách Định Mệnh. Viên phấn.

Tất cả ăn khóp.

Đóng tệp tài liệu lại, tôi tắt máy. Ngồi cắn môi một lúc. Liếc đồng hồ.

Đã đến lúc đi đến điểm hẹn kỳ lạ của chúng tôi.

Tôi tắm và thay đồ. Trong số những mẫu bùa, tôi giữ lại trong mình miếng đeo cổ của Zavulon, huy hiệu Tuần Đêm và một cái mảnh bùa chiến mà Ilia một lần đã tặng tôi - một vật tròn bằng đồng cổ, kích cỡ chỉ to hơn đồng năm rúp một chút. Tôi chưa sử dụng nó lần nào. Theo lời chàng phù thủy thì trong mảnh bùa còn lại một, hay nhiều nhất là hai tích lực.

Tôi lấy khẩu súng lục từ cái hốc bí mật ra. Kiểm tra đạn. Những viên đạn nổ bằng bạc. Dùng để chống người-sói rất tốt, chống ma-cà-rồng thì đáng ngờ, còn chống phù thủy Bóng Tối thì cực kỳ công hiệu.

Cứ như là tôi đang chuẩn bị ra trận chứ không phải đi gặp cấp trên.

Mobile đổ chuông trong túi khi tôi đã ra đến cửa.

- Anh Anton à?

- Sveta?

- Olga muốn nói chuyện với anh... em đưa máy nhé.

- Ừ, - tôi đồng ý, tay mở khóa cửa.

- Anton, em rất yêu anh. Đừng làm điều gì ngốc nghếch, anh nhé.

Tôi thậm chí chẳng biết trả lời sao. Olga đã cầm máy.

- Anton. Tôi muốn cậu biết là mọi sự đã quyết xong rồi. Và sẽ diễn ra rất chóng thôi.

- Vào đêm nay, - tôi phụ họa.

- Sao cậu biết?

- Cảm thấy. Đơn giản là cảm thấy. Vì thế mà đội Tuần phải biến

khỏi thành phố, đúng không? Và Svetlana được lên dây cót tinh thần.

- Cậu biết những gì?

- Pho sách Định Mệnh. Viên phấn. Tôi đã hiểu hết.

- Vô ích, - Olga nói ngắn gọn. - Anton, cậu có nghĩa vụ phải...

- Tôi chẳng có nghĩa vụ với ai và với cái gì hết. Chỉ với Ánh Sáng có trong con người tôi đây.

Tôi ngắt liên lạc, tắt máy. Đủ rồi. Geser vẫn có thể liên lạc với tôi không cần bất kỳ một phương tiện kỹ thuật nào. Olga sẽ tiếp tục thuyết phục. Svetlana... Svetlana dẫu sao cũng chẳng hiểu được tôi đang làm gì với mục đích gì.

Đã quyết đi đến cùng thì cứ đi một mình. Đừng gọi ai theo mình sát.

...

- Ngồi đi, Anton, - Geser nói.

Căn phòng có vẻ bé tẹo. Năm, sáu chiếc bàn nhỏ được ngăn bởi những bức bình phong. Một quầy bar. Ngập khói thuốc. Trên màn hình tivi đã ngắt tiếng chiếu cảnh nháy dù mở chậm. Trên tường có treo ảnh - cũng là những thân hình mặc đồ bay nhiều màu sắc nằm xoài ra trên không trung. Có vẻ ít khách, chắc là do thời điểm... với bữa trưa là muộn mà đến giờ cao điểm buổi tối thì còn xa. Tôi đảo mắt khắp các bàn - và nhìn thấy Boris Ignachevich ở bàn trong góc.

Sếp không ngồi một mình. Ngồi trước đĩa hoa quả, lười nhác tách chùm nho. Chếch sang bên một chút, một thanh niên cao, rám nắng đang ngồi khoanh tay trước ngực. Ánh mắt hai chúng tôi

chạm nhau... và tôi cảm thấy một áp lực thoáng qua, nhưng vẫn cảm nhận được.

Cũng là một Người-Khác.

Chúng tôi nhìn nhau độ năm giây, tăng dần áp lực.

Anh chàng này có nội công, nội công khá mạnh nhưng có điều, kinh nghiệm hơi ít. Một khắc nào đó tôi nói lòng sự giao kháng, né khỏi sự dò xét của anh ta và trước khi anh chàng kịp đặt chế độ bảo vệ, tôi đã kịp quét quầng sáng của anh ta.

Người-Khác. Môn đồ Ánh Sáng. Bạc Bón.

Thanh niên nhăn nhó như bị đau. Nhìn sang Geser với đôi mắt của con chó bị đòn.

- Hãy làm quen đi, - Geser đề nghị. - Đây là Anton Gordetsky, Người-Khác, Tuần Đêm Matxcova. Đây là Alisher Ganiev, Người-Khác, là nhân viên Tuần Đêm Matxcova... cách đây chưa lâu.

Là liên lạc viên.

Tôi đưa tay cho anh chàng và gỡ vòng bảo vệ.

- Người-Khác, bậc Hai... - Alisher nhìn vào mắt tôi, nói. Cúi đầu chào.

Tôi lắc đầu, đáp:

- Bạc Ba.

Chàng thanh niên một lần nữa lại nhìn Geser. Lần này không ra vẻ có lỗi, mà đầy vẻ ngạc nhiên.

- Bạc Hai, - sắp xác nhận. - Anh hiện đang ở đỉnh cao phong độ của mình đấy, Anton. Ta mừng cho anh. Ngồi đi, ta sẽ nói chuyện. Alisher, hãy cảnh giới.

Tôi ngồi xuống trước mặt sếp.

- Anh có biết tại sao ta lại ấn định cuộc hẹn đúng ở đây không? - Geser hỏi. - Ăn nho đi, nho ngon đấy.

- Tôi làm sao biết được. Có thể là do ở đây có nho ngon nhất Matxcova.

Geser cười.

- Hay đấy, nhưng đó không phải là điều chính yếu. Hoa quả chúng ta mua ở chợ.

- Nghĩa là, ở đây khung cảnh dễ chịu.

Sếp nhún vai:

- Không có gì đặc biệt. Gian nhỏ... nếu đi qua cái cửa kia là bàn bi-a, và có hai bàn ăn nữa.

- Ngài bí mật chơi nhảy dù, thưa sếp.

- Khoảng hai mươi năm chưa nhảy lại, - Geser điềm tĩnh bác bỏ.

- Anton thân mến ạ, ta ghé vào đây dùng món thịt hầm váng sữa và ngồi ăn nho chỉ để cho anh thấy một tiểu môi trường. Một xã hội bé nhỏ vô cùng. Anh cứ thư giãn đi, ngồi một chút... Alisher, đi lấy vài bia cho Anton! Hãy nhìn xung quanh đi, tráng sĩ. Hãy ngắm những gương mặt. Hãy nghe câu chuyện phiếm. Hãy hít thở bầu không khí nơi đây.

Tôi quay khỏi sếp. Nhích ra mép chiếc ghế gỗ dài để có thể nhìn dù chỉ đôi chút những người chung quanh. Alisher đã đứng ở quầy bar đợi lấy bia cho tôi.

Họ có những gương mặt kỳ lạ, những khách quen của “dù quán” này. Có điều gì giống nhau rất khó nắm bắt. Những đôi mắt đặc biệt,

những cử chỉ đặc biệt. Không có gì lạ... chỉ có những dấu hiệu vô hình trên mỗi gương mặt người.

- Một tập thể, - sếp nói. - Một tiểu môi trường. Ta có thể bàn chuyện ở câu lạc bộ gay “Cơ hội” hoặc trong quán TsDL^[109] hay một bếp ăn nhỏ cạnh cái nhà máy nào đó. Không quan trọng. Điều cần thiết là phải có một tập thể người hẹp và khép kín. Ít nhiều tách biệt với xã hội. Không phải McDonald’s, không phải một nhà hàng sang trọng mà một câu lạc bộ công khai và kín đáo. Biết vì sao không? Vì đó là chúng ta. Là mô hình đội Tuần của ta.

Tôi im lặng. Tôi nhìn chàng trai chống nạng đi đến cái bàn bên cạnh, gạt đi lời mời ngồi, tựa vào bức bình phong và bắt đầu kể chuyện gì đó. Tiếng nhạc át lời kể, nhưng ý chung tôi có thể nắm được thông qua màn U Minh. Dù không bật ra và bị giật. Hạ cánh bằng dù phụ. Gãy chân. Nửa năm không được nhảy, chó thế!

- Tập thể ở đây rất điển hình, - sếp chậm rãi tiếp. - Sự liều lĩnh. Những cảm giác mạnh. Không thấu hiểu người xung quanh. Tiếng lóng. Những chuyện khó hiểu đối với người bình thường. Và, thêm nữa, những chấn thương như cơm bữa và cái chết. Anh có thích nơi này không?

Nghĩ một chút, tôi đáp:

- Không. Muốn ở đây, phải là người của họ. Hoặc... hoặc là không đến.

- Tất nhiên rồi. Tìm hiểu bất kỳ một tiểu môi trường nào cũng rất thú vị, nhất là lần đầu.

Tiếp theo, hoặc ta phải chấp nhận luật chơi của nó và gia nhập cái xã hội thu nhỏ này hoặc bị bật ra. Thế đấy... chúng ta chẳng khác

gì họ cả. Về bản chất. Mỗi một Người-Khác được phát hiện ra, nhận thức được bản chất con người mình, sẽ phải đứng trước sự lựa chọn. Hoặc là vào đội Tuần ở tuyến mình, trở thành một người lính, một chiến binh, một người đối mặt với cái chết. Hoặc là tiếp tục sống cuộc sống gần như của người thường, không phát triển tiếp những khả năng ma thuật, vẫn có song song những ưu việt của một Người-Khác... nhưng cũng nếm mùi trọn vẹn những hệ lụy mà cuộc sống ấy mang lại. Điều khổ sở nhất là khi sự lựa chọn ban đầu thực hiện không chuẩn xác. Người-Khác bỗng không muốn chấp nhận luật lệ của đội Tuần vì lý do này hay lý do khác. Nhưng thoát khỏi cơ cấu chúng ta gần như không thể. Vậy anh hãy nói đi, Anton, anh có thể tồn tại ngoài đội Tuần được không?

Lẽ đương nhiên rồi, sếp không bao giờ nói những câu chuyện trừu tượng cả...

- Có lẽ là không, - tôi công nhận. - Tôi thấy rất khó, gần như không thể trụ vững ở ranh giới cho phép đối với một phù thủy Ánh Sáng bình thường.

- Thế nếu không gia nhập đội, anh không thể biện giải cho những hành vi ma thuật của mình là do vì ích lợi của công cuộc đấu tranh chống Bóng Tối. Phải vậy không?

- Đúng vậy.

- Tất cả sự phức tạp nằm ở đó, Antoshka à... toàn bộ bất hạnh, - sếp thở dài. - Alisher, đừng đứng như trời trồng thế.

Ngài đúng là hành hạ chàng trai trẻ này. Nhưng nguyên nhân thì tôi đoán ra ngay không khó khăn gì - chàng liên lạc viên đã đạt được mục đích, đã xin được một chân trong đội Tuần Matxcova, và giờ

đây chàng ta lãnh đủ những hậu quả không tránh khỏi.

- Bia của anh đây, anh Anton Ánh Sáng, - khẽ gật đầu, chàng thanh niên đặt vại bia trước mặt tôi.

Tôi lẳng lặng nhận bia. Anh ta không phạm lỗi gì cả, cái anh chàng phù thủy trẻ và tài năng này. Có lẽ chúng tôi có thể kết bạn tâm giao được. Nhưng giờ, tôi ác nghiệt cả với anh ta - Alisher đã mang đến Matxcơva một vật sẽ vĩnh viễn chia cắt tôi và Svetlana.

- Anton, ta sẽ làm gì đây? - sắp hỏi.

- Thế tóm lại thì vấn đề là ở đâu ạ? - nhìn ngài bằng đôi mắt trung thành của một con chó senbenar^[110] già, tôi đáp.

- Svetlana. Anh chống lại sứ mệnh của cô ấy.

- Đương nhiên.

- Anton, đó là những chân lý sơ đẳng. Những định lý. Anh không có quyền chống lại chủ trương của đội vì quyền lợi riêng tư của mình.

- Quyền lợi riêng của tôi có dính gì ở đây? - tôi ngạc nhiên một cách chân thành. - Tôi cho rằng, toàn bộ chiến dịch đang được chuẩn bị là vô đạo. Nó không đem lại ích lợi cho con người. Bằng cách này hay cách khác - mọi kế sách muốn thay đổi xã hội loài người một cách căn bản đều phá sản.

- Chẳng chóng thì chầy chúng ta cũng sẽ thành công. Hãy nhớ - ta cũng không dám khẳng định rằng ngay lần này thành công đã chờ đợi chúng ta. Nhưng thời cơ thì chưa bao giờ lại chín như vậy.

- Tôi không tin.

- Anh có thể gửi kháng thư lên cấp trên.

- Cấp trên có kịp xem xét đơn thư trước ngày Svetlana cầm trong tay mẫu phấn và mở Pho sách Định Mệnh không?

Sếp khép mắt. Thở dài.

- Không. Sẽ không kịp. Mọi sự sẽ diễn ra trong đêm nay, ngay khi ta có thời cơ. Anh hài lòng chưa? Đã biết được thời điểm chiến dịch rồi nhé?

- Thừa Boris Ignachevich, - tôi cố ý gọi ngài bằng cái tên ngài vẫn dùng khi lần đầu tiên tôi biết ngài. - Xin hãy nghe tôi. Xin ngài. Thuở nào ngài đã từng rời bỏ Tổ Quốc và đến với nước Nga. Không phải vì lợi ích của Ánh Sáng, không vì danh vọng. Mà vì Olga. Tôi có được biết đôi chút về quá khứ của ngài. Có đủ thứ cả... cả hận thù, cả tình yêu, cả sự phản bội, cả lòng cao cả. Nhưng ngài phải hiểu tôi. Vì ngài có thể hiểu...

Tôi không biết mình chờ mong điều gì. Một lời đáp nào đây - ánh mắt lảng tránh, hay lời hứa phát ra từ hàm răng nghiến chặt, rằng sẽ dời lại chiến dịch?

- Ta hiểu anh rất rõ, Anton ạ, - sếp gật đầu. - Anh cũng không tưởng tượng được là ta hiểu anh rõ đến mức độ nào đâu. Chính vì thế chiến dịch sẽ tiếp tục.

- Nhưng tại sao?

- Là bởi vì, cậu bé của tôi ạ, có một thứ gọi là Số Phận. Và không có gì mạnh hơn Số Phận cả. Ai đó được giao sứ mạng thay đổi thế giới. Ai đó lại không được làm điều đó. Có người định mệnh đặt ra phải làm náo loạn các quốc gia, còn ai đó lại đứng sau hậu trường cầm dây giật các con rối với đôi tay vương đầy bụi phấn. Anton ạ, hãy tin là ta biết ta đang làm gì. Hãy tin.

- Tôi không tin.

Tôi đứng dậy, bỏ lại vại bia chưa đựng tới với lớp bọt đã tan hết. Alisher nhìn sắp dò hỏi như thể đang sẵn sàng cản tôi lại.

- Anh có quyền làm mọi điều anh muốn, - sắp nói. - Ánh Sáng nằm trong con người anh, nhưng sau lưng anh là U Minh Địa. Anh biết, một bước sai lầm sẽ dẫn đến điều gì rồi. Và anh cũng biết rằng ta sẵn sàng... và có trách nhiệm phải đến hỗ trợ cho anh.

- Thừa Geser, sư phụ của tôi, xin cảm ơn ngài về tất cả những gì đã truyền thụ cho tôi, - tôi cúi thấp người khiến dăm ánh mắt hiếu kỳ của những vận động viên nhảy dù nhìn vào. - Tôi không cho rằng mình có quyền mong đợi sự nâng đỡ của ngài sau này nữa. Xin nhận ở tôi lòng tri ân.

- Anh được giải phóng khỏi mọi phận sự đối với ta, - Geser bình thản đáp. - Hãy hành động theo mệnh lệnh của Số Phận của anh.

Xong. Ngài chối bỏ một đồ đệ cũ rất dễ dàng.

Mà suy cho cùng, ngài có bao nhiêu những đồ đệ như thế... những người không nhận thức được mục đích cao cả và lý tưởng thiêng liêng của sự nghiệp? Hàng trăm, hàng ngàn...

- Vĩnh biệt, Geser. - Tôi nói. Và nhìn sang Alisher. - Chúc anh may mắn, tuần viên mới!

Chàng trai nhìn tôi trách móc:

- Nếu tôi được phép nói...

- Anh nói đi, - tôi cho phép.

- Ở địa vị anh, tôi sẽ không nóng vội như thế, hỡi Anton của Ánh Sáng.

- Tôi cũng đã chậm chạp lâu rồi, hỡi Alisher của Ánh Sáng, - tôi mỉm cười. Ở đội Tuần, tôi đã quen coi mình là một trong những lớp phù thủy đàn em nhất, nhưng... giờ đã qua rồi. Còn đối với anh chàng tập sự này, tôi lại là nhân vật có uy tín. Tạm thời vẫn còn có uy tín. - Một ngày nào đó anh còn nghe được rằng thời gian trôi nhanh khiến cát chảy qua kẽ tay hết rồi. Khi ấy hãy nhớ đến tôi. Chúc may mắn.

Chương 8

Nóng.

Tôi đi theo đường Arbat cổ. Những họa sĩ họa các bức chân dung dập khuôn. Những nhạc công chơi rất thứ nhạc sáo rỗng. Những người bán hàng bán các thứ đồ lưu niệm đơn điệu. Những người ngoại quốc mang về tò mò khuôn sáo trong mắt. Những người dân Matxcơva với sự căm kình thường trực chạy ngang qua những dãy hàng bày búp bê gỗ biến thái rớm rít^[111].

Còn các người - làm vui cho các người nhé?

Diễn một tấn trò nhỏ chẳng?

Tung hứng những tia chớp? Hay nuốt một ngọn lửa thật? Sai khiến một phiến đá trên đường lật ra để phun lên một cột nước khoáng? Chữa lành cho hàng chục người ăn mày tàn tật? Hay đãi lũ trẻ lang thang đang chạy lằng xằng những chiếc bánh nướng lấy được từ không khí?

Để làm gì?

Người ta sẽ trả cho tôi một vốc tiền xu vì những trái cầu lửa lẽ ra dùng để đánh lại quỷ ma.

Vòi phun nước khoáng té ra lại là một đoạn đường ống vỡ. Những người ăn mày tàn tật kia hóa ra lại khỏe mạnh và tươi tắn hơn phần đông người qua đường. Lũ trẻ lang thang sẽ chạy tán đi vì

từ lâu chúng đã ngộ ra rằng chẳng bao giờ có những món bánh miễn phí cả.

Đúng, tôi hiểu Geser, hiểu lòng tất cả những Đại phù thủy hàng ngàn năm nay đấu tranh với Bóng Tối. Không thể sống mãi với cảm giác bất lực. Không thể ngồi mãi trong những chiến hào - điều đó chắc chắn sẽ hủy diệt quân đội nhanh hơn là những viên đạn kẻ thù.

Nhưng tôi thì liên quan gì đến việc đó?

Thế giới dễ dàng bị thay đổi và được xốc dậy sau cơn đau ốm, nhưng có ai giúp con người khỏi ngã hay không?

Không lẽ chúng ta không có khả năng học được điều gì?

Tôi biết Geser định làm gì... đúng hơn là Svetlana sẽ làm gì theo lệnh ngài. Tôi hiểu điều đó sẽ dẫn đến kết cục thế nào, thậm chí còn tưởng ra những kế hớ nào trong Giao Ước có thể dùng để biện hộ cho sự can thiệp vào Pho sách Định mệnh. Tôi nắm được những thông tin về thời điểm diễn ra chiến dịch. Điều duy nhất tôi không hình dung ra là địa điểm và đối tượng của chiến dịch.

Mà điều đó đã là tiền định.

Chỉ còn một việc là đi đến cúi chào Zavulon nữa thôi.

Thế rồi thẳng bước vào cõi U Minh...

Tôi đi đến giữa phố Arbat thì bắt được một cảm giác rất mơ hồ, bằng sự mẫn cảm, về chuyển động của một công lực. Rất gần đây thôi vừa có sự xuất chương ma thuật, không mạnh, nhưng...

Là Bóng Tối!

Dù tôi có nghĩ thế nào về Geser, dù tôi có tranh cãi thế nào với ngài đi nữa, tôi vẫn cứ là một lính chiến của Tuần Đêm.

Đưa một tay tìm mẩu bùa trong túi, tôi gọi cái bóng của mình và bước vào màn U Minh. Trời, cảnh vật hoang phế quá!

Lâu rồi tôi không đi dạo ở trung tâm Matxcơva trong màn U Minh.

Đám rêu xanh bao phủ thành một tấm thảm dày lên mọi vật. Những sợi chỉ dài lay động khẽ khàng cho ảo giác như làn nước long lanh. Một vòng tròn tán mát chạy khỏi tôi - đám rêu vừa hút năng lượng của tôi vừa đồng thời găng sức bò ra xa. Nhưng những trò vật của U Minh Địa giờ không còn khiến tôi để tâm nữa.

Trong không gian xám, dưới bầu trời cóm nắng, tôi không đơn độc.

Trong một giây, tôi nhìn cô gái đứng xoay lưng lại phía tôi. Nhìn và cảm thấy một nụ cười nham hiểm đang hiện dần lên mặt mình. Một kiểu cười không đáng có ở một phù thủy Ánh Sáng. Quái thật, “một can thiệp không mạnh”!

Can thiệp ma thuật độ Ba? Ái chà chà!

Cái này nghiêm trọng đây, cô bé. Nghiêm trọng đến mức mà hình như cô đã điên rồi. Cấp độ Ba không vừa sức của cô, cô sử dụng mẩu bùa của người khác.

Còn ta sẽ thử xử lý bằng công lực của mình.

Tôi đi đến gần cô ta, mà cô ả thậm chí không nghe thấy tiếng bước chân trên thảm rêu xanh mềm. Những bóng người mờ ảo trôi xung quanh, còn cô nàng đang quá mải mê.

- Anton Gordestsky, Tuần Đêm, - tôi nói. Alisa Dinnikova, cô đã bị bắt.

Ả ma nữ kêu lên, quay lại. Trên tay ả có mẩu bùa - một lăng trụ

pha lê cô ả vừa dùng để soi những người qua lại. Hành động bản năng đầu tiên là ả định dấu nhem mẫu bùa, kế đó - ngấm vào tôi qua lăng kính.

Tóm lấy tay ả, tôi khiến ả phải dừng lại. Trong một giây, chúng tôi đứng cạnh nhau, và tôi chậm rãi tăng sức ép, nạy ngón tay yêu nữ. Cảnh ấy giữa nam và nữ người-thường xem ra đáng hổ thẹn. Còn chúng tôi, những Người-Khác, nguồn sức mạnh thể chất không phải nằm ở giới tính, cũng không phải nằm trong những cơ bắp được luyện tập. Công lực lấy ở xung quanh - trong màn U Minh, trong những con người quanh đó. Không rõ Alisa có khả năng lấy được của môi trường bao nhiêu công lực, rất có thể là hơn cả tôi.

Nhưng tôi đã bắt được quả tang ả tại nơi gây án. Và gần đây có thể có những Tuần viên khác nữa. Chống cự nhân viên của đội Tuần khác khi người này đã chính thức tuyên bố lệnh bắt giữ - là nguyên cớ dẫn đến việc thủ tiêu tại chỗ.

- Tôi không chống cự, - Alisa nói và nới lỏng bàn tay. Cái thấu kính nhẹ nhàng rơi xuống đám rêu. - Bọn rêu sôi lên sùng sục, phủ lấy mẫu bùa.

- Thấu kính công lực? - tôi hỏi kiểu tu từ. - Alisa Dinnikova, cô đã thực hiện can thiệp ma thuật độ Ba.

- Độ Bốn, - cô ả đáp nhanh.

Tôi tự cho phép mình nhún vai.

- Độ Ba, độ Bốn - cũng không quan trọng. Độ nào cũng ra tòa hết. Cô đã bị tóm dính rồi.

- Tôi chẳng làm gì cả, - yêu nữ hoài công gắng tỏ ra bình thản. - Tôi có giấy phép cá nhân được quyền giữ thấu kính. Tôi không sử

dụng nó.

- Alisa, ngay cả tôi cũng có thể xem được hồ sơ lưu của thấu kính... - tôi nói, - Alisa Dinnikova, Người-Khác, môn đồ Bóng Tối, nữ yêu của Tuần Ngày, công lực bậc Bốn, tôi chính thức tuyên bố lời buộc tội cô đã vi phạm Giao Ước. Nếu có ý định chống lại, tôi sẽ buộc phải tiêu diệt cô. Đưa tay ra sau lưng.

Cô ả phục tùng. Rồi nói, nhanh, đầy thuyết phục, đặt hết vào giọng nói tất cả những gì ả có:

- Anton, gượng đã, tôi xin anh nghe tôi... Đúng, tôi có thử dùng thấu kính, nhưng xin anh hiểu cho, lần đầu tiên tôi được tin cậy trao cho mẫu bùa công lực lớn thế! Anton, tôi không phải là con ngốc để giữa Matxcova lại tấn công người, mà để làm gì cơ chứ? Anton, chúng ta đều là những Người-Khác mà! Hãy cho qua chuyện này đi, được không, Anton?

- Cho qua là sao? - cho chiếc thấu kính vào túi, tôi hỏi. - Đi thôi.

- Anton, hãy đổi lấy quyền can thiệp độ Bốn... à độ Ba! Bất kỳ một sự can thiệp độ Ba nào thực hiện vì lợi ích của Ánh Sáng! Đây không phải trò đùa ngớ ngẩn của tôi với cái thấu kính đâu mà là quyền can thiệp đáng giá đấy!

Tôi có thể hiểu được nguyên nhân của cơn kinh hoàng này. Sự việc có hơi hướng của một vụ bắt vĩa. Nhân viên Tuần Ngày trong việc riêng lại hút hồn vĩa người thường - đó là một bê bối thật là lớn... Alisa nhất định sẽ bị giao nộp không một chút chần chừ.

- Cô không có quyền hạn để thực hiện những thỏa hiệp kiểu ấy. Thượng cấp của Bóng Tối sẽ phủ nhận lời hứa của cô.

- Zavulon sẽ xác nhận!

- Vậy sao? - tôi phân vân vì sự tự tin trong giọng nói của ả. Hay ả là tình nhân của Zavulon? Dẫu sao, kể cũng lạ... - Alisa, một lần tôi đã ký với cô một thỏa ước hòa hoãn...

- Tất nhiên, mà chính tôi đã tự ý, đã tự ý đề xuất việc bỏ qua cho can thiệp của anh...

- Và điều đó mang đến kết cục gì? - tôi mỉm cười. - Cô còn nhớ chứ?

- Lúc này tình huống khác rồi, tôi mới là người phạm luật... - Alisa cụp mắt. - Anh có quyền... anh có quyền được trả đũa. Anh không cần giấy phép sử dụng ma thuật của Ánh Sáng cấp độ Ba sao? Bất kỳ một bùa phép Ánh Sáng nào ấy? Anh có thể khiến hai chục tên mất dạy cái tà quy chính thành người ngoan đạo? Thiêu ra tro tại chỗ chục tên sát nhân! Ngăn chặn được thảm họa, xoay chuyển thời gian một cách cục bộ! Anton, chẳng lẽ những thứ đó không đáng đánh đổi với trò đùa đại của tôi sao? Anh nhìn xem, xung quanh mọi người vẫn sống cả đấy thôi! Tôi chưa kịp làm gì, mới chỉ bắt đầu...

- Tất cả những gì cô sẽ nói có thể là bằng chứng chống lại cô.

- Tôi biết rồi, biết rồi!

Trong mắt ả long lanh nước. Và thậm chí trong những giọt nước mắt ấy cũng không hề có sự điêu ngoa. Dưới bản thể một ma nữ, ả vẫn là một cô gái bình thường nhất. Một cô gái ưa nhìn, đang hoảng sợ và lữ bước. Chẳng lẽ cô ta có lỗi là đã đi theo con đường của Bóng Tối?

Tôi cảm thấy lớp áo giáp cảm xúc của tôi đang mềm đi, và tôi lắc đầu:

- Đừng ép tôi...

- Anh Anton, tôi xin anh, ta hãy giải quyết mọi việc êm đẹp đi!

Tôi có cần chẳng quyền được can thiệp độ Ba?

Ô hô, cần chứ sao không. Một phù thủy Ánh Sáng nào cũng mơ được nhận “carte blanche”^[112] như thế! Dù là một thoáng được cảm thấy mình là một chiến binh có giá chứ không phải kẻ riết ráo cố thủ, ừ ề nhìn lá cờ trắng đình chiến.

- Cô không có quyền được đề xuất như vậy, - tôi nói cứng.

- Sẽ có! - Alisa lắc đầu, hít một hơi sâu: - Zavulon!

Siết chặt trong tay miếng bùa chiến nhỏ, tôi đón đợi.

- Zavulon, tôi gọi Người! - giọng cô nàng chuyển thành tiếng rít. Tôi nhận thấy những bóng người bỗng chuyển động nhanh hơn - những người thường cảm nhận được niềm bất an khó hiểu và rào bước.

Liệu cô ả có thể gọi được sếp Bóng Tối không nhỉ?

Giống như lần nọ, ở gần nhà hàng “Maharanja”, nơi Zavulon tí nữa thì giết chết tôi bằng chiêu hỏa tiên Shaaba ấy?

À mà không giết được. Giết hụt.

Cho dù trò khiêu khích lần ấy do Geser dựng nên. Và Zavulon có vẻ như thật thà coi tôi là thủ phạm trong các án mạng giết người phía Bóng Tối.

Nghĩa là - lão từng lên những kế hoạch khác nữa dành cho tôi?

Hay là Geser đã can thiệp một cách bí mật, không lộ liễu, để tránh đòn cho tôi?

Không rõ. Cũng như mọi khi - không đủ thông tin để phân tích. Có

thể nghĩ ra ba mươi ba phương án, và mọi phương án đều bất nhất với nhau.

Tôi thậm chí cứ muốn Zavulon không đáp lời. Khi ấy, tôi sẽ kéo Alisa ra khỏi U Minh Địa, sẽ gọi sắp hoặc ai đó trong tổ cơ động, giao tận tay họ... và lĩnh thưởng vào cuối tháng. Cơ mà lúc này tôi còn đầu óc nghĩ đến phần thưởng nữa sao?

- Zavulon! - giọng cô ả có vẻ khẩn cầu chân thành. - Hỡi Zavulon!

Ả đã khóc mà không nhận ra điều đó. Vệt chì tô mi mắt chảy dài.

- Vô ích, - tôi nói. - Ta đi thôi.

Và đúng khắc đó, cách khoảng hai mét mở ra một Hắc Môn.

Thoạt tiên, một luồng khí lạnh trùn lấy chúng tôi, đến tận xương tủy. Lạnh đến mức mà cái nóng đang ngự trị trên trần thế kia được hoài niệm với đầy những cảm tình. Đám rêu cháy bùng, bắt lửa dọc cả phố. Lẽ dĩ nhiên, Zavulon không cố ý đốt chúng, chỉ vì cái cổng tà kia mở ra, xuất công lực nhiều đến nỗi đám rêu không kịp tiêu hóa.

- Zavulon... - Alisa thì thào.

Cách độ năm mét, từ viên đá lát đường, một tia sét màu tím đánh thẳng lên trời. Ánh lòa làm lóa mắt, tôi bất giác nheo mắt lại, rồi khi một lần nữa nhìn về hướng ấy, tôi thấy trong màn sương mù treo lửng lơ một cái bóng màu đen xám óng ánh. Từ trong đó ló ra một vật thể có lông cứng, mọc vẩy, tựa tựa hình người. Theo tiếng gọi, Zavulon đến đây xuyên qua tầng thứ hai hoặc thứ ba của cõi U Minh, thời gian chỗ chúng tôi đứng so với nơi đó cũng chậm chạp y như thời gian của phàm trần đối với chúng tôi vậy.

Tôi bỗng có cảm giác bất lực, cảm giác mà hình như tôi đã kịp

chấp nhận từ lâu rồi. Những năng lực Zavulon hay Geser dễ dàng có được đối với tôi chẳng những là không thể với tới mà còn không thể hiểu nổi.

- Zavulon! - vẫn quặt hai tay ra sau lưng, Alisa lao đến chỗ Ác Quỷ. Áp sát vào lão, áp mặt vào lớp vẩy tua tua. - Hãy cứu tôi, xin cứu tôi...

Đương nhiên, Zavulon xuất hiện trong hình hài quỷ dữ không phải để gây ấn tượng với tôi. Trong lốt người, lão chắc không sống nổi một phút dưới tầng sâu của U Minh Địa. Và hẳn gã phải đi mất nhiều giờ đồng hồ, có khi nhiều ngày mới đến được đây.

Con quỷ ném vào tôi ánh nhìn qua cặp mắt hẹp. Từ hốc miệng thò ra một cái lưỡi tách đôi dài, trượt qua đầu Alisa, để rơi trên tóc ả những giọt nhầy trắng. Một chi đầy móng sắc túm cầm Alisa, cần trọng nâng đầu ả lên - mắt bọn họ gặp nhau. Sự trao đổi thông tin diễn ra ngắn gọn.

- Đồ ngốc! - con quỷ gầm lên. Chiếc lưỡi thụt vào miệng giữa những chiếc nanh nghiêng kèn kẹt, chút nữa thì bị chúng cắn phạm vào. - Đồ tham lam ngu ngốc!

Hà! Chắc tôi không được thấy cái quyền can thiệp độ Ba nữa rồi.

Khúc đuôi ngắn của con quỷ vụt vào chân Alisa, xé toạc tấm váy lụa, ném ả xuống đất. Đôi mắt quỷ nảy lửa - ánh xanh lơ cuốn quanh yêu nữ, ả như hóa đá.

Alisa không trông chờ gì được trợ giúp nữa.

- Tôi có thể dẫn kẻ bị bắt đi chứ, Zavulon? - tôi hỏi.

Con quỷ đứng đó, hơi đu đưa trên tứ chi vẹo vọ. Móng sắc trên

các ngón lúc thì thu vào, lúc lại xòe ra. Rồi nó bước lên một bước chắn giữa tôi và cô gái bất động.

- Đề nghị xác nhận sự hợp pháp của việc bắt giữ, - tôi nói. - Nếu không, tôi buộc phải cầu viện.

Con quỷ bắt đầu thay hình đổi dạng. Từng phần thân thể biến hóa, lớp vảy xệp xuống, đuôi thụt vào, còn dương vật thôi không giống một cái gậy đóng đầy đinh nữa. Rồi trên người Zavulon xuất hiện quần áo.

- Gượng đã, Anton.

- Tôi phải đợi gì nữa?

Khuôn mặt phù thủy Bóng Tối vẫn lạnh băng. Có lẽ trong lốt quỷ, lão phải trải qua quá nhiều cảm xúc hoặc không cảm thấy cần thiết phải che đậy những cảm xúc ấy.

- Ta xác nhận lời Alisa đã hứa.

- Sao?

- Nếu vụ việc không bị đưa ra xử danh chính ngôn thuận, Tuần Ngày thuận với bất kỳ một can thiệp nào của anh tính đến mức độ Ba.

Lão tỏ ra hoàn toàn nghiêm túc.

Tôi nuốt khan. Nhận một hứa hẹn như thế từ sếp của Tuần Ngày...

- Không bao giờ tin môn đồ Bóng Tối.

- Bất kỳ một can thiệp nào tính đến mức độ Hai.

- Ông không muốn có scandal đến thế kia sao? - tôi hỏi. - Hay cô ta cần cho ông trong việc gì đó?

Trên gương mặt Zavulon có một thoáng rung động:

- Cần cho ta. Ta yêu cô ấy.

- Tôi không tin.

- Với tư cách là người đứng đầu Tuần Ngày Matxcova, ta đề nghị anh, tuần viên Anton, giải quyết sự vụ bằng hòa hoãn. Điều đó có thể được vì người được ta bảo hộ là Alisa Dinnikova chưa kịp gây hại đáng kể cho con người. Để bồi thường cho *ý định* của cô ta - Zavulon nhấn mạnh từ “ý định”, - ý định thực hiện tác động tà thuật độ Ba, Tuần Ngày xin thuận tình với bất kỳ một tác động Sáng nào tính đến độ Hai mà anh sẽ thực hiện. Ta không đề nghị giấu kín thỏa thuận nói trên. Ta không hạn chế hành động của anh. Ta xin nhấn mạnh rằng tuần viên Alisa sẽ bị trừng phạt khiêm khắc về sai phạm của mình. Bóng Tối sẽ làm chứng cho những lời ta nói.

Một cơn run rẩy rất mong manh, mong manh. Tiếng âm vang từ lòng đất, tiếng rít của cơn lốc đang đến gần. Trong lòng bàn tay của Zavulon xuất hiện một quả cầu đen bé xíu quay vòng vòng.

- Đợi quyết định của anh, - Zavulon nói.

Tôi liếm môi, nhìn sang Alisa chờ đợi vì bị bắt quyết. Con khốn, nói gì thì nói! Và tôi có mối hận riêng đối với ả.

Có thể vì thế mà tôi không muốn quyết vụ nhân nhượng này? Chứ đâu phải vì lý do: thỏa thuận với Bóng Tối là nguy hiểm? Alisa đã định dùng thấu kính uống một phần sinh lực của ai đó trong số những người thường. Đó là ma thuật độ Ba hoặc độ Bốn. Tôi lại có thể thực hiện can thiệp độ Hai. Mà thế nghĩa là được nhiều, rất nhiều. Trên thực tế, đó là một tác động cực lớn! Là thành phố sẽ cả một ngày đêm không xảy ra bất kỳ một tội ác nào. Một phát kiến

thiên tài và cũng đồng nghĩa với tốt lành. Trong lịch sử Tuần Đêm có bao nhiêu lần chúng tôi cần đến quyền can thiệp độ Ba-Bốn thế mà lại không có, rồi đành phải làm liều và kinh hoàng đón đợi đòn trả miếng!

Thế mà đây lại là can thiệp độ Hai... gần như cho không.

- Ánh Sáng sẽ làm chứng cho lời nói của ông, - tôi nói. Rồi vươn tay về phía Zavulon.

Tôi chưa từng phải viện đến những thế lực nguyên khởi vào vị trí nhân chứng. Tôi chỉ biết việc này không đòi hỏi một câu chú nào đặc biệt cả. Tuy nhiên, cái sự đảm bảo rằng Ánh Sáng sẽ hạ cố tới các sự vụ của chúng tôi thì không lớn lắm.

Trong tay tôi một cánh lửa trắng bùng lên.

Zavulon cau mày, nhưng không thu tay lại. Khi chúng tôi cố định thỏa ước bằng cái bắt tay, Ánh Sáng và Bóng Tối đã gặp nhau giữa lòng bàn tay của tôi và Zavulon. Tôi cảm thấy nhói đau như thể một cái kim cùn đâm vào da thịt.

- Thỏa ước đã ký kết xong, - lão phù thủy Bóng Tối nói.

Ông ta cũng nhăn nhó. Ông ta cũng bị cơn đau chạm tới.

- Ông hy vọng sẽ được lợi về chuyện này sao? - tôi hỏi.

- Tất nhiên. Ta luôn luôn kỳ vọng thu lợi từ mọi thứ. Thường là đạt được.

Nhưng chí ít, niềm vui lộ liễu trong việc ký kết thỏa thuận Zavulon cũng không có. Cho dù lão có trù tính điều gì trong chuyện thỏa thuận với tôi đi chăng nữa, lão vẫn không có được niềm tin toàn vẹn vào thành công.

- Tôi đã biết liên lạc viên mang gì đến Matxcova từ miền Đông và để làm gì rồi.

Zavulon cười khế:

- Tuyệt. Tình hình làm ta căng thẳng, nên rất vui biết rằng, giờ đây sự bắn khoăn sẽ được chia sẻ với người khác.

- Zavulon... Đã từng bao giờ xảy ra chuyện Tuần Đêm và Tuần Ngày hợp tác với nhau chưa? Một cách thật sự ấy, chứ không phải trong việc bắt bớ kẻ bội giáo hoặc mất trí đâu?

- Chưa. Bất kỳ một sự hợp tác nào đều là bại trận của một trong hai phía.

- Tôi sẽ lưu ý điều này.

- Cứ lưu ý.

Hai chúng tôi thậm chí đã cúi chào nhau lịch sự. Như là không phải hai phù thủy của hai thế lực đối lập, môn đồ của Ánh Sáng và tôi tớ của Bóng Tối, mà hai người quen có quan hệ ôn hòa.

Sau đó, Zavulon đến gần thân hình bất động của Alisa, khẽ nhấc lên, đặt vắt qua vai. Tôi cứ đợi bọn họ ra khỏi màn U Minh, nhưng thay vì làm thế, sau khi tặng tôi một nụ cười độ lượng, sếp của Bóng Tối bước vào Hắc Môn. Chiếc cổng còn trụ lại thêm một khắc rồi bắt đầu mờ biến.

Tôi thì phải đi hướng khác.

Chỉ bấy giờ tôi mới hiểu mình mệt thế nào. Màn U Minh rất khoái khi có kẻ vào đây - khoái hơn nữa nếu kẻ đó lo lắng căng thẳng. Màn U Minh là con điểm chưa đã cơn, phẫn với mọi loại người.

Chọn địa điểm thừa người hơn, tôi vụt chui ra khỏi cái bóng của

mình.

Những cặp mắt của người đi đường như thường lệ lại nhìn tránh sang phía khác. Một ngày bao nhiêu lần các người gặp chúng ta, hỏi những con người? Chúng ta - những môn đồ của Ánh Sáng, Bóng Tối, những phù thủy và người-sói, những yêu tinh và thầy pháp. Các người nhìn vào chúng ta nhưng không có quyền nhìn thấy.

Mong sao cứ như vậy mãi.

Chúng ta có thể sống hàng trăm, thậm chí hàng ngàn năm. Chúng ta không dễ bị tiêu diệt. Và những vấn đề làm nên cuộc sống con người đối với chúng ta lại chỉ như đứa bé lớp một lo lắng vì những nét gạch kẻ trong vở không được thẳng hàng.

Nhưng mọi sự đều có mặt trái của nó. Giá mà ta được đổi chỗ cho các người, những người thường hỏi. Hãy lấy đi khả năng nhìn được bóng mình và vào được U Minh Địa. Hãy nhận lấy sự bảo hộ của đội Tuần và năng lực thay đổi tri giác những người xung quanh.

Hãy đổi cho ta sự bình yên mà ta đã mất đi vĩnh viễn!

Người ta huých phải tôi, đẩy bật tôi ra khỏi đường. Một thanh niên đầu cạo trọc, đeo mobile bên hông và dây chuyền vàng trên cổ, trừng trừng nhìn tôi bằng ánh mắt khinh miệt, làm bầm gì đó qua kẽ răng rồi khệnh khạng đi giữa phố.

Cô bạn gái đeo dính vào tay gã bắt chước ánh nhìn của gã một cách chưa hoàn hảo cho lắm - ánh nhìn vẫn được bọn lưu manh dành cho những kẻ “ngu ngơ”.

Tôi phá lên cười thoải mái.

Phải, chắc là nom tôi cũng ngộ lắm!

Đứng đờ giữa phố, mà thoát trông lại như đang trố mắt nhìn những dãy hàng bán những bức tượng đồng què quặt, những con búp bê gỗ vẽ mặt các yếu nhân quốc gia và đồ sơn mài rởm.

Giờ, tôi có quyền quậy tung cả cái phố này lên. Tiến hành một cuộc phục hồi nhân phẩm quy mô lớn khiến gã trọc đầu sẽ vào làm hộ lý ở bệnh viện dành cho những người có tâm bệnh, cô bạn gã bỏ đến nhà ga và về với người mẹ già bị quên lãng hoàn toàn, hiện sống lay lắt đâu đó ngoài tỉnh lẻ.

Thèm làm điều thiện quá - thậm chí thấy ngứa tay!

Bởi vậy mà không nên.

Trái tim phải trong sáng, đôi tay phải ấm nóng, nhưng cái đầu đầu sao cũng phải lạnh băng.

Tôi là một Người-Khác bình thường, tầm thường. Tôi không có và sẽ không có sức mạnh Geser hay Zavulon trao cho. Có thể bởi vì tôi có chính kiến riêng của mình về mọi sự đang diễn ra. Và thậm chí một món quà không trông đợi là quyền được sử dụng phép thuật Ánh Sáng tôi cũng không thể động đến. Điều đó chỉ xảy ra trong vòng cuộc chơi đang lơ lửng trên đầu tôi kia.

Mà cơ hội của tôi là thoát khỏi cuộc chơi.

Và đưa Svetlana đi.

Phải rồi, bằng cách đó, phá tan chiến dịch được chuẩn bị đã lâu của Tuần Đêm! Phải, thôi không là lính đặc nhiệm nữa! Trở thành một phù thủy Ánh Sáng tầm thường có chút công lực. Và đó là trường hợp khả dĩ nhất rồi, còn xấu nhất là cồi U Minh vô tận sẽ đợi tôi...

Hôm nay, vào nửa đêm hôm nay. Ở đâu? Và những ai? Nữ phù thủy sẽ giở ra Pho sách Định Mệnh của nhân vật nào?

Olga nói thế nào nhỉ... mười hai năm chuẩn bị cho chiến dịch... Mười hai năm tìm dấu một nữ đại phù thủy có khả năng cầm trong tay viên phấn vẫn dành đợi thời cơ.

Stop!

Tôi muốn gào ầm lên khắp phố Arbat rằng tôi ngu dốt quá. Nhưng không thể thì vẻ mặt tôi cũng đã đủ nói lên điều đó một cách rất hùng hồn rồi.

Còn cần gì phải thuyết minh cho những gì hiển hiện trên sắc mặt nữa chứ!

Những phù thủy cao tay ấn nhất đã tính trước nhiều nước cờ. Trong cuộc chơi của họ không có sự tình cờ. Có Hậu, có Tốt. Quyết không có những quân cờ thừa!

Egor!

Cậu bé nạn nhân hụt của cuộc săn không giấy phép. Vì cuộc săn ấy mà bước vào U Minh Địa trong một trạng thái tinh thần khiến cậu bị đẩy về phía Bóng Tối. Cậu bé có số phận chưa rõ ràng, có quầng sáng còn giữ được nhiều màu sắc ấu thơ. Phải, một trường hợp thật độc đáo, tôi đã rất kinh ngạc ngay từ lần đầu gặp cậu.

Kinh ngạc, rồi quên đi. Khi biết rằng những năng lực tiềm ẩn của cậu là do sắp dựng nên một cách giả tạo để đánh lạc hướng người của Bóng Tối, và để Egor cũng đôi chút chống cự lại được lũ ma-cà-rồng...

Thế là cậu ta đối với tôi vẫn chỉ là một thất bại cá nhân, bởi tôi là

người đầu tiên nhận thấy chất Người-Khác trong cậu, và tạm thời vẫn là một người tử tế, đồng thời lại là kẻ đối địch tương lai trong trận chiến giữa Thiện và Ác. Chỉ mơ hồ đâu đó dưới đáy sâu xa, tôi thoáng nhớ về một Số Phận chưa định hình.

Cậu ta vẫn có thể trở thành một nhân vật nào cũng được. Một tiềm năng tương lai mập mờ. Pho sách mở... Pho sách Định Mệnh!

Đó chính là người sẽ đứng trước Svetlana khi nàng cầm trong tay viên phấn. Và sẵn lòng đứng ra, chỉ cần Geser cắt nghĩa cho cậu một cách nghiêm túc và hữu lý về sự việc đang diễn ra. Ngài biết cách cắt nghĩa lắm, sếp của Tuần Đêm, người đứng đầu các môn đồ Ánh Sáng Matxcova, một đại phù thủy già đời. Geser sẽ nói đến việc sửa sai. Và đó là sự thật. Geser sẽ nói đến một tương lai kỳ vĩ mở ra trước mắt Egor. Và điều này cũng là sự thật - vấn đề là ở đó! Phía Bóng Tối có thể gửi cả ngàn bản kháng thư, Tòa Án chắc chắn sẽ lưu ý sự kiện: ban đầu cậu bé đã bị đệ tử của Bóng Tối hãm hại.

Còn Sevtlana chắc hẳn sẽ được kể rằng, sự thất bại với Egor làm tôi day dứt. Rằng cậu bé bị hại phần lớn do đội Tuần bạn cứu nàng.

Nàng thậm chí sẽ không hề phân vân.

Sẽ lắng nghe những việc cần làm.

Sẽ chạm vào viên phấn, một viên phấn bình thường có thể dùng để kẻ ô chơi lò cò trên đường nhựa hoặc viết dòng " $2+2=4$ " trên tấm bảng học sinh.

Thế rồi nàng sẽ cắt gọt một số phận chưa được định hình...

Người ta định nhào nặn gì từ số phận ấy nhỉ?

Nhào nặn thành nhân vật nào?

Một thủ lĩnh, một lãnh tụ, một người cầm đầu các đảng phái và cuộc cách mạng mới?

Giáo chủ của một tôn giáo còn chưa được hình thành?

Một triết gia sẽ lập ra học thuyết xã hội mới?

Một nhạc công, một nhà thơ, một văn sĩ sẽ dùng tác phẩm của mình thay đổi nhận thức hàng triệu người?

Cái kế hoạch từ tốn của các thế lực Ánh Sáng sẽ còn kéo dài bao lâu nữa trong tương lai?

Thế nhưng, bản chất thiên bẩm của một Người-Khác không thể thay đổi được. Egor sẽ là một phù thủy công lực cực kỳ, cực kỳ yếu. Nhờ có can thiệp của đội Tuần - dù sao cậu vẫn sẽ là một phù thủy Ánh Sáng.

Nhưng để thay đổi số phận của thế giới loài người, không nhất thiết phải là một Người-Khác. Việc ấy thậm chí còn gây trở ngại. Hay hơn nhiều là có được sự ủng hộ của đội Tuần... rồi đưa đường chỉ lối, dẫn dắt theo mình những đám người đang rất cần cái hạnh phúc do chúng ta nghĩ ra!

Và Egor sẽ dẫn đường cho họ. Tôi không rõ bằng cách nào và đi đến đâu, nhưng cậu ta sẽ làm vậy.

Thế nhưng, phía Bóng Tối chắc hẳn cũng phải động thủ.

Mỗi một tổng thống sẽ có một kẻ ám sát. Mỗi một giáo chủ sẽ bị hạ bệ bằng hàng ngàn bình luận viên xuyên tạc bản chất giáo lý, tráo đổi ngọn lửa sáng bằng hơi nóng của những đồng lửa bạo tàn. Cuốn sách nào rồi cũng sẽ bay vào lửa, những bản giao hưởng bị nhào

nặn thành ca khúc thời thượng và được chơi nơi tửu quán. Mỗi một điều xấu xa lại được nâng đỡ bằng nền tảng triết lý vững chắc.

Phải, chúng ta chẳng học được điều gì sất.

Có lẽ, chúng ta không muốn học.

Song, chí ít thì tôi vẫn có chút thời gian. Và có quyền được đi nước cờ của mình. Một nước cờ duy nhất.

Giá mà biết là nước gì.

Kêu gọi Svetlana không thuận với Geser, không tham dự vào siêu ma thuật, không sửa đổi số phận một con người?

Mà lý do gì chứ... Mọi thứ đều chính đáng cả mà. Những sai lầm phạm phải sẽ được sửa chữa, một tương lai sán lạn được dựng nên cho mỗi người nói riêng và cả loài người nói chung. Tôi sẽ cất được gánh nặng về lỗi lầm. Svetlana nhẹ đi nỗi day dứt rằng thành công của nàng được trả giá bằng nỗi đau của người. Nàng đứng vào hàng ngũ những Nữ Đại Phù Thủy.

Những nghi ngờ mơ hồ của tôi phỏng có ích gì?

Trong đó có phần nào là quan tâm chân thành, phần nào là tư lợi nhỏ nhen? Phần nào là Ánh Sáng, phần nào là Bóng Tối?

...

- Này anh bạn...

Người bán hàng ở quầy tôi đang đứng cạnh, nhìn tôi. Không quá dữ tợn, nhưng vẻ bức dọc.

- Có mua gì không?

- Trông tôi giống thằng ngố lắm à? - tôi dò hỏi.

- Chứ sao nữa. Hoặc mua hàng hoặc xê ra.

Anh ta cũng có phần có lý. Nhưng giờ tôi đang điên tiết, bèn gầm gừ:

- Sướng mà không biết thân. Tôi làm chân gỗ, lôi khách đến cho anh.

Người bán hàng trông rất ngộ. Chắc nịch, mặt đỏ, hai cánh tay hộ pháp béo bự đầy những mỡ và cơ. Anh ta ném vào tôi ánh mắt dò xét, có vẻ như không thấy điều gì đáng ngại, và đang sắp buông lời xỏ xiên...

Nhưng rồi lại bất thần mỉm cười:

- Thì lôi khách đi. Nhưng phải nhiệt tình vào đấy. Làm chân gỗ đi. Có thể vờ giả tiền tôi cũng được.

Lạ thật đấy... rất bất ngờ.

Tôi cười đáp lại:

- Anh có muốn tôi mua cái gì thật không?

- Ôi anh cần mua làm gì, đây toàn đồ đồng nát dành cho khách du lịch ấy mà, - người bán hàng thôi cười, nhưng dấu sao cũng không còn vẻ hung hăng căng thẳng ban đầu trên gương mặt nữa. - Nóng điên lên được... muốn gây sự với tất cả mọi người. Giá có mưa...

Nhìn lên trời, tôi nhún vai. Hình như có gì đang biến động. Có gì đang chuyển dịch trong nền xanh trong suốt của Thiên hóa.

- Tôi nghĩ sẽ mưa, - tôi tuyên bố.

- Được thế thì tốt.

Chúng tôi gật đầu chào nhau và tôi đi, hòa mình vào dòng người.

Dù không biết phải làm gì, nhưng tôi lại đã biết phải đi đâu. Thế đã là không ít.

Chương 7

Công lực của chúng tôi phần nhiều là vay mượn.

Đệ tử của Bóng Tối kiếm nó trong nỗi thống khổ của người ta. Bọn họ kiếm dễ hơn chúng tôi nhiều. Thậm chí không nhất thiết phải làm con người đau đớn. Chỉ cần nán đợi thời cơ. Chỉ cần để ý quanh... và hút, hút khổ đau của người, giống như hút cocklail bằng cái ống hút vậy.

Chúng tôi cũng làm được thế. Cho dù hơi khác. Chúng tôi có thể có được công lực khi con người vui vẻ, khi con người hạnh phúc.

Chỉ có điều, có một chi tiết khiến quá trình hút lực ấy phía Bóng Tối làm được còn chúng tôi thì gần như bị cấm chỉ! Hạnh phúc và đau khổ hoàn toàn không phải hai cực trên nấc thang đo cảm xúc con người. Nếu không thì đã có nỗi buồn sáng và niềm vui độc ác. Nhưng chúng là hai quá trình song song, hai dòng chảy quân bình của sức mạnh mà Người-Khác có khả năng cảm nhận và sử dụng.

Khi một phù thủy Bóng Tối uống nỗi đau con người, nỗi đau chỉ lớn thêm thôi.

Khi một phù thủy Ánh Sáng lấy niềm vui con người, niềm vui ấy tan biến đi.

Chúng tôi có thể hút lực bất cứ lúc nào. Và rất ít khi cho phép mình được làm điều đó.

Hôm nay tôi cho rằng tôi được phép.

Tôi lấy đi đôi chút niềm vui của một cặp đang ôm nhau đê mê cạnh cửa metro. Họ đang hạnh phúc, hiện giờ rất hạnh phúc. Nhưng dẫu sao tôi vẫn cảm thấy họ sẽ chia tay, mà chia tay rất lâu, và nỗi buồn thế nào cũng chạm đến đôi trẻ. Tôi cho rằng mình có quyền làm điều này. Niềm vui của họ rất rạng rỡ và lộng lẫy như một bó hồng đỏ thắm... những bông hồng mềm mại và kiêu hãnh...

Tôi chạm vào đứa bé chạy ngang qua - cậu bé đang hớn hờ, bé không thấy cơn nóng khó chịu dồn ép, bé chạy đi mua kem. Bé sẽ hồi phục nhanh thôi. Sức mạnh này chân chất và trong sạch như những bông hoa dại. Bó hoa cúc kim bị tôi bẻ gãy chẳng nương tay.

Tôi thấy một bà già bên cửa sổ. Bóng ma thần chết đang đâu đó rất gần bà, chắc hẳn bà cũng tự cảm thấy điều ấy. Nhưng bà vẫn mỉm cười. Hôm nay cháu trai bà đến thăm bà. Có lẽ chỉ để xem bà còn sống không, cái căn hộ đắt tiền ở trung tâm Matxcova đã giải phóng được chưa... bà hiểu cả. Nhưng bà vẫn thấy hạnh phúc. Tôi rất hồ thẹn, hồ thẹn kinh khủng, nhưng tôi đã chạm vào bà và lấy đi chút lực. Lực của một bó lá mùa thu màu vàng hoàng kim đang úa tàn.

Tôi đi như đôi khi vẫn từng đi trong những cơn mộng du hải hùng của mình, ban phát hạnh phúc khắp nơi. Ban cho tất cả, để không ai không được hài lòng... Nhưng giờ, đằng sau tôi lại là những dấu tích hoàn toàn khác. Một chút nụ cười đã tắt, những nếp nhăn đọng trên trán, đôi môi thoáng bặm lại.

Về cơ bản, đã rõ tôi đang đi ở nơi nào.

Nếu nhóm tuần tra của Tuần Ngày bắt gặp tôi giữa đường cũng

sẽ không giữ tôi.

Và chẳng, ngay cả môn đồ Ánh Sáng bắt gặp cảnh này cũng sẽ im lặng.

Tôi đang làm những gì tôi thấy cần thiết. Những gì tôi cho là mình có quyền làm. Vay mượn. Đánh cắp. Và việc tôi sẽ hành xử thế nào với công lực nhận được sẽ xác định số phận của tôi.

Hoặc là tôi phải thanh toán được mọi khoản. Một cách trọn vẹn.

Hoặc là cũi U Minh sẽ mở ra trước mắt tôi.

Khi một phù thủy Ánh Sáng bắt đầu khai thác công lực trong những người thường, gã đã đặt toàn bộ vốn liếng vào canh bạc. Và ở đây, những đánh giá thường tình giữa hoạt động của các đội Tuần không được áp dụng. Lượng việc Thiện mang đến không chỉ đơn giản là phải nhiều hơn lượng cái Ác mà tôi gây ra.

Tôi không được có một thoáng nghi ngờ nào là tôi đã thanh toán được trọn vẹn món nợ.

Những kẻ yêu nhau... bọn trẻ... những ông già bà cả... Có một đám người đang uống bia cạnh tượng đài... tôi đã sợ niềm vui của bọn họ là giả tạo, song té ra lại rất thật, và tôi lấy đi công lực của họ.

Xin lỗi nhé.

Tôi có thể xin lỗi mỗi người ba lần. Tôi có thể trả giá cho những thứ tôi cuỗm được. Chỉ có điều các thức ấy đều không thực.

Bởi tôi chỉ đấu tranh giành tình yêu của mình thôi mà. Đó là việc trọng yếu. Chỉ sau đó mới là vì các người, những kẻ đang được người ta chuẩn bị dâng tặng một hạnh phúc chưa từng có.

Cơ mà có thể, cả việc ấy cũng là sự thật?

Mỗi khi đấu tranh vì tình yêu của mình, là một lần bạn đấu tranh vì cả thế giới?

Vì cả thế giới, chứ không phải đấu tranh với cả thế giới.

Công lực!

Công lực.

Công lực...

Tôi thu thập từng hạt nhỏ công lực, khi cần thận và trân trọng, lúc lại thô bạo và cục cằn để tay chẳng run, để mắt không lảng đi vì hồ thẹn khi lột đi những thứ cuối cùng còn lại của người.

Có thể, với chàng thanh niên ấy - hạnh phúc này vốn đã là người khách hiếm hoi rồi?

Tôi không rõ...

Công lực!

Có thể, mất nụ cười kia, người đàn bà sẽ đánh mất tình yêu của người nào đó?

Công lực.

Có thể, ngày mai, người đàn ông rắn rỏi đang mỉm cười đầy mỉa mai kia sẽ chết?

Công lực...

Những mẫu bùa trong túi sẽ chẳng giúp được tôi. Sẽ không có trận đấu. Cả cái “đỉnh cao phong độ” mà sếp nói đến cũng chẳng giúp được tôi. Chỉ sự ấy thôi vẫn ít. Cả cái quyền được tự do can thiệp mức độ hai mà Zavulon biểu tôi một cách hào hiệp thế - cũng là cái bấy. Chẳng may may nghi ngờ điều đó. Lão sắp đặt cô bạn gái mình đứng đấy, nối liền các tuyến hiện thực sao cho chúng tôi chạm

mặt nhau, rồi lão trao tặng món quà chết người với vẻ mặt đau xót. Nhãn quan hướng về tương lai của tôi không xa đến mức có thể khiến điều thiện tâm tôi làm không bao giờ biến thành cái ác.

Nhưng nếu không có vũ khí - hãy cứ nhận vũ khí từ tay kẻ thù.

Công lực!

Công lực.

Công lực...

Giá như tôi còn giữ sợi dây liên hệ mong manh với Geser, sợi dây vẫn gắn liền gã phù thủy trẻ với sư phụ của gã, ngài đã cảm thấy được sự việc đang diễn ra từ lâu. Cảm thấy năng lượng đang tràn đầy trong tôi, thứ năng lượng ghê gớm được tích lũy một cách điên cuồng không cân nhắc và không biết dừng vào mục đích gì...

Thì ngài sẽ làm gì nhỉ?

Không có nghĩa gì việc kìm chân một gã phù thủy đã bắt đầu con đường đi của mình.

Tôi đi bộ đến Khu Triển lãm. Tôi biết nơi mọi sự sẽ diễn ra. Những điều tình cờ không bao giờ tồn tại một khi chúng được điều khiển bởi những vị phù thủy chớp bu. Căn nhà có chân thô thiển, cái bao diêm đặt trên tấm gỗ - nơi Zavulon đã chuốc lấy thất bại trong trận đấu giành giật Svetlana về mình, nơi Geser phát hiện và dẫn về Tòa Án thủ hạ của mình, tiện thể huấn luyện thêm cho Svetlana.

Trung tâm lệnh của toàn bộ thế cờ.

Lần thứ ba.

Tôi đã không còn cảm giác muốn ăn muốn uống nữa. Song tôi vẫn cứ dừng lại một lần, mua tách cà-phê nhỏ. Cà-phê không có vị

gì. Mọi người bắt đầu tản ra khỏi đường mặc dù tôi đang đi trong thế giới thường. Áp lực ma thuật xung quanh đang tăng dần.

Tôi không cần phải che giấu sự di chuyển gần mục tiêu của mình.

Nhưng tôi cũng không muốn ra khỏi chỗ mai phục.

Một người phụ nữ có bầu đang bước đi rất thận trọng. Tôi rùng mình khi thấy nàng mỉm cười. Và suýt nữa thì lánh đi khi hiểu ra rằng đứa bé chưa ra đời cũng đang mỉm cười trong cái thế giới bé bỏng và yên ấm của mình...

Công lực của họ giống như một bông hoa Piony^[113] trắng - bông hoa lớn và một nụ hoa tròn xoe chưa nở....

Tôi cần phải thu lấy hết những gì tôi chạm mặt trên đường.

Không do dự, không thương cảm.

Ngay ở thế giới quanh tôi cũng có điều gì đó đang xảy ra.

Có vẻ như cái nóng trở nên mạnh hơn. Lại bởi một cú tăng-xông xốc nổi kỳ quái.

Hắn không phải ngẫu nhiên mà các phù thủy Bóng Tối và Ánh Sáng trong những ngày qua gắng sức làm tan cơn oi bức. Một sự kiện sẽ xảy ra. Tôi đứng lại, ngẩng đầu nhìn lên trời xuyên qua màn U Minh.

Những vòng xoay mỏng manh xoắn xuýt hình tròn.

Những tia lửa phía chân trời.

Màn sương khói ở phía đông nam.

Một vòng hào quang xung quanh thân kim của ngọn tháp Ostankino.

Sẽ là một đêm kỳ lạ...

Tôi chạm phải một cô bé chạy ngang qua và chiếm lấy niềm vui hồn nhiên của bé - niềm vui khi thấy cha trở về nhà không say xỉn.

Như một mẫu cảnh tầm xuân... gai góc và dễ gãy.

Tha lỗi cho tôi.

...

Khi tôi đến gần “căn nhà có chân”, bấy giờ đã gần 11 giờ đêm.

Người cuối cùng bị tôi chạm vào là một người làm công say rượu, ngồi dựa vào bức tường trong ngách cổng. Cái ngách cổng nơi tôi lần đầu tiên hạ một đồ đệ của Bóng Tối. Kẻ say gần như không điều khiển nổi các hành động của mình. Và đang hạnh phúc.

Tôi lấy cả sức mạnh của ông ta. Một bông hoa mã đề bụi bặm, dơ dáy, một đốm nến xấu xí, xám bẩn.

Nhưng đó cũng là công lực.

Khi băng qua đường, tôi hiểu rằng tôi đang ở đây không phải một mình. Lên tiếng gọi cái bóng, tôi chui vào U Minh Địa.

Một vòng vây đang bao quanh khu nhà.

Một vòng vây kỳ lạ nhất mà tôi từng được thấy. Những môn đệ Bóng Tối và Ánh Sáng xen kẽ nhau. Tôi thấy Semion, gật đầu và nhận được ánh mắt bình thản có đôi chút chê trách đáp lại. Hổ con... Gấu... Ilia... Ignat...

Họ được triệu tập lúc nào nhỉ? Khi tôi đang lang thang khắp thành phố để thu thập công lực chăng? Vụ nghỉ ngơi không thành rồi, các bạn...

Và hội Bóng Tối nữa. Ngay cả Alisa cũng ở đây. Thật đáng sợ khi

nhìn cô ả - gương mặt yêu nữ giống như một cái mặt nạ giấy nát nhàu vá víu. Có vẻ như Zavulon không gạt tôi khi nói về hình phạt. Cảnh Alisa là Alisher. Bắt gặp ánh nhìn của cậu ta, tôi hiểu, hai kẻ ấy sẽ đụng nhau trong một trận tử chiến. Có thể không phải bây giờ. Nhưng chắc chắn sẽ đụng.

Tôi bước qua một vòng tròn.

- Khu vực đã khóa, - Alisher nói.

- Khu vực đã khóa, - Alisa đáp lời như một tiếng vang.

- Tôi được quyền vào.

Trong tôi có đủ công lực để đi qua không cần xin phép. Giờ đây chỉ có các Đại Phù Thủy mới giữ được tôi lại - nhưng bọn họ không ra mặt.

Song tôi không bị giữ lại. Có nghĩa là, ai đó, Geser hoặc Zavulon, mà có thể cả hai sếp của hai đội Tuần, đã ra lệnh chỉ cảnh cáo tôi mà thôi.

- Chúc may mắn, - tôi nghe tiếng thì thầm với theo. Quay lại, gặp ánh mắt của Hồ con. Tôi gạt.

Cầu thang trống trơn. Cả dãy nhà cũng lặng ngắt giống như lần ấy, khi trên đầu Svetlana có cái phễu chết chóc kích cỡ chưa từng có quay vòng vòng. Cái Ác mà tự nàng đã gọi đến áp đặt lên mình.

Tôi đi xuyên qua màn sương xám. Mặt sàn dưới chân rung không thành tiếng - ở đây, trong cõi U Minh, ngay cả mặt đất cũng đáp lại ma thuật, kể cả những cái bóng của các dãy nhà dân thường.

Ô cửa dẫn lên mái nhà mở toang. Không ai định gây trở ngại nào cho tôi cả. Khốn khổ nhất là tôi không biết nên vui hay buồn vì việc

ấy.

Tôi ra khỏi màn U Minh. Chẳng để làm gì, có lẽ thế. Lúc này thì chẳng để làm gì.

Tôi bắt đầu trèo lên chiếc thang.

Người đầu tiên tôi thấy là Makxim.

Gã đã không còn như trước, cái anh chàng phù thủy Ánh Sáng tự phát hôm xưa, kẻ hoang dã đã hạ thủ các môn đồ Bóng Tối trong vài năm. Mà có lẽ, gã tự thay đổi. Có những người có thể là đao phủ lý tưởng.

Makxim gặp may. Gã quả đã thành đao phủ. Một quan tòa. Nhân vật ngự phía trên Ánh Sáng và Bóng Tối, phụng sự tất cả và không ai hết. Hai tay khoanh trước ngực, đầu hơi cúi. Trong gã có nét gì đó của Zavulon khi tôi lần đầu tiên nhìn thấy lão. Mà cũng có gì đó của Geser. Thấy tôi, Makxim hơi ngẩng lên. Ánh mắt trong suốt trượt trên người tôi. Đoạn, cụp mắt xuống.

Có nghĩa, tôi chắc chắn đã được tham gia vào sự vụ đang diễn ra.

Chếch một bên, Zavulon đứng bất động. Lão cuốn mình trong chiếc áo khoác dài mỏng và không chút để tâm đến sự xuất hiện của tôi. Tôi sẽ đến đây - điều ấy lão cũng biết trước rồi.

Geser, Svetlana và Egor đứng cùng một chỗ. Và họ phản ứng với sự có mặt của tôi sinh động hơn nhiều.

- Cuối cùng anh vẫn đến hả? - sắp hỏi.

Tôi gật. Tôi nhìn sang Svetlana. Nàng bận chiếc váy dài màu trắng, để xõa tóc. Trong tay nàng lấp lánh một cái bao màu trong

suốt, nhỏ như dùng để đựng đồ cài áo hay mặt dây chuyền vậy, và một cái bao da dê trắng.

- Anh Anton, anh biết à? - Egor kêu to.

Nếu có ai trong những người ở đây thấy vui thì là cậu bé. Hân hoan tột độ.

- Anh biết, - tôi nói. Lại gần cậu. Xoa đầu.

Công lực của cậu giống như một bông hoa bồ công anh đang rực lên màu vàng.

Và giờ đây có lẽ tôi đã thu thập đủ những gì tôi có thể lấy của người.

- Vào thời điểm sát nút? - Geser hỏi. - Anton, anh định làm gì?

Tôi không đáp lời. Có gì đó khiến tôi cảnh giác. Có gì đó không ổn.

À phải... Không hiểu sao không thấy Olga. Mọi huấn thị đã diễn ra? Svetlana đã rõ hết nàng phải làm gì.

- Viên phấn, - tôi nói. - Viên phấn nhỏ được mài giữa hai mặt. Có thể dùng nó viết gì cũng được. Chẳng hạn, viết vào Pho sách Định Mệnh. Gạch đậm những dòng trước đó, ghi thêm những dòng mới.

- Anton ạ, anh không hé mở được điều gì bất ngờ cho bất kỳ ai trong những người đang có mặt tại đây đâu, - sếp bình thản nói.

- Giấy phép đã được cấp? - tôi hỏi.

Geser nhìn Makxim. Vị quan tòa như cảm thấy ánh mắt ngài, ngẩng đầu lên. Nói, giọng khàn khàn:

- Giấy phép đã được cấp.

- Phản đối từ phía Tuần Ngày, - Zavulon nói đều đều.

- Phản đối bị bác bỏ, - Makxim lãnh đạm đáp. Rồi lại gục mặt xuống ngực.

- Nữ đại phù thủy có thể cầm viên phẫn lên tay, - tôi nói. - Mỗi một dòng chữ trong Pho sách Định Mệnh sẽ lấy đi một phần tâm hồn Người. Lấy đi rồi sẽ trả lại một Tâm Hồn đã bị biến đổi. Số phận con người chỉ có thể thay đổi khi dâng hiến hồn mình.

- Em biết, - Svetlana nói. Mím cười. - Anton... anh đừng giận. Em cảm thấy như vậy là hợp lý. Điều này có lợi cho tất cả mọi người.

Trong mắt Egor thoáng nét đề phòng. Cậu bé đã cảm thấy có gì không ổn.

- Anton, anh là chiến binh của đội Tuần, - Geser nói. - Nếu anh có gì phản kháng, anh có thể nói.

Phản kháng ư? Phản kháng lại điều gì nhỉ? Phản đối lại chuyện, thay vì trở thành phù thủy Bóng Tối, Egor lại sẽ thành phù thủy Ánh Sáng chẳng? Phản đối lại chuyện cậu bé sẽ gắng mang đến cho con người điều lành cho dù một ngàn lần không thành ư? Phản đối lại chuyện Svetlana sẽ là Nữ Đại Phù Thủy? Cho dù vì điều ấy, nàng đã hy sinh tất cả phần “người” hiện vẫn còn lại trong nàng...

- Tôi sẽ không nói gì, - tôi lên tiếng.

Tôi có cảm tưởng, hoặc có thể đúng là trong mắt Geser thoáng vẻ ngạc nhiên.

Khó có thể hiểu vị Siêu Phù thủy thực sự đang nghĩ gì.

- Ta bắt đầu, - ngài nói. - Svetlana... cô đã biết phải làm gì.

- Tôi biết, - nàng nhìn sang tôi.

Tôi lùi ra vài bước. Geser cũng vậy.

Lúc này chỉ còn lại hai người, Svetlana và Egor. Đầu gối họ như nhau. Đầu gối thẳng như nhau.

Tôi liếc nhìn Zavulon. Lão đang đợi.

Svetlana mở cái bao - phéc-mơ-tuya kêu xoẹt một tiếng như phát súng nổ, nàng chậm chậm, như thể gắng gượng, lấy từ trong đó ra mẫu phấn. Bé xíu. Không lẽ nó đã bị mài mòn đi như thế sau hàng thiên niên kỷ mỗi khi Ánh Sáng định thay đổi số phận của thế giới?

Geser thờ dài.

Svetlana ngồi xổm, và bắt đầu vẽ một vòng tròn, đưa mình và cậu bé vào vòng ấy.

Tôi chẳng còn gì để nói. Chẳng còn gì để làm nữa.

Tôi thu được nhiều công lực quá đến mức giờ công lực của tôi đang trào ra ngoài.

Tôi có quyền được làm điều thiện.

Chỉ thiếu một điều nho nhỏ - là sự thấu hiểu...

Một làn gió thổi tới. Ngập ngừng, e ngại. Rồi lặng.

Tôi nhìn lên cao, rùng mình. Có gì đó đã xảy ra. Ở đây, trong thế giới người thường, mây đen phủ kín bầu trời. Tôi cũng không nhận ra chúng kéo đến từ lúc nào.

Svetlana ngừng vẽ. Nhóm dậy.

Gắng nhìn nàng qua màn U Minh, tôi vội ngoảnh mặt. Trong tay nàng như thể có một hòn than nung đỏ đang bùng lên. Nàng có thấy đau không nhỉ?

- Một cơn bão đang đến gần, - Zavulon từ xa nói vọng tới. - Một cơn bão thật sự... đã lâu rồi chưa từng có cơn bão nào như thế...

Lão cả cười. Không ai để ý đến lão. Chỉ có gió - gió bắt đầu thổi đều đặn hơn, mạnh dần. Tôi nhìn xuống phía dưới - nơi ấy tạm thời vẫn bình yên.

Svetlana huơ mẫu phấn trong không gian như phác hình vẽ nào đó chỉ nàng nhìn được. Một khung hình chữ nhật. Và những đường rìềm trang trí trên đó.

Egor rên khe khẽ. Ngắc đầu. Tôi bước lên một bước rồi dừng. Tôi cũng không qua được barie. Mà cũng chẳng để làm gì.

Vấn đề không phải chỗ đó. Khi ta không biết phải hành động ra sao, không nên tin bất kỳ điều gì. Không tin cái đầu lạnh, lẫn trái tim trong sạch, cả đôi bàn tay ấm nữa.

- Anton...

Tôi nhìn sang Geser. Sếp có vẻ lo lắng sao đó.

- Sẽ không chỉ là cơn bão. Là một cơn lốc. Sẽ có tổn thất.

- Cho phía Bóng Tối? - tôi hỏi gọn.

- Không. Đối với thiên nhiên.

- Tập trung công lực hơi quá chăng? - tôi hỏi. Sếp không phản ứng với sự nhạo báng ấy.

- Anton, anh được phép sử dụng ma thuật độ mấy?

Đương nhiên, ngài biết về giao dịch giữa tôi và Zavulon.

- Độ Hai.

- Anh có thể làm tan cơn lốc, - Geser nói. Xác nhận sự kiện một cách giản dị. - Sẽ chỉ còn là một cơn mưa rào. Anh thu được đủ công lực rồi.

Gió lại ào đến. Và gió không còn định lặng đi nữa. Gió lồng lên,

áp xuống, như thể định thổi tung chúng tôi ra khỏi mái nhà. Những luồng mưa ập xuống.

- Có lẽ đó là cơ hội cuối cùng... - sếp nói thêm. - Tuy nhiên, tùy anh.

Một tấm khiên lực hiện lên quanh người Geser cùng một tiếng kêu choang trong vắt như thủy tinh - Geser như được phủ một cái bao bằng giấy bóng kính sột soạt. Chưa lần nào tôi được thấy vị phù thủy sử dụng những biện pháp bảo vệ như thế trước cơn thịnh nộ thường tình của thiên nhiên.

Svetlana trong chiếc váy đang bay phần phật, tiếp tục vẽ Pho sách Định Mệnh. Egor không động đậy - cậu bé đứng như bị đóng đinh trên chiếc thập giá vô hình. Có lẽ, cậu đã không còn nhận thức được gì nữa. Điều gì sẽ xảy ra với con người này khi cậu mất đi số phận cũ mà vẫn chưa có được một định mệnh mới?

- Geser, người định làm ra một cơn cuồng phong, cơn bão này chẳng thấm vào đâu...

Gió đã nghe được lời này.

- Điều ấy bất khả kháng, - Geser trả lời. Ngài có vẻ như đang nói thầm, nhưng mỗi một lời vang lên vô cùng rành rọt. - Điều đó đang được thực hiện.

Pho sách Số Mệnh đã hiển hiện vào đời thường. Đương nhiên, Svetlana không vẽ nó theo nghĩa đen mà nàng lôi nó ra từ những tầng sâu nhất của cõi U Minh. Sao lại một bản... bất kỳ một thay đổi nào của bản sao đều được hiện ra trong bản gốc. Pho sách Định Mệnh là cái khuôn, là bản maket gồm những sợi lửa đang bùng cháy treo lơ lửng trong không gian. Những giọt mưa cháy xèo mỗi khi

chạm vào pho sách.

Bây giờ Svetlana bắt đầu thay đổi số phận của Egor.

Rồi sau đó, hàng thập niên sau, Egor sẽ thay đổi số phận thế giới.

Cũng như mọi bận - vì điều thiện.

Và cũng như thường lệ - sẽ bất thành.

Tôi loạng choạng. Trong một tích tắc, hoàn toàn bất ngờ, gió mạnh chuyển thành cơn lốc. Một điều gì đó không tưởng tượng nổi đang diễn ra xung quanh. Tôi nhìn thấy trên đại lộ những chiếc xe hơi dừng lại, áp sát vệ đường, tránh xa những thân cây. Hoàn toàn tĩnh lặng. Tiếng gió át đi tiếng ầm của xe cộ, một tấm bảng quảng cáo to dựng ở ngã ba đổ sập. Những dáng người bộ hành muộn mẫn đang chạy về phía những ngôi nhà như muốn tìm nơi ẩn nấp dưới các bức tường.

Svetlana dừng tay. Cái chấm nung đỏ đang leo lét trên tay nàng.

- Anton...

Tôi mơ hồ nghe được tiếng nàng.

- Anh Anton, em phải làm gì? Anh nói đi! Anton, em phải làm điều này, đúng không?

Vòng phấn bao lấy nàng - có lẽ không bao được hết, bộ đồ chỉ chút nữa là bị gió cuốn phăng, nhưng vòng phấn vẫn giúp nàng đứng vững.

Mọi điều dường như biến mất. Tôi nhìn nàng, nhìn viên phấn bốc lửa đã sẵn sàng thay đổi số phận một người. Svetlana đang đợi lời đáp - nhưng tôi lại chẳng có gì để nói. Chẳng có gì - bởi bản thân tôi

cũng không biết lời đáp.

Tôi đưa hai tay lên phía bầu trời cuồn cuộn. Và nhìn thấy những bông hoa huyền ảo của Công lực trong tay mình.

- Có làm nổi không? - Zavulon hỏi ái ngại. - Bão đã bùng lên...

Giọng lão trong tiếng gào của cơn lốc cũng rõ nét như tiếng sếp.

Geser thờ ra.

Tôi mở lòng tay, xòe ra hướng bầu trời - một bầu trời không còn sao, chỉ còn lại loang loáng những đám mây đen, những luồng nước mưa và ánh chớp.

Đây là một trong những câu chú đơn giản nhất. Thường được học gần như đầu tiên.

Cải Tà.

Không cần bất kỳ một diễn giải nào khác.

- Đừng làm điều đó! - Geser quát. - Người không được!

Bằng một động tác, ngài di chuyển người, che lấy Svetlana và Egor khỏi tầm nhìn của tôi. Như thế điều đó có thể ngăn được câu chú... không, lúc này đã không gì ngăn cản được lời chú ấy.

Một tia sáng người thường không thấy được đánh thẳng ra từ lòng tay tôi. Những hạt lực tôi lấy được của con người một cách tàn nhẫn, không thương xót. Màu xanh thật xanh, ngọn lửa đỏ thắm của hoa hồng, màu vàng của những bông cúc, những bông linh lan trắng, những bông phong lan đen...

Zavulon khẽ cười sau lưng tôi.

Svetlana đứng với viên phấn trong tay bên trên Pho sách Định Mệnh.

Egor, hai tay dang rộng, đứng bất động trước mặt nàng.

Những quân cờ trên bàn cờ. Công lực trong tay tôi. Tôi chưa từng bao giờ có nhiều công lực như thế - một sức mạnh không kiểm soát nổi, đang phun trào, sẵn sàng tuôn vào bất kỳ ai.

Tôi mỉm cười với Svetlana. Rồi thật chậm rãi đưa bàn tay với cột sáng bảy sắc cầu vồng đang phụt lên... úp vào mặt mình.

- Không!

Tiếng thét của Zavulon không chỉ vỡ ra qua cơn lốc mà còn làm cơn lốc lặng đi.

Một ánh chớp chói lòa cắt ngang bầu trời, sếp của Bóng Tối lao đến chỗ tôi, nhưng Geser đã bước lên ngang đường lão, và phù thủy Bóng Tối khựng lại. Tôi không nhìn thấy cảnh ấy, chỉ cảm thấy được. Mặt tràn trề ánh sáng rực rỡ. Đầu quay cuồng. Tôi không còn cảm thấy gió nữa.

Chỉ còn lại dải cầu vồng, một dải cầu vồng dài bất tận tôi đang chìm chìm vào.

Gió vật vã xung quanh, nhưng không động đến tôi. Tôi nhìn sang Sveta - và nghe thấy tiếng bức tường vô hình luôn chắn giữa hai chúng tôi vỡ tan. Vỡ ra để rồi giam chúng tôi vào barie. Mái tóc bay quẩn lên xòa xuống mặt Sveta thành lọn sóng mềm mại.

- Anh trút hết vào mình sao?

- Ừ, - tôi nói.

- Tất cả những gì thu được?

Nàng không tin. Cho đến tận giờ vẫn không thể tin. Svetlana biết cái giá phải trả cho công lực vay mượn như thế nào.

- Đến tận giọt cuối cùng! - tôi đáp. - Tôi thấy rất nhẹ nhõm, nhẹ nhõm một cách kỳ lạ.

- Để làm gì? - nữ phù thủy vươn tay ra. - Để làm gì hả anh? Anh lẽ ra có thể dừng cơn bão này lại. Có thể làm hàng ngàn người hạnh phúc. Sao anh lại có thể trút hết vào mình thế?

- Để không phạm sai lầm, - tôi giải thích. Thậm chí tôi thấy thật khó xử, vì nàng, nữ Đại Phù Thủy tương lai, không hiểu được điều nhỏ mọn ấy.

Svetlana im lặng một giây. Đoạn, nàng nhìn vào viên phấn lửa trong tay.

- Em phải làm gì, anh Anton?

- Em đã mở Pho sách Định Mệnh rồi.

- Anton! Ai đúng? Geser hay là anh?

Tôi lắc đầu.

- Điều ấy thì em tự xác định.

Svetlana cau mày.

- Anton... thế thôi sao? Anh lấy đi biết bao Ánh Sáng của người ta chỉ để làm vậy? Anh tiêu phí ma thuật mức độ Hai chỉ để làm thế thôi sao?

- Em hãy hiểu, - tôi không biết trong giọng nói của mình có được bao nhiêu sự vững tin. Đến lúc này tôi vẫn thấy thiếu niềm tin. - Đôi khi điều chủ yếu không phải là hành động. Đôi khi điểm cốt tử lại là án binh bất động. Có những điều em phải tự quyết. Không nghe lời khuyên. Của anh, của Geser, của Zavulon, của Ánh Sáng hay Bóng Tối. Chỉ tự thân vận động thôi.

Nàng lắc đầu.

- Không...

- Phải. Em phải tự mình quyết định. Và trách nhiệm ấy không ai đỡ hộ em. Dù em có làm điều gì đi nữa em cũng sẽ hối tiếc vì những điều em không làm được.

- Anton, em yêu anh!

- Anh biết. Và anh cũng yêu em. Vì thế anh sẽ không nói gì.

- Tình yêu của anh đấy sao?

- Chỉ điều đó thôi là tình yêu đấy.

- Em cần lời khuyên! - nàng gào lên. - Anton, em cần lời khuyên của anh!

- Mỗi người tự tạo ra số phận của mình, - tôi nói. Điều này thậm chí còn hơn cả điều tôi có thể nói. - Em hãy quyết đi!

Viên phấn trong tay nàng bùng lên một mũi kim lửa mảnh khi nàng quay về phía Pho sách Định mệnh. Một cái vẩy tay - tôi nghe thấy những trang sách kêu rào rào dưới một chiếc tẩy chói lòa.

Ánh Sáng và Bóng Tối - chỉ còn là những vết nhem trên trang giấy Định mệnh.

Một cái vung tay.

Một nét gạch.

Những dòng chữ lửa chạy hối hả...

Svetlana buông tay, viên phấn Định Mệnh rơi xuống chân nàng. Rơi nặng nề, như một viên đạn chì. Nó vẫn bị cơn lốc xô đi, nhưng tôi đã kịp cúi xuống và giấu viên phấn vào lòng tay.

Pho sách Định Mệnh bắt đầu tan ra.

Egor loạng choạng, gập người lại, ngã nghiêng xuống đất, đầu gối co gập lên tận ngực. Co quắp thành một khối tròn nhỏ tội nghiệp.

Cái vòng trắng xung quanh hai người bị mưa xóa nhòa, và tôi đã có thể đến gần. Tôi ngồi xuống, đỡ vai cậu bé.

- Cô không viết gì hết! - Geser kêu to. - Svetlana, cô chỉ tẩy đi thôi!

Nữ phù thủy nhún vai. Nàng nhìn tôi từ trên xuống dưới. Làn mưa ào ạt từ sau tấm barie đang biến mất dần đã thấm ướt sũng chiếc váy trắng, biến nó thành một màng thạch mỏng không che nổi thân thể nàng. Svetlana mới đây còn là một vật tế thần trong bộ đồ trắng... chỉ một khắc thôi - nàng đã trở thành một cô gái sông nước, tay buông xuôi đứng trong tâm bão.

- Đây là bài thi của cô, - Geser nói khẽ. - Cô đã để hụt mất cơ hội của mình.

- Hỡi Geser của Ánh Sáng, tôi không muốn phụng sự đội Tuần nữa, - cô gái đáp. - Xin thứ lỗi, thưa Geser Ánh Sáng. Nhưng đó không phải con đường của tôi. Không phải là... Số Phận của tôi.

Geser lắc đầu buồn bã. Ngài đã không còn nhìn Zavulon nữa, lão này đứng sau chúng tôi vài bước.

- Thế là xong à? - Lão phù thủy Bóng Tối hỏi. Lão nhìn tôi, nhìn Sveta, nhìn Egor. - Các người đã không thể làm gì được?

Lão chuyển ánh mắt sang Quan Tòa - vị này ngẩng đầu và gật.

Không một ai đáp lại lời Zavulon nữa.

Một nụ cười méo mó hiện trên mặt lão.

- Biết bao gắng sức... rồi mọi sự thành trò hề. Chỉ vì con điên rồ

kia bỗng không muốn bỏ rơi người tình không quyết đoán của mình. Anton, anh làm ta thất vọng. Svetlana, cô làm ta phẫn khởi. Geser...
- lão Bóng Tối nhìn sếp tôi, - chúc mừng ngài có những nhân viên thế này.

Phía sau Zavulon cái cổng vòm lại mở ra. Cười khế, lão bước vào vòm mây đen.

Quanh tòa nhà như vang lên một tiếng thở phào. Tôi không nhìn thấy nhưng biết điều gì đang xảy đến. Những tuần viên Bóng Tối lần lượt theo nhau rời khỏi màn U Minh. Lao về những chiếc xe đậu ghếch bên đường, vội vã lái chúng ra xa những thân cây. Gò lưng chạy về những tòa nhà bên cạnh.

Những phù thủy Ánh Sáng theo họ rời khỏi vòng vây. Chỉ một số người làm thế, họ thực hiện những hành động dễ hiểu và giản dị, rất người. Còn phần lớn, lại bám trụ tại chỗ, nhìn lên cao, về phía mái nhà. Hồ con với gương mặt lúc nào cũng có vẻ có lỗi. Semion với nụ cười u ám của một Người-Khác từng thấy những trận bão không giống thế. Ignat với vẻ ái ngại chân thành bất di bất dịch.

- Tôi không thể làm được điều ấy, - Svetlana nói. - Geser, xin ngài thứ lỗi. Tôi không thể.

- Không những không thể, - tôi đáp. - Mà lẽ ra cũng không phải làm...

Tôi mở bàn tay. Nhìn vào mẫu phấn nhỏ chỉ là một mẫu phấn ướt và dính dớp trong bàn tay tôi. Bị mòn vẹt về một phía. Phía kia sứt sọ.

- Anh hiểu ra điều này đã lâu chưa? - Geser hỏi. Ngài lại gần, ngồi xuống cạnh tôi. Cái khiên che xoắn ra phía trên hai chúng tôi và

tiếng gào rú của cơn lốc lặng hẳn.

- Chưa lâu. Vừa mới thôi.

- Chuyện gì vậy? - Svetlana kêu to. - Anton, chuyện gì đang diễn ra?

Geser đáp lời nàng.

- Mỗi người có Số Phận riêng của mình, cô bé ạ. Ai đó có phận sự phải thay đổi cuộc sống người khác hoặc phá hủy cả những đế chế. Ai đó lại chỉ đơn giản là sống thôi.

- Trong khi Tuần Ngày chờ đợi những hành động của em, - tôi cắt nghĩa. - Olga cầm nửa viên phấn kia đã viết lại số phận của một người. Đúng như Ánh Sáng mong muốn.

Geser thờ dài. Đưa tay chạm vào người Egor. Cậu bé cựa mình, dợm đứng dậy.

- Ngay bây giờ, ngay bây giờ, - sếp nói dịu dàng. - Mọi điều đã kết thúc rồi... đang kết thúc.

Tôi ôm vai cậu bé, đặt đầu cậu lên đùi mình. Cậu lại nằm yên.

- Ngài hãy nói đi, để làm gì? - tôi hỏi. - Nếu như chẳng nào ngài cũng biết trước hết mọi sự?

- Ngay cả ta cũng không được biết hết...

- Tại sao?

- Bởi mọi điều cần phải diễn ra một cách tự nhiên, - Geser đáp, vẻ hơi bức bối. - Chỉ có như thế Zavulon mới tin vào sự việc đang diễn ra. Và tin cả vào những kế hoạch của chúng ta lẫn những thất bại của chúng ta.

- Đó chưa phải toàn bộ lời giải, thưa Geser, - tôi nhìn thẳng vào

mắt ngài. - Còn xa mới là toàn bộ lời giải!

Sếp thở dài:

- Thôi được. Phải, ta lẽ ra có thể hành động khác đi. Svetlana có thể sẽ thành Nữ Đại Phù Thủy. Bất chấp mong muốn của cô. Egor có thể bị biến thành công cụ của chúng ta, bất chấp việc đội Tuần cũng đã nợ cậu rất nhiều...

Tôi chờ đợi. Rất muốn biết Geser có nói toàn bộ sự thật hay không. Dù chỉ một lần.

- Phải, ta có thể làm vậy, - Geser thở dài. - Nhưng mà, cậu bé của tôi ạ... Tất cả những điều ta làm... ngoài cuộc đấu tranh vĩ đại giữa Ánh Sáng và Bóng Tối ra, thì, những gì ta làm trong thế kỷ hai mươi đều phục vụ một điều... đương nhiên là, không ảnh hưởng đến sự nghiệp chung...

Tôi thốt nhiên thấy thương hại ngài. Thương hại vô cùng. Có lẽ lần đầu tiên sau một ngàn năm vị Đại Phù Thủy Geser sáng suốt tuyệt vời, đấng ra tay triệt hạ loài quái vật, Geser-người cảnh giới của các quốc gia, buộc phải nói đến tận cùng sự thật. Một sự thật không đẹp đẽ và cao quý như sự thật mà ngài thường quen nói đến...

- Không cần nữa, tôi đã biết! - tôi kêu lên. Nhưng vị Đại Phù thủy lắc đầu.

- Mọi điều ta làm đều phục vụ một mục đích nữa - Geser dần từng tiếng. - Là gây sức ép khiến thượng cấp gỡ bỏ hoàn toàn hình phạt cho Olga. Phục hồi lại toàn bộ công lực của nàng, cho phép nàng lại được cầm trong tay viên phấn Định Mệnh. Nàng cần phải đứng ngang hàng với ta. Bằng không, tình yêu của chúng ta sẽ chết.

Mà ta thì yêu nàng, Anton ạ.

Svetlana bật cười. Khe khẽ. Tôi chợt nghĩ nàng sẽ cho sắp một cái tát, nhưng, có lẽ là cho đến giờ tôi vẫn hoàn toàn không hiểu nàng. Svetlana quỳ trước Geser và hôn bàn tay phải của ngài.

Vị phù thủy rung mình. Ngài như đánh mất mãnh lực vô song của mình - mái vòm bảo vệ bắt đầu rung động và tan ra. Tiếng gào của cơn lốc một lần nữa lại trùm lấy chúng tôi.

- Thế ta có thay đổi số phận của thế giới nữa không? - tôi hỏi. - Ngoài... ngoài những... việc riêng tư bé mọn của chúng ta?

Ngài gật. Rồi hỏi:

- Anh không mừng sao?

- Không.

- Chà... Anton ạ, đâu thể thắng trên mọi mặt trận được. Ngay cả ta cũng không làm được thế. Thì cả anh nữa, sự ấy cũng không thành.

- Tôi biết, - tôi nói. - Lẽ dĩ nhiên là tôi biết, thưa Geser. Nhưng dù sao... cũng mong muốn điều đó biết bao!

Bắt đầu viết từ tháng 1 và xong tháng 8 năm 1998. Matxcova.

[1] Mặt nạ cổ truyền của Hàn Quốc - nhân vật Chhoen theo truyền thuyết là con trai của Long thần biển Đông, hiện thân cho sự đấu tranh chống lại những thế lực độc ác.

[2] Ban nhạc rock Liên Xô, thành lập năm 1983.

[3] Ban nhạc rock của Liên Xô, thành lập năm 1978.

[4] Bài hát *Shadow of the moon* của ban nhạc Blackmore's night.

[5] Báo Moskovsky Komsomolets - viết tắt là MK.

[6] Ga “Triển lãm Thành tựu Kinh tế Quốc dân”.

[7] Dorokhovo - một mác rượu quen thuộc thời Liên Xô cũ, nay đã không còn.

[8] Người vô gia cư.

[9] Tên thân mật của Pavel.

[10] Thây ma sống.

[11] Nguyên văn “inferno” - một dạng Địa Ngục.

[12] Một nhân vật ma-cà-rồng trong phim *Bản giao hưởng kinh hoàng* của đạo diễn người Đức F. W Murnau, sản xuất năm 1922.

[13] Người có thể biến thành lốt thú, nhất là trong những đêm trăng sáng.

[14] Các ga tàu điện ngầm ở Matxcova được sắp xếp theo một vòng tròn ở giữa và các đường thẳng từ điểm giữa tỏa ra - vì thế, có khái niệm “Ga vòng tròn” và “Ga đường thẳng”.

[15] Từ lóng chỉ “đô-la Mỹ”.

[16] Những đường thẳng của Metro thường được vẽ bằng một màu nhất định trên bản đồ để dễ dàng nhận ra và chỉ đường.

[17] Món xalat đặc trưng của Nga (gốc từ Pháp), còn có tên gọi là stolichnyi.

[18] Cuộc khởi nghĩa tháng Chạp năm 1825 tại Peterburg.

[19] Ý nói: gọi taxi - ở Matxcova thời điểm này có thể vẫy bất kỳ một chiếc xe nào trên đường, không có taxi chuyên nghiệp.

[20] Cục an ninh quốc gia.

[21] Ilich: Ý nói Lenin.

[22] Chơi chữ, ngược với thành ngữ “Một người không làm nên trận đấu”.

[23] Cách gọi tên Olga bố bả, thân mật.

[24] Nguyên văn một ngữ đùa cợt “vào taxi” - không phải đi bằng taxi, xuất phát từ câu nói của nhân vật nữ Ellochka “ăn thịt người” trong cuốn tiểu thuyết trào phúng của tác giả I. Ilph và E. Petrov “Mười hai chiếc ghế”. Cuốn này được chuyển thể thành bộ phim cùng tên rất nổi tiếng vào năm 1971. Ở đây Anton trích dẫn chưa đúng lắm “taxo” chứ không phải “taxi”.

[25] Olga đùa, nhắc đến chuyện tướng Nga Kutuzov đã đánh bại Napoleon vào cuộc chiến tranh Vệ quốc năm 1812.

[26] Nữ hầu tước Anna Petrovna Lopukhina (1777-1805).

[27] Ý nói Hitler.

[28] Một loại súng lục được mệnh danh “Đại bàng sa mạc”.

[29] Xác ướp Ai Cập.

[30] Khu vườn lớn kiểu Bách Thảo ở Matxcova.

[31] Nhà văn người Alien (1847-1912) viết cuốn tiểu thuyết kinh dị nổi tiếng *Dracula*.

[32] Là thuyết về sức khỏe gien của con người, chiến đấu chống lại các bệnh di truyền và làm khỏe mạnh nòi giống, một dạng của môn di truyền học.

[33] Nhân vật trong phim *Chiến tranh giữa các vì sao*, người sở hữu cây kiếm Ánh Sáng, chiến đấu lại với các thế lực đen tối.

[34] Nhân vật trong phim hoạt hình, con gõ kiến nghịch ngợm.

[35] Nữ minh tinh người da đen của Hollywood.

[36] Aleksei Romanov, ban nhạc “Phục sinh”, tác giả bài hát trên.

[37] Loại áo choàng mặc trong nhà.

[38] Trong kiểu chơi bài Poker, bộ Care gồm có bộ tứ quý và một quân bài bất kỳ khác.

[39] folk - trong cờ Vua, từ này dùng để chỉ “bầy cò”.

[40] Tức là nhóm máu O.

[41] Chiến binh cảm tử.

[42] Lewis Carroll, tác giả cuốn *Alice ở xứ sở thần tiên*.

[43] Kali Cyanua là tên gọi của một loại hợp chất hóa học không màu của kali có công thức KCN, có mùi giống như mùi quả hạnh nhân, bề ngoài giống đường và hòa tan nhiều trong nước. Một dạng độc tố gây chết người.

[44] Con gái của nữ thần Đêm Tối - Nix, đảm đương công việc trừng phạt, trả thù đối với những kẻ phạm tội để giữ gìn luân thường đạo lý và sự công bằng.

[45] Đường đi qua hồ Ladoga khi mặt hồ đóng băng để cung cấp nhu yếu phẩm cho thành phố trong thời kỳ Lenigrad bị phát xít Đức phong tỏa 1941-1944.

[46] Ngọn núi vùng Kavkaz, đỉnh cao nhất Nga và châu Âu.

[47] Nhánh trái của sông Matxcova.

[48] Nhạc sĩ và solo của nhóm Piknik.

[49] Câu thơ của nhà thơ Xô-Viết Stanislav Kunyaev, viết năm 1959: “Cái Thiện phải đi kèm nắm đấm - Cái Thiện phải khắc nghiệt, bạo tàn”.

[50] Dân từ bán đảo Scandinavia.

[51] Bao gồm các bộ lạc cổ của vùng Âu-Á, từ dãy Carpat cho đến Altai.

[52] Một thành phố ở Ba Lan.

[53] Tên các trò chơi điện tử.

[54] Cục an ninh quốc gia.

[55] Nguyên văn “sấy bánh mì”.

[56] Hợp cho cả hai giới.

[57] Những mác xe thuộc hạng tầm tầm của Nga, rẻ tiền so với xe ngoại.

[58] Nhà văn Mỹ (1809-1849).

[59] Rượu cà phê sữa.

[60] Lucrezia di Borgia - con gái ngoài giá thú của Đức Cha thành Rome Aleksandr VI, một nhân vật lẳng lơ và tội lỗi, nguyên nhân của rất nhiều vụ án mạng bí hiểm.

[61] Hoàng đế Roma (0012-0041).

[62] Như một dạng nói “trộm vía” của Việt Nam để tránh chuyện khen quở hoặc nói trước bước không qua.

[63] Hội chứng “đã thấy” - khi con người đứng trước một hiện tượng hoặc một cảnh nào đó, luôn có cảm giác đã từng gặp nó trong quá khứ.

[64] Những người trẻ thành đạt.

[65] Là một trong bốn mùa chú có mang lý trí, có khả năng tự hành động. Đó là một khối lửa khi rời trạng của phù thủy sẽ tự đuổi theo và tiêu diệt nạn nhân.

[66] Những nhà thơ Nga nổi tiếng - Aleksandr Blok (1880-1921), Nikolai Gumiliov (1886-1921).

[67] Một loại thuốc lá rẻ tiền, bình dân của Nga.

[68] Một nhân vật vĩ đại trong truyền thuyết và sử thi của người Tây Tạng, Mông Cổ và một số nước Trung Á khác - con trai của đấng Tối cao, sinh ra dưới trần để tiêu diệt ác quỷ.

[69] Xe Lada của Nga, đời số 6.

[70] Nghệ sĩ hài nổi tiếng của Liên Xô.

[71] Ở Nga, hộ chiếu cũng là một giấy tờ tùy thân, như là chứng minh thư ở Việt Nam. Khi ra nước ngoài, công dân Nga phải làm một hộ chiếu khác dành riêng để đi nước khác.

[72] Tên một vở kịch của A. Pushkin viết năm 1832 dựa trên motiv của trường ca *Thành phố dịch hạch* (The City of the Plague) của thi sĩ người Anh John Wilson, sáng tác năm 1816. Ở đây dùng với nghĩa là những hân hoan trong một thành phố đang diễn ra đầy rẫy điều đau khổ, bất thỉu.

[73] Loại súng lục do nhà chế tạo súng N.F. Makarov tạo ra vào năm 1948.

[74] Đường vành đai ô tô bao quanh Matxcơva, ôm trọn nội thành Matxcơva gọi là đường Vòng Tròn Lớn, đường Vòng Tròn Nhỏ là đường trong trung tâm.

[75] Tên một bộ phim hoạt hình trào phúng của Nga nói về thảm họa thế giới suýt xảy ra chỉ vì thiếu một cái đinh - 1990.

[76] Con quỷ thường giao phối với phụ nữ người thường.

[77] Con dao cực mỏng dùng để giết kẻ tử thương qua tấm mạng sắt che mặt, các hiệp sĩ cổ thường dùng, có nghĩa là “Con dao

Nhân Ái”.

[78] Tên thật của Petya.

[79] Nguyên văn “Đốn rừng, mảnh gỗ văng”.

[80] Chỉ bến metro-tàu điện ngầm.

[81] Thực bào - Những tế bào tạo nên sức đề kháng của cơ thể.

[82] Theo truyền thuyết của Tây Tạng, Mông Cổ và các nước Trung Á cổ, Joru là tên thời nhỏ của Gerger (sếp của Tuần Đêm) - xem thêm chú thích ở phần 2 cuốn sách.

[83] Một khái niệm đặc biệt của các dân tộc Trung Á, nhằm chỉ một người khác thường, điên dại, ngây ngô nhưng lại mang trong mình những quyền năng đặc biệt Thượng Đế ban tặng, có thể coi như một thầy phù thủy hoặc nhà tiên tri. Theo truyền thuyết, trước đây *devona* còn có tên gọi là *shaman*.

[84] Một loại thuốc lá Nga nặng và rẻ tiền.

[85] Một khu làng thuộc bán đảo Krym, bên bờ biển Đen.

[86] Thành phố bên bờ biển Đen, Krym.

[87] Thành phố của Latvia.

[88] Vùng nghỉ mát ở Abkhazia.

[89] Món thịt nướng trong xâu.

[90] Khu tập trung đông dân cư người da đen ở New York.

[91] Yemen.

[92] Câu này lấy từ Kinh Thánh, thánh thi 17:12 thường dùng để nói về những gì còn bí ẩn, khó hiểu.

[93] Xe của Nga.

[94] Lính đặc nhiệm của Mỹ.

[95] Một nhân vật giống như Don Joan - trong cuốn tiểu thuyết của nhà văn người Anh Richardson Samuel (1689-1761): “Clarissa Garlow, or the history of a young lady” (1748).

[96] Beginner’s All-purpose Symbolic Instruction Code - dạng ngôn ngữ lập trình cơ bản.

[97] Một mark rượu cô-nhắc thời Xô-Viết.

[98] Ý nói đến nhà Văn Nga Aleksandr Kuprin (1870-1938).

[99] Ở đây, tác giả nhắc đến nhà văn Anton Chekhov - văn hào nổi tiếng của Nga (1860-1904).

[100] Một ngôi làng ở ngoại ô Matxcơva, được dựng từ năm 1957, nổi tiếng với nghề làm rượu có cồn và không cồn, và từng là nơi tập trung thử nghiệm hóa lý học của Viện Hàn lâm khoa học Liên Xô.

[101] Một khu nhà dân sang trọng, cao tầng, có đầy đủ tiện nghi cho sinh hoạt trong khu đó.

[102] Thuật ngữ trong tâm thần học có nguồn gốc sâu xa từ huyền thoại Hy Lạp về Oedipus, một kẻ giết cha vì ghen tuông.

[103] Loại kẹo dẻo có sô-cô-la và lạc.

[104] Lenin và Dzerzhinsky (người sáng lập Cheka, tiền thân của

Cục An ninh Quốc gia KGB) thường nói về các nhân viên mật vụ chính trị Liên Xô là những người “một cái đầu lạnh và một trái tim nóng”.

[105] Ban nhạc rock của Nga thành lập năm 1994.

[106] Kiếm “hai tay” - là loại kiếm dài, nặng, khiến người dùng phải cầm bằng cả hai tay, chỉ có những chiến binh rất khỏe mới có thể dùng một tay để giữ loại kiếm này.

[107] Dành cho lớp trẻ thành đạt yuppie.

[108] Dành cho dân đồng tính nam.

[109] Câu lạc bộ văn sĩ ở Matxcova, thành lập từ năm 1889, hoạt động cho đến bây giờ.

[110] Một giống chó to, tai dài, cụp - là giống chó trong truyện *Con Bim trắng tai đen*.

[111] Ý nói đến những búp bê không mang gương mặt cổ điển mà mang hình ảnh các vị tổng thống Nga.

[112] Biên lai khổng.

[113] Loài hoa giống hoa hồng dại, nhiều cánh và xếp tròn, bông to, màu trắng, hồng hoặc đỏ.

Table of Contents

Câu chuyện thứ nhất Số phận

Lời phi lộ

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Câu chuyện thứ hai Người của mình

Lời phi lộ

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Câu chuyện thứ ba Dành riêng cho người mình

Lời phi lộ

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7